

— TWENTINE —

Chiếc Bật Lửa

và

Váy Công Chúa

NGƯỜI DỊCH: HÂN VŨ PHI

Literature

TRUYỆN ĐƯỢC CHIA SẺ MIỄN PHÍ TẠI [FORUM.KITES.VN](http://forum.kites.vn)
VUI LÒNG KHÔNG MANG ĐI NƠI KHÁC, XIN CẢM ƠN!

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA - QUYỂN 1

Tác giả: Twentine

Hàn Vũ Phi dịch

Nguồn dịch: kites.vn, hanvuphi.wordpress.com

Thể loại: Thanh xuân vườn trường

Nguồn: Tấn Giang (Tình trạng đang sáng tác)

Design poster: #Hana © Fleur De Lis – Let Me Be

Làm ebook: saral

Nguồn ebooks: STENT FORUM

VĂN ÁN:

Quốc vương của tôi! Là bề tôi trung thành của anh, tôi nguyện vì anh phát cờ cổ vũ, cũng nguyện vì anh tử chiến sa trường.

Lời Người Dịch:

Chỉ vì một câu nói “truyện này được viết theo phong cách nhẹ nhàng, không ngược nhiều đâu” của bạn Twentine mà bạn Phi đã không tiếc lấy thân mình lấp lỗ châu mai. Vâng, sau bao phen lừa tình đăng văn án rồi lại xóa, cuối cùng tác giả Twentine đã trở lại với cặp đôi “gái ngoan hiền vs trai hư hỏng” và làn gió thanh xuân vườn trường vui tươi. Hãy cùng Phi theo chân tác giả để xem bạn ấy mang lại điều bất ngờ nào cho chúng ta nhé!

Mục lục

Quyển 1: Vùng Cỏ Hoang

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

[Chương 9:](#)

[Chương 10:](#)

[Chương 11:](#)

[Chương 12:](#)

[Chương 13:](#)

[Chương 14:](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16:](#)

[Chương 17:](#)

[Chương 18:](#)

[Chương 19:](#)

[Chương 20:](#)

[Chương 21:](#)

[Chương 22:](#)

[Chương 23:](#)

[Chương 24:](#)

[Chương 25:](#)

[Chương 26:](#)

[Chương 27:](#)

[Chương 28:](#)

[Chương 29:](#)

[Chương 30:](#)

[Chương 31:](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33:](#)

[Chương 34:](#)

[Chương 35:](#)

[Chương 36:](#)

[Chương 37:](#)

[Chương 38:](#)

[Chương 39:](#)

[Chương 40:](#)

[Chương 41:](#)

[Chương 42:](#)

[Chương 43:](#)

[Chương 44:](#)

[Chương 45:](#)

[Chương 46:](#)

[Chương 47:](#)

[Chương 48:](#)

[Chương 49:](#)

[Chương 50:](#)

[Chương 51:](#)

[Chương 52:](#)

[Chương 53:](#)

[Chương 54:](#)

[Chương 55:](#)

[Chương 56:](#)

[Chương 57:](#)

[Chương 58:](#)

[Chương 59:](#)

Quyển 1: Vùng Cỏ Hoang

Chương 1:

“Kiểm tra hành lý lại một lần nữa đi con!”

Chu Vận lẳng lặng làm theo lời mẹ, mở vali ra kiểm tra lại mọi thứ.

“Mang đủ cả chưa?”

“Đủ rồi ạ.”

Mẹ cô gật đầu hài lòng. Việc cuối cùng cũng đã hoàn tất, Chu Vận bị mẹ kéo đến bên cạnh, vỗ nhẹ từng cái lên vai.

“Tới trường học rồi phải gọi về nhà ngay, biết không?”

“Vâng.”

“Mẹ muốn tự mình đưa con đến trường học quá!”

“Không cần đâu ạ, đến mùa tựu trường rồi mẹ và ba cũng bận, tự con đi được mà.”

Vẻ mặt mẹ hần nét lo lắng.

Chu Vận: “Dù sao cũng không xa, trong cùng một tỉnh thôi mà.”

Mẹ liền dặn dò: “Nhớ hòa đồng với thầy cô và bạn bè nhé con.”

“Vâng.”

“Mẹ nhắc lại vài điểm quan trọng cần chú ý. Thứ nhất, trong bất kể tình huống nào cũng đừng làm mình trở nên biệt lập, để tránh bị bắt nạt. Thứ hai, nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng, bọn con còn phải ở chung với nhau những bốn năm đấy. Thứ ba...”

“Con biết rồi, biết rồi!”

Thừa dịp mẹ còn chưa kịp triển khai hết các luận điểm, Chu Vận bèn nói liên thanh.

Trước cửa soát vé chỉ còn lại hai mẹ con cô, hốt mắt mẹ chột đỏ hoe, đưa tay vuốt tóc Chu Vận: “Phải ngoan ngoãn đấy, con là niềm kiêu hãnh của ba mẹ!”

Vẫy tay chào tạm biệt mẹ, Chu Vận kéo hành lý vào sân ga. Cô hít thật sâu, sau khi tâm trạng hồi phục, cả người liền thấy khoan khoái. Cô tự khiêng hai vali lớn lên tàu, bốn giờ sau lại khệ nệ khiêng xuống khỏi tàu.

Đây không phải lần đầu tiên Chu Vận đến thành phố này, cũng không phải lần đầu tiên đến trường học này. Ngôi trường này được đánh giá là danh tiếng số Một số Hai trong nước, lại cách nhà không xa, vốn đã được ba mẹ Chu Vận xếp vào mục nguyện vọng đầu tiên trong kỳ thi tuyển sinh đại học. Ở trong trường còn có một người bạn thân của ba cô, nhưng nghe nói năm trước đã mất vì bị xuất huyết não.

Hôm nay trường học vô cùng náo nhiệt. Tất cả tân sinh viên đều khoác lên mình tư thế hứng khởi, với lòng nhiệt huyết tràn đầy. Bất kể đôi môi có mím chặt để giấu sự căng thẳng đến mức nào đi nữa, thì cảm xúc hân hoan trong ánh mắt vẫn không thể bị che khuất.

Nếu đem ra so sánh, nhóm đàn anh đàn chị ở cửa trông điềm tĩnh hơn nhiều, còn những thành viên kỳ cựu của bên nghiên cứu sinh lại càng từ tốn hơn, song ánh mắt họ vẫn sáng ngời. Họ thản nhiên nhìn xuống đám chim non đang vỗ cánh hót ha hót hải ngay trước mặt kia.

Lúc Chu Vận kéo vali về phòng, bên trong đã có một người đang ở đó. Trước kia Chu Vận chơi với một người bạn thích trang điểm, nhờ người bạn ấy “khai sáng”, trong nhận thức nông cạn của Chu Vận, tất cả con gái trang điểm đều được xếp vào diện mỹ nữ. Và theo tiêu chuẩn này của cô, cô gái đang cầm gương trong phòng kia hẳn là người đẹp tuyệt thế, bởi cô ấy trang điểm đậm đến mức khuôn mặt trông như chiếc bánh sinh nhật được trát kem tầng tầng lớp lớp vậy.

Cô gái bánh kem nghe thấy có tiếng người đi vào liền quay đầu lại nhìn. Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Chu Vận nở một nụ cười đầy thiện ý.

“Xin chào, mình là Chu Vận.”

Cô gái bánh kem liền đánh giá cô từ trên xuống dưới. Bị đôi mắt tô màu xám khói đến mức không hề thấy tròng trắng kia lướt lên lướt xuống nhìn chòng chọc, nụ cười của Chu Vận cũng trở nên hơi gượng gạo.

“Tôi tên Nhậm Dịch.”

Ặc... rốt cuộc cô ấy nghiện thuốc bao nhiêu năm mới thành ra cái chất giọng khàn đặc như thế được nhỉ? Đầu óc Chu Vận chột rồi loạn, không biết phải làm sao.

“Ấy ời... !” Đúng lúc này, phía sau cô vang lên một giọng nói.

Chu Vận quay đầu lại, một nữ sinh đeo kính đang nhìn cô và Nhậm Dịch: “Chúng ta chắc là bạn cùng phòng nhỉ? Chào hai bạn, mình tên là Phương Thư Miêu!”

Lại một vòng tự giới thiệu nữa. Nhậm Dịch nói rất ít, vẻ mặt dưới lớp trang điểm đậm kia vô cùng lạnh nhạt, nhưng điều này có thể bỏ qua được. Bạn mong muốn một chiếc bánh kem có thể thể hiện biểu cảm gì hay sao? Chu Vận nghĩ hết cách mới có thể ép mình duy trì không khí sùng sục này được. May mà Phương Thư Miêu lại rất hoạt bát, cô ấy vừa trò chuyện vừa lấy hộp mứt trong vali ra.

“Đặc sản quê mình đây, hai bạn nếm thử xem.”

Chu Vận nói cảm ơn, rồi cũng chia sẻ món thịt khô mà mẹ cô đã chuẩn bị từ nhà.

Có thể do trong lớp khá ít nữ sinh, cho nên họ không có cô bạn cùng phòng thứ tư. Sau khi trò chuyện khách sáo với nhau nửa giờ, Chu Vận bèn đề nghị: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi nhận đồng phục quân sự thôi.”

Phương Thư Miêu cũng nhớ ra: “Đúng đấy! Buổi chiều còn có tiết nữa.”

Đa phần tiết đầu tiên ở đại học là để gặp gỡ chủ nhiệm lớp và làm quen với các bạn học khác nên rất quan trọng.

Giữa trưa mùa hè nóng như thiêu đốt, các cô xếp hàng được mười mấy phút mà phía trước vẫn không có khuynh hướng di chuyển tẹo nào. Một hàng người như rồng rắn lên mây kéo dài vào tận trong sân vận động. Nhưng Chu Vận đã chuẩn bị chu đáo từ trước, bèn lấy chiếc ô từ trong túi ra.

“Hai cậu cùng vào che nắng đi.”

“Cảm ơn.”

Phương Thư Miêu chui vào luôn.

“Nhậm Dịch?”

“Tôi không cần.” Nhậm Dịch đang đứng ở phía sau nghe nhạc, bị Chu Vận ngắt ngang liền tắt luôn trình phát nhạc, quay ra gào to về phía trước, “Tóm lại là có phát đồ không vậy?”

Chu Vận và Phương Thư Miêu đều bị dọa hết hồn. Tổ chất ngoan hiền vốn phổ biến trong đám học sinh trường danh tiếng, đa phần trước giờ có chuyện gì cũng chỉ thì thầm to nhỏ. Nhưng lúc này đám chim non mới ra đời lại bị hành động của Nhậm Dịch kích động, không tài nào khống chế nổi tâm trạng, cả đội ngũ đều nhốn nháo theo.

“Phải đấy!”

“Có phát không vậy? Sắp bị say nắng đến nơi rồi đây này.”

“Phơi nắng sắp ngất xỉu rồi đấy!”

Cả đám ồn ào, la ó được một hồi thì người phụ trách vuốt mắt mờ hơi mới đi từ bên trong sân vận động ra.

“Đừng sốt ruột! Gọi đến ai thì người ấy vào nhận! Có nhớ được số thứ tự của mình không?”

Mọi người liền rối rít cúi đầu xem tấm thẻ sinh viên vừa nhận được khi nãy.

Người phụ trách cầm tập danh sách đã tả tơi trong tay, rướn cổ gọi to: “Đầu tiên là khoa công nghệ thông tin! Lớp Ứng Dụng Kỹ Thuật Một! Số một Lý Tuân!”

Chu Vận nghe vậy mừng rỡ, nhủ thầm có thể đỡ phải phơi nắng một lát rồi.

“Số Một, lớp Một, Lý Tuân!”

Không ai đáp lời. Người phụ trách khàn cả giọng: “Lý Tuân! Lý Tuân có ở đây không? Có người này không vậy? Lý...”

“Đến đây!”

Cũng không biết tiếng trả vang lên từ chỗ nào. Chu Vận sửng sốt, cảm thấy giọng nói này rất tinh khiết. Kiểu giọng nói trong trẻo này vô cùng lành mạch, nhưng vì dày nặng lâu nên hơi có vẻ ủ rũ phờ phạc. Giữa cái nắng gay gắt ở sân trường, giọng cậu cất lên cao vút.

Quả nhiên là trường giỏi, nên sinh viên cũng hay. Chu Vận mừng thầm, từ từ quay đầu lại, sau đó trong lòng bỗng chấn động. Ai ai cũng đều ngỡ ngàng. Theo bước đi của người đó, hàng ngũ cũng tách ra làm hai, như cảnh thánh Moses rẽ biển mà đi.

Đến khi bóng dáng cậu ta biến mất ở đầu kia sân vận động, đám chim non mới ồ lên.

“Mẹ ơi, chơi trội thế!”

“Đó là ai vậy... ?”

“Trường mình cho nhuộm tóc vậy hả?”

...

“Ồ cậu thấy chưa?” Phương Thư Miêu đẩy Chu Vận, “Cả quả đầu vàng hoe đấy.”

Nhìn thấy rồi! Làm sao không thấy cho được, nổi bật như là bóng đèn cao áp ấy! Ba mẹ Chu Vận đều

là giáo viên, nhờ thế từ bé cô cũng đã gặp đủ loại học sinh. Nhưng dù là trường hợp cá biệt đến đâu, cô cũng chưa từng thấy học sinh nào nhuộm tóc với sắc màu rực rỡ thế này.

Chu Vận nhìn xung quanh. So với thời trung học, ở đại học tự do hơn rất nhiều, có không ít sinh viên cũng nhuộm tóc. Nhưng dù sao các trường công vẫn có xu hướng thiên về bảo thủ, cùng lắm là nhuộm màu nâu vàng, còn lại phổ biến nhất vẫn là màu đen. Màu tóc vàng đến mức trắng sáng dưới ánh nắng thế kia đúng là có một không hai.

Em tên gì?

Lý Tuân ạ.

Nhuộm vàng thế để làm gì? Định làm mặt trời chắc ? Cả lớp chỉ có mỗi mình cậu ấy nổi bật thế mà không thấy ngại sao... Chu Vận xấu hổ nghĩ thay.

Trong lúc Chu Vận đang suy nghĩ vẩn vơ, Lý Tuân đã nhận đồng phục quân sự rồi đi ra ngoài. Mọi người lại đồng loạt im lặng, lén lút chiêm ngưỡng quả đầu của cậu ta.

Cậu ta mặc chiếc áo thun ngắn tay cotton màu xám, vì nóng quá mà tay áo cuộn lên tận bả vai, lộ ra đường nét cánh tay rắn chắc lại mang nét gầy gầy chỉ có ở lớp thanh niên. Sải chân cậu rất dài, lập tức bỏ đi ngay chứ không hề đợi ai.

Khi cậu đi ngang qua Chu Vận, ấn tượng đầu tiên của cô là cậu ta khá cao, mặt mũi thanh tú, cả người đang rất mệt mỏi.

“Hừ!”

Một tiếng cười khẩy ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, Chu Vận nghiêng đầu sang, nhìn thấy Bánh Kem khoanh tay trước ngực, mắt nheo lại nhìn về phía Lý Tuân đầy địch ý.

Đây là biểu cảm đầu tiên của cô ấy từ khi gặp mặt đến giờ. Nhướn mi trái, nhếch khóe môi, mắt liếc xéo, tạm thời có thể coi như đây là biểu hiện của sự khinh thường. Biểu cảm này giữ nguyên đến tận khi bóng dáng Lý Tuân biến mất khỏi tầm nhìn. Rồi cô ấy mới trở nên trầm ngâm trong giây lát, sau đó thốt ra hai chữ rất khẽ nhưng rõ ràng: “Đồ hợm hĩnh!”

“...” Chu Vận nhủ thầm trong lòng, hai người này quả đúng là kỳ phùng địch thủ.

Nhận đồng phục quân sự xong, nhóm sinh viên lần lượt đi đến tòa nhà giảng dạy.

“Ôi, thư viện kìa!” Phương Thư Miêu kéo Chu Vận, chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa.

Thông thường, thư viện trường luôn là biểu tượng đại diện cho phong trào học tập của trường đó. Phương Thư Miêu đi đến góc nghiêng, thấy bên trong đông nghịt, cô ấy phấn khích nói: “Đông người quá! Tuyệt thật!”

Họ đang phát sách mới sao?

Trong hành lang tòa nhà dạy học chật kín sinh viên mới, cứ như là khu chợ bán thức ăn. Nhóm Chu Vận dễ dàng tìm được lớp của mình, ngồi vào trong góc. Một lúc sau, các bạn học cũng đến đông đủ, tất cả đều ngồi theo nhóm với bạn cùng phòng của mình, trò chuyện vu vơ.

Sau đó, cả phòng chợt lặng ngắt như tờ. Chu Vận quay đầu lại nhìn theo bản năng, thấy quả nhiên là Lý Tân. Cậu ta ngồi chếch ngay phía sau cô, đến khi cô định thần lại thì chuông vào học đã vang lên. Chu Vận quay người nhìn thẳng lên bục giảng.

Cả hành lang đều yên tĩnh, không lâu sau một giáo sư nam đương độ trung niên bước vào giảng đường. Thầy ấy không cao, hói đầu, bước lên bục giảng, cười với mọi người.

“Chào các em.”

Bên dưới lác đác đáp lại: “Chào thầy ạ...”

Giáo sư xoa xoa tay: “Tôi tự giới thiệu mình trước. Tôi tên Trương Đại, là chủ nhiệm lớp Ứng Dụng Kỹ Thuật một, cũng là giảng viên môn toán cao cấp của các em.”

Giáo sư Trương đúng là kiểu dân học thuật điển hình, bằng cấp hoành tráng, nhưng lại cực kỳ vụng về trong việc biểu đạt ý nghĩ, chập vạt lắm mới tạo ra chút không khí cho lớp.

“Như vậy đi, mọi người cũng tự giới thiệu mình để thầy biết và cũng để các bạn khác làm quen. Ai trước nào?”

Cả lớp im thin thít, giáo sư Trương lau mồ hôi trên trán: “VẬY... nếu không thì... chúng ta chiếu theo số thứ tự nhé!”

Số thứ tự ư? Nói đến số thứ tự, số Một lớp chúng ta...

Một bóng người đứng lên từ phía sau, đi lướt qua bên cạnh Chu Vận. Cậu ta lên đứng trên bục, vô tình khiến cho hình tượng nhà giáo nhân dân trở nên nhỏ bé. Chu Vận chăm chú theo dõi, rốt cuộc lần này có thể

nhìn kỹ cậu ta rồi. Nói một cách công bằng, cậu ta cũng khá điển trai. Có điều mái tóc kia...

Với khoảng cách gần hơn, Chu Vận còn nhìn rõ cậu ta còn xịt keo tạo kiểu tóc. Dùng thì cũng chẳng sao, nhưng xem ra cái anh chàng này đom đàng quá! Mà cũng không phải, mái tóc ngắn kia thực ra bị cậu ta đánh rối bù lên, nói dễ nghe là như vùng cỏ hoang, chứ nói khó nghe thì y hệt cây chổi ấy.

Bạn học bên dưới bao gồm cả Chu Vận đều đang mong đợi giáo sư Trương lên tiếng.

Giáo sư Trương không hổ đã gặp qua muôn kiểu sinh viên, chỉ thoáng sững sờ rồi liền nhanh chóng trở lại bình thường, quay xuống nói với mọi người: “Đúng rồi, hình như sinh viên lớp chúng ta đa phần là người ở tỉnh này nhỉ?”

“Vâng ạ...”

Rất nhiều người cất lời, Chu Vận cũng gật đầu theo.

Giáo sư Trương lại nói: “Bạn này là thủ khoa ban Khoa Học Tự Nhiên năm nay đấy, mọi người còn chưa biết à?”

Một chữ WHAT in hoa hiện lên trong đầu Chu Vận. Thủ khoa á? Nhớ lại lúc công bố điểm năm nay, đúng là không thấy nhắc đến thủ khoa ban Khoa Học Tự Nhiên. Khi ấy cô còn thấy là lạ, nhưng dù sao cũng chẳng phải việc của mình, ý nghĩ này vừa thoáng qua đã biến mất tăm.

Cho nên tình huống hiện giờ chính là... Toàn bộ thí sinh cả nước đều thua cái tên Smart (1) này sao? Chu Vận thấy dạ dày quặn lên.

(1) Smart là chỉ những thanh niên ăn mặc, trang điểm, để đầu tóc hằm hổ, thậm chí là quái đản, kết hợp phong cách Punk của Âu Mỹ và Nhật Bản.

Giáo sư Trương khẽ vỗ cánh tay của Lý Tuân: “Nào, em tự giới thiệu vài điều về mình đi.”

Quầng thâm quanh mắt cậu ta rất rõ, vừa nhìn đã biết là thiếu ngủ trầm trọng. Lời nói của giáo sư Trương cũng miễn cưỡng khiến cậu ta xốc lại chút tỉnh táo.

“Tôi tên Lý Tuân.”

Lại là giọng nói trong trẻo kia, không cao không thấp, bình bình như tiếng hai thanh gỗ tốt va vào nhau giữa đình viện yên tĩnh. Tất cả đều chờ câu nói tiếp theo, nhưng dường như cậu ta chưa nghĩ ra sẽ phải nói gì, ngẫm nghĩ trong giây lát sau đó mới bưng bình, nở một nụ cười giấu cợt...

“Là thủ khoa năm nay.”

Phía dưới có mười mấy sinh viên là người nội tỉnh, trong lòng cùng thốt lên mấy chữ: Đậu xanh rau má!

Chương 2:

Sự thật chứng minh, không cần dài dòng làm gì, chỉ cần truyền tải được thông điệp mạnh mẽ là đã đủ. Sau khi một lượt tự giới thiệu kết thúc, Chu Vận rút ra kết luận, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho cô vẫn là tuyển thủ số Một kia.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Bên cạnh, Phương Thư Miêu nhỏ giọng hỏi Chu Vận.

“Gì cơ?”

“Cái cậu Lý Tuân kia đấy.”

Chu Vận nhận xét thận trọng: “Rất có cá tính!”

“Trường cho phép cậu ta nhuộm tóc màu này sao?” Phương Thư Miêu cau mày, “Đã lớn rồi mà còn bày đặt làm ra ba cái trò nổi loạn. Xưa nay mẹ mình cấm tiệt mình qua lại với bọn con trai nhuộm tóc.”

Mẹ cậu vậy là tốt chán rồi! Chu Vận nghĩ thầm, nếu là mẹ cô, thấy học sinh như vậy, bà sẽ viết thư gửi thẳng đến hiệu trưởng, chê trách nếp sống hư hỏng của một tầng lớp học sinh.

Chu Vận lơ đãng nhìn về phía Lý Tuân. Cậu ta lười nhác tựa lưng vào ghế, dường như đang khá buồn ngủ, mi mắt cũng khép hờ, ngay cả nhịp thở cũng chậm rãi. Nhưng dường như kẻ biệt dị thế này dù đi đến đâu cũng khiến người ta chú ý vô cùng, nhất là cậu ta còn mang cái danh “thủ khoa” nữa chứ. Sau màn tự giới thiệu mình là đến giờ giải lao, có mấy bạn học vây quanh Lý Tuân, mọi người khách sáo trò chuyện với cậu ta, muốn tìm hiểu nhiều hơn. Nhưng trông cậu ta chẳng có hứng thú gì mấy.

Reng, reng, reng! Chuông reo vào lớp...

Sau đó thầy Trương lại nói một thôi một hồi, đại khái giới thiệu những môn chuyên ngành trong chương trình học và xu thế tương lai, cũng như phương hướng phát triển nghiên cứu khoa học. Chu Vận chú ý rằng sau khi Phương Thư Miêu tự giới thiệu mình xong liền cầm đầu viết gì đó trong quyển vở, thỉnh thoảng lại còn dùng bút nhả mòi, lăm bả lăm bầm.

“Thế đi, thầy nói đến đây thôi.” Cuối cùng thầy Trương kết thúc cuộc nói chuyện dông dài của mình, “Tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành mục cuối cùng của hôm nay, bầu chọn ra ban cán sự lớp, hi vọng các bạn có ý tưởng cùng hăng hái tham dự. Chúng ta sẽ bắt đầu chọn từ vị trí lớp trưởng trước nhé. Bạn học nào...”

Lúc này Phương Thư Miêu đã viết xong, đóng quyển vở lại, nghiêm túc giơ tay lên. Thấy nhanh như thế đã có người xung phong, thầy Trương liền thở phào nhẹ nhõm không thềm che giấu.

“Bạn này là Phương Thư Miêu đúng không? Nào, bạn lên đây đi.”

Phương Thư Miêu thông thả đi lên bục giảng, hăng giọng nói: “Chào các bạn, mình tên là Phương Thư Miêu. Bây giờ mọi người vẫn chưa biết nhiều về mình cho lắm, nhưng không sao, sau này chúng ta còn phải học chung trong thời gian dài, mọi người có thể từ từ tìm hiểu cũng được... Mình xin đi thẳng vào vấn đề hôm nay, là việc mình tự ứng cử vị trí lớp trưởng. Trước tiên mình nói đơn giản nguyên nhân và ưu thế của mình trong việc tranh cử. Thứ nhất, mình rất sẵn lòng phục vụ cho mọi người; thứ hai, mình mong muốn được rèn luyện bản thân; thứ ba, mình từng có kinh nghiệm làm lớp trưởng rất nhiều năm; thứ tư, mình có lòng tin và nghị lực kiên định. Tiếp theo để nói kỹ nhận thức của mình về chức vụ lớp trưởng...”

Chu Vận trố mắt.

Phương thức triển khai vấn đề quen thuộc này quả thật giống hệt bản sao của mẹ cô. Chu Vận vô thức kính cẩn ngồi thẳng lưng, lắng nghe Phương Thư Miêu nói sang sảng gần năm phút.

“... Trên đây là bài phát biểu về việc tranh cử lớp trưởng của mình, hi vọng tất cả các bạn hãy ủng hộ và bỏ cho mình phiếu tín nhiệm, cảm ơn!”

Thầy chủ nhiệm vỗ tay đầu tiên. Mọi người cũng hoàn hồn lại, vỗ tay bôm bốp.

Thầy Trương: “Có bạn nào khác muốn tranh cử vị trí lớp trưởng nữa hay không?”

Vừa nghe Phương Thư Miêu diễn thuyết một bài tranh cử vanh vách như đọc sách giáo khoa, tinh thần hăng hái của tất cả mọi người đều suy sụp. Thầy Trương hỏi vài lần cũng không ai lên tiếng nữa. Thế là Phương Thư Miêu thuận lợi nhậm chức.

“Hết giờ học em đến văn phòng tôi, tốt nhất là đi cùng một bạn nữa để đem một số tài liệu cần thiết về phát cho lớp.” Thầy Trương dặn dò Phương Thư Miêu.

Trở về chỗ ngồi, Chu Vận giơ ngón tay cái khen ngợi cô ấy.

“Tuyệt lắm!”

“Cảm ơn.” Phương Thư Miêu điềm nhiên nói, “Đúng rồi, chút nữa cậu có rảnh không?”

“Có.”

“Đi với mình đến văn phòng của thầy được không? Hình như là phải lấy ít đồ.”

Chu Vận gật đầu, dường như nhớ ra gì đó liền quay đầu lại. Kể từ lúc Lý Tuân giới thiệu bản thân xong, Nhậm Bánh Kem hoàn toàn không còn hứng thú gì với việc bầu ban cán sự lớp, vẫn cúi đầu nghe nhạc. Chu Vận khẽ chọc cô ta.

“Làm gì thế?”

“Chút nữa mình theo Phương Thư Miêu đến văn phòng thầy, cậu đi cùng không?”

Nhậm Dịch hờ hững nhìn Chu Vận: “Tôi đi làm gì?”

“...”

Đến giờ tan lớp, Chu Vận lại hỏi Nhậm Dịch thêm lần nữa ở trước cửa tòa nhà giảng dạy, song vẫn nhận được câu trả lời như cũ.

“Thôi, hai bọn mình là được.” Phương Thư Miêu nhỏ giọng nói, “Cậu ấy không muốn thì đừng ép cậu ấy.”

Rốt cuộc ai đi đường nấy ở ngã tư. Chu Vận nhìn theo bóng dáng Nhậm Dịch, lòng có chút ưu tư. Mới ngày đầu tiên mà cô ấy đã như thế rồi, vậy bốn năm tiếp theo làm sao mà êm ấm sống chung đây?

Chu Vận và Phương Thư Miêu bận hết cả buổi chiều, mãi sau mới đến căn tin ăn cơm tối. Trên đường trở về phòng, đến khu hành lang yên tĩnh họ đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc. Hình như truyền ra từ phòng của họ.

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy Nhậm Dịch đang ôm cây đàn guitar ngồi trên giường.

“Ồ cậu biết chơi guitar à?” Chu Vận trở tay đóng cửa lại, ngưỡng mộ hỏi.

Từ lúc hai cô gái tiến vào, Nhậm Dịch đã quay người đặt đàn guitar sang một bên, nghe thấy Chu Vận hỏi chỉ thuận miệng “ừ” một tiếng.

Chu Vận khen ngợi: “Cậu giỏi quá, mình chẳng biết chơi nhạc cụ nào cả.”

“Tôi vẫn còn đang học, chơi không hay.”

Hiếm khi có đề tài để khơi chuyện, đang lúc Chu Vận định nói tiếp thì cửa phòng bị gõ vang.

“Có ai ở phòng không?”

“Ai thế?”

“Tôi ở bên hội sinh viên, đến đây muốn hỏi các em một vài chuyện.”

Chu Vận mở cửa ra, thấy đàn chị bên ngoài cầm bút và sổ đang ghi chép gì đó.

“Trường học yêu cầu tôi lập danh sách thống kê, phòng các em có ai theo đạo gì không?”

Chu Vận quay đầu lại nhìn, thấy Phương Thư Miêu lắc đầu: “Em không có.”

Nhậm Địch ló đầu ra khỏi giường: “Có quy định cụ thể đi kèm nào không?”

Đàn chị thấy lạ: “Quy định?”

“Ví dụ như theo đạo gì mà có thể không phải tham gia lớp tự học sớm tối chẳng hạn ấy?”

Mọi người cùng ngẹn lời.

Chu Vận rất muốn quy câu nói này của Nhậm Địch vào danh sách những câu nói đùa, nhưng nhìn ánh mắt của cô ta thì rõ ràng không phải vậy.

Đàn chị gãi mặt bằng bút bi: “Việc này... hình như không có, trước nay vốn không có.”

Nhậm Địch nhanh chóng mất hứng thú, lùi vào giữa giường.

Chu Vận đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, quay đầu lại: “Phòng bọn em...”

“Em không theo đạo nào à?”

Chu Vận sửng sốt: “Gì cơ ạ?”

Đàn chị đứng ở gần cô nhất, chỉ vào cổ áo cô. Cô cúi đầu nhìn theo, phát hiện ra sợi dây chuyền mặt thánh giá đã lộ ra ngoài tự lúc nào không hay.

“Ồ, cái này...” Chu Vận bỏ dây chuyền vào lại cổ áo, “Chỉ là đồ trang sức thôi ạ.”

Đàn chị gật đầu, sau đó đi sang phòng bên cạnh.

Khóa huấn luyện quân sự đã bắt đầu.

Tháng tám trời nắng gay gắt như muốn thiêu cháy người khác. Năm nay thời tiết giờ chứng, nóng đến mức mờ cả mắt. Mới qua một buổi sáng mà nhóm sinh viên đã đầm đìa mồ hôi, ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng có vẻ không chịu nổi.

“Các đội di chuyển đến dưới bóng cây nghỉ ngơi một lát đi.”

Mọi người ngồi thành một hàng ngay ở ven đường. Chu Vận phờn nắng đến mức hoa cả mắt, lúc Phương Thư Miêu ngồi bệt xuống bên cạnh cô, cô mới giật mình tỉnh lại.

“Mệt chết đi được, phải sửa lại tài liệu cho lớp rất nhiều!” Mặt Phương Thư Miêu đỏ bừng bừng, mắt bị hun nóng đến mức hằn lên tia máu, đến lúc phát hiện hết nước liền kêu rên.

“Cậu cực nhọc rồi, để mình đi mua cho.”

“Không cần, không cần đâu.”

Chu Vận lắc lắc chiếc bình của mình: “Vừa khéo mình cũng uống hết rồi ấy mà.”

Máy bán nước tự động được đặt ở phía sau tòa nhà thí nghiệm máy móc vận tải, Chu Vận đi hai vòng, vừa ngẩng đầu lên nhìn đã dừng bước ngay lập tức.

Mái tóc vàng chói của Lý Tuân thật sự là quá dễ để nhận ra. Dường như cậu cũng đến để mua nước, tiện thể làm điều thuốc thư giãn.

Có nên đi qua đó không nhỉ? Hay là thôi đi, mình cũng chẳng biết phải chào hỏi cậu ta thế nào nữa. Chu Vận quyết định chờ cậu ta hút thuốc xong rồi bỏ đi.

Ba bốn phút sau, Lý Tuân dụi điều thuốc, quay về.

Chu Vận vội vàng nhích người tránh đường, luôn giữ khoảng cách với cậu ta xa cả thân cây. Chờ Lý Tuấn rời đi hẳn, Chu Vận mới đến máy mua nước, đến khi lấy được chai nước suối, cô mới phát hiện miệng mình đã khô khốc. Cô vừa đi vừa vận nắp chai.

Để tiện cho việc đi lại, tầng một tòa nhà thí nghiệm được thiết kế thông thoáng, có thể đi xuyên qua được. Chu Vận đi tắt vào trong, kết quả mới vừa bước vào đã thấy Lý Tuấn đứng cách đó mười mấy mét, đang nói chuyện với một cô gái.

Chu Vận lập tức lách mình sang một bên.

“VẬY mình có thể xin số điện thoại của cậu được không? Thật ra thì ngay từ hôm ấy mình đã để ý cậu rồi...”

Chu Vận vẫn chưa vận được nắp chai nước, lòng thầm ai oán sao chiếc nắp này đóng chặt quá vậy.

“Xin lỗi, tạm thời tôi chưa nghĩ đến việc này.”

Hãy để cho tôi uống nước đi, tôi muốn uống nước!

Không khí im lặng bao trùm, lúc này Chu Vận cũng vận được nắp ra, cô tu ừng ực, cuối cùng như đã được hồi sinh. Cô nhìn ra, cô gái kia đã bỏ đi, Lý Tuấn cũng đang chuẩn bị trở về sân huấn luyện.

Kết quả chưa đi được ba bước lại có một nữ sinh khác chạy đến, Chu Vận chỉ có thể tránh vào góc lần nữa.

“Hôm tựu trường mình đã gặp cậu, có thể cho mình xin số điện thoại không?” Câu nói gần giống với khi này.

“Đưa điện thoại đây.”

...

Chu Vận từ từ ló đầu ra khỏi góc tường xi-măng, không ngoài dự đoán của cô, cô gái này đẹp hơn cô vừa này rất nhiều. Một cô gái có thể mặc đồng phục học quân sự quê mùa trở nên quyến rũ muôn vàn đến thế, Chu Vận chỉ nhìn sơ qua đã đoán được cỡ này thì không thể nào xuất phát từ khoa công nghệ thông tin được.

Anh chàng này quả thật là tiếng lành đồn xa.

Chu Vận không biết có bao nhiêu con gái đã đến tìm cậu, cũng không biết có bao nhiêu nữ sinh “lọt được vào mắt xanh” của cậu, có thể lấy được số điện thoại của cậu nữa. Lúc khóa học quân sự mới trôi qua được một nửa thì đã thấy đàn chị khoa báo chí hằng ngày sóng vai đi cùng với cậu ta rồi. Nhưng đến lúc gần kết thúc đợt huấn luyện thì đàn chị kia đã được thay thế bằng một nữ sinh khác, dù ngày mưa hay ngày nắng vẫn kiên trì đều đặn đưa sữa đậu nành đá cho cậu.

Mặt khác, mọi việc cũng khá giống với dự đoán ban đầu của Chu Vận. Lần đầu tiên bày tỏ thiện ý không được đáp lại, đại đa số bạn học đều lựa chọn từ bỏ ý định kết bạn với Lý Tuân. Chu Vận cũng nghe được những lời đồn đại và bình phẩm sau lưng cậu của bọn họ.

Điều khiến Chu Vận phải cảm khái chính là, dù sao ở đại học cũng khác với trung học, sinh viên chín chắn hơn rất nhiều. Lúc đối mặt với kẻ ngoại tộc xa lạ, cho dù trong lòng thấy không thoải mái, nhưng phần lớn đều lựa chọn hành xử kiểu nước sông không phạm nước giếng. Bởi vì chỉ có sinh viên xuất sắc, có chỉ số thông minh cao mới thăm dò lai lịch của đối thủ trước khi trở mặt thôi đúng không? Cái này thì chỉ có thánh mới hiểu!

Tóm lại, trải qua khóa huấn luyện tàn khốc, cuối cùng tháng chín cũng đến. Trường học chính thức khai giảng.

Chương 3:

Phương Thư Miêu cầm bản danh sách sinh viên đứng trên bục giảng điểm danh. Không bất ngờ lắm khi thấy “cán bộ chây lười” trong đó có cả Nhậm Dịch lại trốn tiết tự học buổi sáng. Cô ấy thực hiện công tác điểm danh mà muốn khóc thét. Tỷ lệ tham gia tiết tự học sớm hay tối của lớp đều được tính thẳng vào thành tích của ban cán sự. Đối với Phương Thư Miêu đang dốc sức muốn cạnh tranh vị trí chủ tịch hội sinh viên mà nói thì đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng lớp này có quá nhiều kẻ quái chiêu, Phương Thư Miêu nhậm chức mới được ba ngày, mặt đã bắt đầu nổi mụn. Ngoại trừ Chu Vận ra, không ai buồn chú ý đến lớp trưởng phía trên bục giảng, tất cả đều vui đùa dúi mài kính sử. Nhất là cái cậu Ngô Mạnh Hưng lớp phó môn toán cao cấp ngồi trong góc kia, quả thật là cậu ta sắp sửa dán mặt vào quyển sách rồi.

Chu Vận thực sự thấy lạ. Hiện tại môn toán cao cấp mới học được có một buổi, giáo sư Trương chỉ nói ba điểm chính trong buổi học đó gồm Toán cao cấp là gì? Môn toán cao cấp yêu cầu những gì? Và làm thế nào học giỏi toán cao cấp?

Nhưng nghĩ lại, sinh viên giỏi đặt ra yêu cầu cao đối với bản thân cũng là việc bình thường, cậu ta chuẩn bị bài vở trước chẳng có gì đáng trách. Thế là Chu Vận ra vẻ nghiêm túc, cũng mở sách ra xem.

Buổi trưa cơm nước xong, Phương Thư Miêu đi họp, Nhậm Dịch vẫn bật vô âm tín, cả phòng ký túc xá chỉ còn lại một mình Chu Vận. Trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô nằm phoir nắng được một lát đã ngủ quên mất, lúc tỉnh dậy mới nhận ra đã trễ giờ môn Toán cao cấp của thầy chủ nhiệm mất rồi.

Chu Vận chạy như điên với cái đầu bù xù như ổ gà mới qua kỳ ấp đẻ, trong lòng liên tục cầu nguyện nhất định đừng có mà điểm danh đấy nhé.

Trên giảng đường, thầy Trương đang giới thiệu về tích phân và vi phân. Chu Vận nhanh như cắt, thừa dịp thầy quay đầu lại với bảng đen thì lén lút đi vào từ cửa sau, ngồi ngay trong góc ở hàng cuối cùng.

Cô vừa thở hỗn hển vừa hỏi bạn học bên cạnh: “Điểm, điểm, điểm...”

“Chưa.”

Giọng nói này...

Chu Vận vén mái tóc rối bù của mình ra.

Là Lý Tuân!

Lúc cô chui vào giảng đường, do đầu cúi thấp nên không hề thấy rõ được cậu.

“Cảm ơn.”

Lý Tuân lặng thinh.

Đối với những sinh viên vừa trải qua năm lớp Mười Hai đen tối, đã dẫn thân vật lộn, đắm mình trong vô số thể loại đề bài biến thái mà nói thì nhập môn của Toán cao cấp cũng khá đơn giản, gần như đều là kiến thức cơ bản.

Nội dung tiết học đơn giản nên Chu Vận có nhiều thời gian rảnh rỗi hóng hớt những chuyện khác xung quanh. Ví dụ như cô phát hiện ra rằng lúc này, cái người ở bên cạnh đang vô cùng chú tâm, chỉ là sự chú tâm của cậu lại không đặt ở giáo sư Trương trên bục giảng kia.

Đúng ra mà nói thì tính cả lúc Chu Vận hỏi đến giờ, từ đầu đến cuối Lý Tuân đều không buồn liếc sang cô lấy một cái, tất cả sự chú ý của cậu đều dồn vào một chiếc laptop cỡ 11 – 12 inch trên đùi mình.

Chu Vận nhìn lộ liễu, không hiểu rốt cuộc cậu đang làm gì. Chỉ nghe thấy tiếng bàn phím vang lên không ngừng, tốc độ gõ của cậu cực nhanh. Có cần lót thêm tấm nệm không nhỉ? Chu Vận tự nhủ thầm. Cậu gõ lạch cạch không màng đến ai như thế rất dễ bị phát hiện đấy.

Phía trên, thầy Trương vừa gọi lớp phó môn học trả lời một câu hỏi. Có thể do từ sáng Ngô Mạnh Hưng đã học quá hăng say dẫn đến buổi trưa uể oải, lúc bị gọi lên, cậu ta lúng túng đến mức không nói rành mạch

được nữa.

“Đó... là... là...”

Mặt Ngô Mạnh Hưng đỏ bừng, nhìn chăm chăm vào trang sách, không ngẩng đầu nổi. Trong vài giây im ắng này, tiếng gõ phím dồn dập ở hàng sau càng lúc càng vang rõ. Cả lớp đều quay lại nhìn, Chu Vận đành khẽ hắng giọng nhắc nhở.

Nhưng không hề có tác dụng! Thủ khoa Lý hiển nhiên đã tiến vào cảnh giới nhập định cao siêu rồi. Rồi có lẽ gặp phải một chương ngại gì đó, Lý Tuân hơi cau mày, sau đó càng gõ mạnh bạo hơn.

Ngô Mạnh Hưng vẫn còn cứng đờ ra đó, thầy Trương liền nói: “Đừng khẩn trương quá, gọi em đứng lên trả lời chỉ để tạo không khí học tập cho lớp thôi. Mọi người cũng vậy, giờ học buổi chiều rất dễ buồn ngủ, kiên trì một chút nhé.” Ông thoáng dừng lại rồi nhìn ra sau, “VẬY... bạn Lý Tuân, em đứng dậy thử trả lời xem nào.”

Người được gọi tên không hề có phản ứng gì, Chu Vận đang do dự có nên nhắc nhở cậu lần nữa hay không thì bạn học ngồi phía bên kia Lý Tuân đã cất lời.

“Này, gọi cậu đấy!”

Cậu ta lén đá Lý Tuân một cú dưới bàn, lúc này Lý Tuân mới ngẩng đầu lên. Bạn học kia lại truyền thông tin thần tốc cho cậu bằng âm lượng mà chỉ có hai hàng cuối mới nghe thấy: “Câu thứ sáu bài thứ hai, tích phân của hàm hợp.”

Sách luôn được mở sẵn, Lý Tuân liếc mắt nhìn xuống.

Bạn học kia lại nhỏ giọng nói tiếp: “Tính từ ngoài vào trong...”

Lý Tuân đặt laptop xuống mặt đất, đứng hần dậy.

Theo hành động đứng lên của cậu, một mùi hương lan tỏa ra xung quanh... Chu Vận khẽ hít vào. Là mùi sữa tắm ư?

“ $y = 2u$, $u = -v^2$, $v = \sin w$, $w = 3x$.”

Hình như là hương bạc hà.

“Chính xác, ngồi xuống đi.” Thầy Trương hài lòng.

Gáy lớp phó môn học đỏ gay. Lý Tuấn vừa ngồi xuống, bạn học bên cạnh hưng phấn khen: “Cậu nhanh quá!”

Cậu bạn này là Cao Kiến Hồng. Chu Vận khá có ấn tượng với cậu ta lúc học quân sự. Khi ấy Phương Thư Miêu bị đủ việc linh tinh quẩn thân, thật sự là không thể phân thân ra làm hết được, liền nhờ bạn học giúp đỡ, Cao Kiến Hồng đã giúp cô ấy rất nhiều lần. Cậu ta là kiểu nam sinh cởi mở phóng khoáng, rất được bạn bè trong lớp quý mến.

Mạch suy nghĩ của Lý Tuấn bị câu hỏi vừa rồi của thầy Trương ngắt ngang, hiện tại có vẻ cũng chẳng có lòng dạ nào mà làm tiếp nữa, liền đóng laptop lại, quay sang trò chuyện với Cao Kiến Hồng bên cạnh.

Chuông tan học vang lên, Chu Vận ôm sách, vừa khéo đứng dậy cùng một lúc với Lý Tuấn, cô liền khựng lại theo bản năng...

Thôi nhường ngài đi trước đi vậy!

Cô đi phía sau Lý Tuấn và Cao Kiến Hồng, rời khỏi giảng đường. Trong hành lang chật kín sinh viên lớp tiếp theo, cô ngẩng đầu lên, thấy chiều cao và mái tóc vàng óng kia của Lý Tuấn vô cùng nổi bật trong đám người. Một cánh tay cậu kẹp laptop và sách, một tay đút túi quần, đường nét gương mặt thanh tú.

Lúc Phương Thư Miêu trở về ký túc xá, thấy trong phòng chỉ có mình Chu Vận, bao nhiêu mệt mỏi liền thể hiện cả ra mặt.

“Sao thế?”

Phương Thư Miêu bèn xách chiếc ghế đến ngồi cạnh Chu Vận.

“Mình buồn chết đi được ấy!” Phương Thư Miêu ôm lấy cánh tay Chu Vận mà kể lể, “Bọn họ đều không thích tự học, thế sao họ lại thi đậu được cái trường này được nhỉ?”

“Cậu khoan kích động đã.”

“Sao mình không kích động cho được, cậu xem tần suất đi học của lớp mình đi, mình sắp toi đến nơi rồi!”

“...”

Phương Thư Miêu tức giận trút bầu tâm sự đến khản giọng. Chu Vận bèn nghĩ kế cho cô ấy: “Hay là cậu cứ trình bày rõ với thầy Trương xem sao?”

“Có ích không?”

“Thì cứ để thầy gặp họ nói chuyện đã. Dù sao cũng là giáo sư mà, chắc chắn sức uy hiếp sẽ cao hơn cậu! ”

“Có lý!” Phương Thư Miêu sốt ruột, lập tức xách ghế để lại chỗ cũ.

Điện thoại di động chợt rung lên, Chu Vận lấy ra xem, là mẹ cô gọi đến. Cô cầm điện thoại rời khỏi phòng, đến ban công tận cuối hành lang để nghe máy. Mẹ vẫn hỏi han như bình thường.

“Học hành căng thẳng không con?”

“Không mẹ ạ, mới vừa khai giảng thôi mà.”

“Thầy cô thế nào?”

“Đều rất tốt ạ.”

“Phải nghe lời các giáo sư, đừng để mẹ lo lắng.”

“Con đã lớn rồi mà, có ngoan hay không mà mẹ còn không biết sao?”

Tiếng mẹ cười dịu dàng trong điện thoại: “Biết rồi, biết rồi, con luôn là niềm tự hào của mẹ. Đúng rồi, bạn học của con thì sao?”

Ặc... Theo phản xạ Chu Vận bất chợt nghĩ đến hai nhân sĩ Cô Gái Bánh Kem và Quái Thú Long Vàng kia: “Ai cũng có cá tính ạ.”

“Có cá tính?”

Chu Vận sợ mẹ lại cà kê nói luyên thuyên không ngớt bèn lảng sang chuyện khác: “À đúng rồi, lớp trưởng ở cùng phòng với con đấy, bạn ấy là một cô gái rất đáng yêu mẹ ạ.”

Quả nhiên là mẹ cô bị dắt mũi theo hướng mới: “Vậy con phải ở chung với bạn thật hòa thuận nhé.”

Chu Vận kể chuyện Phương Thư Miêu sầu lo vụ làm sao ứng tuyển chức chủ tịch hội sinh viên với mẹ, có điều cô không hề nhắc đến những nhân vật liên đới trực tiếp phá hoại trong đó.

“Con phải giúp bạn ấy.” Mẹ nghe xong liền nói, “Bạn ấy là đứa trẻ ngoan, nếu con có năng lực thì hãy dốc hết sức giúp đỡ bạn ấy đi. Ở đâu ra cái chuyện vừa khai giảng đã bắt đầu trốn giờ tự học, thật kỳ cục.”

“Vâng.”

Mẹ cô vẫn trình trọng: “Rất nhiều học sinh đều xem việc thi tốt nghiệp trung học đã là đích cuối, đây là quan niệm cực kỳ sai lầm. Đại học mới thật sự là nơi truyền thụ học vấn, không phải là điểm kết thúc. Thậm chí ngay cả những chứng chỉ đạt được sau này cũng không phải tất thảy, nên con tuyệt đối không được lơ là nghe chưa!”

“Vâng ạ.”

Hình như câu chuyện đã bị lái sang một chủ đề đông dài khác, Chu Vận đổi tay cầm điện thoại. Sau khi mẹ cô bắn liên thanh hai mươi mấy phút liền đi đến tổng kết: “... Được rồi, tuy mẹ nói việc nghiêm túc học tập là rất quan trọng, nhưng cũng phải chú ý vừa học hành vừa kết hợp với giải trí. Nên đi ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, đừng mãi ru rú ở trong phòng làm gì.”

“Vâng.”

Chu Vận vừa định chuẩn bị nói câu tạm biệt thì mẹ cô lại cất lời: “Còn nữa, bọn con vẫn còn quá nhỏ, chưa từng va chạm với xã hội, nhân sinh quan không chín chắn. Nên nhất quyết không thể vì vô tri mà trở nên mù quáng, xem vô lễ trở thành cá tính, hiểu chưa?”

“...” Cho rằng chỉ một câu nói có thể đánh lạc hướng thuyết giáo của mẹ, xem ra cô quá ngây thơ rồi.

Đúng lúc đặt điện thoại xuống, Chu Vận lại chạm mặt với Phương Thư Miêu vừa quay trở về. Cô ấy mồ hôi mồ kê nhễ nhại, kể với Chu Vận kết quả vụ đi trình bày với thầy Trương.

“Ý của thầy là cứ để cho ban cán sự lớp vận động trước đã, nếu không có hiệu quả thì thầy mới đến nói. Thầy bảo vừa mới khai giảng mà giáo sư đã đến nói chuyện với sinh viên thì nghiêm trọng quá.”

Chu Vận gật đầu, sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt đầy mong đợi của Phương Thư Miêu.

Phương Thư Miêu khề kéo cánh tay Chu Vận: “Cậu cứu mình với!”

“...”

Chu Vận đành theo lời khuyên khi nãy của mẹ cô, nói: “Cũng được, nhưng cậu bảo mình phải tìm ai để nói chuyện nào?”

Phương Thư Miêu: “Khó khăn nhất chính là hai người kia đấy.”

“Mình phải nói với cả hai người họ á?” Chu Vận toát mồ hôi hột.

“Vậy cậu chọn một người đi!”

“Nhậm Dịch.”

Phương Thư Miêu hít vào thật sâu: “Được, vậy mình sẽ đi tìm Lý Tuân.” Cô ấy lại thì thầm với Chu Vận, “Khi này mình nhìn thấy Nhậm Dịch đang ở sân thể dục ấy.”

Chu Vận nhìn về phía sân thể dục. Sắc trời đã dần tối, sân thể dục phía xa trông đen ngòm, giống như mảnh thú đang há miệng sắp nuốt chửng người khác.

“Mình đi xem thử.”

Chu Vận mua hai cốc trà sữa dưới lầu, chuẩn bị để lát nữa khi tâm sự còn dùng đến.

Giờ lên lớp hôm nay đã kết thúc, nhóm sinh viên tan học đi về phía khu sinh hoạt, chỉ mỗi Chu Vận đi ngược chiều với họ trên con đường xi-măng.

Sân thể dục được bao quanh bởi tấm lưới sắt cao lớn, Chu Vận đi vòng đến lối vào, vừa ngược mắt đã trông thấy hai bóng dáng kia. Thực ra trời tối thế này thì cô khó mà nhìn rõ được thứ gì. Nhưng vì ai kia đi đâu cũng kè kè theo laptop nên mới dễ nhận ra hơn.

Trên sân cũng có lác đác vài người đang tập thể dục. Chính giữa là sân đá bóng, chất lượng sân cỏ của trường cũng không phải loại cao cấp gì, cỏ đều héo úa, thậm chí nhìn còn có vẻ tiêu điều xơ xác, nên bị rất nhiều bạn học yêu thích đá bóng phản nản. Nhưng Chu Vận lại thấy nơi này khá tốt. Thử tưởng tượng một ngày nào đó có đôi tình nhân ngồi sóng vai trên bãi cỏ hoang này cùng nhau ngắm sao trời xem... Hình ảnh lãng mạn sến sẩm muôn đời không khá lên được này thực ra vẫn rất cuốn hút lòng người.

Rồi, giờ quay về hiện tại! Chu Vận xốc lại tinh thần. Hai nhân vật mục tiêu đều đang ở phía trước, có nên đến nói chuyện với họ một thể hay không, đây cũng là một vấn đề nan giải.

Chương 4:

Chuẩn bị tâm lý mất hẳn hai phút, Chu Vận mới dám tiến lên. Đúng lúc này Nhậm Dịch lại quay ra ngoài, hai người đối mặt nhau. Nhưng sau đó, Nhậm Dịch đeo cây đàn guitar lên vai cứ thế đi thẳng một mạch, lướt qua Chu Vận.

Chu Vận kinh ngạc. Lẽ nào tại trời tối quá nên cậu ấy không nhìn thấy mình?

“Nhậm Dịch!”

Cô cố gắng gọi Nhậm Dịch lại, nhưng sự chú ý của người ta hoàn toàn không để ở nơi này. Cô ấy lấy chiếc xe motor phân khối nhỏ dựng trong góc tối, rồi leo lên, phóng đi nhanh như một tia chớp.

Ồi khó xử quá đi mất, bây giờ mục tiêu chỉ còn lại một thôi. Tự đáy lòng, Chu Vận thật sự rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng nhớ đến giọng nói nghẹn ngào của Phương Thư Miêu và lời dạy bảo ân cần của mẹ, sau khi đứng ngẩn ngừ vài phút, cô quyết định tiếp tục kiên trì thực hiện phi vụ này.

“Chào cậu...”

Lần này Lý Tuân không đắm chìm trong thế giới riêng của mình nữa, nghe thấy giọng nói của cô liền nhìn sang. Cậu hơi nhướng mắt, trên trán hằn lên vài vết nhăn mờ mờ. Khuôn mặt và mái tóc của cậu chìm trong ánh sáng từ màn hình máy tính trở nên lạnh lạnh.

Giờ cô thấy hối hận rồi. Hối hận, hối hận, hối hận cực kỳ luôn! Đáng lẽ cô nên quay về phòng mình ngay, sung sướng tận hưởng hai cốc trà sữa kia mới đúng.

“Có việc gì?” Lý Tuân hỏi.

Dạ dày Chu Vận quặn lên, đành tự giới thiệu mình trước: “À, xin chào, mình tên Chu Vận, chúng ta là bạn cùng...”

“Có việc gì?”

Chu Vận vẫn cố gắng giữ vững tinh thần: “Là như vậy, gần đây nhà trường xét điểm chuyên cần, giờ tự học sớm và tối...”

Lý Tuân cúi đầu xuống tiếp tục gõ bàn phím.

“...”

Cậu có thể kiên nhẫn nghe người ta nói hết một câu không hả?

Chu Vận lại nói tiếp một mạch: “Vì mới khai giảng xong nên thầy cô quản lý rất nghiêm, hiện giờ lớp trưởng cũng rất lo, cậu ấy không muốn khai ra các cậu nên luôn bao che, lúc điểm danh đều báo có. Nhưng

nếu...”

Trước mặt cô bỗng xuất hiện một vật, lời đang nói dở lại bị ngắt ngang. Lý Tuân vẫn ngồi trên thảm cỏ, một tay giơ laptop về phía cô, một tay khác lấy thuốc lá từ trong túi ra châm lửa. Cậu phả ra một hơi thuốc rồi mới nói với Chu Vận: “Cầm lấy!”

Hả?

“Cầm lấy!”

Chu Vận đành đặt hai cốc trà sữa qua một bên, đỡ lấy máy vi tính của cậu bằng cả hai tay. Trên màn hình đang hiển thị một trình biên dịch (1).

(1) Trình biên dịch, còn gọi là phần mềm biên dịch. Đó là một chương trình máy tính làm công việc dịch một chuỗi các câu lệnh được viết bằng một ngôn ngữ lập trình (gọi là ngôn ngữ nguồn hay mã nguồn), thành một chương trình tương đương nhưng ở dưới dạng một ngôn ngữ máy tính mới (gọi là ngôn ngữ đích) và thường là ngôn ngữ ở cấp thấp hơn, như ngôn ngữ máy. Chương trình mới được dịch này gọi mã đối tượng.

“Ấn phím cách.”

“Hả?”

“Nghe không hiểu tiếng người à?”

“...”

Chu Vận lại đành ấn phím cách, một cửa sổ nhảy ra, ở giữa hiện một thứ đen sì trông giống như hình người, tay cầm một thanh kiếm. Chơi game à?

“Điều khiển nhân vật di chuyển lên xuống trái phải để tránh quả cầu rơi xuống, rồi vượt qua bên kia sông.”

Lý Tuân ngồi trên bãi cỏ, lưng tựa vào khung thành bóng đá. Tay cậu kẹp điếu thuốc, một chân co lại, hất cằm với cô: “Cô có ba mạng, nếu cuối cùng không chết thì tôi sẽ đến lớp vào giờ tự học buổi sáng.”

À há, cũng được, chơi game nghe ra còn thoải mái hơn là phải tiếp chuyện cậu ta. Chu Vận hít thật sâu rồi ấn phím bắt đầu. Bốp! Một quả cầu từ trên cao đột ngột nện thẳng xuống đầu nhân vật, toàn thân Chu Vận cũng run lên theo, nhân vật chết nghèo rồi.

Cái này mà gọi là quả cầu “rơi xuống” sao? Cô ngược mắt nhìn cái vè mặt thư thái kia của Lý Tuân.

Chu Vận: “Tổng cộng có mấy quả cầu?”

Lý Tuân im lặng, giơ hai ngón tay lên.

Vậy được rồi! Chu Vận tự nhủ, cô có ba mạng, hai quả cầu, đã biết được vị trí rơi xuống của quả cầu thứ nhất, lần thứ hai sẽ thử xem vị trí quả cầu kế tiếp, lần thứ ba là chính thức qua ải.

Tay ấn phím bắt đầu lần nữa, Chu Vận lập tức ẩn lùi về sau một bước, thuận lợi tránh được quả cầu thứ nhất, tiếp sau đó mới tiến lên, lúc đến tận cuối đường thì thêm một quả cầu nữa nện xuống. Chu Vận ấn phím cách với tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn bị đè chết ngắc. Cô lại ngược mắt lên, thấy Lý Tuân nhếch môi nhìn mình.

Cậu ta viết ra cái trò khi gì thế này? Tốc độ phản ứng đó đâu phải dành cho người chơi. Nhưng mà không sao, cô còn một cơ hội nữa. Chu Vận tự nhủ phải thả lỏng, nắm bàn tay lại, cô phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi tự bao giờ.

Cơ hội cuối cùng đây. Chu Vận vẫn thuận lợi tránh được quả cầu đầu tiên, tiếp tục đi đến cuối đường, lên đây cốt tinh thần, đứng vào khoảnh khắc quả cầu thứ hai rơi xuống, cô liền nhấn bàn phím với khí thế như muốn đâm thủng nó ra. Rốt cuộc cũng tránh được quả cầu thứ hai, Chu Vận thở phào, lập tức nhảy qua sông.

Nhưng mà... Nhân vật lại nghèo! Thế này là sao? Mắt Chu Vận trợn lên như sắp rơi ra ngoài đến nơi. Bên kia Lý Tuân cúi đầu xuống, cười đến mức bả vai run run, tàn thuốc lá tả bay theo gió.

Chu Vận bỗng chú ý đến trình biên dịch đang lặng lẽ chạy bên góc máy. Một ý nghĩ chợt lóe lên, cô cũng chẳng màng đến Lý Tuân đang cười nhạo bên cạnh, lập tức mở trình biên dịch ra. Họ còn chưa học lập trình, nhưng những hàm lệnh trong trình biên dịch rất đơn giản, gần giống với mấy đồ thị trong môn toán thời trung học. Hệ thống rõ ràng, cô vừa nhìn đã xác định được hàm lệnh chính là gì rồi.

Qua sông, chết. “Cái định mệnh”!

Laptop bị gập lại, thu hồi. Chu Vận ngẩng đầu nhìn Lý Tuân đã đứng trước mặt. Ở khoảng cách gần như vậy, cô phát hiện cậu rất cao... Nhưng lúc này có cao hay không thì liên quan gì...

“Trò này...” Chu Vận nghĩ ngợi một chút rồi dè dặt nói, “Trò này cậu viết ra hình như có điểm không hợp lý đấy.”

Lý Tuân không đáp lại, chỉ lo phủi bụi trên quần.

Chu Vận cười gượng: “Bị quả cầu nện trúng thì chết, mà qua sông cũng chết, cậu viết làm rồi phải không?”

“Không.” Cậu vẫn cúi đầu, miệng ngậm điếu thuốc, giọng hơi khàn.

Chu Vận: “Như vậy thì chơi thế nào chả chết.”

“Đúng thế.”

“...” Chu Vận cẩn thận lựa lời: “Trò này chơi là thua hả?”

“Ừ.”

“Vậy sao cậu còn bảo tôi chơi?”

“Vì không ưa cô.”

Cái quái gì thế này? Chu Vận vẫn cho rằng mình nghe lầm: “Gì cơ?”

“Bởi vì tôi không ưa cô.”

Tiếng phổ thông được phát âm rất chuẩn, chất giọng cũng vô cùng dễ nghe. Chu Vận sững sờ thật lâu mới có thể hỏi tiếp một câu: “Tại sao?”

Cuối cùng Lý Tuân cũng đã phúi sạch bụi trên người, đứng thẳng lên. Chu Vận thấy nếu lúc này mà vẫn còn chú ý đến làn da mịn màng của cậu ta thì chắc trên đời này cũng chỉ có mỗi cô mà thôi. Cậu nhìn cô từ trên cao xuống, lấy điếu thuốc nơi khóe môi ra, thản nhiên nói:

“Con người của cô, quá giả ‘con mẹ nó’ tạo.”

Gió bắc rít gào.

Chu Vận đi đến thư viện, không đọc sách mà lại ngắm cảnh xung quanh. Ngày đầu tiên tựu trường cô đã phát hiện ở thư viện rất thoáng mát. Tối mùa hè, trên tầng chót vẫn mở cửa, có thể thông qua đó đi thẳng lên sân thượng.

Thư viện có tất cả sáu tầng, tầng cao nhất không có lan can bao quanh, ngồi xuống là có thể thấy được đài phun nước ở quảng trường xa xa, tầm nhìn rất thoáng đãng.

Hồi bé mẹ đã nói với cô, lúc tâm trạng không tốt thì nên đến nơi rộng rãi hít thở thật sâu, khi ấy nội tâm cũng sẽ khoáng đạt, sẽ chẳng phải nghĩ ngợi đến những việc linh tinh kia nữa. Chu Vận nhìn về phía xa, hít một hơi thật sâu nhưng chỉ hít được toàn là mùi sơn nơi góc sân thượng.

“Khụ, khụ, khụ!”

... Thôi bỏ đi! Chu Vận ngồi bệt xuống đất, cầm ống hút vào một cốc trà sữa rồi uống. Lúc uống được một nửa thì cô chợt nghe thấy một âm thanh mạnh mẽ và rõ ràng ngay phía sau.

“Mẹ kiếp!”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một bóng đen đang đứng đằng sau mình. Trời tối mịt nên cô không thấy rõ mặt mũi, nhưng hình dáng cây đàn guitar đeo phía sau lưng người đó lại rất quen.

“Nhậm Dịch?”

Chiếc bóng tiến lên vài bước, đúng là Nhậm Dịch. Chu Vận nghiêng người, dịch chỗ cho cô ấy.

“Sao cậu lại đến đây?”

Nhậm Dịch cau mày hỏi ngược lại: “Còn cậu?”

Chu Vận không tiện nói rõ ràng, chỉ đáp: “Mình đi ra ngoài hóng gió cho mát.”

Nhậm Dịch không buồn nể nang hỏi vặn lại cô: “Trong ký túc xá có máy điều hòa mà cậu phải lên đây hóng mát à?”

Chu Vận điềm nhiên trơ mặt ra như củ cải: “Ở đây có gió tự nhiên mà, ngồi trong điều hòa nhiều sẽ rất dễ bị bệnh, dù sao gió trời vẫn tốt hơn.”

Thấy Nhậm Dịch nhăn mày, Chu Vận vội hỏi: “Còn cậu, sao cậu lại đến đây?”

Nhậm Dịch miễn cưỡng ngồi xuống, nói: “Tôi đến đây tập đàn.”

“Tập đàn ở đây á?”

“Tập ở ký túc xá bị người ta khiếu nại.”

“...”

Chu Vận thấy rõ vẻ mặt mất hứng của Nhậm Dịch liền mời cô ấy cốc trà sữa còn lại.

“Uống không?”

Nhậm Dịch liếc nhìn cô, dường như đang do dự.

Chu Vận: “Mua cũng lâu rồi nên đá đã tan hết.”

Rốt cuộc Nhậm Dịch cũng nhận lấy cốc trà sữa.

Trong màn đêm, cô ấy đánh một bản nhạc. Chu Vận không rành nhạc nhẽo cho lắm, còn Nhậm Dịch lại mới học đàn nên chơi không rành rọt, nhưng không hiểu tại sao, Chu Vận nghe được một hồi thì tâm trạng vốn bị Quái Thú Long Vàng xáo động dần hồi phục lại. Âm nhạc quả là có sức mạnh kỳ diệu!

Sau khi Nhậm Dịch tập đàn xong, Chu Vận lại nhớ đến lời dặn của Phương Thư Miêu.

“À ờ...”

“Hử?”

“Sao cậu không đến giờ tự học buổi sáng?”

Nhậm Dịch cắn ống hút: “Không đi, có việc bận.”

“Ngày nào cũng có việc bận ư?”

“Ừ.”

“Việc gì thế?”

“Cậu quan tâm làm gì?” Nhậm Dịch quay đầu nhìn cô, “Tôi không đến lớp tự học buổi sáng thì ảnh hưởng gì đến cậu?”

“Không, không, cậu hiểu lầm rồi, mình không có ý này! Chỉ là trách nhiệm của Phương Thư Miêu cũng không hề đơn giản, nếu tần suất trốn học nhiều quá...”

“Tôi đâu có giơ tay.”

“Hả?”

“Ban đầu khi bầu chọn cô ta làm lớp trưởng, tôi đâu có giơ tay.”

Chu Vận thoáng chần chừ rồi hỏi: “Cậu không thích Phương Thư Miêu à?”

“Vấn đề không phải ở cô ta, mà bất kể người đó là ai tôi cũng không chọn.”

“Tại sao?”

Nhậm Dịch nhìn Chu Vận với vẻ mặt như thể cô từ trên trời rơi xuống: “Chọn ra một người để trông coi mình, tôi bị bệnh chắc?”

“...”

“Từ bé tôi đã không bao giờ chọn những thứ như thế này.” Nhậm Dịch cười khẩy, “Có điều tôi có giơ tay chọn hay không cũng đâu ai quan tâm đến. Nhưng riêng với tôi, vì tôi không bầu chọn cô ta, cô ta sẽ không quản lý được tôi.”

“...”

Chu Vận choáng váng bởi kiểu logic và lý luận không thể tưởng tượng được này của Nhậm Dịch.

Nhậm Dịch liếc nhìn cô: “Cậu thật sự thích giúp cô ta quản lý mấy việc này à?”

Chu Vận sửng người, rồi mới nhỏ giọng đáp: “Dù sao cũng là bạn học cùng lớp mà.”

“Vậy ư?” Nhậm Dịch chỉ cười xòa, không nói gì thêm nữa.

Ngồi thêm một lát, Nhậm Dịch cất đàn guitar, đứng dậy. Chu Vận cũng đứng lên theo: “Bọn mình cùng nhau trở về thôi.”

Nhậm Dịch lắc đầu: “Buổi tối tôi có việc phải đi ra ngoài.”

“Vào lúc muộn thế này á?”

“Có sao đâu!”

Tạm biệt Nhậm Địch, Chu Vận một mình trở về ký túc xá. Ngồi chưa được bao lâu cô đã phải chạy vào nhà vệ sinh vài lần.

Phương Thư Miêu quan tâm hỏi han, Chu Vận không ngừng giải thích: “Do uống trà sữa nhiều quá thôi.”

Trong một quán bar cũ kỹ, tiếng nhạc đập rền trời, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng cùng với hai nam sinh lớp khác đang ngồi trên sofa tán gẫu. Liễu Tư Tư với vai trò bạn gái hiện tại của cậu thì ngồi ngay sát bên.

Một lát sau, một dáng người len qua đám đông đến trước mặt họ. Cao Kiến Hồng nhìn sang: “Nhậm Địch, sao đến trễ vậy?”

Nhậm Địch: “Không có gì.” Cô gọi với vào góc trong, “Lý Tuân, ra đây một lát.”

Liễu Tư Tư liếc nhìn cô, Lý Tuân cũng đứng dậy, sai hai bước đã ra khỏi góc sofa chật hẹp, đi đến nơi khác với Nhậm Địch..

“Chuyện kia đã quyết định chưa?” Nhậm Địch hỏi.

Lý Tuân tựa vào quầy bar: “Có rồi.”

Nhậm Địch nhú mào: “Thật sao? Cậu giữ lời chứ?”

“Ừ.”

Nhậm Địch nghiêm túc: “Tốt, sau này có lỗi tôi sẽ trả lại cậu gấp bội.”

Lý Tuân cười: “Được.”

Nhậm Địch thở phào nhẹ nhõm.

Lý Tuân nhìn cô: “Gấp vậy làm gì, mà sao đến trễ thế?”

“Ồ, bị người ta kéo lại giảng đạo.” Cô nhìn Lý Tuân, “Là Chu Vận, bạn cùng phòng với tôi, cậu biết không?”

Lý Tuân à một tiếng. Nhậm Địch nhớ ra điều gì đó bỗng cười lên.

Lý Tuân: “Sao thế?”

Nhậm Địch khẽ huých vào người Lý Tuân, nhếch môi nói: “Cô ấy cũng chẳng phải dạng ngoan hiền gì đâu.”

“Ồ?”

Nhậm Địch nhướn mày: “Khi này lúc tôi đi luyện đàn trên sân thượng, còn nhìn thấy cô ấy đang ngồi hút thuốc đấy.”

Chương 5:

Trước ngày bắt đầu học một môn mới nào đó, theo thường lệ Chu Vận sẽ mở sách ra chuẩn bị bài trước. Buổi đầu tiên môn này cũng là kiến thức nhập môn, cô xem sơ lược một lần, sau đó tiện tay lật ra phần sau. Nội dung phía sau khiến Chu Vận từ từ trợn to mắt. Tuy cô vẫn chưa biết ý nghĩa cụ thể của mấy hàm lệnh kia, nhưng chương trình cơ bản này đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho cô.

Đây chính là cái trò biến thái qua sông thì chết ấy chứ còn gì nữa?

Tay Chu Vận lật sách càng lúc càng nhanh, sách giáo khoa chất lượng bình thường kéo theo những âm thanh ràn rạt. Lật đến tận tờ cuối cùng, cô hít sâu một hơi rồi khép sách lại, nhìn kỹ tựa đề to tổ chẳng trên bìa sách.

“Ngôn ngữ lập trình C...” Sau khi thi tốt nghiệp xong, lần đầu tiên trong lòng Chu Vận dấy lên ý chí hừng hực chiến đấu với một môn học như vậy.

Hôm đó, cô đọc sách đến tận khuya, buổi sáng hôm sau chưa đến sáu giờ đã mở mắt dậy xem tiếp. Đến giờ đi học, cô đã thuộc lòng nội dung ba chương đầu rồi.

Giáo sư dạy môn ngôn ngữ lập trình C họ Lâm, ông là người có tiếng trong ngành, mới năm mươi tuổi mà tóc tai đã hói trội, lại còn làm nghề lập trình nên trông càng có vẻ già nua. Ông rất hay cười, nên nếp nhăn trên mặt theo đó mà tăng gấp bội. Nói chung đặc sệt đáng vẻ một ông lão.

Địa điểm học là phòng truyền thông. Kiểu phòng học này rất tạo điều kiện thúc đẩy đám sinh viên lười biếng bùng tiết.

Mấy hàng máy vi tính đầu tiên đều được bật, hăng hái tỏa nhiệt hấp đám sinh viên ngồi thực hành, chỉ cần qua nửa giờ đã thấy oi bức vô cùng. Mà những màn hình máy tính này như một lớp lá chắn, chỉ cần giáo sư

không bước xuống bục giảng thì ở bên dưới có ngủ lẫn lóc ra sao cũng chẳng ai biết.

Chuông vào học vang lên. Ánh mắt Chu Vận vô thức liếc ngang liếc dọc. Cậu ta không đến ư? Có cần phải chơi nông vậy không?

Mới vừa nghĩ như thế thì đã thấy thủ khoa Lý rảo bước vào lớp. Có thể do mới ngủ trưa dậy, mái tóc vàng hoe của Lý Tuân dựng đứng và rối bù như Siêu Xayda. Vào lớp, cậu ta đi thẳng tới hàng cuối, nhưng mới vừa đến nơi thì được một bạn học cho hay:

“Máy này không mở được đâu, hư rồi.”

Lý Tuân lại đứng dậy, nhìn xung quanh. Chu Vận cười thầm, cái vị trí ở hàng cuối của lớp đại học lúc nào chẳng bị các con dân giành giật, việc này cũng không hiểu hay sao mà còn ung dung ngủ trưa nữa?

Giáo sư Lâm đã chuẩn bị xong giáo án, hắng giọng, đang định bắt đầu giảng bài thì phát hiện Lý Tuân đang đứng hiên ngang phía cuối phòng học. Ông vẫy tay với Lý Tuân rồi chỉ về phía Chu Vận.

Trong lòng Chu Vận liền nảy sinh một dự cảm xấu. Không, không, không, không, không!

Quả nhiên giáo sư Lâm nói: “Bạn học kia, ở đây còn chỗ trống này.”

Nội tâm Chu Vận hét lên thật lớn: KHÔNG!

Siêu Xayda đi đến, đặt mông ngồi xuống, lúc này Chu Vận ra vẻ bình thản cúi đầu xem sách giáo khoa.

Giáo sư Lâm bắt đầu giảng, ông nâng cốc trà, hỏi nhóm sinh viên bên dưới: “Có ai đã tìm hiểu trước về ngôn ngữ lập trình C chưa? Hay là đã từng thử viết một vài chương trình nhỏ bằng ngôn ngữ C trước đây chưa?”

Chu Vận lén liếc sang Lý Tuân. Cậu gơ tay đi kìa, không phải chính cậu đã viết ra cái trò qua sông thì chết khốn nạn kia sao?

Thấy không có ai hưởng ứng, giáo sư Lâm cười: “Mọi người vẫn còn ngại ngần nhỉ?”

Ông đặt cốc trà xuống: “Các em biết đấy, bây giờ là thời đại công nghệ thông tin, tốc độ phát triển của tin học rất nhanh, các loại ngôn ngữ lập trình cũng phát triển như vũ bão. Ngôn ngữ C so với những ngôn ngữ mới xuất hiện này cũng giống như tôi đang đứng trước mặt các em đây, đã dần già cỗi đi rồi.”

Trên vẻ mặt hiền hậu của giáo sư Lâm nở ra một nụ cười tinh nghịch.

“Nhưng cũng có câu gừng càng già càng cay, già cũng có ưu điểm của già, nó phổ biến và có cấu trúc chặt chẽ. Tương lai bất kể các em muốn tiếp tục nghiên cứu thuật toán, nghiên cứu trình biên dịch, cơ sở dữ liệu, hay thao tác hệ thống thì những kỹ năng các em đã học được từ ngôn ngữ C đều đủ trở thành nền tảng lập trình cho các em. Nhưng có một câu tôi muốn nói với các em trước khi vào học, các em nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có bảy chữ thôi: Bản lĩnh đều ở ngoài kỹ xảo.”

Nhóm sinh viên bên dưới im lặng lắng nghe. Giáo sư Lâm giơ một ngón tay lên, ánh mắt lấp lánh.

“Các em có thể thi vào trường này chính là việc vô cùng đáng để tự hào. Nhưng các em phải nhớ rằng, nhất định đừng mắc phải chứng bệnh phổ biến của đám học sinh giỏi, đó là chỉ biết chăm chăm vào sách vở.”

Chu Vận có cảm giác như bị ghen hòng.

“Trong bốn năm đại học, các em sẽ được học rất nhiều ngôn ngữ lập trình, nhưng bất kể ngôn ngữ nào đi chăng nữa, các em phải nhớ kỹ đừng để mình lạc vào những xảo thuật, nhất định phải nhìn nhận vấn đề bằng góc nhìn thực tế, cho dù là với một chương trình đơn giản nhất. Được rồi, bây giờ tôi nói những điều này sợ rằng các em cũng không hiểu hết được, các em sẽ dần dần nhận ra trong quá trình học tập thôi. Hiện tại các em nhìn lên màn hình, chúng ta bắt đầu bài học.”

Chu Vận lắng nghe tỉ mỉ những gì giáo sư Lâm vừa nói, không để ý thấy thủ khoa Lý đang cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại di động ở bên cạnh.

Dáng vóc Lý Tuân cao ráo, đôi chân dài thượt quả thật không biết phải đặt ở đâu. Ban đầu còn chịu ngồi ngay ngắn, về sau càng lúc càng thả lỏng, rồi lấn sang gầm bàn Chu Vận từng chút một. Cuối cùng, Chu Vận đành ngoan hiên như mấy cô nữ sinh Nhật Bản, hai chân khép nép, ngồi yên trên ghế không dám nhúc nhích.

Ôi chân mình tê quá, muốn cử động quá đi mất! Buổi học này thật là hành xác mà...

“Cho nên, học ngôn ngữ C trước tiên là phải tìm hiểu lịch sử và những nét nổi bật của nó. Vậy ai trong các em có thể nói về lịch sử phát triển của ngôn ngữ C nào?”

Giáo sư Lâm đề ra câu hỏi đầu tiên cho lớp.

Thường ngày Chu Vận không thuộc kiểu chủ động xung phong trả lời câu hỏi, nhưng lúc này cô thật sự rất muốn được hoạt động. Cánh tay cô giơ lên như bị người khác điều khiển.

Vì Chu Vận ngồi gần nhất, nên giáo sư Lâm vừa liếc mắt đã thấy cô.

“Bạn học này đi.”

Việc chuẩn bị bài tối qua có cơ hội phát huy hiệu quả, Chu Vận đứng dậy, lưu loát đọc lại nội dung. Trả lời xong, máu toàn thân cũng đã được tuần hoàn, nhẹ nhõm cứ như cảm giác được xả hết “niềm vui và nỗi buồn” trong nhà vệ sinh, Chu Vận sáng khoái ngồi xuống, vừa liếc mắt đã thấy Lý Tuân đang quay đầu nhìn cô cười nhạt.

“Là cô à?”

Không ngờ tận lúc này cậu mới nhìn ra tôi. Chu Vận vẫn gật đầu với cậu, tỏ vẻ lịch sự. Sau đó cô lại nhìn thấy Lý Tuân cười khẩy giấu cợt, rồi cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

“...”

Giáo sư Lâm nói: “Thế mới bảo các em vẫn còn ngại mà, vừa rồi tôi hỏi có ai biết về ngôn ngữ C hay không thì chẳng ai giơ tay cả.” Ông nhìn về phía Chu Vận, “Em tên gì?”

Chu Vận vội đáp lời: “Chu Vận ạ!”

Giáo sư Lâm tìm trên bản danh sách lớp, sau đó đánh dấu lại.

“Em là lớp phó môn nhé.”

Chu Vận há hốc mồm. Em không hề nguyện ý làm việc này đâu thầy ơi! Bất chợt bên cạnh có tiếng cười khê, Chu Vận quay sang, Lý Tuân vẫn cúi đầu, không biết vừa rồi cậu ta cười cô hay là cười với cái điện thoại kia nữa.

Buổi học đầu tiên chủ yếu là kiến thức cơ bản, mãi đến cuối buổi mới có một vài nội dung liên quan đến kiến thức nền tảng. Giáo sư vừa kết thúc bài giảng, chuông tan học cũng vang lên.

Ông không giảng thêm nữa, đập nắp cốc lại: “Viết xong chương trình là các em có thể ra về, không cần tắt máy vi tính, lớp phó môn ở lại kiểm tra một lượt là được.”

Lý Tuân lúc này mới đặt điện thoại di động xuống, gõ bàn phím lách cách một hồi. Nói là một hồi nhưng thật ra còn chưa đến năm giây, cậu ta đã đứng dậy rời đi rồi.

Giáo sư Lâm đưa danh sách lớp cho Chu Vận: “Ai làm xong thì em đánh dấu tích, không làm xong thì đánh dấu chéo, cực cho em rồi.”

“...”

Chương trình vô cùng đơn giản, các bạn học đều đã hoàn thành. Chu Vận cầm lấy danh sách, đầu tiên lại liếc nhìn về phía máy tính của Lý Tuân.

Cô ấn vào phím cách, trên màn hình hiện ra một hàng chữ trong chớp mắt.

“Hello world”.

Chu Vận nhìn một lúc, sau đó cũng không hiểu vì sao mình lại bật cười.

Tự trường được hơn nửa tháng, tần suất bỏ giờ tự học buổi sáng của mấy thành viên trong lớp đã nhiều đến mức khiến thầy chủ nhiệm phải đích thân ra trận. Chu Vận đã sớm đoán được sẽ có ngày này, hơn nữa cô còn cảm thấy xét theo tính cách lạ đời của Quái Thú Long Vàng và Cô Gái Bánh Kem, thầy chủ nhiệm nhất định sẽ đánh một trận ác chiến. Thế nhưng ngoài dự kiến của cô, cuộc chiến này vừa bắt đầu được hai ngày thì đã kết thúc.

Vậy tức là nhóm Lý Tuân đã chịu đến lớp tự học buổi sáng đành hoàng sao? Không hề nhé.

Vậy nghĩa là thầy chủ nhiệm cũng không quản lý nổi họ hay sao? Cũng không phải luôn.

Tin tức sau đó do Phương Thư Miêu nói cho Chu Vận biết. Nhắc đến Lý Tuân, thật sự có thể liên tưởng đến mấy chiêu thức tà ma dị đạo. Ngay trước đêm thầy chủ nhiệm định tìm cậu nói chuyện, cậu đã nộp một loạt văn bản tài liệu chuẩn bị xong từ trước lên khoa. Ngày hôm sau, chủ nhiệm khoa đích thân phê duyệt, thành lập một “Hội công nghệ thực tiễn” cho sinh viên năm nhất.

Hội công nghệ này có ba đặc quyền. Một là, nhóm thực tiễn hoạt động như một lớp học ngoại khóa. Hai là, những thành viên trong Hội có thể được tăng điểm học phần. Ba là, trong Hội có hoạt động thì được miễn đến lớp tự học.

Chu Vận nghe xong liền líu cả lưỡi: “Cậu ta định cho hoạt động hai mươi tư giờ sao?”

“Đúng vậy! Hai mươi tư giờ! Luôn mở cửa bất chấp mọi điều kiện thời tiết.” Phương Thư Miêu vỗ đùi, “Như vậy cũng tốt, thế cho khỏe! Cuối cùng mình không cần lo lắng đến tần suất tự học nữa rồi.”

Trên danh nghĩa, người lãnh đạo Hội này là chủ nhiệm khoa, nhưng thật ra thầy ấy chẳng mấy khi xuất hiện, tất cả mọi việc đều do Lý Tuân quản lý cả. Trái lại giáo sư Lâm rất có hứng thú, trên danh nghĩa là thầy

hướng dẫn, nhưng hề rảnh là thầy lại đến trung tâm xem xét tình hình dù không có việc gì.

Chuyện này vừa lan truyền ra, cả khoa đều xôn xao. Trong thời điểm ấy, những lời đồn đại nhiều như bông tuyết bay mù mịt. Song chủ đề lại vô cùng thống nhất, dân tình đều đang suy đoán về bối cảnh gia đình của Lý Tuấn.

Mọi người thật quá thần thông quảng đại, hầu như ngày nào Chu Vận cũng được nghe một phiên bản khác nhau. Mà mỗi phiên bản đều sinh động như thật, nghe chắc chắn như thể chân lý vậy.

Ngày vẫn trôi qua êm đềm như trước. Có một hôm, Chu Vận đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm thì gặp ngay Lý Tuấn đang ngồi thảo luận với ông. Giáo sư Lâm đeo kính, đang thao tác trên máy tính cá nhân của Lý Tuấn, ánh mắt nghiêm túc đến mức khiến Chu Vận không dám lại gần.

Rốt cuộc họ đã thảo luận xong, Lý Tuấn kẹp laptop đi ra ngoài thì gặp phải Chu Vận, cậu hất cằm, thờ ơ chào: “Ồ, lớp phó môn.”

“...”

Chu Vận đặt bài tập lên bàn giáo sư Lâm, ông cười tí mắt uống trà, tâm trạng có vẻ rất tốt. Đúng lúc này có một vị giáo sư đi ngang qua, trêu ông: “Sinh viên của thầy cá tính quá đấy.”

Giáo sư Lâm lẩm bẩm nói vài câu.

Giáo sư kia lại nói thêm: “Hình như đồn đại cũng khá ác.”

Giáo sư Lâm xụ mặt: “Toàn là tin vịt thôi. Tôi nói cho các cậu biết...”

Điện thoại của vị giáo sư kia bỗng vang lên, đối phương vẫy chào giáo sư Lâm, quay người đi nghe điện thoại.

Giáo sư Lâm uất ức không trút ra được, đành quay đầu nói với Chu Vận: “Nói cho các em biết... Mà thôi, sau này rồi các em cũng biết thôi.”

Ơ là sao? Chu Vận đứng sững mất hai giây, biết cái gì thì thầy nói luôn đi chứ.

Giáo sư Lâm bắt đầu quay ra nói về chuyện bài tập, thế là đề tài này chấm dứt ở đây.

Một tuần sau, chuyện về Hội thực tiễn cũng dần dần lắng xuống, nhưng cái tên Lý Tuấn thường được nhắc đến này đã khắc sâu trong lòng rất nhiều người.

Nhóm đàn anh đàn chị khi nhắc đến cậu thì lập lờ nước đôi. Nhóm sinh viên cùng khóa khi nhắc đến cậu thì mập mờ úp mở.

Còn bản thân Lý Tuân thì vẫn thế, không đến lớp tự học, lập trình thì nhanh nhất, thường hay ngủ trưa và lúc nào cũng trưng ra mái tóc vàng hoe như cỏ dại úa màu.

Chương 6:

Hội thực tiễn ra đời tuy hứng chịu nhiều gạch đá, nhưng cũng từ đó về sau, mọi người đã dùng hành động thực tế hùng hồn chứng minh cho câu “Miệng nói không cần nhưng thân thể lại kêu gào rằng có”.

Buổi sáng được ngủ nướng thêm một lúc, buổi tối có nhiều thời gian rảnh lên mạng hơn một chút chính là cám dỗ khó cưỡng lại nhất đối với đám sinh viên chưa hề va chạm xã hội và lợi ích tiền tài kia.

Thế là chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, đã có vài người kéo nhau đến tìm Lý Tuân để thăm dò. Cậu cũng chẳng từ chối bất cứ ai. Ai muốn vào tổ chức cũng được, đối tượng nào cũng nhận, không có bất cứ quy định hạn chế thành viên nào cả.

Cuối cùng ngay cả Phương Thư Miêu cũng đến xin gia nhập. Cô ấy giải thích rằng: “Áp lực cạnh tranh của bên hội sinh viên rất lớn, mình phải tranh thủ xuất hiện trước ban giám hiệu nhiều hơn để họ quen mặt đã.”

Cô ấy còn không quên tỏ ra tốt bụng với cô bạn cùng phòng: “Cậu muốn vào không? Mình nói giúp với Lý Tuân cho.”

Chu Vận từ chối khéo: “Cảm ơn cậu, tạm thời mình không có nhu cầu đâu.”

Ba mẹ Chu Vận đều là giáo viên, từ bé cô đã được tẩy não: Đến lớp tự học là điều đương nhiên phải làm của học sinh, đấy cũng không phải là việc gian khổ gì cho lắm. Với lại, hiện tại cô còn chưa biết rốt cuộc cái “Hội thực tiễn” kia làm về gì nữa.

Theo như lời đồn, vì gia cảnh Lý Tuân có thế lực nên được khoa ưu ái, Chu Vận lại thấy chẳng thể tin nổi điều này. Tại sao không tin á? Chẳng vì sao hết.

Một thời gian sau, sự việc cũng dần dần thay đổi. Chu Vận thấy mấy sinh viên lúc trước chỉ vì không muốn tham gia giờ tự học mà gia nhập vào Hội kia lại lần lượt bỏ về lớp tự học. Phương Thư Miêu cũng mang theo tin tức đầu tiên ở vùng tiền tuyến.

“Gay go lắm.” Cô ấy nhăn mày, “Yêu cầu của dự án quá khó, hiện tại bọn mình mới học chương trình cơ bản, cũng chỉ mới biết vài hàm lệnh thôi, làm sao viết được những chương trình phức tạp như thế. Đầu muốn nổ ra luôn.”

“Khó lắm sao?”

“Khó lắm!” Phương Thư Miêu quả quyết.

Chu Vận lại muốn hỏi thêm về mấy dự án kia, nhưng chợt nhớ ra gì đó trước nên lại hỏi sang cái khác: “Vậy Nhậm Dịch thì sao?”

Là lớp phó môn ngôn ngữ C, bài tập của Nhậm Dịch đều phải nộp qua cô, Chu Vận nhận thấy cô ấy chẳng có tí hứng thú nào với môn lập trình cả.

Vừa nhắc đến Nhậm Dịch, Phương Thư Miêu lại ấp úng: “Cô ta... cô ta không tham gia làm dự án.”

“Vậy sao ở lại được?”

“Do được Lý Tuân bao che, ngày đầu tiên bắt đầu làm dự án đã ghi danh cô ta vào rồi, dù cô ta có đến làm hay không cũng thế.”

“Vậy à...”

Phương Thư Miêu nhún vai, sau đó lại lăm lét nhìn sang Chu Vận, thăm thì: “Nói cho cậu biết nhé, gần như tối nào Nhậm Dịch cũng đi tìm Lý Tuân đấy.”

Chu Vận nhướng mày.

“Lý Tuân cũng thế. Có mấy lần đang bận tối tắm mặt mũi, nhưng hễ Nhậm Dịch vừa đến thì cậu ta ngừng tay ngay, đi với cô ta đến nửa đêm còn chưa thấy về, cũng chẳng ai biết họ đã làm gì. Ghê chưa?”

Chu Vận vừa định cất lời thì Phương Thư Miêu lại nói: “Ơ mà, cũng không phải là chẳng ai biết, thực ra Cao Kiến Hồng biết đấy, nhưng lại không chịu nói.” Cô ấy vừa nói vừa bĩu môi, “Hứ, cứ ra cái vẻ thần bí, một trai một gái thì còn có thể làm chuyện gì cơ chứ, đều là người lớn cả rồi còn bày đặt giấu giấu diêm diêm như thế.”

“...”

“Nhậm Dịch cũng đại dột chết đi được ấy. Ai chả biết Lý Tuân thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, cô ta chả xơ mũi được gì đâu.”

Phương Thư Miêu nói xong liền tỏ thái độ khinh thường thêm lúc nữa rồi mới thản nhiên bỏ đi. Chu Vận cũng không hỏi han gì nữa.

Dự án khó nhằn của Hội thực tiễn đã đánh rớt hết 90% những thành phần cơ hội. Mà vấn đề đáng để suy ngẫm là sau khi những người này trở về với lớp tự học cũng rất ít tham dự vào mấy vụ bàn tán về Lý Tuân nữa.

Một thời gian sau, tất cả mọi người dần nghiêm túc tập trung vào học hành, kỳ thi giữa kỳ cũng đã đến. Đây là kỳ thi chính thức đầu tiên kể từ lúc tựu trường đến nay, quyết định 30% kết quả cuối kỳ nên ai ai cũng chú trọng.

Chu Vận cũng vậy, nhất là với tư cách lớp phó môn ngôn ngữ C của cô bây giờ. Cũng không biết có phải cô đang ngẫm phân cao thấp với ai kia hay không, hằng ngày Chu Vận đều đóng đô ở thư viện, tập viết chương trình, một đề bài mà thử làm theo nhiều cách khác nhau.

Mỗi lần định buông lỏng bản thân, trong đầu Chu Vận tự nhiên lại hiện lên hình ảnh ai kia đang vung bảo kiếm chém xoèn xoẹt vào cô. Thế là cô lại kiên trì tiếp tục.

Hôm đi thi, cô mở đề ra xem hết một lượt, thấy yêu cầu phần thực hành là “Viết chương trình vẽ hình trái tim.”

Chu Vận cau mày, giáo sư Lâm ra đề tùy ý thật, thế này thì quá đơn giản rồi. Cảm xúc hiện tại của cô như một người đầu bếp mang sẵn tâm thế chuẩn bị làm bữa đại tiệc Mãn – Hán thế nhưng cuối cùng khách hàng lại chỉ đòi ăn mì tôm úp.

Chu Vận làm một mạch hết phần thực hành mới quay lại phần lý thuyết. Vì đã dốc sức học hành cẩn thận nên cô nhanh chóng giải quyết xong đề thi. Lúc cô đang định nộp bài thì chợt phát hiện ra Lý Tuân đang ngồi cách đó vài máy còn chưa đứng dậy.

Ớ!

Chẳng biết tại sao, Chu Vận di chuột khỏi nút “nộp bài”. Cô kiểm tra đi kiểm tra lại bài làm đến mười mấy lần, nhưng vẫn không thấy chỗ nào cần sửa. Cô nhìn lại phần bài thực hành để giải kia, hình trái tim được vẽ ra đạt chuẩn trăm phần trăm. Hơn nữa...

Điều khiến cô hơi đặc ý chính là khi nãy trong lúc vô tình liếc nhìn sang Ngô Mạnh Hưng lớp phó môn toán cao cấp, tuy không nhìn thấy chi tiết hàm lệnh của cậu ta, nhưng cô đã thấy độ dài hàm lệnh trong trình biên dịch bên ấy gần như là gấp bốn lần của cô. Không biết cậu ta đã viết cái khi gì nữa.

Cứ ngần ngừ mãi, rốt cuộc lúc này cô lại thấy Lý Tuân đã nộp bài. Đến thời điểm đó Chu Vận đã ngồi chơi

được mười mấy phút rồi. Nhìn bóng lưng Lý Tuân rời khỏi phòng thi, cô bất chợt thở dài cho bản thân mình một cách khó hiểu rồi cũng nộp bài.

Mấy ngày sau điểm thi giữa kỳ được công bố, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Chu Vận, Lý Tuân chỉ đứng thứ mười một trong lớp, sau cô những bảy hạng. Chu Vận quả thật có cảm giác như đang cười mây lướt gió. Sau đó đến tận khi xem chi tiết phiếu điểm, cô mới sửng sốt.

Cậu ta thẳng thừng thể hiện rằng mình chỉ học môn chuyên ngành thôi, còn môn tư tưởng Mao Trạch Đông chỉ được có mười mấy điểm.

Sau đó đến điểm số ngôn ngữ C, họ đều đạt điểm tối đa. Chu Vận cầm phiếu điểm mà cảm khái. Dường như cô cũng không thấy vui như đã tưởng tượng...

Hôm đó có tiết của giáo sư Lâm, lúc Chu Vận vào lớp thấy chỗ mình hay ngồi bị Ngô Mạnh Hưng chiếm mất, đang nói chuyện với Lý Tuân ngay bên cạnh. Nhưng cặp sách của Ngô Mạnh Hưng vẫn đặt ở chỗ thường ngày của cậu ta, cô đoán chắc hẳn cậu ta sẽ nhanh chóng rời đi thôi. Vì vậy cô ngồi ngay bên phải Ngô Mạnh Hưng chờ đợi.

“Cậu... cậu xem giúp tôi được không?” Cô nghe thấy Ngô Mạnh Hưng nói.

“Mở ra đi.” Ngài Lý thờ ơ.

Ngô Mạnh Hưng mở chương trình lên, Chu Vận len lén liếc sang, chính là câu cuối cùng của đề thi kia, yêu cầu vẽ trái tim.

“Ý tưởng của tôi là vậy.” Ngô Mạnh Hưng hình như hơi sợ Lý Tuân, nói chuyện cũng ngập ngừng, “Chia trái tim làm ba phần. Sau đó... sau đó viết phần đầu tiên của trái tim vào bên trái, rồi đến khoảng chính giữa sẽ viết phần thứ hai của trái tim... Tiếp nữa dùng vòng lặp For...”

(1) Lệnh For là vòng lặp xác định thực hiện lặp lại một số lần xác định của một (hoặc một chuỗi) hành động.

Chu Vận thoáng nghe đã hiểu ra ngay, ý nghĩ này giống với bản chất con người Ngô Mạnh Hưng, chỉ có hai chữ thôi: Thẳng tuột. Lúc sau, cô nghe thấy tiếng cười khẽ của thủ khoa Lý.

“Vậy mà cậu cũng là lớp phó môn toán cao cấp được à?”

Câu nói này nghe mất lòng nhau quá!

Quả nhiên Ngô Mạnh Hưng bị Lý Tuân giấu cột thì vô cùng lúng túng, run run giọng: “Cậu, cậu, cậu, cậu có thể cho tôi xem cách giải của cậu không?”

Lý Tuân đáp: “Cậu không cần xem cách giải của tôi làm gì, đi mà xem của lớp phó môn đang bên cạnh cậu kìa.”

Ơ ơ ơ?

Ngô Mạnh Hưng quay đầu lại. Hành động này của cậu ta khiến cho ánh mắt Chu Vận và Lý Tuân trực tiếp xoáy thẳng vào nhau. Chân Chu Vận như bị chuột rút, nhưng mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

“Sao thế?”

Ngô Mạnh Hưng: “Chu Vận, cậu có thể cho mình xem bài lập trình của cậu một chút không?”

Chu Vận gật đầu: “Dĩ nhiên là được.”

Dù sao cô cũng mang hình tượng hòa đồng dễ gần cơ mà! Chu Vận mở bài lập trình của mình ra, mắt Ngô Mạnh Hưng sáng lên như đèn pha.

“Đơn giản quá!”

Hai vòng lặp For, tổng cộng chỉ sáu hàng.

Ngô Mạnh Hưng nói: “Hóa ra trái tim cũng có thể viết bằng hàm, cách của mình thật ngốc chết đi được.”

“Không đâu, cách đó cũng được đấy.”

Ngô Mạnh Hưng nghiêm túc, cầm quyển sổ ghi ghi chép chép, miệng vẫn lẩm bẩm. Cậu ta vốn có nền tảng, chẳng qua là có lúc đầu óc không nhanh nhạy, bây giờ vừa xem được bài giải của cô đã lập tức hiểu ra vấn đề.

Ngô Mạnh Hưng được khai sáng nên rất phấn chấn, liên tục cảm ơn Chu Vận. Còn Chu Vận thì lịch sự bảo cậu ta đừng khách sáo. Không khí thật vui vẻ ấm áp.

Tiền Ngô Mạnh Hưng đi, Chu Vận trở về chỗ ngồi của mình. Vẻ hòa nhã trên mặt chưa tan đã phải đối diện với ánh mắt của Lý Tuân. Cô thật sự rất muốn hỏi cậu một câu, rốt cuộc là điều thần thánh gì đã tạo nên cái bản mặt châm biếm xoay 360 độ cũng không thấy góc chết của cậu vậy?

“Muốn nói gì thì nói đi.” Lý Tuân dựa vào lưng ghế, những nếp áo sơ mi màu xám rộng thùng thình xếp trên bụng.

“Hả?” Chu Vận ngờ ngàng, “Gì cơ?”

Lý Tuân lại cười khẩy, dời mắt đi. Chu Vận bị cậu đả kích liên tiếp nên chẳng biết đã lệch mất sợi dây thần kinh nào, bật thốt: “Cho tôi xem với.”

Lý Tuân thản nhiên liếc mắt sang: “Hả?”

Đâm lao thì phải theo lao, Chu Vận lấy can đảm nói tiếp: “Bài làm của cậu đấy, cho tôi xem một chút, được không?”

Lý Tuân ung dung nói: “Được.”

Cậu ấn vào bàn phím, hàm lệnh trong trình biên dịch hiện ra, Chu Vận ghé người qua xem.

...

... ..

... ..

Cái khi gì đây? Nói về độ dài, hàm lệnh của Lý Tuân còn dài hơn cả của Ngô Mạnh Hưng. Nhưng của Ngô Mạnh Hưng là ý tưởng thô sơ như việc quét đá đánh lửa thời tiền sử, vừa nhìn đã thấy rõ hết thảy. Mà cái của Lý Tuân...

Chu Vận vận dụng hết tất cả các tế bào não, cũng chỉ có thể hiểu được năm hàng đầu tiên. Phần sau làm gì nhỉ? Hàm này thực hiện công việc gì vậy?

“Xem không hiểu thì dừng cố.” Phía sau truyền đến giọng nói ôn hòa êm tai, “Mất công mà lại ghen uất nữa.”

Cô cảm nhận được một cơn đau đốn đang bộc phát mà không cần kích thích mạnh mẽ từ bên ngoài thường được gọi là đau dây thần kinh, lần đầu tiên ghé thăm đầu óc của mình.

Trong khoảnh khắc trời đất quay cuồng đó, chuông vào học vang lên. Giáo sư Lâm mang theo cốc trà bước vào lớp, Chu Vận im thin thít lùi về chỗ ngồi.

Sau khi hết giờ, Lý Tuân vừa bước ra đến cửa phòng học thì Chu Vận đã tranh thủ lấy bút viết nhanh mấy điểm mấu chốt trong hàm lệnh kia lại, sau đó cũng ba chân bốn cẳng chạy về ký túc xá. Cô lật tài liệu ra tra, cuối cùng sau hơn bốn giờ vật lộn, qua mười mấy lần thử nghiệm, rốt cuộc cô đã xây dựng thành công lại hàm lệnh của Lý Tuân.

Cô cho chạy ngay lập tức. Trên màn hình hiện lên một trái tim đỏ tươi đa chiều đang đập thành thịch trên phông nền mờ tối.

Trên sân thượng, tối nay gió thổi cũng rất lạnh. Chu Vận búi ngủi nhìn ra đài phun nước phía xa xa, cảm ống hút vào cốc trà sữa. Vừa mới hút được một hơi đã nghe thấy phía sau vang lên giọng nói quen thuộc.

“Mẹ kiếp!”

Chu Vận quay đầu lại, gọi: “Nhậm Dịch, đến đây cùng ngồi đi.”

Chương 7:

Tiếng đàn nhịp nhàng vang lên giữa màn đêm đen kịt. Chu Vận sững sờ với tốc độ tiến bộ thần tốc của Nhậm Dịch. Lần trước cô nghe Nhậm Dịch đàn, khi đó cô bạn này tối đa cũng chỉ ở trình độ ngôi sao thiếu nhi mà thôi. Vậy mà giờ đã đánh được đủ các kiểu biến tấu, Chu Vận nghe đến ngây cả người.

Nhậm Dịch đánh xong liền đặt đàn qua một bên, ngồi sóng vai với Chu Vận.

Chu Vận nói: “Hay quá!” Lần này là lời nói tự đáy lòng.

Nhậm Dịch nhún vai. Yên lặng một hồi, Chu Vận nói tiếp: “Rất đáng.”

Nhậm Dịch thắc mắc nhìn sang. Chu Vận chỉ về phía cây đàn, nói: “Có thể đàn tới trình độ thế này, không đến lớp tự học cũng rất đáng.”

Nhậm Dịch vẫn giữ nguyên nét mặt nhìn cô, hồi lâu sau mới nhếch khóe môi lên một chút. Đây là biểu hiện gần như “mỉm cười” lần đầu tiên của Nhậm Dịch mà cô thấy được kể từ lúc hai người biết nhau cho đến nay.

Trước mặt chợt xuất hiện một mảnh giấy, Chu Vận nhận lấy, nương theo ánh sáng yếu ớt đọc được một địa chỉ trên đó.

“Studio của tôi, lúc nào cậu không thích ở trường học thì đến đó chơi.”

“Studio á?”

“Ở gần trường thôi.”

Chu Vận gật đầu, cất tờ giấy đi. Nhậm Địch vươn vai, dụi mắt, lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Mệt lắm hả?” Chu Vận hỏi.

“Ừ, buổi tối còn phải gặp Lý Tuân nữa.” Nhậm Địch cầm bình nước bên cạnh lên, mở ra uống, khẽ oán trách, “Lại phải cướp người từ tay con nhỏ Liễu Tư Tư đáng ghét kia.”

“Liễu Tư Tư?” Chu Vận nghĩ ngợi, “Cô nàng học khoa nghệ thuật ấy hả?”

“Đúng, chính là cái con nhỏ không có kính lọc (1) không dám chụp ảnh kia đấy.”

(1) Kính lọc hay còn gọi là Filter là bộ kính lọc của máy ảnh, ngoài công dụng bảo vệ ống kính máy còn được chức năng khác như len màu, làm trong v...v... theo từng loại kính lọc.

“...”

Liễu Tư Tư là bạn gái của Lý Tuân, dáng vóc lượn sóng y như chai coca, xinh xắn hết búp bê.

Nhậm Địch cười khẩy: “Cái con ‘người mũ’ đó lúc nào cũng cứ như hận không thể mọc rễ trên người Lý Tuân vậy.”

Chu Vận nhớ đến lời kể của Phương Thư Miêu lúc trước, bèn nói: “Hình như Lý Tuân rất năng thay bạn gái nhỉ!”

“Chính xác.” Nhậm Địch uống hết nước, nhét bình vào trong túi, “Đúng là cái tên đều giả, đời sống cá nhân hỗn loạn.”

Chu Vận nhỏ giọng: “Vậy thường ngày cậu phải chú ý kỹ đấy.”

“Chú ý gì cơ?”

Chu Vận không dám nói ra một cách quá trắng trợn, đành ấp úng giải thích: “Thì là... biện pháp phòng tránh an toàn gì đó...”

Mới nghe xong Nhậm Dịch còn nhìn cô khó hiểu, sau đó hiểu ra bỗng nhiên ngửa đầu cười rộ.

“Ha ha ha ha, trời đất ơi!” Nhậm Dịch chẳng thèm chú ý đến hình tượng gì nữa, ngã người xuống đất, cười vật cười vãi.

Chu Vận: “... Đâu cần thiết phải lăn lộn trên đất như thế.”

Nhậm Dịch lồm cồm bò dậy, vỗ Chu Vận một cái thật mạnh.

“Mẹ ơi, cậu thật biết cách gây cười!”

Chu Vận ghen lời.

Nhậm Dịch ngồi co chân lại, móc gói thuốc từ trong túi ra, đưa cho Chu Vận trước.

“Làm điếu không?”

Chu Vận lắc đầu.

“Không cần à?” Nhậm Dịch ngậm lấy một điếu thuốc, nheo mắt nhìn cô, rồi nói bằng cái giọng khàn khàn vì khói thuốc đặc trưng, “Cậu hút đi, hút thì tôi mới kể cho cậu nghe chuyện này hay lắm.”

Chu Vận im lặng lấy một điếu thuốc. Nhậm Dịch cười đầy ẩn ý. Khói thuốc thấm vào phổi, đêm trở nên dài dang dang.

“Quan hệ giữa tôi với Lý Tuân không phải cái kiểu như cậu đang nghĩ đâu.”

“Ờ.”

Nhậm Dịch rít một hơi thuốc rồi nói: “Tôi không thích cậu ta, có điều... trong phòng chúng ta thì có người thích cậu ta thật đấy.”

Chu Vận cứ như lần đầu tiên hút thuốc lá, bị sặc khói đến mức ho sặc sụa. Phòng bọn cô chỉ có ba người, chẳng cần loại trừ cũng biết tổng đây là ai rồi.

Cánh tay Nhậm Dịch gác lên đầu gối, cười khẩy đầy khinh thường: “Nếu không cậu cho rằng vì sao cô ta lại kiên trì ở lại Hội làm quái gì, trình của cô ta sao theo nổi với những dự án của Lý Tuân.”

Chu Vận nhìn sang Nhậm Dịch.

Nhậm Dịch hỏi: “Sao thế?”

Chu Vận lắc đầu nói: “Vì muốn an ủi tôi nên cậu mới mời tôi cùng hút thuốc à?”

Nhậm Dịch lại bật cười khanh khách, cười xong vẫn nói: “Mẹ ời cậu thật biết cách gây cười.”

Chu Vận ngồi thẳng lên, suy xét tường tận chuyện trước đây trong làn khói thuốc. Hóa ra cái giọng điệu suy đoán úp mở của Phương Thư Miêu khi kể với cô về Nhậm Dịch và Lý Tuân còn ẩn chứa cả ghen tị ư? Cô ấy thích Lý Tuân à? Từ bao giờ thế nhỉ?

“Chả có hi vọng gì đâu.” Nhậm Dịch phả một làn khói thật dài về hướng đài phun nước xa xa, lời đánh giá không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào, “Cô ta không kiên trì lâu được đâu, con người Lý Tuân ấy à... dạng con gái bình thường không theo nổi cậu ta.”

Đêm đó lúc Chu Vận trở về ký túc xá đúng vào giờ đóng cổng, thấy Phương Thư Miêu đang ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế trong phòng. Chu Vận lại gần, vẫy tay qua lại trước mắt cô ấy.

“Hồi hồn lại đi nào.”

Phương Thư Miêu hoàn hồn, nhìn thấy Chu Vận nhất thời như thấy được chiếc phao cứu sinh, vội nắm chặt lấy cánh tay cô.

“Chu Vận, mau cứu mình đi!”

Chu Vận hốt hoảng: “Sao, sao thế hả?”

Phương Thư Miêu lấy ra hai tờ giấy, đặt trên bàn học cho Chu Vận xem.

“Đây này, đây này, cậu có cách gì không?”

Chu Vận cầm tờ giấy lên, nhìn kỹ một lượt, trên đó liệt kê các yêu cầu chức năng của trang web, liền hỏi: “Đây là gì thế?”

Phương Thư Miêu gục trên mặt bàn: “Dự án của Hội Thực tiễn.”

Chu Vận xem kỹ từng yêu cầu một: “Bọn cậu định tập xây dựng trang web à?”

Phương Thư Miêu quay đầu lại: “Không phải là tập đâu, cậu lật ra trang sau đi.”

Chu Vận lật đến tờ thứ hai, thấy ở cuối cùng có ký tên một công ty. Cô lại ngược mắt nhìn về phía Phương Thư Miêu lần nữa. Về mặt cô ấy mù mờ: “Chu Vận, cậu ta định nhận làm trang web cho công ty ở ngoài.”

Chu Vận không nói gì, xem nội dung tờ thứ nhất lần nữa.

“Sao bọn cậu lại thiết kế những chức năng này?”

“Nếu như có thể nhận dự án này, thì mỗi người sẽ phụ trách một mảng hay sao ấy! Minh cũng không rõ nữa.”

Chu Vận gật đầu, lại hỏi: “Vậy làm thế nào mới có thể nhận được dự án này?”

“Nhận cái mốc xì đấy!”

“...”

Phương Thư Miêu ngồi thẳng lên, cau mày.

“Cậu xem tờ giấy kia viết cái gì đi, hiện giờ chúng ta hoàn toàn không thể làm được những yêu cầu chức năng đó. Mà đối thủ cạnh tranh bên ngoài toàn là các công ty IT gia công phần mềm chuyên nghiệp, có kinh nghiệm phong phú biết mấy.” Nói đến đây, Phương Thư Miêu không khỏi thở dài, “Phải hoàn thành dự án mới được thêm điểm học phần, đã biết rõ không được còn cố làm, không biết sẽ lãng phí mất bao nhiêu thời gian của bọn mình nữa đây.”

Chu Vận trả tài liệu lại cho cô ấy: “Vậy cậu định thế nào, rút lui à?”

“Hả?” Phương Thư Miêu như bị hỏi khó, “Rút lui ấy hả?”

Dường như cô ấy vẫn chưa suy nghĩ đến việc sẽ rút khỏi Hội, lơ đãng nhìn hai tờ giấy mỏng trong tay, rồi lại bắt đầu ngẩn người. Lần này Chu Vận không quấy rầy cô nàng nữa, cô về chỗ của mình, di chuột.

Khi này lúc cô ra ngoài còn chưa tắt máy tính, giờ màn hình lại sáng lên. Trái tim màu đỏ kia vẫn còn đang đập thình thịch. Bóng đêm ngoài cửa sổ đen đặc. Nhậm Dịch vẫn còn đang luyện đàn.

Ngồi được hồi lâu, Chu Vận nhỏ giọng nói: “Phương Thư Miêu, cậu định lập trình chức năng nào, mình sẽ giúp cậu.”

Phương Thư Miêu kích động đến mức chạy đến ôm chầm lấy Chu Vận. Cuối cùng, trong một danh sách các chức năng loằng ngoằng, cô ấy chọn lấy chức năng “đề cử sản phẩm tương tự”.

Công ty thực phẩm Lam Quan chủ yếu kinh doanh các loại bim bim và sản xuất sản phẩm dinh dưỡng, có hơn mười năm kinh nghiệm. Nhưng trong thời buổi bùng nổ internet hiện nay, xí nghiệp kiểu truyền thống thế này kinh doanh khá khó khăn, phải thay đổi phương thức.

Sau khi Chu Vận có được yêu cầu, bắt đầu thử ngồi phác thảo công việc cần làm, tìm kiếm tư liệu thực tế liên quan. Cô cày ngày cày đêm suốt cả một tuần, thấy chức năng chạy tạm ổn mới báo Phương Thư Miêu sao lại một bản mang đến văn phòng Hội.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cô lập trình website, liệu có được hay không thì bản thân cũng không dám chắc.

Sáng thứ bảy, Chu Vận dậy rất sớm, bò xuống giường, một tay chống cằm, ngồi thừ trên ghế. Trên bàn la liệt sách mượn từ thư viện về để nghiên cứu làm trang web, cô đã lật chúng nhiều đến mức gần như rách bươm hết rồi.

Lịch trình hôm nay của Phương Thư Miêu là sáng đi họp, chiều tham gia hoạt động của Hội Thực tiễn, mãi cho đến chập tối mới quay trở về.

Cả ngày nay Chu Vận ăn cơm đều không thấy ngon, thấy Phương Thư Miêu vừa trở về đã lập tức hỏi cô ấy: “Thế nào rồi?”

“Gì cơ?” Phương Thư Miêu còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo ra làm sao, “Thế nào gì cơ?”

“Hội Thực tiễn.”

“À...” Phương Thư Miêu nhún vai, “Cậu ta bảo không dùng được.”

Lòng Chu Vận chợt chán nản, quên cả hỏi vì sao.

Phương Thư Miêu lại nói: “Có điều cậu ta nói làm hoàn chỉnh một chức năng thì cũng được tính là cống hiến cho dự án, điểm học phần của mình OK rồi, cũng không cần phải rút khỏi dự án nữa. Chu Vận, cậu đúng là thiên tài!”

Thiên tài khi mốc! Rốt cuộc Chu Vận cũng hỏi: “Tại sao không dùng được vậy?”

Phương Thư Miêu chớp chớp mắt: “Cậu ta không nói.”

Suýt nữa Chu Vận đã hét lên, thế cậu không biết hỏi cậu ta à? Nhưng có lẽ là ý nghĩ của Chu Vận quá lộ liễu trên mặt, Phương Thư Miêu đã tự động xách ghế đến giải thích.

“Ừ, là thế này, tuy hiện tại Hội đã ổn định với số thành viên mười mấy người, nhưng tổ nòng cốt chỉ có vài người thôi. Lý Tuân và Cao Kiến Hồng là những hội viên chủ chốt, ngày nào họ cũng cùng nhau đẩy nhanh tiến độ, củng cố hệ thống, có thể là phần cậu viết ra... không hợp với ý tưởng chung của họ thôi.”

Họ còn nghĩ cái quái gì chứ hả? Chức năng đã thực hiện được, cần gì phải nghĩ ngợi nữa? Chu Vận thấy ngọt nhạt khó thở, thấy cũng may là không ăn nhiều cơm tối, nếu không chắc chắn là đau dạ dày luôn rồi.

“Thôi đừng nghĩ nữa, đầu óc họ không giống với người bình thường đâu. Tặng cậu cái này!” Phương Thư Miêu lấy chiếc túi lớn từ phía sau ra, bên trong là một chiếc balo hình gấu, “Hôm trước mình đến trung tâm thương mại mua đấy, lần này thật cảm ơn cậu nhiều lắm!”

Chu Vận xua tay: “Không cần đâu, mình cũng chỉ muốn học hỏi thêm thôi.”

“Không được, cậu nhận đi, nếu không mình ngại lắm, tối mai mình mời cậu ăn cơm nhé!”

“Thật không cần đâu mà, cậu khách sáo quá rồi.”

“Nhận lấy đi, nhận lấy đi, vất vả lắm mới hoàn thành một giai đoạn, phải ăn mừng chứ. Làm mình lo lắng đứng ngồi không yên suốt một tuần.”

Đêm đó, Chu Vận nằm mơ, trong mơ cô thấy một đám gấu con giẫm đạp lên người mình. Ngày hôm sau cô vẫn mơ lại giấc mơ đó. Sau khi bị giẫm liên tục ba ngày, Chu Vận vác cặp mắt gấu trúc, mang theo chương trình kia đi tìm giáo sư Lâm. Cô thật sự không tài nào chấp nhận chuyện đã “hoàn thành một giai đoạn” kia được.

Chu Vận không nói cho giáo sư Lâm biết đây là hạng mục cô làm cho Hội Thực tiễn, chỉ nói là gần đây tự học, có xây dựng một chức năng của trang web, muốn nhờ thầy xem còn chỗ nào chưa ổn.

Giáo sư Lâm lặng im xem hết cả chương trình, rồi nhìn về phía Chu Vận. Vẻ mặt này hơi quen thì phải. Trước đây khi cô đến văn phòng Hội Thực tiễn cũng thấy giáo sư Lâm thảo luận với Lý Tuân với vẻ mặt này, nó khiến cô vô thức nghiêm túc hẳn lên.

Giáo sư Lâm: “Chu Vận, thầy phát hiện ra em thường viết những câu lệnh rất ngắn, hẳn là đã giản lược rất nhiều lần, đúng không?”

Chu Vận gật đầu.

“Cũng đúng, có câu nói, hàm lệnh giống như váy con gái, càng ngắn càng tốt.”

“...”

“Nhưng đơn giản không rườm rà chỉ là một mặt, em vẫn còn thiếu một chút, em cần suy nghĩ thêm làm sao để trừu tượng hóa, mô-đun hóa (2) ý nghĩ của mình. Ngày học đầu tiên thầy đã nói rồi, đừng quan tâm nhiều đến những xảo thuật đó, phải nắm bắt được điều then chốt nhất ấy.” Giáo sư Lâm đóng trình biên dịch lại, dừng trong giây lát rồi chợt hỏi, “Em rất thích lập trình hả?”

(2) Mô-đun hóa: Nghĩa là chia nhỏ thành từng phần độc lập có thể thay thế cho nhau, sao cho mỗi mô-đun chứa tất cả các thứ cần thiết để thực hiện duy nhất một phần của chức năng mong muốn.

Vấn đề này khiến Chu Vận sửng sốt trong giây lát. Cô rất thích ư? Hình như không phải. Không thích ư? Hình như cũng không phải luôn. Vậy điều gì đã thúc đẩy cô?

“Nếu như có hứng thú với những dự án thực tế, thầy đề nghị em có thể đến chỗ Lý Tuân thử xem.”

Tại sao?

“Nhất định sẽ có ích cho em.”

Vậy ư?

Chu Vận cúi đầu rời đi, vừa ra khỏi văn phòng, trong tầm mắt đã xuất hiện một đôi chân. Cô ngẩng đầu lên, Lý Tuân đang đứng dựa vào cửa sổ hành lang, một cánh tay kẹp lấy laptop. Tuy đã vào mùa thu nhưng cậu vẫn mặc áo tay ngắn, tay áo xắn cao lên tận bờ vai, mái tóc vàng rực trên đầu vẫn rối bù như thường ngày. Vì ngược sáng, Chu Vận không thấy rõ vẻ mặt của cậu, nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết, chắc hẳn vẫn là cái vẻ châm chọc chế giễu như thường lệ mà thôi.

“Có phải lớp phó môn nên nghe theo lời khuyên của giáo sư không?”

Chu Vận không còn hơi sức đâu đi ứng phó với cậu nữa, quay đầu bỏ đi luôn. Lúc cách nhau được hơn ba mét, phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo và thản nhiên.

“Có đến không? Cô đến đi, tôi mời đấy.”

Chương 8:

Chu Vận như sắp nổ tung. Gần đây lượng tin tức cô thu nhận được từ các nơi quá lớn, cô cảm giác mình sắp bội thực đến nơi rồi.

Đối với lời mời hôm đó của Lý Tuân, Chu Vận trả lời vô cùng khách sáo như thường lệ: “Tôi sẽ suy nghĩ, cảm ơn lời mời của cậu.”

Thủ khoa Lý nghe xong liền cười khẩy khinh thường rồi đi thẳng vào văn phòng. Khi ấy Chu Vận thấy càng ức chế hơn.

Nhưng tâm tư con người ta thật kỳ lạ. Chuyện đã qua mấy ngày rồi mà Chu Vận vẫn thường xuyên hồi tưởng lại. Tuy hôm đó tiếng cười của Lý Tuân rất đáng ghét, nhưng nói cho cùng, chuyện này vẫn khiến tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều.

Nhất là khi đem câu “Cô đến đi, tôi mời đấy” đặt cạnh cái câu “Con người cô, quá giả con mẹ nó tạo” trước kia, cô như cảm nhận được niềm vui chiến thắng đang tuôn trào ào ạt tự đáy lòng. Đây chính là lẽ sống của cuộc đời chứ đâu nữa.

Nhưng sau mấy ngày tươi tắn rạng rỡ, Chu Vận đã dần tỉnh táo lại, cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. Cô có muốn gia nhập... Hội của Lý Tuân không?

Trong lúc cô đang suy ngẫm vấn đề này thì câu nói trước đây của Phương Thư Miêu chợt vang lên trong đầu: “Tuy hiện tại Hội đã ổn định với số thành viên mười mấy người, nhưng tổ nòng cốt chỉ có vài người thôi, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng là hai hội viên chủ chốt...”

Tổ nòng cốt ư...

Chu Vận gác cảm lên bàn tự học ở thư viện, lắc qua lắc lại, ra quyết định.

Hôm có tiết của giáo sư Lâm, Lý Tuân vẫn ngồi bên cạnh Chu Vận như những buổi trước. Từ lúc vào phòng cậu đã bắt đầu hí hoáy làm việc với laptop của mình, khi nào cần làm bài tập mới chịu ngẩng đầu lên vài phút.

Cậu không nhắc lại việc mời Chu Vận đến Hội nữa. Chu Vận cũng hiểu, thủ khoa Lý đã đích thân mời một lần coi như đã hạ mình lắm rồi, chờ cậu ta đến mời ba phen bốn bận thì chẳng khác nào ngồi đợi cây vạn tuế ra hoa.

“Việc kia...” Nhân lúc giáo sư Lâm giảng phần kiến thức cơ bản, Chu Vận nhỏ giọng cất lời.

Lý Tuân vẫn nhìn vào màn hình laptop, tay gõ không ngừng, “ừ” một tiếng.

Chu Vận: “Việc trước đó...”

Lý Tuân liếc mắt sang. Chu Vận phát hiện rằng mỗi lần tập trung suy nghĩ, vẻ mặt Lý Tuân trông rất ngầu.

“Nói đi.” Cậu giục.

Chu Vận cũng không ấp a ấp úng nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghĩ xong rồi, tôi sẽ tham gia vào Hội của cậu. Dự án của bọn cậu khá khó, tôi cũng muốn rèn luyện khả năng thực tiễn của bản thân một chút.”

Thực ra Lý Tuân mới nghe xong nửa câu đầu đã quay lại với công việc dang dở, đợi Chu Vận nói hết rồi mới “ừ” một tiếng cho có lệ, tỏ vẻ mình đã biết.

Đối với vị sếp tương lai này, Chu Vận quyết định lấy chữ nhẫn làm đầu, cô hỏi: “Thời gian hoạt động của Hội từ...”

“Không có thời gian hoạt động cụ thể, rảnh thì đến.” Lý Tuân gõ bàn phím, thản nhiên đáp, “Lúc nào tôi cũng ở đây.”

Chu Vận liếc nhìn cậu vài lần, cuối cùng nói: “Được.”

Trở về ký túc xá, Chu Vận thấy Phương Thư Miêu mới nhớ ra là mình còn chưa nói chuyện sẽ gia nhập Hội cho cô ấy biết. Khi cô nói xong, Phương Thư Miêu liền nhìn cô chăm chăm.

“Sao bỗng nhiên cậu lại muốn gia nhập Hội vậy?”

Chu Vận không nói cho cô ấy biết là được Lý Tuân mời, chỉ nói là giáo sư Lâm bảo.

“Giáo sư Lâm khuyên mình nên đến đó để rèn luyện.”

Phương Thư Miêu ồ lên một tiếng, lại hỏi luôn: “Vậy cậu đã nói chuyện cậu viết chương trình giúp mình cho Lý Tuân biết rồi hả?”

“Không.” Cuối cùng Chu Vận cũng hiểu cô ấy lo lắng điều gì, bèn trấn an, “Cậu yên tâm, mình sẽ không nói đâu. Mình đến đó rồi sẽ chọn viết một chức năng khác.”

Phương Thư Miêu gật đầu.

Buổi chiều không có tiết, Chu Vận ăn cơm trưa xong rồi mang theo hai quyển sách về thiết kế web mượn được từ thư viện đến địa điểm văn phòng của Hội. Văn phòng Hội của Lý Tuân được đặt tại tầng một tòa nhà thí nghiệm A. Tuy Chu Vận đã từng cố ý lượn lờ qua đây vô số lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên cô bước vào nơi này.

Trong hành lang mát mẻ, cô tìm được cửa phòng 102. Cô không gõ cửa vội, chỉ đứng bên ngoài, len lén đồng tai lên nghe ngóng trước. Dường như bên trong có âm thanh soàn soạt rất nhỏ.

Tim Chu Vận đập rộn rã, hơi hồi hộp. Lúc cô đang hít sâu chuẩn bị tinh thần để vào thì cửa lại mở ra. Ngô Mạnh Hưng một tay cầm chổi, một tay xách túi rác, mồ hôi đổ đầm đìa. Nhìn thấy Chu Vận, cậu ta giật bắn mình.

“Ơ, sao cậu đến đây?”

Chu Vận cũng ngạc nhiên. Hóa ra cậu ta cũng ở đây, chẳng lẽ cậu ta còn chưa bị Lý Tuân ngược đãi đủ à?

Hai bên coi như chào hỏi xong, Chu Vận nghiêng người, nhường đường cho Ngô Mạnh Hưng ra ngoài đổ rác, sau đó bước thẳng vào phòng.

Văn phòng Hội lớn bằng một lớp học bình thường, tổng cộng có hai mươi chiếc máy tính, xếp thành từng nhóm, mỗi nhóm có bốn máy ngồi quay lại với nhau.

Lúc Chu Vận đi vào, trong phòng chỉ có năm người, tính luôn cả cô. Ồ không, sáu mới đúng, vì Ngô Mạnh Hưng đã quay trở lại rồi. Trong số họ có một người đang ăn cơm, một đôi tình nhân đang tình tứ ngọt ngào, và một người nữa đang ngồi làm việc trước máy tính. Dĩ nhiên người đó không phải Lý Tuân, Lý Tuân là cái người đang bận thăm thiết kia kìa.

Chu Vận chết sững ở cửa, nhìn búp bê Liễu Tư Tư quần lấy Lý Tuân, hai người đang đút kem cho nhau ăn, quần quạ quần quýt, hạnh phúc khôn tả.

Phải chào hỏi thế nào đây? Đang lúc ngẫm nghĩ thì Cao Kiến Hồng ngồi trước máy tính đã phát hiện ra cô, giơ tay lên gọi.

“Chu Vận.”

Lý Tuân quay lại, nhìn thấy cô: “Đến rồi hả?”

Chu Vận đành gật đầu một cái có lệ. Lý Tuân tiện tay chỉ: “Cô thích ngồi ở đâu thì cứ tự nhiên.”

Chu Vận xách túi định đi đến một chỗ ngồi trong góc tường thì bị Cao Kiến Hồng gọi lại: “Nào, Chu Vận, đến đây ngồi đi.” Cậu ta chỉ chỗ ngồi ngay bên cạnh mình.

Không, không, không, gần quá rồi, chịu không nổi đâu.

“Mình ngồi ở đây được rồi.” Cô đành đặt túi trên một cái bàn gần với đôi Lý Tuân.

Ngô Mạnh Hưng đã quét dọn xong, sau đó đi đến ngồi bên cạnh cô, nói: “Mình ngồi chỗ này.”

Chu Vận gật đầu với cậu ta tỏ ý đã biết. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhóp nhép nhai món thịt xào bình dân của bạn học đang ngồi trong góc thỉnh thoảng vang lên. Chu Vận ngồi đó một hồi, thấy Lý Tuân và Liễu Tư Tư vẫn chưa dứt kem cho nhau xong, bèn quay sang nhỏ giọng hỏi Ngô Mạnh Hưng:

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Bắt đầu cái gì cơ?”

“Làm việc ấy.”

Ngô Mạnh Hưng há hốc mồm, lát sau mới hiểu ra liền đáp: “Đã bắt đầu rồi. Nơi này là vậy, lúc cậu ấy không phân công nhiệm vụ thì muốn làm gì cũng được. Máy nào cũng có thể lên mạng, hay là giờ cậu lên mạng chơi game đi. Máy ở đây cài nhiều trò chơi lắm.”

Sao tôi lại phải chạy đến tận đây để lên mạng chơi game chứ?

Chu Vận đành mở túi xách, lấy quyển thiết kế web ra đọc. Cô đọc rất nhập tâm, đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã qua được một giờ. Trong phòng lại có thêm người, nhưng vẫn im ắng.

Cô quay đầu lại nhìn, không biết Liễu Tư Tư đã đi đâu mất từ bao giờ, Lý Tuân đang ngồi lệt thốt trong ghế, gõ bàn phím laptop của mình. Cô quay sang nhìn Ngô Mạnh Hưng, thấy cậu ta đang viết chương trình với vẻ thanh niên nghiêm túc. Chu Vận liếc qua, hình như là đang hoàn thiện chức năng tìm kiếm.

Cô hơi mím môi, bỗng cảm thấy mình thật là lẻ loi, cúi đầu tiếp tục đọc sách vậy. Lúc này cô ôm quyết tâm sẽ “nghiên hết cả quyển sách” nên tâm trí hoàn toàn chìm trong biển kiến thức, cho đến tận khi một ngón tay gõ lên bìa sách đánh thức cô.

Chu Vận ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt mất kiên nhẫn kia.

Lý Tuân nói: “Này, giúp làm chút việc đi.”

Rốt cuộc cũng đã chịu phân công nhiệm vụ cho tôi rồi đấy hả? Chu Vận đóng sách lại chờ.

Lý Tuân vứt một quyển bài tập đến trước mặt cô. Chu Vận cúi đầu xem, sau đó lại bình thản ngược mắt lên.

“Làm gì?”

Liễu Tư Tư ló đầu ra từ phía sau Lý Tuân, cười giả lả với Chu Vận.

Chu Vận trố mắt. Dường như Lý Tuân cũng đang bị Liễu Tư Tư làm phiền đến phát sợ, nói với Chu Vận: “Giúp một chút, cứ tùy tiện làm cho có là được.”

Liễu Tư Tư nũng nịu vỗ vai Lý Tuân: “Tùy tiện là tùy tiện thế nào? Không được làm bừa đâu.”

Lý Tuân cau mày, xách cổ Liễu Tư Tư.

“Ồi ối ối, anh nhẹ tay tí nào, áo em bị anh kéo hỏng cả rồi này.”

Lý Tuân kéo cô ta đến bên cạnh Chu Vận: “Em ở đây đi.”

Liễu Tư Tư dẫu môi, phụng phịu ngồi xuống. Lý Tuân vứt người lại cho Chu Vận rồi quay về chỗ của mình, chỉ còn lại Liễu Tư Tư đang chống cằm nhìn cô.

“Em tên gì?”

“Chu Vận.”

“Em gái ời, làm phiền em rồi.”

Hóa ra chị ta là đàn chị khóa trên.

“Không sao.” Chu Vận mỉm cười, điềm tĩnh mở quyển bài tập tiếng Anh của cô ta ra, “Viết gì ạ?”

“Phải dịch một bài luận văn nghệ thuật, đề tài do mình tự chọn.”

“Chị tìm được chưa?”

“Tìm được rồi, chị mở cho em xem.”

Liễu Tư Tư chen đến, phần khởi dùng máy tính trước mặt Chu Vận, tìm kiếm trên mạng. Cô ta nhập vào từ khóa: “Họa sĩ trẻ tuổi Điền Tu Trúc.”

Thoắt cái màn hình tìm kiếm hiện ra rất nhiều kết quả, Liễu Tư Tư nhanh chóng ấn vào một trang web, nói: “Đây này.”

Chu Vận xem sơ qua: “Đây không phải là luận văn nghệ thuật, chỉ là một bài giới thiệu tóm tắt thôi ạ.”

Liễu Tư Tư: “Ồi dào, cứ làm đại là được ấy mà.”

Được thôi, bài tập của chị mà, chị nói được thì sẽ được. Chu Vận nhận lại chuột, mau chóng rê xuống. Bài viết giới thiệu sơ lược về trường học, kinh nghiệm và thành tựu hiện tại của họa sĩ trẻ này.

“Người đâu đã đẹp trai lại còn ngoan hiền nữa chứ...”

Chu Vận liếc mắt sang, thấy Liễu Tư Tư đang si mê nhìn vào màn hình. Trong bài viết có đăng kèm một tấm ảnh, cậu thanh niên trong ảnh mặt mũi thanh tú, nở một nụ cười có vẻ bền lễn.

Chu Vận lại kéo xuống, lúc thấy được một tác phẩm của anh ta thì tim cô chợt đập thành thịch. Đó là một bức vẽ bằng than chì, tên là Lâm Tuân, vẽ một dãy núi trơ trụi, lối vẽ vừa chín chắn vừa hoang dại, có thể nói là thể như chẻ tre, khuấy động cảm xúc về sự hỗn loạn và lạc lõng.

Chỉ nhìn lướt qua, Chu Vận đã cảm nhận được khí thế nổi loạn trong bức tranh kia lại khá giống với cái tên Tuân nào đó ở trong phòng. Cánh tay bất ngờ bị người khác chọc chọc, Liễu Tư Tư đang bất mãn nhìn cô.

“Kéo lên ngắm hình đi.”

Chu Vận hết ý kiến. Cô kéo lên trên, bắt đầu dịch. Bài viết rất ngắn, chưa đến mười phút cô đã dịch xong, trau chuốt từ ngữ thêm chút nữa, chỉ qua một lúc đã giao lại bài tập cho Liễu Tư Tư.

“Cảm ơn em nhé.” Liễu Tư Tư cứ thấp tha thấp thỏm, đi lung tung khắp phòng trong lúc Chu Vận dịch bài. Thấy cô đã làm xong liền vui vẻ ôm chầm lấy cô từ phía sau.

Đàn chị ơi, ngực của chị... Ngực của Liễu Tư Tư rất cứng, giống hệt như hai cây súng máy đang chĩa vào lưng cô bắt cô phải ngoan ngoãn vâng lời làm việc vậy. Trong nháy mắt Chu Vận bỗng nổi tính tò mò, quay đầu lại hỏi Liễu Tư Tư: “Giữa Điền Tu Trúc và Lý Tuân, chị thích ai hơn?”

Liễu Tư Tư cười tít mắt, đẩy cô một cái: “Eo ôi sao em hỏi khó thế, kỳ cục quá đi.”

Hỏi khó và kỳ cục á?

Liễu Tư Tư ôm lấy Chu Vận, khẽ nói thầm vào tai cô: “Em thích ai hơn thì chị thích người đó hơn.” Nói xong thì vô cùng vui vẻ lấy lại quyển bài tập, quay sang chỗ Lý Tuân, để lại Chu Vận á khẩu.

Chạng vạng, Chu Vận thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn chào Lý Tuân một câu. Lý Tuân đang bận bịu mà vẫn dành ra chút thời gian liếc nhìn cô, băng quơ khen: “Không hổ là lớp phó nhĩ, làm bài tập cũng nhanh ghê.”

Chu Vận cảm thấy trước khi đi mình nhất thiết phải nói chuyện rõ ràng với cậu: “Tôi đến đây không phải để làm bài tập giúp người khác.”

Liễu Tư Tư nghe vậy nghiêng đầu nhìn cô.

Lý Tuân vẫn bận việc của mình: “Giúp chút thôi mà.”

Ngón tay cậu lướt nhanh trên bàn phím. Chu Vận hiếu kỳ muốn biết cậu đang làm gì, viết chương trình gì và với ý tưởng ra sao. Nhưng cô không nhìn rõ được.

Liễu Tư Tư đã xong vụ bài tập liền nhẹ nhõm tiếp tục quần lấy Lý Tuân, ngoan ngoãn làm một con búp bê.

Chu Vận cảm thấy trong phổi mình bùng lên hơi nóng, không thể khống chế và cũng không chịu để yên. Đứng một lát, rốt cuộc cô cũng cất lời, kéo Lý Tuân ra khỏi công việc: “Này.”

Cô không gọi thẳng tên nhưng Lý Tuân vẫn ngẩng đầu lên. Chu Vận gằn từng chữ, nhắc nhở cậu.

“Cậu đừng quên là cậu mời tôi đến đây đấy nhé.”

Chương 9:

Cô vừa dứt lời, bốn năm người trong phòng đều dừng công việc trong tay lại, đồng loạt nhìn sang cô. Cao Kiến Hồng trưng cái vẻ mặt đang ghen cười, Liễu Tư Tư thì bĩu môi, tất cả đều yên lặng theo dõi diễn biến câu chuyện.

Lý Tuân vẫn nhóp nhép nhai kẹo cao su, gương mặt chẳng tỏ rõ cảm xúc gì. Chu Vận thầm thẳng lưng lên. Lẽ nào cậu đã quên lúc trước chính cậu mời tôi tham gia sao? Đừng có mà ở đây giả vờ giả vịt nữa.

Sau giây lát độ mắt, Lý Tuân bèn gấp laptop lại, nói: “Được thôi.”

Được cái gì cơ?

Lý Tuân khẽ hít vào rồi đứng dậy, một tay chống hông, quay lại nhìn tất cả mọi người một lượt.

Chu Vận vừa thấy được vẻ mặt kia của cậu, theo bản năng cô liền linh cảm được sẽ có chuyện không hay rồi.

Cái quái quỷ gì thế? Cậu ta định làm gì đây?

Lý Tuân gõ gõ mặt bàn: “Nào, mọi người dừng lại đã!”

Chu Vận chợt thấy căng thẳng. Lý Tuân giơ tay lên, thờ ơ giới thiệu: “Vị này...” Cậu chỉ sang Chu Vận, “... là công chúa mà chúng ta đã mời đến.”

Chu Vận ghen lời. Cao Kiến Hồng phì cười, Liễu Tư Tư cũng che miệng lại. Mấy bạn học kia thì ngơ ngác ngác, cuối cùng cũng vỗ tay lớp bộp hường ứng. May mà Chu Vận đã được tôi luyện nhiều năm, nên ngoài mặt vẫn có thể điềm tĩnh vững như núi Thái Sơn trong trường hợp như thế này.

Lý Tuân xem đồng hồ: “Lát nữa tôi mời, chúng ta mở tiệc chiêu đãi công chúa, ai muốn đi cùng cũng được.”

Chu Vận cố nhịn xuống nổi cảm phẫn và ước muốn vò nát cái đám tóc kia, nói với Lý Tuân: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Lý Tuân nhìn cô: “Đừng, dù sao cô cũng được mời đến cơ mà, khiến ai ấm ức cũng được nhưng không thể để cho công chúa điện hạ phải ấm ức.”

Kiếp trước tôi đã giết cả nhà cậu cho nên kiếp này mới phải chịu quả báo thế này đấy hả?

Lúc này Liễu Tư Tư mừng rỡ ôm chặt Lý Tuân: “Đi đâu thế? Em đi cùng với.”

Lý Tuân nói tên một quán KTV ngay gần trường học. Liễu Tư Tư cun cút đi gọi điện thoại đặt phòng.

Nói gì thêm nữa cũng vô ích, Chu Vận đành ngồi lại, chờ mọi người làm xong việc rồi mở “tiệc chiêu đãi”

cho cô.

Hơn bảy giờ, cả nhóm sáu người xuất phát. Chu Vận không biết hóa ra KTV bên ngoài trường học lại náo nhiệt đến vậy. Tối thứ sáu, toàn bộ các phòng đã được đặt kín, cũng may nhờ có Liễu Tư Tư quen với quản lý nên mới lấy được một phòng ở đây.

KTV này trang trí khá bắt mắt, nhưng hiệu quả cách âm thì rất tệ. Chu Vận bị tiếng hát như vịt đực của phòng kế bên làm văng cả đầu.

Liễu Tư Tư chọn bài xong liền cầm micro lên sân khấu hát luôn. Không hổ danh xuất thân từ khoa nghệ thuật, cô ta hát rất hay, lại còn lắc lư theo đúng điệu nhạc, nhìn chuyên nghiệp y như đám ngôi sao hạng ba.

Tuy vụ tiệc tùng này mang danh là để “chào đón” Chu Vận, nhưng đến khi họ uống hết cả két bia rồi, cô vẫn không cảm nhận được mình là “nhân vật chính” của ngày hôm nay, đành quay ra tự giải trí bằng cách cố gắng lọc ra giọng của Liễu Tư Tư giữa đám tạp âm này.

Trong lúc cô còn đang lơ đãng, chợt thấy một bóng dáng cao ráo cầm theo hai chai bia đi đến gần mình. Góc này hơi chật, Lý Tuân vừa đặt mông xuống đã ngồi cả lên góc áo của Chu Vận.

Cậu đưa cho cô một chai bia. Chu Vận lắc đầu: “Tôi không uống bia.”

Lý Tuân cũng không ép, đặt một chai bia lên bàn, cầm chai còn lại tự uống.

Chu Vận len lén liếc nhìn Lý Tuân. Tuy nơi này rất ồn ào nhưng nói chung không khí rất thoải mái, và lại hình như lúc này có vẻ Lý Tuân cũng đã uống hơi nhiều, trông cậu vô cùng thư thái. Cô cảm thấy đây là cơ hội tốt để tranh thủ nói chuyện với Lý Tuân về vấn đề chung sống trong tương lai của mình ở Hội.

“Về việc kia ấy Lý Tuân...”

Xung quanh quá ồn ào, Lý Tuân không nghe thấy. Chu Vận hơi do dự trong chốc lát rồi kề vào tai cậu gào to lên: “Lý Tuân!”

Lý Tuân đột nhiên bị hét thẳng vào tai, giật mình nên sặc bia, mắng to: “Muốn chết à?”

“...”

Chu Vận quyết định khoan hẵng xin lỗi vội, nói chuyện quan trọng của mình trước cái đã.

“Lần sau cậu tự làm bài tập cho chị ta đi!”

Lý Tuân nhìn cô.

Chu Vận nói tiếp: “Làm bài tập cho bạn gái mình là việc đương nhiên mà.”

Lý Tuân cười, nói câu gì đó nhưng Chu Vận lại không nghe rõ.

“Cậu nói gì cơ?”

Lý Tuân nói lại lần nữa, Chu Vận vẫn không nghe ra được.

“Cậu nói lớn lên một chút...”

Một giây sau đó, cổ áo Chu Vận căng ra, cả người cô bị kéo hẳn sang bên cạnh. Lồng ngực Lý Tuân có mùi hương thoang thoảng. Thử hỏi xem có lạ hay không? Cậu ta nào là hút thuốc, nào là uống bia, lại còn nhuộm tóc, lối sống rất buông thả nhưng mùi hương trên người lại luôn thanh khiết.

Giọng nói ngang ngược của sếp Lý dội thẳng vào tai cô: “Nghe lời tôi mới là lẽ đương nhiên kìa.”

Cậu tưởng mình là ông trời chắc? Chu Vận lẳng lẳng thẳng người lên, nhưng đúng vào lúc cô nhóm dậy lại bất cẩn trượt tay vịn vào đùi Lý Tuân.

Ớ...

Chu Vận trố mắt. Lý Tuân vẫn điềm nhiên ngồi trên sofa nhìn cô, hoàn toàn không có ý định cử động.

Đèn màu trong phòng chớp nháy xoay vòng, soi lên mái tóc vàng của cậu vô cùng rực rỡ và lòn lòn. Chu Vận nhìn cậu đắm đắm, nghĩ thầm nếu bây giờ mà có tổ công an chống tệ nạn nào đến mà thấy cảnh này, chắc sẽ không cần xét hỏi mà bắt cậu đi luôn đấy nhỉ.

Lý Tuân: “Nhìn gì vậy?”

Giọng cậu rất nhỏ, nhưng Chu Vận lúc này chỉ cần nhìn vào môi cậu liền đoán được ngay cậu đang nói gì rồi. Cô lắc đầu, giọng cũng bất chợt khẽ khàng theo: “Không có gì.”

Lý Tuân kề sát lại, đôi mắt dài một mí khiến cho thần thái gương mặt cậu trông rất sắc sảo.

“Thằng thán một chút thì bọn con trai mới thích.”

“...”

Lý Tuân quay đầu lại, cợt nhả nói với mấy người khác trong phòng: “Này, tôi hỏi bọn cậu nhé, có phải con gái ngốc một chút mới tốt không?”

Tất cả đều đã uống khá nhiều, nghe thấy câu hỏi của Lý Tuân, Cao Kiến Hồng là người đầu tiên lò dò giơ tay lên.

“Phải đấy!”

Mấy người khác cũng rồi rít bày tỏ sự đồng tình. Cuối cùng, ngay cả Liễu Tư Tư kia cũng giơ tay lên, vui vẻ gào vào micro: “Đúng vậy! Con gái ngốc là tốt nhất! Cô ngốc vạn tuế!...”

Đám này diên hết rồi. Chu Vận không thể ở lại thêm được nữa, đứng dậy tạm biệt: “Tôi về trước, mọi người cứ chơi vui vẻ nhé.”

Cô phải suy nghĩ lại một lần nữa xem có nên ở lại Hội hay không. Chu Vận mặc áo khoác xong liền nghe thấy giọng nói hờ hững của Lý Tuân vang lên: “Lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi đấy.”

Không hề nhá, tôi suy nghĩ hoàn toàn có căn cứ.

Lý Tuân ngoắc tay. Chu Vận đấu tranh nội tâm quyết liệt mất mười giây mới quyết định nhin cậu lần cuối cùng, ghé đến.

Giọng nói lười nhác của Lý Tuân vang lên: “Về rồi xem hộp thư đi nhé.”

Gì?

Lý Tuân dứt lời thì không thèm đếm xỉa đến Chu Vận nữa, quay sang chơi đồ xúc xắc với Cao Kiến Hồng.

Chu Vận ngơ ngác trở về ký túc xá, mở máy tính ra, đăng nhập vào mail. Có một lá thư mới, tiêu đề là “Thân gửi công chúa điện hạ”.

Dây thần kinh của Chu Vận căng ra, nghiêng răng nghiêng lợi mở thư, sau đó thì thảng thốt. Nội dung là thư rất quen thuộc với cô, đó chính là chức năng “đề cử sản phẩm liên quan” mà cô đã viết giúp Phương Thư Miêu. Nhưng cụ thể thì không giống với cái ban đầu cô viết ra cho lắm, đây là bản đã được sửa lại.

So với hình tượng lạnh lùng khó đoán của Lý Tuân, những dòng lệnh của cậu lại tối ưu cao và vô cùng dễ hiểu. Mỗi chỗ sửa đổi cậu đều ghi thêm các chú thích và cách triển khai rất cặn kẽ, hết như sách giáo khoa. Chu Vận chỉ tham khảo vài ba chỗ rồi quay ra tra tìm tài liệu, tự mình làm nốt phần còn lại một cách dễ dàng, xong hết tất cả chỉ mất có nửa tiếng.

Nhìn cách lập trình của cậu ta cũng giống như đang nói chuyện trực tiếp với cậu ta vậy. Chỉ cần nhắm mắt lại thì mọi ý đồ, suy nghĩ, thậm chí là gương mặt ngang ngạnh bất cần đáng ghét kia lại hiện lên rõ mồn một. Hàm lệnh của Lý Tuân không rườm rà phức tạp, nó giống hệt với tính cách của cậu, luôn thẳng thắn rõ ràng, không buồn che đậy, cứ bày ra cho cô thấy.

Chu Vận rút một tách cà phê, nhìn thấy thời gian thư được gửi đến là vào bảy giờ tối hôm nay. Bảy giờ... khi đó chẳng phải là ngay trước khi họ rời khỏi văn phòng sao? Vậy cả buổi chiều cậu đã ngồi sửa lại phần lập trình cho cô ư? Không đúng! Làm sao cậu ta biết được chức năng này là cô viết? Mà cậu ta biết khi nào vậy kia?

Mang theo một bụng đầy nghi vấn, Chu Vận hồi tưởng lại khuôn mặt cười nhạt của Lý Tuân, và cả cái dáng vẻ ngồi trên ghế gỗ bàn phím của cậu. Cuối cùng cô gục đầu, nằm nhoài ra bàn. Tóm lại, đành tạm gác chuyện rút khỏi Hội sang một bên vậy.

Hôm sau là thứ bảy, Chu Vận thức dậy thật sớm, ăn sáng qua loa rồi đi đến văn phòng Hội. Vẫn còn khá sớm, cô vốn cho rằng mình sẽ là người đầu tiên đến văn phòng, không ngờ tới nơi đã thấy Lý Tuân đang nằm ngủ trên hai chiếc ghế nối vào với nhau.

Cả phòng nồng nặc mùi bia. Chu Vận mở cửa sổ ra cho thoáng, khi quay lại mới để ý thấy áo của Lý Tuân bị nhăn nhúm lại khi ngủ, làm lộ ra cả vòng eo. Một tay cậu gác lên che mắt, một tay đặt trên bụng.

Hai chiếc ghế không vững cho lắm nên nhìn tư thế cậu ngủ có vẻ không được chắc chắn. Còn cái bụng kia nữa, mở cửa sổ để gió thổi thẳng vào bụng như vậy có khi nào sẽ bị tiêu chảy không nhỉ?

Chu Vận lén nhìn ra bên ngoài. Sáng thứ bảy, sân trường yên lặng như tờ, tất cả đều đang ngủ say như Lý Tuân. Cô rón ra rón rén lại gần, hai tay nắm lấy vạt áo của cậu, định kéo xuống giúp.

Có khi nào đúng lúc này sẽ xảy ra vấn đề gì không nhỉ? Trên phim, mỗi lần đến tình tiết này đều có chuyện xảy ra cả.

Chu Vận cố gắng thật nhẹ tay, khẽ kéo vạt áo cậu xuống. Kéo được giữa chừng thì Lý Tuân cử động, có thể do lớp vải cọ vào bàn tay khiến cậu thấy ngứa, thế nên cậu đưa tay kia xuống khẽ gãi, sau đó nữa thì tỉnh lại luôn.

Chu Vận rụt phắt hai tay về, điềm tĩnh nhìn Lý Tuân, lòng chột thờ dài. Đã bảo cứ đến tình tiết kiểu này thì nhất định sẽ có vấn đề xảy ra mà.

Thế nhưng cũng không có gì to tát cả, vì rõ ràng lúc này Lý Tuân vẫn còn đang mơ màng, vẻ mặt cau có như bị táo bón. Cậu ngồi dậy, mái tóc dựng đứng cả lên như Siêu Xayda, lông mày cau chặt lại đến mức có thể kẹp chết cả con ruồi. Tuy còn ngái ngủ, nhưng việc đầu tiên sau khi cậu thức dậy là mở laptop ra, ấn nút mở máy.

Có cần phải bán mạng như thế không? Cậu ta không sợ bị đột tử luôn à?

Về mặt Lý Tuân thật sự rất kém, Chu Vận quyết định không chọc vào tổ ong vò vẽ này làm gì, quay người trở về chỗ ngồi của mình.

Lý Tuân vỗ thật mạnh vào mặt mình, vì thiếu ngủ và say xỉn nên mắt cậu hơi sưng, dụi thế nào cũng không tỉnh táo lên nổi. Cậu lảo đảo đi đến nhà vệ sinh, rửa mặt bằng nước lạnh. Lúc quay lại đáng vẻ không còn quá khủng bố như trước nữa. Cậu kéo vạt áo lên lau mặt, nhưng không lau sạch hết được, cả gương mặt và áo đều ướt.

Quay lại chỗ ngồi, Lý Tuân khom lưng, khẽ nói: “Bật lửa.”

Chu Vận ném chiếc bật lửa đang để trên bàn cho Lý Tuân châm thuốc.

“Kể chuyện cười đi!”

Giọng cậu khản đặc đến lạ. Nhưng mà... kể chuyện cười á?

Chu Vận quay lại, thấy Lý Tuân vừa hút thuốc vừa day day huyệt thái dương.

“Để cho tôi có tinh thần một chút.”

Sáng sớm sân trường vẫn vắng tanh, mặt trời còn chưa lên cao nên trong phòng hơi tối, không khí trong phòng có vẻ ôn hòa.

Chu Vận nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Tòa nhà thí nghiệm không cho phép hút thuốc lá.”

Lý Tuân chuyển ánh mắt khỏi ngón tay thon dài. Chu Vận phát hiện cơn mồi mẹt đã khiến cho đôi mắt cậu tạm thời biến thành hai mí. Loại người mắt một mí thật sự là một giống loài thần kỳ mà.

Khóe miệng cậu cong lên: “Quả thật là chuyện cười.”

Chương 10:

Kể được chuyện cười khiến ông chủ Lý cao hứng nên hôm nay Chu Vận đã vô cùng may mắn được trông thấy dự án chính thức. Nhận tờ danh sách thật dài, Chu Vận liền cầm cúi xem.

Lý Tuân đứng tựa vào cạnh bàn: “Làm việc ở chỗ tôi có thể được cộng thêm điểm học phần ngoại khóa ở hai mức. Dự án bình thường là 0,2, dự án đặc biệt là 0,4.”

Chu Vận ngẩng đầu: “Đặc biệt là thế nào?”

“Loại kiếm ra tiền ấy.”

“...”

Ông chủ Lý đứng quá gần, cô phải ngửa đầu mới thấy rõ mặt cậu. Thức đêm như cú mà sao da dẻ vẫn mịn màng vậy nhỉ?

Lý Tuân vẫn nhẫn nại hút thuốc, có vẻ đã mệt đến độ không mở nổi mắt nữa rồi.

Chu Vận hỏi tiếp: “Vậy số tiền mà Hội kiếm được sẽ chia cho cả nhóm đúng không?”

“Cô nằm mơ đi nhé!” Vì say rượu nên giọng cậu khàn khàn, cậu hơi nghiêng người, nhìn cô. Dưới lớp áo ướt, sườn cậu hằn lên vài nếp nhẹ, “Có biết trung tâm hợp tác của trường với các doanh nghiệp không?”

Căn phòng yên ắng như công viên vào buổi sáng sớm, ánh nắng còn chưa đến quấy rầy. Chu Vận thấy lạ là sao họ có thể tự nhiên cùng nhau trò chuyện giết thời gian giống như một đôi bạn già thế này nhỉ.

“Biết.” Chu Vận nói, “Mỗi trường đại học đều có sự liên kết, hợp tác với các doanh nghiệp bên ngoài.”

“Ừ, nói cho cùng những việc này đều có cơ hội kiếm được tiền, nhưng đa phần là không được bao nhiêu cả, khi đến tay trường học cũng không còn nhiều, lại phải trích ra một ít nộp phí quản lý và phí giới thiệu nữa.”

“Nên Hội kiếm được tiền cũng phải nộp hết cho trường học à?”

“Cũng không phải, có được chia.”

“Chia bao nhiêu?”

Lý Tuân không đáp, búng tàn thuốc vào một tờ giấy trắng: “Sao vậy, cũng muốn kiếm tiền à?”

“...” Tôi đến đây chỉ vì chút tiền còn con kia sao?

Chu Vận nói khách sáo: “Không, không, tôi hỏi chơi thôi.”

Lý Tuân ngồi lên mép bàn, đôi chân dài duỗi thẳng chạm xuống đất, lười nhác nói: “Lại bắt đầu rồi đấy, cứ giả bộ làm gì, muốn gì thì cứ nói thẳng ra.”

Chu Vận vốn đang đầy một bụng tức giận, bị Lý Tuân đả kích một câu liền buột miệng chẳng thèm nghĩ ngợi gì nữa: “Nhắc đến tiền một cái là tỏ vẻ phòng bị, con người của cậu quả thật dung tục hết như màu tóc của cậu vậy.”

Cô vừa dứt lời, cả hai người đều ngờ ngàng.

Lý Tuân lú cả lười: “Cô nói lại xem nào?”

“...”

“Thưa cô Chu thoát tục, cô vừa nói gì, xin lặp lại lần nữa đi.”

Đúng là một bước sa chân, ôm hận nghìn đời. Ai đến cứu cô với!

“Hiểu lầm thôi.” Chu Vận nói với âm lượng không thể thấp hơn được nữa, “Tôi đi vệ sinh cái đã.”

Lý Tuân vươn tay tóm lấy cổ áo phía sau Chu Vận kéo lại. Chu Vận suýt nữa thì tắt thở.

“Chạy đi đâu?” Giọng Lý Tuân vang lên sau lưng cô.

Chu Vận cảm thấy vào những lúc thế này, quả thật là đàn ông thì hết sức mạnh mẽ, còn phụ nữ thì vô cùng yếu điệu, ý cô là về thể lực ấy. Chu Vận không tài nào vùng ra được, bàn tay to lớn của Lý Tuân nắm lấy cổ cô, buộc cô phải quay lại.

Bây giờ mắt cậu ta đã trở lại thành một mí. Ôi mẹ ơi, cậu ta là siêu nhân biến hình ư!

“Con người tôi thế nào? Màu tóc tôi thì sao?”

Chu Vận chối đây đây: “Rất tốt, đều tốt cả... Mới vừa rồi tôi nói lung tung thôi. Hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà!”

Từ ngoài hành lang truyền đến âm thanh, Chu Vận hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Có người đến đây! Cậu mau buông tôi ra đi.”

Lý Tuân cười khẩy: “Tôi sợ bị thấy hay cô mới là người sợ bị thấy hả?”

Tay của cậu vững như bàn thạch, cậu cứ ung dung không buồn để ý đến tiếng động bên ngoài đang càng lúc càng gần. Ngay tích tắc trước khi cửa bị mở ra, Chu Vận đẩy phắt cậu ra, vọt thẳng về chỗ của mình, cúi gằm đầu nhìn tờ chi tiết dự án.

Ngô Mạnh Hưng đi vào, nhìn thấy Chu Vận và Lý Tuân thì giơ tay lên chào hỏi một tiếng, sau đó rất tự giác cầm chổi đi quét dọn. Lý Tuân vẫn ngồi bên cạnh ngáp dài rồi nói với Chu Vận: “Đừng chọn nữa, lát nữa ôm đồ sang đây ngồi, cô sẽ làm chung phần dự án với tôi.”

Chu Vận lí nhí ừ một tiếng, khép tờ chi tiết dự án trong tay lại.

Lại có vài người lục đục đến, vẻ mặt Cao Kiến Hồng cũng đầy mệt mỏi, đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì đã bị Lý Tuân vỗ vai bảo đứng dậy, gọi cả Chu Vận đến họp.

Cuối cùng Chu Vận cũng đã được diện kiến chân dung laptop của Lý Tuân rồi. Giao diện desktop rất sạch sẽ, đừng nói là trò chơi, ngay cả ứng dụng mạng xã hội cơ bản cũng không hề có. Chu Vận nghi ngờ chắc hẳn trong máy tính của cậu toàn trình biên dịch và plug-in (1) thôi.

(1) Plug-in: Trong kỹ thuật máy tính, plug-in, trình cắm, hay phần bổ trợ là một bộ phần mềm hỗ trợ mà thêm những tính năng cụ thể cho một phần mềm ứng dụng lớn hơn. Nếu được hỗ trợ, plug-in cho phép tùy biến các chức năng của một ứng dụng. Ví dụ, plug-in thường được sử dụng trong các trình duyệt web để chơi video, quét virus, và hiển thị các loại tập tin mới. Ví dụ hai plug-in được biết đến rộng rãi bao gồm Adobe Flash Player và QuickTime. Add-on thường được coi là thuật ngữ chung dùng cho các snap-in, plug-in, các phần mở rộng, và các chủ đề.

Chu Vận đã đọc chi tiết dự án là của công ty Lam Quan kia, Lý Tuân cho cô xem tiến độ hiện tại.

“Hai người có thể thiết kế sơ qua các chức năng, không cần quá chi tiết rõ ràng, cứ xác định ý tưởng trước đã, đến cuối tuần khi công ty họ quyết định thì mới làm chi tiết hơn.”

Chu Vận liếc Lý Tuân: “Họ vẫn còn chưa quyết định à?”

Cao Kiến Hồng: “Vẫn chưa, thế nhưng tôi đã tìm hiểu đối thủ cạnh tranh mạnh nhất lần này của chúng ta rồi, trình độ cũng thường thôi, chúng ta chắc chắn có thể nhận được dự án này về tay.” Cậu ta cười đẩy Lý Tuân, “Trưởng nhóm lập trình, toàn bộ đều dựa vào cậu đấy.”

Chu Vận nhìn sang, thủ khoa Lý cười thản nhiên. Lúc trở về chỗ ngồi của mình, cô chợt nghĩ ra một vấn đề, hiện giờ cô đã trở thành hội viên của tổ nòng cốt rồi sao?

Mấy ngày tiếp theo, Lý Tuân vô cùng chú tâm trong việc xây dựng hệ thống, Chu Vận và Cao Kiến Hồng thì bắt tay vào thiết kế cấu trúc cơ bản của web. Chồng sách đặt trên bàn Chu Vận càng lúc càng cao lên, người cũng càng ngày càng ngủ muộn, nhưng tinh thần thì ngày càng phấn khởi.

Thấm thoát đã đến thứ tư, Lý Tuân xin phép cho cả ba người nghỉ học, kéo Chu Vận và Cao Kiến Hồng cùng đến công ty Lam Quan.

Xí nghiệp thực phẩm Lam Quan nằm ở vùng ngoại ô. Trước khi đi Chu Vận đã cẩn thận tra tìm tuyến đường giao thông công cộng rắc rối. Kết quả hôm sau đại thiếu gia Lý lại gọi luôn một chiếc taxi ven đường, bao xe cả ngày với giá năm trăm tệ.

Bảy giờ sáng họ xuất phát, sau khi xe chạy lòng vòng trên đường cao tốc hai lượt mới lái vào một con đường nhỏ. Con đường này đang thi công sửa chữa, mấy người họ giống như phải ngồi trên con thuyền dập dềnh trên biển suốt hơn một giờ. Chu Vận sợ cả ngày sẽ bận tối mắt, nên trước khi đi đã ăn hẳn hai cái bánh bao lót dạ, kết quả là ngồi trên xe được nửa đường thì đã nôn sạch sành sanh. May mà tài xế dừng lại kịp thời cô mới không nôn hết trên xe.

Cao Kiến Hồng ngồi bên cạnh Chu Vận lo lắng: “Không sao chứ, sao lại nôn thê thảm như vậy?”

Chu Vận mặt mày xanh mét: “Không, không sao đâu.”

Lý Tuân chỉ khoanh tay đứng xa xa xem cuộc vui: “Căng thẳng quá đây mà.”

Chu Vận nôn nhiều nên hai mắt đỏ gay, ngẩng đầu lên lườm cậu một cái.

Lý Tuân: “Xem bộ dạng của cô kìa.”

Cao Kiến Hồng không nhịn được nói: “Cậu bớt cạnh khỏe đi có được không? Cậu không thấy cô ấy bị nôn thốc nôn tháo thế kia à!”

Chu Vận thở hốt hển, may là cô đã nôn sạch cả rồi, nếu không thật sự muốn mưa luôn vào mặt cậu ta một trận nữa.

Lý Tuân đưa một bình nước tới: “Nôn nhanh lên còn đi tiếp.”

Quay lại xe, dạ dày Chu Vận lúc này đã thấy dễ chịu hơn hẳn, vừa ngược mắt lên đã thấy Lý Tuân ngồi bên tài xế ngáp dài ngáp ngắn. Cô hít sâu, thầm nghĩ coi như lần này cậu nói đúng đi, thật sự cô cũng hơi hồi hộp thật.

Khoảng tám giờ rưỡi, rốt cuộc cũng đến nơi. Họ xuống xe, tầm nhìn xung quanh khá thoáng đãng, cả xí nghiệp to lớn gồm ba khu, khu đầu tiên là một tòa nhà cao tầng, trông như văn phòng. Tuy nhà máy lớn nhưng dường như lại không có tác phong làm việc chuyên nghiệp cho lắm, công nhân đi lại lề lề mà lề mề, hết như đang dạo phố vậy.

Sau khi xuống xe, Lý Tuân gọi một cuộc điện thoại, chốc lát sau có một nhân viên chạy đến nơi, quan sát ba người họ: “Mọi người đã đến cả rồi sao anh chị lại chậm chạp thế?”

Cao Kiến Hồng vội nói: “Xin lỗi, do đường đang sửa ạ.”

Gã nhân viên: “Mọi người chờ cũng đã lâu rồi, mau vào đi!” Gã dẫn ba người đến tòa nhà ở phía trong cùng, bên trong trống trải, vừa bước vào đã thấy hơi lạnh lạnh. Đứng trên lối vào hành lang, phóng tầm mắt ra xung quanh chỉ thấy bụi đang bay mù mịt trong ánh mặt trời. Đây mà cũng được gọi là nhà máy thực phẩm ư?

Lên đến tầng ba, cuối cùng đã có chút hơi người. Hai bên cầu thang bày chậu cảnh, đều là cây phát tài đã héo rũ. Họ nhẹ bước đi vào phòng họp từ cửa sau, thấy bên trong đang có người đứng trình bày gì đó. Phòng họp có hai mươi mấy người, hàng trước là bốn người mang giày tây, chính là ông chủ và nhóm kỹ sư cao cấp của Lam Quan; đám người phía sau là nhân viên của các công ty phần mềm máy tính khác.

Gã nhân viên đưa họ vào tới nơi rồi rời đi luôn. Chu Vận tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu lắng nghe người phía trên giải thích. Sau khi trấn định lại tâm trạng lo âu ban đầu, cô dần dần phát hiện ra vấn đề.

Ông anh trên bục đang trình bày về giao diện UI (2) thật bảnh chọe, phân tích đủ ưu điểm của chức năng cũng như vẽ ra viễn cảnh tương lai tốt đẹp.

(2) Giao diện UI hay còn gọi là User Interface (giao diện người dùng) là một thuật ngữ trong ngành công nghiệp máy tính. Đó là một cách giao tiếp với máy tính hay các thiết bị điện tử bằng hình ảnh và chữ viết thay vì chỉ là các dòng lệnh đơn thuần.

Nhưng mà...

Cái người ta cần chính là lập trình gia công phần mềm, từ đầu đến cuối anh ta diễn thuyết bằng hình ảnh PPT làm gì nhỉ? Tài liệu kia đều tải từ trên mạng xuống, chức năng cũng chỉ tương tự như mấy trang web

khác, viễn cảnh tương lai lại chẳng có gì cụ thể.

Chu Vận cau mày nhìn ông anh phát ngôn hăng say, văng nước bọt tung tóe này, rốt cuộc, cô thấy ngay cả ý tưởng cơ bản nhất anh ta cũng chưa có, thế mà còn dám đi lên phát biểu rõ hùng hồn.

Bên tai bỗng phà đến một hơi nóng, Chu Vận quay sang, thấy Quái Thú Long Vàng vốn ngồi bên phải cô, lúc này đang khoanh tay, vờn người về phía cô.

Cô hạ giọng: “Cậu làm cái gì thế?”

Với khoảng cách gần như vậy, Chu Vận phát hiện mắt của Lý Tuân cũng không hẳn là mắt một mí, phần đuôi mí mắt có đường nét hơi tách ra, mảnh khảnh rất đẹp. Lúc tâm trạng ôn hòa thì hiền lành như đuôi chim yến, khi trở nên dữ tợn thì lại như lưỡi kéo đang mở ra.

Cậu cười hỏi cô: “Còn hồi hộp nữa không?”

Hình như không còn nữa thật! Chu Vận càng nghe người ta thuyết trình lại càng thấy nhẹ nhõm, bởi vì cô đã xem tổng quan chương trình của Lý Tuân rồi.

Rốt cuộc cũng đến lượt họ, thủ khoa Lý lấy laptop từ trong túi ra, đứng lên, bước chân nhẹ nhàng và thoăn thoắt. Chu Vận còn chưa kịp nói với cậu một câu “cố lên”.

Cậu đứng trình bày trên bục, âm lượng giọng nói vừa phải, mang theo vẻ thư thái, khiến người nghe bên dưới rất thoải mái. Chu Vận nghe được một lát thì dần dần sao lãng nội dung cậu đang nói, chỉ biết ngây ra, nhìn cậu chăm chú.

Mấy đêm cậu không ngủ rồi nhỉ? Nhiều lần lúc Chu Vận rời khỏi văn phòng Hội vào giờ đóng cổng, đều thấy Lý Tuân còn ở lại, thật ra cũng đúng với lời cậu đã nói: “Hội không có thời gian hoạt động cụ thể, rảnh thì đến. Lúc nào tôi cũng ở đây.”

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi bình thường, màu tóc là nơi chói sáng nhất trên người cậu. Vóc dáng cậu dong dỏng cao, giống như cây tre non, nhưng hiếm khi thấy cậu thẳng lưng ưỡn ngực, khi ngồi cậu thường hay co ro trên ghế, lúc đứng cũng hơi khòm lưng xuống.

Chu Vận nhìn một hồi, bèn lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, chụp lại một tấm.

Cao Kiến Hồng nhìn cô: “Cậu làm gì vậy?”

Chu Vận buông điện thoại xuống: “Không có gì, chỉ cảm thấy... rất đáng để lưu lại làm kỷ niệm thôi.”

Cao Kiến Hồng cười xòa, quay đầu nhìn tiếp lên phía bục: “Đúng thế!”

Ngoại trừ lúc cậu mới lên bục, mái tóc kia vẫn khiến nhóm lãnh đạo nhà máy khẽ xì xầm vài câu thì bài diễn thuyết của Lý Tuân nói chung diễn ra vô cùng thuận lợi. Thời gian trình bày ý tưởng của nhóm họ là ngắn nhất, nhưng lại được nhóm kỹ sư cao cấp đặt câu hỏi thêm nhiều nhất. Ý tưởng của Lý Tuân rất rõ ràng, bố cục logic, nên tất cả vấn đề được hỏi cậu đều trả lời rành mạch.

Ông chủ nhà máy vốn không hiểu về lập trình lắm, cau mày nói một câu: “Giao diện web của cậu trông không được bắt mắt cho lắm.”

Nhóm kỹ sư cao cấp vội vàng kể vào tai ông ta nói vài câu, ông lại nhăn mày gật đầu.

Lý Tuân cầm laptop quay về chỗ, Chu Vận giơ ngón tay cái lên tỏ ý tán dương cậu. Khóe môi cậu khẽ cong, trông hết sức kiêu căng.

Họ là nhóm cuối cùng, liền sau đó là ông chủ nhà máy lên phát biểu tổng kết. Ngồi nhịn cũng đã lâu, cuối cùng ông ta đã có thể chứng tỏ oai thế của bên A, nghiêm túc nói một hồi, sau đó mới bảo mọi người cứ trở về, chờ thông báo kết quả sau.

Nhóm Chu Vận đi theo dòng người ra bên ngoài, cô bất chợt chú ý đến một người, là cậu thanh niên gầy nhom đi gần bên cạnh họ. Cổ áo cô thỉnh thoảng lại bị kéo căng, Lý Tuân vừa kéo cô lại.

“Đi tiếp là đập mặt vào tường đấy!”

Chu Vận khẽ hỏi Lý Tuân và Cao Kiến Hồng: “Hai cậu nhìn người kia đi.” Cô lén lút chỉ người thanh niên kia, “Hai cậu có thấy anh ta trông quen quen không?”

Cao Kiến Hồng lắc đầu: “Mình không biết người đó.”

Chu Vận nhíu mày: “Sao mình lại có cảm giác đã gặp anh ta ở đâu rồi nhỉ?”

Lý Tuân: “Thích thì cứ mạnh dạn đến mà làm quen, ánh mắt kém quá đi mất.”

“...”

Lúc đi đến ngã rẽ, đầu óc Chu Vận chợt lóe sáng, đột ngột dừng bước: “Mình nhớ ra rồi!”

Lý Tuân lờm cô một cái. Chu Vận nói: “Lúc trước có lần mình đến đón Phương Thư Miêu tan họp đã từng gặp anh ta. Anh ta là nghiên cứu sinh của khoa chúng ta đấy.”

Chương 11:

Chu Vận nói xong, Lý Tuân chẳng có phản ứng gì nhưng Cao Kiến Hồng lại hỏi: “Nghiên cứu sinh khoa chúng ta ư?”

“Ừ.”

“Cậu chắc chắn không nhìn lầm đấy chứ?”

“Chắc chắn.” Anh ta quá xấu xí, lại còn gầy như ma cây, nên Chu Vận có ấn tượng sâu sắc ngay từ lần đầu nhìn thấy.

Cao Kiến Hồng nghĩ ngợi lại hỏi tiếp: “Cậu còn nhớ giáo sư hướng dẫn của anh ta là ai không?”

Chu Vận lắc đầu: “Chuyện này mình phải hỏi lại Phương Thư Miêu mới được.”

Cao Kiến Hồng nhìn về phía Lý Tuân, cậu đang cúi đầu chăm thuốc, lúc ngẩng đầu lên mới nói: “Đi về trước đã, đứng mãi ở đây làm gì.”

Chu Vận khá để ý chuyện này nên sau khi trở về liền tìm Phương Thư Miêu hỏi ngay.

“Ai? Nghiên cứu sinh nào cơ?” Phương Thư Miêu đã quên bém từ lâu rồi.

“Là lần cậu đại diện sinh viên nội thành tham gia hội nghị ấy, không phải cậu đi chung với rất nhiều người sao? Cuối cùng hôm ấy trễ quá mình còn đến đón cậu nữa đấy.”

Chu Vận cố gợi cho cô ấy nhớ lại. Phương Thư Miêu ngậm kẹo mút, ánh mắt phiêu diêu.

“À! Là tên ma cây kia!”

“Đúng rồi, chính là anh chàng ma cây kia đấy! Anh ta là nghiên cứu sinh khoa chúng ta.”

“Đúng vậy, anh ta họ Hàn... tên là Hàn gì gì đấy.” Phương Thư Miêu cắn luôn nửa cây kẹo, “Anh ta không phải là đại biểu sinh viên đâu, anh ta đi thay giáo sư hướng dẫn.”

“Thế giáo sư hướng dẫn của anh ta là ai?”

“Không nhớ rõ, mình chỉ nhớ là nữ thôi. Sao thế?”

Chu Vận lắc đầu, Phương Thư Miêu lại hỏi: “Gần đây hội sinh viên nhiều việc quá, mình không có thời gian đến Hội. Mọi chuyện thế nào rồi? Dự án của bọn cậu có thành công không?”

Chu Vận: “Đang đợi thông báo, nhưng chắc là...”

Chắc là không thành vấn đề gì đâu!

Nhưng dự án có thành vấn đề hay không còn chưa biết, ngay ngày hôm sau đã thấy đàn anh nghiên cứu sinh Ma Cây kia ghé thăm văn phòng Hội. Anh ta tên Hàn Gia Khang, vừa đến đã lập tức gọi Lý Tuân ra ngoài nói chuyện riêng rất lâu. Chu Vận còn chưa kịp tìm hiểu thì đã đến giờ lên lớp buổi chiều mất rồi.

Cả tuần nay Lý Tuân đều vắng mặt tiết ngôn ngữ C, giáo sư Lâm cũng không hề hỏi đến. Lúc sắp hết giờ, Chu Vận thấy một nữ giáo sư đến phòng học, đứng ở cửa gọi giáo sư Lâm. Giáo sư Lâm căn dặn Chu Vận lát nữa kiểm tra bài tập của lớp, sau đó thông báo thời gian tan lớp rồi mới đi cùng với cô giáo kia.

Lúc Chu Vận còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì Cao Kiến Hồng đã chạy lên từ hàng cuối lớp, ngồi đúng chỗ của Lý Tuân. Cậu chưa yên vị đã cất lời: “Gặp rắc rối rồi!”

Chu Vận: “Rắc rối gì cơ?”

Cao Kiến Hồng: “Dự án đấy.”

Thật ra hôm qua khi Chu Vận nhìn thấy Hàn Gia Khang ở công ty Lam Quan, trong lòng cô đã loáng thoáng có dự cảm không tốt, đến hôm nay thì đúng là đã được Cao Kiến Hồng chứng thực.

“Đúng là khốn nạn mà.” Cao Kiến Hồng khẽ mắng, mắt nhìn chăm chăm vào cửa lớp học mở toang, nhỏ giọng nói tiếp, “Tôi từng nghe đồn về cái bà Trương Hiếu Bội kia, lúc trước ở bên ngành tự động hóa chẳng biết là dựa hơi ai trong trường, năm nay đã lên được chức danh Phó giáo sư.”

Chu Vận: “Tự động hóa á? Vậy sao lại chuyển sang ngành công nghệ thông tin?”

Cao Kiến Hồng cười lạnh: “Cái phòng thí nghiệm dở hơi kia của bà ta thì có gì béo bở đâu, nên mới chuyển sang chuyên ngành khác để kiếm chác.”

Thấy Chu Vận im lặng, Cao Kiến Hồng lại nói đến vấn đề cao thâm: “Cậu biết nếu nhận được dự án của chúng ta có thể kiếm bao nhiêu không?”

Chu Vận lắc đầu, Cao Kiến Hồng đưa hai ngón tay ra dấu ở dưới bàn.

“...” Cô đã đổ oan cho Lý Tuân rồi, cậu ta không hề dung tục chút nào. Đều là người lớn cả rồi, nhắc đến tiền liền phòng bị cũng là việc nên làm mà.

Hai tiết sau vẫn không thấy Lý Tuân đến, Chu Vận thấp thỏm cố đợi đến khi tan lớp rồi lập tức xách túi chạy đến văn phòng.

Quái Thú Long Vàng kia vẫn làm ồ trên ghế viết chương trình. Chu Vận đi đến trước mặt cậu, Lý Tuân ngẩng đầu lên, nhìn thấy là cô thì chỉ mặt bàn. Chu Vận cầm lấy tờ giấy trên bàn lên đọc, nội dung là bảng kế hoạch chính thức đã sửa đổi lại yêu cầu và thời gian dự án.

“Phần màu xanh lá do cô phụ trách, phải tuân thủ thời gian nghiêm ngặt.”

Chu Vận nhìn sơ qua: “Sao thiếu nhiều nội dung quá vậy?”

Có vẻ như Lý Tuân đánh sai một hàng lệnh, cậu vươn ngón út gõ phím xóa, sau đó đặt laptop lên bàn, đôi chân dài duỗi ra, vươn vai một cái.

“Cao Kiến Hồng có đến không?” Lý Tuân khẽ dụi mắt.

Cậu vừa dứt lời, Cao Kiến Hồng đã đi từ bên ngoài vào: “Đây rồi.”

Lý Tuân ngoắc tay, gọi cậu ta đến.

Cao Kiến Hồng đặt túi xuống: “Hộp à?”

Lý Tuân: “Chờ một chút đã.”

Chỉ chốc lát, bên ngoài có một nhóm người đến nữa, đi đầu là Trương Hiếu Bội và giáo sư Lâm, phía sau là bốn đàn anh nhóm Hàn Gia Khang.

Chu Vận và Cao Kiến Hồng vô thức thẳng lưng lên, Lý Tuân mở căn phòng kế bên ra, cả nhóm người đi vào rồi cùng ngồi xuống.

Chu Vận nhìn về phía Trương Hiếu Bội. Cô ta trông khá trẻ, trang điểm nhẹ, dáng vóc cao ráo, tóc buông dài, vẻ mặt hiền hòa.

Giáo sư Lâm xoa tay, tươi cười mở lời trước: “Lần này gọi hai bên đến chủ yếu để bàn về chuyện này. Hội của chúng ta mới nhận dự án gia công phần mềm máy tính đúng không? Trùng hợp là phòng thí nghiệm của cô Trương cũng nắm rõ dự án này, mới vừa rồi cô Trương đã tìm thầy nói chuyện. Thầy cô đã thống nhất ý kiến... để hai bên hợp tác, song cường liên hợp! Bọn em cũng có thể học tập nhiều hơn ở các đàn anh. Về phần tên tuổi thì sau này sẽ tính vào bên cô Trương, vì dù sao phòng thí nghiệm của bên nghiên cứu sinh cũng chuyên nghiệp hơn chúng ta.”

Sinh viên hai bên đều im như thóc, Trương Hiếu Bội lên tiếng: “Chủ yếu là do trùng hợp thôi, trước đó chủ nhiệm Lưu đi công tác, cộng thêm việc nhóm sinh viên của cô chỉ biết cậm cúi làm nghiên cứu nên tin tức không nhạy, nếu không cũng không bị trùng lặp như vậy.”

Chu Vận liếc nhìn ra sau, Hàn Gia Khang vẫn điềm tĩnh ngồi đấy.

Giáo sư Lâm: “Không sao, hợp tác cũng tốt mà, có thể hỗ trợ lẫn nhau, để sinh viên của tôi có cơ hội giao lưu trao đổi với bên ngoài nữa. Giống như em này...” Ông chỉ Lý Tuân, cười nói, “Tính tình nông công tự đại cũng nên để người ta lôi em ấy xuống thấp một chút.”

Lý Tuân sờ cằm. Tuy ngoài miệng giáo sư Lâm có vẻ chê trách, nhưng ai cũng có thể nghe ra niềm tự hào và khoe khoang trong giọng nói của thầy.

Trương Hiếu Bội nhìn về phía Lý Tuân: “Em này là sinh viên tâm đắc của thầy Lâm à, đã nghe thấy từ lâu!” Cô ta nheo mắt, “Học trò của thầy Lâm nhìn qua đã biết không phải dạng tầm thường rồi.”

Giáo sư Lâm xoa tay: “Ôi thôi, y như con sói vậy, mỗi lần nổi tính ngang bướng lên tôi còn phải sợ nữa là.”

Trương Hiếu Bội cười khúc khích. Giáo sư Lâm lại chỉ về phía Chu Vận: “Có chuyện gì thì cứ nói chuyện với lớp phó môn của tôi, con bé chừng chặc lắm.”

Chu Vận giật mình, vội vàng quay ra gật đầu với Trương Hiếu Bội.

Trò chuyện được một hồi, giáo sư Lâm lại có tiết nên đi trước. Trương Hiếu Bội nói với Lý Tuân: “Tuy bọn em là sinh viên chưa tốt nghiệp, nhưng giáo sư Lâm nói với cô các em đều rất xuất sắc. Lần này cũng muốn để bọn em thông qua dự án thực tế để rèn luyện cho tốt. Nếu sau này có vấn đề khó khăn gì thì cứ trực tiếp đến tìm cô, hoặc là liên hệ với đàn anh của bọn em, đừng ngại ngần gì hết.”

Lý Tuân chậm rãi gật đầu.

“Cứ vậy đi, Hàn Gia Khang, em ở lại làm quen với các em ấy, mấy em khác không có việc gì thì nhanh

chống trở về làm việc tiếp, hiệu suất là sinh mạng đấy.”

Thế là chỉ còn lại bốn người ngồi với nhau. Đàn anh Ma Cây kia vẫn trưng ra khuôn mặt vô cảm.

“Bọn em có gì cần hỏi không?”

Lý Tuân chậm chậm lắc đầu.

“VẬY anh cũng đi đây.” Anh ta lấy giấy bút ra viết một dãy số, “Đây là số điện thoại của anh, bọn em lưu lại, có việc gì thì gọi cho anh.”

Anh ta đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Mấy người đã lấy tên là gì?” Chu Vận bỗng cất tiếng.

Hàn Gia Khang quay đầu lại.

Chu Vận hỏi: “Lúc trước trong danh sách các bên công ty tham gia đấu thầu hình như không có mấy người thì phải.”

Hàn Gia Khang sẫm soi nhìn cô.

Chu Vận cười: “Sớm biết có giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh dẫn đội thì chúng tôi đã không phải cực khổ như vậy làm gì.” Cô quay đầu nhìn Lý Tuân, “Đúng không, chong đèn cày cuốc nhiều ngày như thế, mệt nhào ra ấy.”

Lý Tuân chậm chạp gật đầu.

Hàn Gia Khang giãn đôi lông mày, nói: “Lúc đầu báo danh, bọn anh còn bận làm cố cho xong dự án trong tay. Sau đó tuy đã hết hạn, nhưng công ty đó nghe nói cô hướng dẫn có thực lực mạnh nên đã sắp xếp lại thời gian cho bọn anh tham gia.”

Không ai lên tiếng. Hàn Gia Khang lại nói: “Hôm đó tuy bọn anh không lên bục trình bày, nhưng thật ra đã chuẩn bị đầy đủ xong cả rồi. Ý của cô Trương lúc ấy là không muốn nội bộ đấu đá, lãng phí tài nguyên thôi.”

Vẫn không ai cất lời. Gương mặt của Ma Cây Hàn Gia Khang cũng không hề tỏ vẻ gì: “Còn vấn đề nào khác không?”

Tất cả đều nhìn về phía Lý Tuân. Lý Tuân vẫn chậm rãi lắc đầu. Hàn Gia Khang liền bỏ đi.

Lý Tuân đứng thẳng lên, vừa mới ngáp được một cái thì Cao Kiến Hồng đang ngồi bên cạnh đã bật dậy, nói với vẻ mặt rất khó coi: “Lý Tuân, cậu đi theo tôi ra đây một lát!”

Lý Tuân và Cao Kiến Hồng nói chuyện riêng ở bên ngoài, Chu Vận đành nằm nhoài trên bàn chơi điện thoại di động.

Vào giờ học buổi chiều, Chu Vận đã điều tra được một ít thông tin về cô Trương Hiếu Bội này. Mẹ ta năm nay ba mươi hai tuổi, đường sự nghiệp xuôi chèo mát mái, lên chức cực nhanh, nhưng trình độ lại chỉ tầm tầm. Thân là một Phó giáo sư nhưng lại chưa đăng được bài nghiên cứu ra hồn nào trên báo cả.

Chu Vận chơi được một lát bỗng cảm thấy cả người uể oải, bao nhiêu mệt nhọc tích tụ trong thời gian dài thoáng chốc cùng ập xuống. Cô nhắm mắt lại, từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc cô mở mắt ra thấy trời đã tối, Cao Kiến Hồng đã đi đâu không biết, chỉ có Lý Tuân đang tựa vào cửa sổ hút thuốc lá. Có lẽ là không muốn khói thuốc hun Chu Vận, cũng có lẽ chỉ vì muốn hóng gió, Lý Tuân đứng bên cửa sổ, cách cô rất xa. Nếu như không có làn khói bay lượn, cô sẽ cho rằng trước mặt mình là một bức tranh.

“Lý Tuân?”

Lý Tuân nhìn sang: “Lớp phó chừng chạc tình rồi hả?”

Chu Vận lại bị ghen lời. Cô đi đến, dụi tắt điếu thuốc của cậu. Trời vừa mưa xong, trong không khí lẫn khuất mùi đất ẩm ướt.

“Cao Kiến Hồng đâu?”

“Đi về làm việc rồi.”

Chu Vận ngạc nhiên, Lý Tuân nhìn sang: “Sao vậy, cho rằng cậu ta không còn việc gì khác để làm à?”

Chu Vận lặng thinh, cô đã nghĩ như vậy thật. Lý Tuân thờ ơ tựa vào cửa sổ cười nhạt.

Cảnh trí của trường rất đẹp, bên ngoài cửa sổ là một khu rừng trúc. Vườn cây xanh ngắt, áo sơ mi xám tro, tóc vàng rực, đèn trắng sáng. Dường như hai người lại biến thành những người bạn già mất rồi.

Lý Tuân khoanh tay, rũ mắt nhìn cô: “Những lời cậu ta muốn nói đã nói xong, giờ đến cô, có gì muốn nói

không? Cứ nói luôn đi.”

Chu Vận trầm mặc.

Lý Tuân cười xòa: “Lại nữa rồi! Muốn nói gì thì...”

“Cậu cam tâm à?”

Lý Tuân khẽ chau mày: “Hử?”

Chu Vận ngẩng đầu nhìn cậu: “Giáo sư Lâm một lòng chỉ biết nghiên cứu khoa học, xưa nay không quan tâm đến những thứ đường ngang ngõ tắt như thế này. Thầy không biết, nhưng cậu biết cơ mà! Bà cô Trương Hiếu Bội đến đây làm gì, tiếng tăm cuối cùng cũng đều do bà ta hưởng, vậy chúng ta ngồi làm không công cho bà ta sao? Từ bé tôi đã nghe nhiều về cái loại giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh này rồi, chúng ta không nên dễ dàng đáp ứng như vậy, chắc chắn vẫn còn có cách giải quyết khác. Với lại, cho dù không có bọn họ đi nữa, với thực lực của chúng ta, làm trang web này cũng không thành vấn đề.”

Lý Tuân nghe thấy câu cuối cùng thì bật cười: “Công chúa điện hạ tràn trề lòng tin nhỉ.”

Lần đầu tiên Chu Vận không buồn đếm xỉa đến lời trêu chọc của cậu. Lưng cô nóng bừng lên. Người đã dốc lòng nhiều nhất trong dự án này là ai, người lập kế hoạch là ai, người vò võ thức đêm là ai, người đã xây dựng nên hệ thống vững chắc như vậy là ai chứ? Tại sao cậu vẫn có thể ung dung bông đùa như vậy? Chu Vận cố gắng tìm kiếm dấu vết phần nộ trên gương mặt cậu, nhưng không hề có.

“Cậu không thấy tức giận sao?”

“Sao tôi lại phải tức giận?”

Cái vẻ huênh hoang khinh khỉnh thường ngày của cậu lặn đâu mất rồi, sao vừa đụng phải trắc trở đã co đầu rút cổ thế này hả? Cô nén nhin lời nói châm chọc này trong lòng. Cô không thể nói ra, dù là vì tiếc công cậu đã cực khổ bao đêm, cô cũng không thể nói gì.

Chu Vận kìm nén nổi lòng, khó chịu quay mặt đi. Sau vài giây tĩnh lặng, Lý Tuân cúi xuống: “Khóc đấy à?”

Chu Vận quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn cậu. Lý Tuân nói: “Mắt đã đỏ hoe lên rồi kia kìa.”

Là do tôi đang tức thôi!

Lý Tuân cười, rùng trức ngoài cửa sổ bị gió đêm lay xào xạc. Trước sự im lặng của Chu Vận, Lý Tuân khẽ

khàng hỏi: “Công chúa, cô đã từng gặp người xấu bao giờ chưa?”

Chương 12:

Cậu ta có ý gì? Người xấu ư? Nhưng phải xấu đến mức nào thì mới được coi là người xấu?

Không đợi Chu Vận nghĩ ra nguyên nhân tại sao cậu hỏi câu này thì đã nghe thấy Lý Tuân nói tiếp: “Bây giờ cô giống y như quả bóng bị xì hơi vậy.”

Chu Vận lú lười. Biết cãi lại thế nào đây? Sức chiến đấu của cô đúng là đã giảm xuống.

Lý Tuân bước ra ngoài: “Quay về làm việc thôi, lỡ mất cả buổi chiều rồi.”

Nhưng Chu Vận chẳng hăng hái nổi. Lúc này cô mới nhận ra dường như mình đã dốc hết toàn bộ sức lực cho dự án này của Hội rồi, ngay cả hồi cuối cấp cô cũng chưa từng mệt đến như thế. Dây cung kéo căng hết mức bỗng nhiên trở nên lỏng lẻo, lúc trước cô không hề để ý rằng mình đã cố sức và mệt mỏi đến độ này, hiện giờ mới thấy.

“Hôm nay tôi muốn về nghỉ ngơi.” Chu Vận nói.

Lý Tuân đứng ở cửa phòng. Không khí trở nên khá kỳ lạ. Năm giây sau, Lý Tuân vòng ngược lại, đi thẳng đến trước mặt Chu Vận, hai tay đặt lên bả vai cô.

Tâm hồn Chu Vận chợt bị cái vẻ thâm tình ẩn trong đôi mắt của cậu làm cho rung động.

Lý Tuân khàn khàn cất lời: “Chu Vận, cô biết không...”

Biết gì chứ?

“Tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo.”

Hình như cũng hơi có lý.

“Nhưng dù sao vẫn đáng để cho chúng ta nỗ lực.”

Vì sao?

“Bởi vì chỉ khi chúng ta thực sự cố gắng mới có thể khiến nó không lệch đi xa hơn.”

Là như vậy ư?

“Cô nói xem có đúng không?”

Ồ! Chu Vận nhìn vào ánh mắt chân thành của Lý Tuân, cái cổ cứng đờ của cô lúc này chỉ có thể chậm chạp gật xuống đồng tình.

Cô gật xuống cái đầu tiên, Lý Tuân đã ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt ông chủ thường ngày.

“Cho nên oán giận một chút là được rồi, đừng có thật sự làm như vậy.”

Cậu đút hai tay vào túi, đôi mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, khề uy hiếp: “Dám rút lui tôi sẽ bóp chết cô!”

Chu Vận á khẩu.

Để không bị bóp chết, cô đành quay trở về văn phòng, ngồi làm việc. Trong lúc mở máy, cô lặng lẽ nhìn sang phía Cao Kiến Hồng. Cao Kiến Hồng vẫn chuyên tâm lập trình, nhưng khóe mắt thì liếc nhìn lại Chu Vận.

“Sao vậy?”

“... Lý Tuân đã đe dọa cậu à?”

Cao Kiến Hồng gõ phím liên hồi, có vẻ như đang phải nín cười, nhỏ giọng: “Ừ... Làm tôi sợ chết khiếp ấy!”

Ôi đồng cảm quá!

Tối đó tuy hiệu suất của Chu Vận không cao, nhưng cô vẫn ngồi làm việc đến hết giờ mới đứng dậy rời đi. Lúc cô về, Lý Tuân vẫn còn đang làm ồ trên ghế gỗ chương trình.

Cơn mưa đêm đã ngừng rơi, không gian yên bình đến lạ. Chu Vận đi ngang qua sân thể dục, nhìn bãi cỏ đọng đầy nước, trong sân không một bóng người. Cô nhìn ngẫm một hồi sau đó liền thay đổi lộ trình, hướng đến phòng in ở khu sinh hoạt.

“Muốn in gì?”

“Hình.”

“USB đâu?”

“Ở trong điện thoại, các anh có dây kết nối không?”

“Có, in mấy tấm?”

“Một tấm thôi.”

Cô in tấm ảnh chụp Lý Tuân lúc cậu thuyết trình ở công ty Lam Quan ra, đặt ở ngăn kín nhất trong túi. Cái này rất hiệu nghiệm, ngày hôm sau khi cô đến văn phòng Hội thì đã tiêu tan hết cảm giác mệt mỏi. Không còn ủ rũ như ngày hôm qua sau khi gặp Hàn Gia Khang, cũng không còn là một quả bóng xì hơi teo tóp, làm gì cũng không hăng hái nữa. Tinh thần cô phấn chấn, gương mặt rạng rỡ. Chiêu này hữu hiệu hơn cả lúc cô bị đe dọa, quả thật như mang theo một nguồn năng lượng bên người.

Chuỗi ngày hợp tác với phòng thí nghiệm của Trương Hiếu Bội bắt đầu.

Bởi vì việc giảng dạy của giáo sư Lâm khá bận rộn, hơn nữa thầy lại vô cùng tín nhiệm Lý Tuân, cho nên từ lúc Hội được thành lập đến nay, chỉ khi dự án gặp phải vấn đề khó khăn thầy mới đến xem, còn bình thường đều là để sinh viên của mình tự quản lý.

Nhưng Trương Hiếu Bội thì khác, mục ta rất quan tâm đến phòng thí nghiệm của mình và Hội thực tiễn bên này, và lại còn cư xử với thái độ công bằng. Hễ rảnh một chút là mục ta đến văn phòng Hội, hay quan sát tiến độ của dự án, nêu ra các ý kiến sửa đổi, thử nghiệm trang web. Mỗi ngày mục lưu lại phần hoàn thành của hôm đó, mang về phòng thí nghiệm ghép lại với cái ngày hôm trước.

Từng ngày cứ trôi qua trong bình yên và bận rộn, ban đầu công việc còn khá suôn sẻ, sau đó mới từ từ nảy sinh vấn đề. Việc ôm đồm đầu tiên của Trương Hiếu Bội là vụ thiết kế mỹ thuật cho giao diện trang chủ website. Giáo sư hướng dẫn Trương này thích nhất là cứ đối tới đối lui màu sắc của khung chat.

Chịu trách nhiệm phần giao diện UI chính là Chu Vận, cô nhận được hình ảnh của phòng thí nghiệm đưa đến liền làm plug-in luôn. Kết quả không bao lâu phòng thí nghiệm lại chuyển qua một tấm ảnh nữa, màu sắc và kích cỡ chi tiết bản mẫu đều đã thay đổi, khiến cho Chu Vận phải cực khổ ngồi sửa lại hết plug-in suốt cả buổi trưa. Sau vài lần bị hành hạ đi hành hạ lại như vậy, Chu Vận đã không chịu nổi nữa.

Cô đi tìm Lý Tuân, nói rõ vụ này, Lý Tuân nghe xong buông laptop ra, gọi điện thoại bảo Hàn Gia Khang đến đây. Lúc đến, Hàn Gia Khang vẫn trưng vẻ mặt Ma Cây vô cảm kia.

“Sao thế?”

Lý Tuân bảo anh ta chuyển lời đến Trương Hiếu Bội rằng người phụ trách dự án của công ty Lam Quan sắp tới đây xem xét tiến độ. Cậu nói bóng gió với Hàn Gia Khang là nếu đến lúc đó ngay cả một trang hoàn chỉnh cũng không có được, sợ rằng sẽ rất khó ăn khó nói với người ta.

Hàn Gia Khang im lặng lắng nghe, không xen vào một lời nào. Chu Vận để ý thấy trước khi đi Hàn Gia Khang hơi khựng bước lại, dường như muốn nói gì đấy, nhưng cuối cùng vẫn im lặng bỏ đi.

Sau đó, tình hình có khá lên một chút, người phụ trách dự án bên công ty Lam Quan đến xem vài lần, lần nào cũng do Trương Hiếu Bội tiếp đón.

Tốc độ làm việc của Lý Tuân càng lúc càng thần tốc. Chu Vận nghi ngờ liệu có phải cậu không hề ngủ hay không. Ban ngày vẫn thấy cậu đến lớp, thời gian còn lại đều vùi mình trong văn phòng, xung quanh thì chất đầy sách và tài liệu.

Chu Vận thực ra cũng hăng hái như thế, mục tiêu đã xác định rồi, ý tưởng cũng đã rõ ràng. Cô cảm thấy dường như người mình đã bị trói bởi một sợi dây, mà phần đầu dây thì được cột trong tay Lý Tuân. Tốc độ của cậu càng nhanh, cô cũng càng tăng tốc đuổi theo. Cậu không mệt, cô cũng không cảm thấy mệt.

Qua thời gian mày mò lúc đầu, dự án đã đi vào quỹ đạo, việc liên hệ làm việc với người phụ trách bên công ty cũng rất thuận lợi. Tâm tình Trương Hiếu Bội rất tốt, ngày nào cũng bảo Hàn Gia Khang đưa đến vài thùng đồ ăn nhập khẩu, khao cả Hội.

Ai cũng reo hò hoan hô, ngoại trừ ba người Chu Vận. Bạn học trong Hội không biết rõ nội tình vụ công ty Lam Quan này, chỉ loáng thoáng biết Hội đang hợp tác cùng một phòng thí nghiệm của bên nghiên cứu sinh. Mà hiện tại cô hướng dẫn của bên nghiên cứu sinh phân phát bổng lộc cho Hội, tất cả đều được hưởng sái.

Chu Vận ngẩng đầu lên nhìn Lý Tuân qua đồng hồ ăn vặt. Cậu vẫn như bình thường, mắt dán vào màn hình máy tính, mặt lạnh băng. Lúc đóng laptop lại thì kêu căng ngông cuồng, lúc mở máy ra thì nghiêm khắc lạnh lùng. Chu Vận cắn một miếng xoài sấy, suy nghĩ xem rốt cuộc là Lý Tuân ở trạng thái nào thì khiến cho người ta điên tiết hơn. Cuối cùng cô rút ra kết luận là mỗi thứ một nửa.

“Lại đang nghĩ xấu gì tôi thế hả?”

Chu Vận mắc nghen. Cậu đặt chip trong đầu tôi đấy à?

Lý Tuân vừa mới ngẩng đầu lên lườm cô thì Ngô Mạnh Hưng đã đi đến hỏi han cậu. Lý Tuân nghe xong liền cười: “Đóng gói phần mềm à, vấn đề đóng gói này thì cậu phải đi hỏi Chu Vận ấy.”

Chu Vận cố trấn tĩnh, tiếp tục ăn xoài sãy. Lý Tuân lại nói với Ngô Mạnh Hưng còn đang hoang mang: “Cậu không biết sao? Lớp phó chúng ta là cao thủ đóng gói phần mềm. Ý tưởng trong đầu nhiều đến mức có thể đóng thành sách được, chẳng qua không nói ra bao giờ nên không ai biết đấy thôi.” Cậu hất cằm với Chu Vận, “Đúng không?”

Đúng cái khỉ khô!

Lý Tuân chỉ sang cô: “Xem đi, lại bắt đầu rồi kìa.”

Chu Vận bình thản quay đi, nhất quyết không nhìn cậu nữa. Cô nghe Lý Tuân gọi với ở phía sau: “Qua đây.”

Gọi ai đấy hả?

“Đúng, là cô đấy.”

Chu Vận quay lại, Lý Tuân chỉ vào đồng hồ ăn vặt kia, nói: “Chọn vài thứ ngon ngon cất lại...”

Chu Vận: “Cậu định giữ lại để ăn khuya à?”

Lý Tuân nói tiếp: “... sau đó đi đưa cho Liễu Tư Tư.”

Chu Vận nhăn mặt mất năm giây, rồi mới gật đầu: “Ờ.”

Nhưng nhắc đến Liễu Tư Tư...

Chu Vận bỏ mấy gói bim bim vào trong túi, thuận miệng hỏi Lý Tuân: “Hình như cũng khá lâu rồi tôi không phải làm bài tập giúp chị ta, chị ta biết tự lực cánh sinh rồi à?”

Lý Tuân mãi viết chương trình, không biết có nghe thấy hay không.

Chu Vận đành mang theo túi đồ ăn vặt thật to đến khoa nghệ thuật tìm Liễu Tư Tư. Cô ta đang học môn chuyên ngành, nhận được tin nhắn của Chu Vận liền xin ra ngoài.

“Đây là Lý Tuân bảo em đưa cho chị ạ.”

“Ừ, cảm ơn.”

Chu Vận thuận miệng hỏi: “Gần đây sao không thấy chị đến văn phòng Hội nữa?”

“Chia tay rồi chứ sao!”

“...”

Tuy từng nghe nói Lý Tuân rất năng thay bạn gái, nhưng khi làm việc chung với cậu rồi lại cảm thấy hình như không phải như vậy.

“Chia tay rồi ă ă?”

“Ừ hử.”

Liễu Tư Tư dấu môi. Hình ảnh Liễu Tư Tư hát trong KTV đột trước bỗng hiện lên ngay trước mắt, không hiểu vì sao Chu Vận lại thấy có chút thương cảm cho bà chị này. Tuy nhìn vẻ mặt Liễu Tư Tư khá ổn, nhưng cô vẫn thấy nên an ủi một chút.

“Vậ... chị đừng buồn, sau này còn có...”

Cô nói đến giữa chừng thì ngừng lại. Sau này còn có người tốt hơn ư? Sau này còn có người nào tốt hơn sao? Nhất định là phải có chứ, một chàng trai ôn hòa chững chạc, một chàng trai hiền lành khiêm tốn... kiểu đó vốn có rất nhiều mà. Thế sao mình không nói tiếp được?

Trong lúc Chu Vận mãi tự vấn tự đáp trong đầu, Liễu Tư Tư đã nói: “Không sao, chị đâu có buồn gì, là chị đá cậu ta mà.”

Chu Vận im lặng.

“Thật đấy!” Liễu Tư Tư sợ Chu Vận không tin, lại nói thêm: “Lúc trước cậu ta chia tay nhiều bạn gái như vậy, thật ra đều là bị người ta đá thôi.”

Việc này... Hóa ra thủ khoa Lý vênh váo còn có việc xấu hổ này không muốn để ai biết được.

“Cậu ta không theo đuổi em, cũng không vứt bỏ em, dĩ nhiên cũng sẽ không níu kéo em làm gì, đều là bọn con gái tự đến tự đi mà thôi.” Liễu Tư Tư cười, “Em xem đi, cậu ta đã bớt biết bao nhiêu việc đấy nhĩ.”

Chu Vận không nhịn được hỏi: “Tại sao lại chia tay ă?”

Tuy tính tình cậu có hơi khó ưa, nhưng thật tâm mà nói, sau khi nhìn quen mắt cái đầu tóc vàng chóa kia rồi, thực ra ông chủ Lý trông cũng rất tuần tú mà.

“Tại chán thôi.” Liễu Tư Tư dựa vào gốc ngọc lan ven đường, ngắm nhìn vườn hoa của khoa nghệ thuật, “Thật ra ban đầu lúc đi cửa cậu ta chị cũng không nghĩ nhiều, chỉ vì cái mẽ bên ngoài của cậu ta. Cậu ta cũng vậy, yêu đương cũng chỉ vì muốn thư giãn, hòng giảm bớt áp lực thôi.” Liễu Tư Tư nhìn về phía Chu Vận, “Em biết không, lúc bọn chị còn yêu đương, chưa bao giờ gọi điện cho nhau được quá ba phút, chị mà muốn tìm cậu ta thì chỉ có thể đến văn phòng Hội thực tiễn của bọn em.”

Chu Vận trố mắt.

Liễu Tư Tư nói tiếp: “Ban đầu chị còn tạm chấp nhận được, sau khi cảm giác mới mẻ qua đi thì không chịu nổi nữa. Không phải chị tự cho mình cao giá, chị cũng có rất nhiều người xếp hàng theo đuổi cơ mà. Làm gì có ai chịu được cái kiểu ngày nào cũng ngồi lì cắm mặt vào máy tính cơ chứ.”

Chu Vận suy nghĩ một hồi, nghiêm túc đề nghị: “Chị có thể nói thẳng với cậu ấy mà.”

Liễu Tư Tư cũng yên lặng một hồi, không trả lời ngay.

Gió thổi hiu hiu, hoa ngọc lan trên cây đã rơi rụng gần hết.

Liễu Tư Tư nói: “Trước đây chị đã từng hẹn hò với không ít người rồi.”

Chu Vận à một tiếng.

“Thật ra con trai vốn rất dễ hiểu, ai thật lòng, ai giả dối, ai chỉ muốn qua đường, ai nguyện ý dài lâu, chị đều nhìn ra được cả.” Liễu Tư Tư đứng thẳng lên vươn vai một cái, “Con trai say nắng và động lòng thực sự vốn là hai việc khác nhau. Thôi, em không phải an ủi chị làm gì, bọn chị chia tay rồi, không ai nợ ai cả.” Dứt lời lại nghĩ đến gì đó, “Đúng rồi, bạn gái tiếp theo của cậu ta học phát thanh viên đấy, cũng học giỏi hơn chị nên không cần em phải làm bài tập giúp đâu.”

Chu Vận thật sự không biết nên tiếp lời kiểu gì nữa.

Liễu Tư Tư cầm túi bím bím trong tay, bỗng hỏi: “Học lập trình có khó không?”

Gì cơ? Sao đột nhiên lại hỏi việc này?

Chu Vận nói: “Cũng bình thường ạ, nếu học toán và tiếng Anh khá lại thêm...”

“Được rồi, được rồi.” Liễu Tư Tư xua tay, “Ngừng, ngừng, chị không muốn nghe nữa đâu, ngừng ở đây đi.”

Nhìn Liễu Tư Tư nhanh chóng quay ra hứng phần lục túi bím bím, Chu Vận cảm khái, thảo nào Lý Tuân nói thích “con gái ngốc”. Con gái ngốc cũng hay, thoải mái, đơn giản, chia tay xong chỉ cần đưa cho một túi đồ ăn vặt là có thể vui vẻ ngay được. Sau đó thì đường ai nấy đi, không liên quan gì đến nhau nữa.

Trở về văn phòng, Lý Tuân vẫn y hệt như lúc Chu Vận đi, ngay cả vị trí cũng không xê dịch. Chu Vận đi đến báo cáo nhiệm vụ.

“Đưa xong rồi, chị ta rất thích.”

Lý Tuân ừ một tiếng, tay vẫn gõ bàn phím lạch cạch. Chu Vận lại gần xem thì thấy Lý Tuân đang sửa lại hàm lệnh của cô và Cao Kiến Hồng, tốc độ như bay như múa.

Vốn Chu Vận còn định nói đôi câu với cậu về chuyện Liễu Tư Tư nữa, nhưng nhìn đôi mắt chăm chú quá đôi kia, cuối cùng cô đành kìm nén nuốt xuống.

Chương 13:

Khi dự án đã đi được hơn nửa đường, có một hôm, Hàn Gia Khang tìm đến Hội. Lần này thái độ của anh khác hẳn với lúc trước, cúi đầu, ra vẻ ngập ngừng. Lý Tuân đợi mãi cũng không thấy anh ta nói gì.

Chu Vận ở bên cạnh liếc nhìn sang, đừng nói là lại xảy ra chuyện quái quỷ gì nữa đấy nhé! Cầu trời phù hộ là không cho tôi nhờ!

Rề rà cả buổi, Hàn Gia Khang mới nói: “Anh có thể làm việc ở đây cùng với bọn em không?”

Dường như anh ta khá ngại ngùng, cất giọng lí nhí, chỉ có nhóm Lý Tuân là nghe thấy. Chu Vận và Cao Kiến Hồng liếc nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía Lý Tuân.

Hàn Gia Khang vội nói: “Chỉ dự án này thôi. Bởi vì bên kia... cũng gần như chỉ có mình anh chịu trách nhiệm, chạy tới chạy lui mãi năng suất sẽ không cao. Nếu như ở cùng một chỗ thì trao đổi cũng tiện hơn.”

Cái này thì đúng rồi. Trực tiếp trao đổi thì hiệu suất sẽ cao hơn nhiều.

Lý Tuân gãi mặt, sau đó chỉ vào vị trí trống ở phía sau cùng trong nhóm.

Hàn Gia Khang thở phào nhẹ nhõm, nói: “VẬY anh quay về lấy đồ, rồi sẽ đến ngay.”

Hiện tại trong nhóm của họ, Chu Vận ngồi giữa, sau khi Hàn Gia Khang đi, Lý Tuân liền đứng dậy nói với Chu Vận: “Cô đổi chỗ với tôi đi.”

Hả? Tại sao? Chu Vận vừa dọn đồ vừa nghĩ ngợi, có phải cậu ta còn để ý chuyện dự án bị cướp nên không muốn nhìn mặt Hàn Gia Khang không?

Lý Tuân gấp laptop lại, sau khi đổi chỗ với Chu Vận xong thì nói với cô và Cao Kiến Hồng: “Hai người hãy chú ý anh ta, anh ta hẳn rất có nền tảng về thiết kế, nên học hỏi thêm ở anh ta nhiều hơn.”

Lý Tuân đập vào giày Chu Vận ở dưới bàn, khinh thường nói: “Ngờ ngẩn gì thế hả? Nhất là cô đấy, đừng có ngày ngày chỉ biết lập trình không thôi, có phải là con gái không thế? Cố gắng đẹp lên chút coi nào.”

Tôi có đẹp mà. Cậu biết số đo ba vòng của tôi không hả cái tên lưu manh này? Có tin tôi chỉ cần bỏ kính ra, xoa tóc xuống, trang điểm sơ qua là đám bạn gái Trương, Vương, Lý, Triệu, Liễu Tư Tư của cậu đều dạt sang một bên luôn không?

Lý Tuân: “Nghĩ cái gì vậy?”

... Không có gì.

Chu Vận im thin thít, cầm đầu viết lập trình tiếp. lát sau Hàn Gia Khang mang theo một đồng hồ đến văn phòng. Từ đầu Chu Vận vốn ôm thái độ nghi ngờ với vị đàn anh nghiên cứu sinh Ma Cây này, nhưng sau đó cô dần dần phát hiện ra, chuyện cũng không tệ như cô đã tưởng tượng.

Hàn Gia Khang làm việc với thái độ nghiêm túc chẳng thua gì Lý Tuân. Đã thế, giống y như lời Lý Tuân nói, thật sự không thể khinh thường khả năng của anh ta được, nhất là phần thiết kế giao diện trang chủ. Lúc Chu Vận nhìn thấy phần của anh ta làm mới biết, hóa ra những màu sắc đẹp mắt trên trang chủ không phải cứ rập theo khuôn mẫu sẵn có, mà là viết bằng tay hẳn hoi.

Kể từ khi Hàn Gia Khang đến đây, năng suất của Chu Vận đã tăng lên rất nhiều. Mỗi khi cô trao đổi với Hàn Gia Khang, tất cả vấn đề đều được anh ta ưu tiên trả lời trước. Thực ra ban đầu anh ta còn hơi trầm lặng, sau đó qua lại nhiều, anh ta đã dần dần cởi mở. Mà nói cho cùng, sau khi Hàn Gia Khang đến, người được giảm áp lực công việc đi nhiều nhất vẫn là Lý Tuân. Bởi vì kiến thức của Hàn Gia Khang phong phú, lại rất sẵn lòng giúp đỡ người khác, và điều quan trọng nhất là thái độ của anh ta với cái tên Smart này không hiểu sao lại vô cùng tốt.

Cho nên trong vòng chưa đến một tuần lễ, đám Ngô Mạnh Hưng đã vui vẻ, nồng nhiệt chào đón vị đàn anh này vào Hội.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mùa thu đã trôi qua. Vào một buổi hoàng hôn se lạnh, dự án của họ đã hoàn thành.

Tối hôm đó họ đến công ty Lam Quan, tính cả Trương Hiếu Bội là năm người, họ cùng người phụ trách dự án bên công ty ngồi quây quần trước máy tính, nói chuyện đến tận khuya. Máy người họ thay nhau giảng giải, bao gồm chạy thử nghiệm, nghiệm thu, và cả dịch vụ bảo trì cập nhật nội dung sau này. Ai cũng nói đến khát khô cổ họng, giọng khản đặc cả đi, uống bao nhiêu nước cũng chẳng ích gì.

Trương Hiếu Bội và người phụ trách bên công ty như thế có nói chuyện mãi vẫn không cạn lời, liền bảo Lý Tuân, Chu Vận, Cao Kiến Hồng và Hàn Gia Khang đi về trước.

Khi vừa bước chân ra khỏi công ty đã gặp ngay cơn gió lạnh thổi thốc đến. Mồ hôi trên người đều bị gió lùa, toàn thân nhanh chóng trở nên lạnh buốt. Trong lúc rùng mình chưa kịp thích nghi, Chu Vận có cảm giác như bị lột da.

Lý Tuân cúi đầu hút thuốc, khàn khàn nói: “Đi thôi, tôi mời.”

Chu Vận thấy quái lạ, sao địa điểm Lý Tuân dẫn bạn bè lúc nào cũng là cái kiểu quán bar tối đen như mực thế này vậy. Chủ quán kia có vẻ rất thân với cậu, suốt cả buổi đều thân thiện cười cười nói nói tám chuyện.

Họ ngồi ở sảnh, Lý Tuân gọi bia, đặt một chai ngay trước mặt Chu Vận, cậu hô lớn với cô giữa tiếng ca hát đình tai nhức óc của ban nhạc đang chơi trên sân khấu: “Công chúa! Uống bia không?”

Chu Vận dờ ra, Lý Tuân thấy vẻ mặt kia của cô thì cười to, ném chai bia sang. Chu Vận vội vàng đón lấy.

“Đây là thủy tinh đấy, không phải nhựa đâu!” Cô nắm lấy thân chai lạnh ngắt, gào lên với Lý Tuân, “Nhờ rơi vỡ thì sao!”

Lý Tuân kể đến gần, đôi mắt trong veo kia còn sáng hơn cả mặt nước. Cậu giễu cợt nhìn cô, thản nhiên nói: “Vỡ thì kệ, xem cái dạng tiếc tiền của cô kìa!”

Chu Vận hận không thể lật bàn. Lý Tuân khui một lúc hăm hai mươi chai, xếp thành hàng trên bàn, sau đó giơ một chai lên mời. Hai người kia thấy thế cũng mỗi người cầm lấy một chai, sau đó ba người cùng nhau quay ra nhìn Chu vận.

Ép buộc con gái nhà lành đây mà! Chu Vận đành phải cầm chai lên uống với họ. Tửu lượng cô không tốt, mới uống một chai đã thấy chệnh choáng, ba chàng trai lại uống rất hăng, vui vẻ đến mức Hàn Gia Khang bật khóc.

Ừ... Cơ mà khoan đã, khóc á?

Chu Vận xoa mặt, ngồi thẳng dậy, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng cũng tạm thời thôi không trêu ghẹo cô nữa. Hàn Gia Khang ban đầu chỉ ghen ngào nước nỡ, sau đó có thể do anh ta phát hiện quán bar khá tối, nhạc thì rền trời, có khóc cũng không ai biết nên càng lúc càng lớn tiếng, thậm thiết như có thể nhấn chìm luôn cả Kim Sơn vậy.

Chu Vận liếc nhìn đám Lý Tuân, Lý Tuân chỉ cô ra hiệu. Ý gì đây? Tôi phải qua đó hả?

Chu Vận thờ dài, đi đến ngồi cạnh Hàn Gia Khang, vỗ vai anh ta hỏi han: “Đàn anh, không sao chứ? Anh sao thế?”

Vui quá mà khóc đến nông nổi này sao?

Hàn Gia Khang khóc không ra hơi nữa, nước nỡ nói: “Ngày mai, tôi phải đến... phải đến... dọn nhà cho cô hướng dẫn.”

“...”

Chu Vận phân tích tính logic trong lời nói của anh ta. Khóc, dọn nhà? Lẽ nào anh yêu thầm Trương Hiểu Bội sao? Khẩu vị của anh cũng đặc biệt thật đấy.

“Còn có thêm dự án mới nữa, mấy dự án trong tay tôi đều chưa làm xong... Nếu không xong sẽ không được tốt nghiệp...”

Hóa ra là vậy, Chu Vận đưa khăn giấy cho anh ta. Hàn Gia Khang nước mắt nước mũi nhem nhuốc. Anh ta mượn hơi men nói ra hết nỗi khổ tâm của mình.

“Tôi đã học nghiên cứu sinh ba năm, đàn anh trên tôi còn là bốn năm. Suốt cả năm học cũng chỉ giậm chân tại chỗ, toàn bị cô hướng dẫn chèn ép thôi. Luận văn của anh ấy đã nộp rất lâu rồi nhưng không chịu cho qua, không cho tốt nghiệp. Em xem đi, giờ tôi đã thành ra cái giống gì đây này?”

Anh ta lấy điện thoại di động ra, tay run run ấn vào tấm hình trước kia cho Chu Vận xem. Chu Vận kinh ngạc, hóa ra anh ta vốn dĩ không phải Ma Cây bẩm sinh.

“Mụ ta bảo anh ấy đi dạy thay, suốt cả một năm chỉ trả cho có tám trăm tệ, vậy mà anh ấy cũng phải cắn răng nhận.”

Chu Vận nói: “Nếu không thích thì đừng làm.”

“Nào dễ dàng như thế! Mụ ta rất thân với ban lãnh đạo trường, cũng quen với cả lãnh đạo trên bộ giáo dục. Tôi và anh ấy làm sao dám đắc tội.” Hàn Gia Khang lại che mặt, “Chỉ trách lúc ấy chúng tôi quá ngây thơ, cho rằng theo mụ ta là có thể được giới thiệu cho một công việc tốt.”

Anh ta tỏ ra tuyệt vọng: “Mụ nhận dự án về như điên, biết rõ làm không được cũng cứ giành về, nói rằng để rèn luyện cho chúng tôi, nhưng thật ra chỉ vì tiền thôi. Miễn là dự án kiếm ra tiền thì mụ nhất định phải giành cho bằng được! Bản thân mụ không đủ tài cán đáng liên sai chúng tôi làm như chó!”

Hàn Gia Khang ngẩng đầu nhìn Lý Tuân: “Tôi nói thật với bọn em, dự án Lam Quan chính là mụ ta cướp đấy. Mụ biết được chuyện này từ chỗ giáo sư Lâm, còn biết các em làm rất tốt, có thể chắc chắn giành được dự án này nên bèn mượn danh trường học đi tìm công ty kia. Hôm thuyết trình, chúng tôi căn bản chẳng có cái quái gì trong tay cả, mẹ kiếp, đến tận hôm đó tôi mới biết là có dự án đó ấy chứ!”

Chu Vận quay đầu lại nhìn Lý Tuân, cậu vẫn ngồi dựa vào sô pha uống bia, giống như chưa hề nghe thấy chuyện này.

“Tôi có lỗi với bọn em, mỗi ngày tôi đều giúp mụ ta hối thúc bọn em lập trình. Nói ra tôi chẳng còn mặt mũi gì nữa cả.” Hàn Gia Khang hít mũi nở to ra, kích động tự tát bôm bốp vào mặt mình.

“Ồi, ối, ối!” Chu Vận nhanh chóng cản anh ta lại, “Anh đừng kích động mà.”

Bia rượu, nước mắt và cả nước mũi trộn lẫn vào nhau, trông Hàn Gia Khang nhếch nhác vô cùng.

Anh ta còn chưa nói hết: “Tôi nói cho bọn em biết, mụ quen rất nhiều với bên truyền thông, tôi nhắm mắt lại cũng biết được mụ sẽ nói thế nào với người phụ trách của Lam Quan.”

Hàn Gia Khang nhại giọng của Trương Hiếu Bội, ông ọ nói: “Tôi có quen biết với mấy người bạn làm truyền thông, đều thuộc diện có tiếng trong giới, tôi có thể nói giúp các anh một tiếng. Đến lúc đó chúng ta cùng ra mặt, coi như làm công tác tuyên truyền cho trang web trước, xem như hai bên đều thắng lợi.”

“Mai mốt...” Hàn Gia Khang vỗ xuống đùi, “Bọn em cứ chờ mà xem đi, đến khi dự án này được công bố, nếu tên tuổi của mấy em mà xuất hiện, tôi sẽ đi bằng đầu! Từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài dự án sẽ chỉ thuộc về mụ ta mà thôi.”

Hàn Gia Khang có vẻ phần nộ hơn ai hết, tự tát mình đã tay rồi còn giậm chân đùng đùng.

“Con mụ thối tha! Con mụ thối tha đấy! Mẹ kiếp, cuộc đời nghiên cứu sinh của tôi đã bị mụ ta hủy hoại rồi!”

Chu Vận chỉ biết nhìn Hàn Gia Khang chửi tục ầm ỹ.

“Xấu xa đến như thế thì anh cứ bỏ đi là được rồi.” Cô nói.

Hàn Gia Khang ngờ ngàng ngồi đó, cuối cùng vẫn nói: “Không được, tôi phải lấy học vị.”

Rốt cuộc, cô thấy Lý Tuân bên kia cười xòa. Đến tận bây giờ cậu mới có phản ứng với câu chuyện của Hàn Gia Khang.

Chu Vận quay sang, thấy Lý Tuân vẫy cô lại. Hàn Gia Khang lúc này đã ngã vật xuống sô pha ngủ say như chết, Chu Vận đi đến bên cạnh cậu, chờ cậu cho cao kiến.

“Đã nghe ra chưa?” Mắt Lý Tuân sáng lấp lánh, cậu càng uống nhiều thì ánh mắt càng sáng ngời.

“Gì cơ?” Cô hỏi.

Lý Tuân chỉ chỉ vào tai. Nhưng Hàn Gia Khang nói dài dòng như vậy, dù gì cậu cũng phải chỉ ra phương hướng thì tôi mới thấy trọng điểm mà phân tích sâu vào được chứ.

Thấy vẻ mặt Chu Vận vẫn ngơ ngơ ngác ngác, Lý Tuân cười khẩy, thẳng người dậy, thản nhiên nói: “Thật phụ lòng Nhậm Địch nói với tôi cô là bạn của cô ấy.”

Cô bưng tỉnh. Một câu nói của cậu đã làm rõ hết thảy, từ giọng đau khổ đè nén bên này thẳng đến tiếng gào thét điên cuồng bên kia. Chu Vận đột ngột quay đầu lại nhìn.

Trên sân khấu quán bar, ban nhạc đang biểu diễn sôi trào, trong cảnh khói thuốc mịt mờ, Chu Vận vừa liếc mắt đã nhìn ngay ra được người ở chính giữa.

Cô đã quên sạch những lời của Hàn Gia Khang, trong mắt cô giờ chỉ còn hình ảnh cô gái trang điểm đậm, trong tai cô chỉ vang vang giọng khàn khàn vì khói thuốc của cô ấy.

Xung quanh toàn người là người, họ đang ồn ã, điên cuồng, vùng vẫy.

Cao Kiến Hồng vẫn đang uống bia, Hàn Gia Khang thì đã say đến bất tỉnh nhân sự, Lý Tuân ẩn mình trong bóng tối. Chu Vận đứng hẳn lên trên sô pha, kiễng chân nhìn Nhậm Địch, nghe cô ấy hát...

“Thế giới này nói với tôi, bầu trời xanh lam, cỏ cây xanh biếc và anh rất dịu dàng. Còn anh nói với tôi,

đường rộng thênh thang, thần tiên thánh thiện và anh là hoàn mỹ.”

Chu Vận không nhìn thấy rõ biểu cảm của Nhậm Dịch, nhưng cô luôn có cảm giác rằng cô ấy đang cười. Nụ cười của cô ấy rạng rỡ hơn Lý Tuân, nhưng cũng châm chọc hơn cả Lý Tuân.

Chu Vận ngồi lại xuống ghế, vừa nhìn sang đã thấy Lý Tuân cầm lấy chai bia hướng về phía cô. Chu Vận cũng lấy một chai trên bàn, hai người nâng chai cùng mừng qua khoảng không, rồi tu sạch.

Cô uống không nổi, đành cố tọng vào mồm. Trong khung cảnh trời đất ngả nghiêng, tiếng hát khàn khàn của Nhậm Dịch dường như cũng trở nên uyển chuyển hơn.

“Tôi nói với thế giới, mày hãy im lặng đi. Thế giới nói với tôi, tùy cô thích tin hay không.”

Chương 14:

Hậu quả của việc cố uống là cô cho ra hết sạch bữa cơm tối. Chu Vận chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ ôm bồn cầu mà nôn mửa như vậy. Nôn xong rồi còn ngẩng đầu lên cười khúc khích với cái bóng đèn nữa chứ.

Đúng là hết thuốc chữa, sắp chết thật rồi!

Cô đứng bên cạnh bồn, rửa mặt bằng nước lạnh, cầu mong cho lý trí quay trở lại. Nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt ửng hồng của mình trong gương, cô sờ thử thì thấy nóng bừng.

Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, Lý Tuân đang đứng chờ ở cửa.

“Cô không sao chứ, uống gấp như vậy làm gì?” Lý Tuân chống tay lên hông, cau mày. Đôi chân dài thườn thượt kia trông vô cùng cuốn hút.

Chu Vận cứ thế đi về phía đôi chân kia.

“Ơ!” Lý Tuân đưa tay giữ cho cô đứng vững, “Có đi được không đấy?”

Chu Vận lắc đầu, Lý Tuân nhăn mày, suy nghĩ giây lát rồi kéo cô ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại. Lát sau Cao Kiến Hồng cũng đi ra, vác theo Hàn Gia Khang đang say khướt. Lại một hồi sau nữa, Nhậm Dịch đeo đàn guitar cũng đi ra ngoài nốt.

“Sao thế này?” Nhậm Dịch đi đến trước mặt Chu Vận, vẫy vẫy tay, “Hi!”

Chu Vận vẫy lại với cô ấy: “Hi!”

Nhậm Định bật cười. Lý Tuân hỏi Nhậm Định: “Bây giờ cậu có thể đi được rồi à?”

“Ừ, sắp hết giờ rồi, chuyện còn lại để họ thu dọn là được.”

Lý Tuân gật đầu, sau đó đẩy Chu Vận vào lòng Nhậm Định: “Cậu đỡ cô ấy đi.”

Chu Vận bị đẩy đột ngột liền muốn nôn tiếp. Nhậm Định vỗ vỗ lưng cô: “Đứng cho vững rồi đi nào.”

Đi bộ trên con đường vào lúc khuya lơ khuya lắt, Chu Vận mơ mơ màng màng: “Đây không phải là đường về trường.”

Lý Tuân đang hút thuốc: “Đã mấy giờ rồi mà còn đòi về trường.”

Chu Vận: “Vậy đi đâu?”

Nhậm Định dìu Chu Vận: “Về studio của mình.”

Studio của Nhậm Định tọa lạc tại một tòa nhà văn phòng ở phía Nam, cách trường hai con phố, có bốn tầng, diện tích gần trăm mét vuông. Để tiện cho việc sắp đặt các nhạc cụ nên được thiết kế theo kiểu mở, rất thông thoáng, chỉ có vài cây cột chịu lực. Góc phía Nam của studio là nơi tập nhạc, trên mặt sàn chõng chất các loại nhạc cụ và loa, còn có một đồng dây điện quấn vòng vòng lẫn vào nhau. Ở góc phía Bắc là nơi nghỉ ngơi, khá sơ sài, có hai chiếc giường ghép lại, chặn gối bừa bãi.

Đã gần hai giờ sáng, lẫn lộn suốt cả một ngày khiến cho mọi người ai cũng mệt mỏi vô cùng. Cao Kiến Hồng vớt Hàn Gia Khang ra giữa giường, bản thân thì nằm úp sấp, chưa được nửa phút đã ngủ mất.

Nhậm Định đặt đàn guitar xuống, kéo Chu Vận đến chiếc giường phía bên ngoài, cũng không buồn tẩy trang mà nằm vật luôn ra đấy.

Ở studio chỉ bật một bóng đèn công suất thấp, khung cảnh mờ tối, Chu Vận nhìn khắp xung quanh, thấy trong góc có túi và quần áo của Lý Tuân. Cô nhỏ giọng hỏi Nhậm Định: “Tối nào Lý Tuân cũng ngủ ở đây à?”

Nhậm Định đã mệt đến nỗi không mở nổi mắt: “Ừ, có khi cậu ta ở lại văn phòng Hội, muộn quá thì tới đây.”

“Đây là khách sạn miễn phí cho cậu ta à?”

“Cậu ta là người đã tài trợ thành lập ban nhạc.”

“Hả?”

Nhậm Định trở mình, giọng càng lúc càng nhỏ đi: “Trước đây không phải cậu tò mò về quan hệ của bọn mình sao? Là quan hệ này đấy, cậu ta là người đầu tư của mình.”

Chu Vận khẽ chớp mắt. Nhậm Định ngáp một cái, mệt mỏi nói: “Không được rồi... Buồn ngủ chết mất, mình ngủ đây.”

Chu Vận quay đầu, nhìn thấy Lý Tuân đang đứng tựa vào vách tường gần đấy. Cô hỏi cậu từ xa: “Này... cậu định ngủ chưa?”

Lý Tuân như còn đang mãi suy nghĩ gì đó, nghe thấy lời cô mới nhìn sang: “Chút nữa, cô ngủ đi.” Dứt lời liền tắt đèn, trong nháy mắt căn phòng trở nên tối đen.

Chu Vận nằm quay đầu về phía Lý Tuân, lăn hai vòng trên giường, sau đó cảm nhận được phía đỉnh đầu có ánh sáng leo lét. Cô ngửa đầu lên, nhìn thấy Lý Tuân đã hút thuốc xong, giờ ngồi trên mặt sàn, dựa lưng vào tường, mở máy tính ra.

Tất cả mọi người đều đã ngủ cả rồi, cô thì thào: “Cậu làm gì thế...?”

Lý Tuân khẽ trả lời: “Không làm gì hết, cô ngủ đi.”

Chu Vận vẫn cố rướn cổ: “Đã làm xong dự án rồi, cậu còn viết gì nữa vậy?”

Lý Tuân bực bội lại châm thêm điếu thuốc khác, quay lại: “Rốt cuộc cô có định ngủ hay không, mới uống có vài ba chai mà làm nhảm nhiều như vậy à?”

“...”

Không khí đã trở nên yên tĩnh, vài giây sau, Lý Tuân cúi đầu xuống chuẩn bị làm việc tiếp.

“Lại có dự án mới hả?”

“...”

“Liên quan đến cái gì thế?”

“Bộp!” Tàn thuốc rơi bồng cả tay, Lý Tuấn đóng mạnh laptop lại.

Cách xa hơn năm mét cũng có thể cảm nhận rõ ràng cơn tức giận của cậu, Chu Vận vội vàng rút cổ, nhút nhát nói: “Được rồi, được rồi, tôi im lặng, tôi ngủ đây.”

Thế giới lại chìm vào yên tĩnh lần nữa. Một phút sau, Lý Tuấn liền cảm thấy có điều là lạ. Trong bóng tối có thứ lông xù gì đó đang từ từ trườn đến từ phía sau cậu.

Lý Tuấn vốn làm việc rất chăm chú, ít khi bị phân tâm, nhưng cái thứ lông xù này đã sắp tiến vào phạm vi gần màn hình máy tính của cậu rồi. Cậu bị cắt ngang suy nghĩ, nghiêng đầu, thấy đầu Chu Vận đã kề đến càng lúc càng gần, nửa thân sau của cô tựa sát vào tường, đang bò sang bên này từng chút một.

May mà Lý Tuấn không hề sợ ma sợ quỷ, chứ nếu là kẻ nhát gan, gặp cảnh tượng này chắc đã ngất xỉu luôn rồi.

“Lam...” Giọng nói nhỏ nhỏ vang lên.

Cô vừa cất lời, thoắt cái Lý Tuấn đã phản ứng lại, đặt vội máy tính xuống, đưa tay qua che kín miệng cô.

“Quan...” Chu Vận giãy dụa muốn nói cho hết, “Lam... ô ô ô ô...”

“Cô nhỏ giọng chút cho tôi!” Lý Tuấn hạ giọng, trên tay bỗng thấy đau nhói, “Cô dám cắn tôi á! ”

Cô đâu chỉ dám cắn, cô còn dám đá cậu luôn nữa kìa! Chu Vận đập đá lung tung đến mức Lý Tuấn phải nổi giận. Cuối cùng hai tay cậu kìm chặt lại, ra sức đè Chu Vận xuống.

“Có chịu yên một chút không hả!”

“Công ty Lam Quan.”

Trong lúc vùng vẫy, kính của cô đã rơi mất tự bao giờ. Để thấy rõ đối thủ hơn và tỏ rõ khí thế, Chu Vận kề đến gần, trợn trừng mắt, gần như mũi chạm mũi với Lý Tuấn.

“Tôi thấy rồi.” Cô thở hổn hển, toàn thân nồng nặc mùi men, “Đừng tưởng tôi không nhìn ra được nhé, cái đó là làm cho công ty Lam Quan! Đó là dự án gì, cậu làm đã được bao lâu rồi, cậu đã giấu chúng tôi làm những gì? Thành thật khai mau...”

Giọng cô lớn dần, Lý Tuân sợ người khác bị cô đánh thức, cố gắng bịt miệng cô lại lần nữa. Lần này Chu Vận đã có đề phòng trước, khi cậu vừa buông lỏng tay ra thì cô ngay lập tức nhấc chân lên, xuất chiêu khi leo cây, quặp chặt vào người Lý Tuân, sau đó kéo cậu xuống.

Lý Tuân chột khụy người xuống.

“Khốn kiếp!”

Đầu gối đập xuống nền gạch, cậu đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Chu Vận đã chế ngự cậu thành công, vẫn không quên trấn áp cậu bằng ánh mắt, còn lồng tiếng kèm theo.

“Ồi!”

Lý Tuân trở mặt. Trên giường có người vừa trở mình, Lý Tuân nhìn bên đó, rồi lại nhìn Chu Vận đang bám dính trên người mình, cuối cùng cậu thở dài bất lực, đóng máy lại, bò dậy khỏi mặt đất, mang theo Chu Vận như bị gấu Koala nhập kia đi thẳng ra ban công.

Cửa vừa khép lại, Lý Tuân lập tức kéo Chu Vận xuống.

“Uống có tí mà lên cơn giống như mụ điên vậy.” Cậu nhìn Chu Vận tóc tai bù xù, không nhận được mắng cô.

Chu Vận chỉ vào cậu: “Đừng có nói lảng sang chuyện khác, vụ này là sao hả?”

Lý Tuân tựa vào ban công, nhìn bóng đêm tĩnh lặng, phiền chán nói: “Bởi vậy tôi mới không thích cái kiểu con gái như cô chút nào. Suốt ngày cứ lải nhải đòi tìm hiểu cận kề.”

“Là gì?”

Lý Tuân lườm cô một cái, sau đó đi vào trong nhà. Chu Vận định kéo cậu lại, nhưng cậu đã quay người, giơ tay bóp chặt cằm Chu Vận. Khoảng cách hai người rất gần.

“Sắp xong rồi.” Cậu khẽ nói, “Chờ ở đây đi.”

Thế là Chu Vận ngoan ngoãn chờ ở ban công. Lát sau Lý Tuân cầm máy tính quay lại, đặt luôn vào lòng Chu Vận, thuận tay liền châm điều thuốc.

Chu Vận vừa xem, Lý Tuân vừa nói: “Chức năng chủ yếu của hệ thống này là...”

“Đừng, đừng, đừng.” Chu Vận ngắt lời cậu, “Tôi có thể tự xem được.”

Lý Tuân nhướn mày. Vẻ mặt Chu Vận hiện ra sự đắc ý mang theo men say, từ tốn nói: “Bây giờ tôi đã có thể hiểu hàm lệnh của cậu rồi, không bị ghen chết nữa đâu.”

Câu nói đã gợi lên chuyện trước đây, Lý Tuân mỉm cười bất đắc dĩ.

Chu Vận ngồi bệt xuống, nói: “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết cậu làm cái này để làm gì.”

“Bán.”

“Bán á?”

“Ở giai đoạn sau, trang web của Lam Quan sẽ phải thuê hosting (1), cứ theo đà này chi phí sẽ đội lên rất cao, rất khó kiếm ra tiền.”

(1) Hosting là không gian trên máy chủ có cài đặt các dịch vụ Internet như world wide web (www), truyền file(FTP), Mail..., có thể chứa nội dung trang web hay dữ liệu trên không gian đó.

Chu Vận ngẩng đầu, thấy Lý Tuân dựa vào ban công, điều thuốc đang cháy dở trong tay nhưng cậu không hút, chỉ cúi đầu cầm đũa đẩy.

Ngay trên tầng là một tiệm massage chân, đèn biển hiệu màu hồng đào khiến người ta mơ màng soi lên mái tóc vàng của cậu, vừa diêm dúa vừa tươi đẹp.

“Cậu biết sẽ không kiếm ra tiền được sao lại không nói cho họ biết?” Cô hỏi.

Lý Tuân bị cô chọc cười: “Tôi nói cho họ biết thì tôi kiếm tiền bằng gì hở?”

Chu Vận cúi đầu, lặng thinh.

Lý Tuân: “Có lắm trang web bán hàng như vậy, cũng không ít cái là hệ thống lớn. Lam Quan vốn tự sản xuất tự tiêu dùng, trang web không có bất kỳ đặc điểm nổi bật nào, sao người ta phải vào đó mua hàng? Ngay cả thế mạnh của mình là gì họ cũng không rõ, chỉ biết đu theo phong trào, tiền đâu có dễ kiếm như vậy chứ!”

Chu Vận vẫn im thin thít. Không khí giữa hai người như đông cứng lại.

Lý Tuân im lặng một lát rồi lại khẽ nói: “Không phải tôi cố ý gạt mấy người. Ban đầu tôi định làm đúng như vậy, nếu Trương Hiểu Bội không xen vào, sau khi chúng ta ký hợp đồng xong, tôi sẽ có ý kiến với bên họ. Nhưng cô ta đã xen vào thì chỉ có thể ứng phó vậy thôi.”

Lý Tuân vứt điều thuốc đã cháy tàn, đứng lên giẫm cho nó tắt hẳn. Không khí yên tĩnh này khiến cậu cảm thấy ngọt ngào.

“Đừng có giờ trò giận dỗi nữa, tôi không biết dỗ dành ai đâu.” Cậu chau mày, nhìn Chu Vận đang cúi gằm đầu, “Cô...”

Tiếng ngáy chợt vang lên. Lý Tuân ngồi xồm xuống, nhìn rõ, hóa ra Chu Vận đã cúi đầu ngủ một cách say sưa. Cậu á khẩu thật lâu mới bật thốt ra: “... Á đù, mình rảnh thật đấy!”

Cậu bế Chu Vận vào trong nhà, đặt cô xuống giường, tự đáy lòng cậu hi vọng sáng mai khi cô thức dậy sẽ không còn nhớ gì hết.

Hôm sau, lúc Chu Vận thức dậy, Lý Tuân đã đi rồi. Cô và Cao Kiến Hồng cùng trở về trường, sau khi học xong liền chạy thẳng đến văn phòng Hội. Lúc vào văn phòng thấy Lý Tuân đang thăm thiết với cô bạn gái mới bên khoa phát thanh viên, Chu Vận đi đến, bám lấy vòng eo thon thả của cô gái kia, nhẹ nhàng đẩy cô nàng sang một bên: “Nào, cô ngồi đây một chút nhé.”

“Làm cái gì thế?” Cô bạn gái tỏ vẻ không hài lòng.

Chu Vận kéo ghế, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn Lý Tuân: “Chúng ta còn chưa thảo luận xong vấn đề tối qua đâu.”

Lần đầu tiên Lý Tuân cảm nhận rõ ràng cơn nhức đầu do thức đêm gây ra. Cậu đứng dậy, kéo Chu Vận ra ngoài hành lang, trùng hợp lại gặp Cao Kiến Hồng đang đi đến: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lý Tuân nói xong, chân liền tăng tốc, Chu Vận bị lôi xềnh xệch đi. Đến ngã rẽ ở góc hành lang, cô bị Lý Tuân ấn vào tường.

“Cô không chịu thôi có phải không?”

Dáng vóc Lý Tuân cao ráo, cậu nhìn xuống từ góc độ này khiến cho vẻ mặt, khí thế đều chiếm ưu thế hơn. Chu Vận lặng lẽ kiễng lên, nhưng hiệu quả vẫn là quá thấp.

“Cậu nói cho rõ đi.”

“Nói cái quái gì!”

Cô không nhin được đẩy mạnh Lý Tuân ra, tuy vẫn không đẩy được nhưng dù sao cũng đủ để biểu đạt tâm trạng của mình.

“Chúng ta đã tốn rất nhiều công sức mới làm ra trang web này, kết quả cậu nói nó không đáng một đồng. Vậy những cố gắng trong suốt thời gian dài như vậy của chúng ta đều trở nên vô ích hả?”

“Vô ích?” Lý Tuân cười lạnh, “Cô làm xong dự án chẳng lẽ không có được chút thu hoạch nào à?”

Chu Vận nhỏ giọng: “... Không thể nói như vậy.”

“Nếu tôi nói cho cô biết, trang web này không những không kiếm ra tiền, sau này còn bị cái khác thay thế, cô có còn cố gắng học tập nữa không?”

Chu Vận: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết. Trang web không có vấn đề, độ thành công rất cao, về việc có kiếm ra tiền hay không lại do rất nhiều nhân tố khác quyết định.”

Chu Vận: “Vậy cậu có thể nói cho chúng tôi biết mà, để chúng ta cùng nhau tiếp tục làm ra cái tốt nhất.”

“Cô uống rượu xong liền quên sạch những lời Hàn Gia Khang nói rồi à?”

“...”

“Tiếp tục làm, làm công không cho người ta, kiếm tiền giúp người ta à?”

Chu Vận không nhin được lẩm bẩm: “Tiền, tiền, tiền, mở mồm ra là tiền thôi. Tôi thấy cậu và Trương Hiếu Bội đúng là cùng một hạng người đấy.”

Bốp!

Bàn tay của Lý Tuân đập lên vách tường kề ngay bên mặt Chu Vận.

“Công chúa điện hạ!”

“...”

“Cô quả thật được bảo bọc đến mức mưa không đến mặt, nắng không đến đầu nhỉ?”

Ờ?

Lý Tuân nói: “Cô có biết cái ban nhạc vớ vẩn kia của Nhậm Dịch một tháng tốn hết bao nhiêu tiền không?”

Chu Vận lắc đầu, thế là đổi lại được tiếng cười khẩy khinh thường của Lý Tuân. Cậu hất cằm, lại hỏi: “Máy tính của Hội chạy có nhanh không?”

Cô gật đầu.

“Biết nó đã được lắp ráp như thế nào không?”

Cô tiếp tục lắc đầu.

“Cô có từng nghĩ tại sao trong trường này chỉ có máy tính ở văn phòng mình là chạy nhanh như vậy không?”

Cô lại lắc đầu.

“Lẽ nào trường học chịu chi tiền trang thiết bị cho cô à? Tại sao lại được như vậy? Chỉ bằng cái dáng vẻ xinh đẹp này của cô sao?”

Ờ kìa? Cậu thấy tôi xinh đẹp hả? Chu Vận chợt phát hiện ra mình suy nghĩ lệch trọng tâm vấn đề mất rồi.

Lý Tuân lườm cô, đứng thẳng lên nói: “Đâu ra mà nhiều dự án ngon lành như vậy, không giành làm sao được. Còn bảo tôi bỏ vốn ra không thì cứ mơ đi.”

Chu Vận len lén nhìn cậu. Lý Tuân chống tay lên hông, nhìn về phía khác suy tư. Quả thật trông cậu giống như một chú chó hoang đang chìm trong yên lặng.

Chu Vận hỏi: “Nếu cậu không ưa Trương Hiểu Bội, sao không nói sớm với bọn tôi, cần gì phải nén giận như thế.”

“Tôi có nói ra thì cũng như không thôi.” Cậu nhìn Chu Vận, “Có rất nhiều cách để giải quyết sự việc, nếu tôi vẫn có thể làm tốt dự án này, mấy người các cô cũng có thể học hỏi kinh nghiệm thông qua quá trình

thực hiện dự án, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian làm gì nữa, cứ làm thôi. Về phần Trương Hiểu Bội...” Lý Tuân cười khẩy, “Loại người này đông như kiến, nếu tôi cứ để tâm từng kẻ một, vậy thì cũng chẳng có nổi thời gian ăn cơm nữa.”

“...”

Chu Vận cúi đầu, Lý Tuân thấy vậy hỏi: “Đang nghĩ gì?”

Chu Vận dẫu môi: “Tôi đang hồi tưởng.”

“Hồi tưởng cái gì?”

“Hồi đầu cậu đe dọa tôi.”

“...”

Chu Vận nhại theo giọng Lý Tuân, hắng giọng hai tiếng, tha thiết cất lời: “Tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo, nhưng dù sao vẫn đáng để cho chúng ta nỗ lực. Bởi vì chỉ khi chúng ta thực sự cố gắng mới có thể khiến nó không lệch đi xa hơn. Cô nói xem có đúng không?” Cô nhướn mày với Lý Tuân, “Đúng không?”

Chu Vận vốn định trêu chọc cậu, không ngờ Lý Tuân lại bĩu môi: “Nhớ rõ từng lời tôi nói thế cơ à?”

“...”

“Khá lắm!”

Tướng quân Lý đắc thắng vênh váo quay về phía văn phòng, Chu Vận kìm nén hồi lâu, cuối cùng chạy theo sau, đẩy mạnh lưng Lý Tuân một cái như để xả cơn giận.

Lý Tuân lão đảo, quay đầu lại: “Làm cái gì vậy hả?”

Chu Vận nhìn cậu chăm chăm: “Cậu là tên Quái Thú Long Vàng. Hứ!” Dứt lời còn hung dữ lườm cậu rồi mới nghênh ngang rời đi.

Chương 15:

Thời gian để giải thích chuyện này cho Cao Kiến Hồng tốn gấp hai lần so với Chu Vận. Lúc quay lại, sắc mặt Cao Kiến Hồng cũng không hề nhẹ nhõm như trước, im lặng mất một hồi mới từ từ khôi phục. Chu Vận

cảm thấy đôi khi chuyện giữa đàn ông với nhau còn phức tạp hơn cả chuyện giữa đàn ông với phụ nữ.

Sau khi cả ba người đều biết rõ tình hình hiện tại, Chu Vận liền đòi xem chương trình đang làm của Lý Tuấn. Cô muốn biết rốt cuộc trang web hiện tại mà Lý Tuấn làm có gì khác với cái mà họ cùng làm lúc trước.

Lý Tuấn copy code chương trình đó cho hai người, Chu Vận mang về nghiên cứu suốt cả đêm. Xem xong rồi cô có chút bùi ngùi pha lẫn thất vọng. Trước đó cô cho rằng mình sẽ thấy được một trang web hội tụ những sáng tạo tuyệt diệu, các thuật toán hoàn mỹ, có tính phát triển tốt đẹp vô địch. Nhưng không, nói một cách nghiêm túc thì chương trình bí mật mà Lý Tuấn khai thác còn không được tính là một trang web, đó chỉ là ứng dụng phát triển một chức năng nào đó trong trang web thôi.

Ứng dụng chức năng này nằm đơn độc riêng lẻ, Chu Vận xem không hiểu, mà Cao Kiến Hồng cũng không hiểu nốt.

Hôm ấy, Lý Tuấn đưa họ đến một quán cà phê. Ngay khoảnh khắc vừa bước vào quán, Chu Vận đã cảm khái, rốt cuộc họ đã được đến một nơi có đầy ánh sáng mặt trời rọi đến một lần rồi.

Họ chọn ngồi ở trong góc có ổ cắm điện, nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, Lý Tuấn vừa bật máy tính vừa nói: “Muốn ăn uống gì thì cứ gọi đi.”

Ông chủ Lý mời đương nhiên Chu Vận cũng không buồn khách sáo làm gì, chỉ lát sau, trên bàn đã bày đầy những món cô thích ăn.

Cao Kiến Hồng không nhịn được hỏi: “Cậu ăn hăng thế?”

Chu Vận cắn miếng bánh mì bơ: “Gần đây tốn calo cho não quá.”

Cao Kiến Hồng nhún vai, tỏ vẻ đã hiểu. Lý Tuấn mở máy tính, quay màn hình qua cho họ xem.

Chu Vận nói: “Không cần xem nữa, tôi thuộc cả rồi. Đó không phải là trang web hoàn chỉnh, làm sao mà bán được?”

Lý Tuấn: “Ai bảo chỉ có trang web hoàn chỉnh mới bán được?”

Chu Vận nhai bánh mì, chờ cậu giải thích.

Lý Tuấn nói: “Lam Quan không muốn thuê web từ hệ thống khác, chỉ muốn có một trang web độc lập của riêng mình. Tuy khởi điểm tốt nhưng họ không biết rõ xu hướng internet hiện nay.”

Chu Vận: “Xu hướng gì?”

Lý Tuân: “Mấy năm gần đây hình thức website bán hàng mới bắt đầu phát triển, tuy trông nó tựa như là cửa hàng tạp hóa, có rất nhiều hàng hóa, nhưng thật ra không dùng được bao lâu cả. Phần lớn tài nguyên sẽ dần tập trung đến mấy chủ thể lớn trên trang chủ. Như vậy thì việc xây dựng trang chủ sẽ rất tốn công sức.”

Chu Vận: “Chúng ta không làm được sao?”

Lý Tuân nhìn cô: “Có thể, nhưng cô sẽ phải làm mất cả chục năm đấy.”

“...”

Nhìn vẻ mặt Chu Vận có vẻ không tin cho lắm, Lý Tuân kể gần đến: “Công chúa điện hạ!”

Chu Vận đặt bánh mì xuống: “Cậu có thể đừng gọi tôi như vậy nữa không?”

Lý Tuân: “Vậy phải gọi thế nào?”

“Tôi không có tên à?”

“Công chúa nghe không hay à?”

“Vấn đề là tôi không phải công chúa.”

“Vậy thì cô là gì?”

Kỵ sĩ!... Trong tâm trí cô chợt hiện lên từ này, nhưng cô không dám nói ra vì sợ cậu lại cười nhạo.

“Cậu nói tiếp đi.”

Lý Tuân nhìn cô, hỏi: “Cô còn nhớ công ty Lam Quan có tất cả bao nhiêu sản phẩm không?”

Chu Vận: “Hơn năm trăm.”

“Mấy trăm sản phẩm ấy, chỉ cần một cái select của cô đã có thể hoàn thành chức năng tìm kiếm, nhưng nếu với vài tỷ sản phẩm thì sao?”

Chu Vận im lặng.

“Vài tỷ thì sao, mà mấy chục tỷ thì thế nào? Đến lúc đó bất kỳ server nào cũng không thể kham nổi. Sau đó cô sẽ phải bắt đầu nghiên cứu ứng dụng phân tán dữ liệu. Tiếp theo nữa cô còn phải nghiên cứu xem sắp xếp những ứng dụng này thế nào, để truy xuất dữ liệu từ chương trình này ra sao, rồi hết thêm vào lại xóa đi. Ở mỗi một dự án cô đều cần dùng những thuật toán nâng cao mới chống đỡ được không để cho server ấy bị sập. Cô cảm thấy chỉ cho cô một tháng liệu cô có làm xong được không?”

“...”

“Đó chỉ là với một chức năng tìm kiếm thôi đấy. Trang web như vậy bất kể là tiền kỳ hay hậu kỳ đều cần đầu tư rất nhiều sức người, sức của. Người chúng ta không đủ, Lam Quan cũng không có nhiều tiền đến thế.” Lý Tuấn tựa vào sofa, “Vì thế nên cô biết rồi đấy, chỉ dựa vào sức mình để duy trì những kiểu trang web to thế này là việc không thực tế tẹo nào.”

Yên lặng một hồi, Lý Tuấn lại hờ hững nói tiếp: “Nhưng nếu xét đến xu hướng mới, cũng không phải là không có cách.”

Chu Vận và Cao Kiến Hồng đều nhìn vào cậu.

“Đặc điểm của một trang web lớn là sự đa dạng, cái gì cũng vậy, một khi đã rộng lớn thì sẽ rất khó có thể tinh chuẩn được. Nhưng nếu có một chức năng tinh tế hỗ trợ, có lẽ cái nhà máy cũ mốc kia còn có cách cứu chữa được.”

Lý Tuấn chỉ vào màn hình nói: “Ưu thế của Lam Quan là dòng sản phẩm thực phẩm dinh dưỡng, trong đó phần lớn là đề cao việc bảo vệ sức khỏe, sản phẩm còn rất đặc biệt, chỉ có mình họ sản xuất ra. Đây có thể liên quan đến việc mẹ của ông chủ Lam Quan từng làm trung y.”

Ngay cả mẹ của ông chủ Lam Quan từng làm gì mà cậu cũng biết ấy hả?

“Tính chất của những sản phẩm này chủ yếu là hỗ trợ sức khỏe, bọn cậu xem chỗ này đi...” Cậu vừa nói vừa làm thử cho Chu Vận và Cao Kiến Hồng xem.

Để tiện cho việc lựa chọn và mua sắm, Lý Tuấn đã làm thêm chức năng đề cử sản phẩm rất cận kề.

“Bình thường người ta không có sự hiểu biết quá nhiều về thực phẩm hỗ trợ sức khỏe và dinh dưỡng, lại lười đọc dài dòng, họ sẽ không lật xem từng trang một, cho nên không bằng chúng ta cứ trực tiếp xem bệnh mà bốc thuốc đi.” Lý Tuấn mở thanh tìm kiếm ra, “Viết triệu chứng vào đây, ví dụ như là ‘chóng mặt hoa mắt’, ‘buồn nôn’, sau đó hệ thống sẽ tự động đề cử sản phẩm điều dưỡng chứng đó. Hệ thống sản phẩm của Lam Quan được sắp xếp theo chủ đề, sẽ dễ dàng cho khách hàng tìm hiểu sâu hơn.”

Chu Vận nhìn chăm chăm vào màn hình, bỗng nói: “Có nên thêm một chức năng trình bày bệnh lý, hay nói đơn giản hơn chính là trình bày hiện trạng sức khỏe, lại giới thiệu cách điều chế ra sản phẩm có thể giải quyết vấn đề ấy, như vậy khả năng thuyết phục cũng cao hơn, khiến cho người ta xem xong liền muốn mua sản phẩm hay không?”

Lý Tuân nhìn cô, ánh mắt sáng quắc lên. Chu Vận lại điềm tình gặm bánh mì, cô đã quen với vẻ mặt đáng sợ thế này vào những lúc Lý Tuân suy tư rồi. Cô cũng biết tuy ánh mắt cậu đang nhìn cô, nhưng đầu óc thì hoàn toàn không. Lối suy nghĩ và dáng vẻ của cậu khá giống nhau, thích nhìn từ trên cao xuống, bao quát tất cả. Cậu nhất định đang nhanh chóng suy nghĩ về việc sắp xếp lại hệ thống lần nữa, tỉ mỉ hơn, như sắp đặt thành tấm mạng nhện rồi.

Qua vài phút sau, vẻ mặt Lý Tuân đã thả lỏng hơn, nói hai tiếng đơn giản: “Nên chứ!”

Cái gật đầu của cậu đã khẳng định tất cả không thành vấn đề. Lý Tuân châm thuốc, lười nhác tựa lưng vào ghế, nhìn Chu Vận.

Chu Vận: “Nhìn cái gì?”

Lý Tuân lắc đầu cười, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, thoải mái nói: “Còn muốn ăn gì nữa thì cứ gọi đi.”

“Cậu đang nuôi heo đấy hả?”

“Là đang cho heo ăn mới đúng.”

“...”

Dường như cô không bao giờ có thể nói lại được với cậu. Mà thôi, cũng không sao, cô đành lẳng lặng ngồi ăn bánh mì.

Vào buổi trưa an bình này, lúc ý tưởng kia vừa mới nhen nhóm, khi mà thời đại của điện thoại thông minh còn chưa bùng nổ, cô ngồi trong quán cà phê bé nhỏ ấy, nghe Lý Tuân nói về suy nghĩ, về tư tưởng của cậu và tiếp theo cậu muốn thêm ứng dụng công nghệ Mocap (1) cho hệ thống website như thế nào.

(1) Motion capture (tạm dịch: ghi lại chuyển động) hay mocap là một công nghệ nắm bắt chuyển động từ một đối tượng hoặc một người. Chúng được áp dụng vào các lĩnh vực như quân sự, giải trí, thể thao, giải phẫu học, các ứng dụng y tế, hay để tạo tầm nhìn cho robot.[2] Chúng thường được ứng dụng trong phim hoạt hình và trò chơi điện tử, ghi lại chuyển động của diễn viên và sử dụng các thông tin để áp dụng vào các nhân vật hoạt hình 3D hoặc 2D. Khi công nghệ mocap làm chuyển động của nhân vật như ngón tay hay

mặt, chúng được gọi là chuyển động riêng hoặc motion tracking hay match moving.

Chu Vận không biết liệu chương trình này có thể bán được cho Lam Quan hay không. Điều duy nhất cô có thể khẳng định là ký ức về chuyện này sẽ vĩnh viễn hằn sâu trong tâm trí cô. Để sau này mỗi lần cô hồi tưởng lại, nó đều mang đầy hương vị của bánh mì bơ và ánh nắng.

Họ cùng nhau bắt tay vào hoàn thiện chức năng ứng dụng. Chu Vận nhận thấy hóa ra làm chương trình đơn cũng có chỗ tốt, đó là tránh khỏi việc phải xung đột với Trương Hiếu Bội.

Họ không hề làm trang web nào cả, không có ý định “thay thế” cái cũ, nếu sau này Trương Hiếu Bội có chất vấn đi nữa, họ hoàn toàn có thể lôi lý do “hứng thú với việc phát triển” ra để ứng phó cho có lệ.

Mỗi lần Lý Tuân làm dự án đều như thế muốn bán mạng, cậu dốc hết tâm sức vào ứng dụng này từ đầu đến cuối, tìm hiểu cặn kẽ tất cả các loại tài liệu, nhất là những thứ liên quan đến y học, cậu tuyệt đối không tùy tiện trích dẫn bừa.

Thế là Chu Vận vừa hoàn thành việc thiết kế trang web đã ngay lập tức tập trung vào cái hoài bão trung y kia. Việc này phức tạp hơn ngời thiết kế trang web nhiều.

Lý Tuân đưa Chu Vận một xấp tài liệu, trong đó có thông tin về tất cả các dòng sản phẩm tốt cho sức khỏe của công ty Lam Quan, còn có phần giới thiệu tường tận về từng sản phẩm một, bao gồm cả cách chế biến ra loại thực phẩm đó và phương hướng áp dụng trong trị liệu.

“Cô đang được cầm trong tay quyển ‘Hoàng Đế Nội Kinh’ đã từng được mẹ ông ta xem trước đây đấy.” Lý Tuân vớt tài liệu đó lên bàn cô, “Giờ lần lượt từ trước ra sau, từ mục sản phẩm đến dược lý, làm cho thật kỹ vào nhé.”

“Vậy với những chứng bệnh không có ở trong này thì sao?”

“...”

Lý Tuân đứng thẳng dậy, từ từ tiến đến gần Chu Vận.

Chu Vận buộc phải lùi về sau, cuối cùng khi cô không còn đường lui thêm được nữa, mới nghe thấy giọng Lý Tuân khê hỏi: “Công chúa điện hạ, ứng dụng của chúng ta có tên là ‘chữa khỏi bách bệnh’ đấy à?”

Chu Vận lắc đầu. Cậu vừa tắm xong sao? Mùi hương trên người cậu rất thanh tân.

“Nếu đã không phải thì xin công chúa điện hạ đừng có hăng hái muốn hành y cứu thế khắp nơi như thế có

được không?”

Chu Vận gật đầu. Cậu vừa bắt đầu công việc, Chu Vận liền bảo: “Này...”

Cậu liếc sang, Chu Vận nói: “Tôi không phải công chúa.”

Lý Tuân yên lặng nhìn cô giây lát, sau đó giơ ngón tay lên, chỉ thẳng vào cô, gằn giọng nói: “Chu Vận, cô có tin cô còn lại nhai với tôi vấn đề này nữa thì tôi sẽ in bốn chữ ‘công chúa điện hạ’ ra dán hẳn lên trán cô luôn không?”

“...” Cậu có biết mỗi khi cậu tập trung làm việc thì giống như là ăn phải thuốc nổ không vậy hả?

Lý Tuân cau mày, lại quay ra gõ bàn phím lách cách, Chu Vận vừa âm thầm ai oán vừa gập quyển “Hoàng Đế Nội Kinh” lại.

Tuy Lý Tuân luôn nhấn mạnh từ sản phẩm đến phát triển, nhưng đối với Chu Vận mà nói, lý luận trung y quá rộng và phức tạp. Cô đưa ra vài phương án thiết kế liên tiếp nhưng đều bị Lý Tuân bác bỏ hết.

Cuối cùng Lý Tuân thấy cô thật sự sắp phát điên, liền cho cô nghỉ hai ngày. Thế nhưng Chu Vận nào có nghỉ ngơi gì, cô tranh thủ cuối tuần đến phòng khám trung y lớn nhất thành phố để tìm linh cảm thiết kế.

Phòng khám trung y kia nằm ngay trung tâm khu vực nội thành, yên tĩnh giữa phố xá huyên náo, trang hoàng theo lối cổ xưa, khung cảnh tao nhã, bước vào tựa như đi lạc trong tranh, cảnh sắc trông vô cùng nên thơ.

Chu Vận đi vào, qua khỏi khu đăng ký thì người cũng dần thưa thớt. Cô đi vào trong sâu hơn nữa, vừa vòng qua khu vườn nhỏ, đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Cô đi về phía đó, vào hẳn trong sân. Nơi này có một căn phòng nhỏ, trên mỗi cánh cửa dán một poster quảng cáo, giới thiệu về một vị thầy dạy dưỡng sinh nào đó.

Chu Vận đứng ở ngoài, lấp ló nhìn vào trong qua tấm kính. Trong phòng có rất ít người, họ ngồi rải rác, cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Vị thầy trung y đang ở trên bục giảng thành hình lưng ngoác nhìn lên, râu tóc ông dài thượt trông rất giống thần tiên, nhưng quan sát kỹ thì thấy thực ra tuổi tác cũng không lớn, cùng lắm cũng chỉ mới tầm bốn mươi mà thôi.

Bên dưới không ai buồn nghe giảng, thầy ấy cũng thèm không để ý, cứ thản nhiên giảng giải liên tục, rất có phong cách của một vị giáo sư đại học.

Chu Vận đi mãi cũng mệt, thấy cửa mở liền bước vào trong, ngồi vào dãy bên cạnh nghỉ ngơi. Trên bục giảng treo một bức sơ đồ huyết vị con người, thầy vẫn ngồi bắt chéo hai chân, cười nói: “Nhắc đến đạo giáo đều khiến mọi người người muốn tu tiên, muốn bay bổng lên trời giữa ban ngày. Nhưng cấp độ tu tiên đó quá cao, tu nhầm đường thì cũng dễ mà ngã chết.”

Chu Vận bật cười.

Thầy lại nói: “Vậy nên chúng ta hãy hạ tiêu chuẩn thấp xuống một chút, bay lên trời không được, nhưng tu để không chết vì bệnh tật thì vẫn có khả năng.”

Chu Vận ngồi nghe thầy nói luyện thuyết Bắc Nam một hồi mà vẫn không nghe ra được tài nghệ dưỡng sinh của ông ở đâu cả, chỉ nhận thấy tài ăn nói của ông rất tốt mà thôi.

Đã sắp đến giờ về, Chu Vận đứng dậy chuẩn bị rời đi liền chạm mặt với một người khác trông có vẻ như cũng đã đi mệt, muốn vào đây nghỉ ngơi một chút. Cô hơi khựng bước.

Trên bục giảng ông thầy vẫn đang nói: “Vì vậy, đạo gia của chúng ta khá coi trọng việc ‘sống theo ý thích của mình’. Giống như mọi người bây giờ đang chơi điện thoại di động hay ngủ gật, tôi đều không quản lý, tôi cứ giảng bài của tôi. Cho dù mọi người không buồn nghe, tôi cũng không lấy đó làm giận.”

Anh chàng kia trông mặt mũi thanh tú, anh tuấn hơn người.

Lúc Chu Vận ngồi xe bus trở về trường học, khi xe chạy qua một ngã tư nào đó đầu óc cô chợt lóe sáng. Anh chàng cô vừa nhìn thấy quen kia không phải là người được nhắc đến trong bài tập dịch tiếng Anh của Liễu Tư Tư sao? Anh ta tên gì ấy nhỉ? Chu Vận nhăn mày cố nhớ lại.

“Họa sĩ trẻ... Điền Tu Trúc, đúng không nhỉ?”

Chương 16:

Chu Vận nhanh chóng quên bém chuyện về anh chàng họa sĩ trẻ kia. Về đến trường học, cô chạy ngay tới văn phòng, vốn định tìm Lý Tuân để bàn bạc thêm về ứng dụng máy tính, thế nhưng vừa vào phòng đã thấy cô bạn gái phát thanh viên của Lý Tuân đang ngồi đúng chỗ của cô, tập đọc lời thoại với Lý Tuân.

Cô bạn gái say đắm nhìn cậu: “Ai đã đưa lối cho chàng đến đây?”

Lý Tuân đáp: “Tình yêu.”

Cậu xem lời kịch rồi đọc tiếp: “Tình yêu đã dẫn đường chỉ lối để ta tìm đến được đây. Tuy ta chẳng phải tay thủy thủ cừ khôi, nhưng dù phải mạo hiểm phong ba tới miền biển xa xôi mà nàng đang ở, ta vẫn sẵn

sàng liều mình vì viên ngọc quý là nàng.”

Cô bạn gái: “Em thừa nhận, nếu không phải chàng nghe được em bày tỏ tấm chân tình lúc em chưa chuẩn bị, chắc chắn em sẽ căng thẳng hơn nhiều. Vì vậy xin hãy tha thứ cho em, là đêm đen đã tiết lộ bí mật của lòng em, đừng xem lời của em là phờng lãng lơ vô sỉ.”

Lý Tuân: “Nàng ơi, ta xin thề với vầng trăng sáng...”

“Không...” Tâm trạng cô bạn gái dâng trào, giọng chột vờ òa.

“E hèm!” Cô ta hăng giọng, tiếp tục, “Vầng trăng kia luôn luôn thay đổi, nếu chàng mang nó ra thề thốt, em sợ rằng tình chàng cũng vô thường như nó mà thôi!”

“Vậy ta phải thề bằng gì đây?”

Cô bạn gái nắm lấy tay Lý Tuân: “Nếu chàng muốn thì hãy thề bằng tấm thân tuần mỹ kia, bởi vì đó là ngọn nguồn duy nhất khiến em si mê, vị thần duy nhất mà em sùng bái.”

“Thật sao? Nàng thật sự nghĩ thế ư?”

...

Sao tác phẩm của Shakespears qua miệng của hai con người này lại trở nên dung tục thế nhỉ? Chu Vận đi đến ngồi cạnh Ngô Mạnh Hưng. Mọi người đã quen với việc Ngô Mạnh Hưng lúc nào cũng đóng đô ở văn phòng Hội, và cũng rất thân nhiên với việc những cô bạn gái của Lý Tuân thường xuất hiện tại nơi này.

“Lại còn tấm thân tuần mỹ nữa cơ đấy... Hứ!” Chu Vận cười khẩy.

“Hả?” Ngô Mạnh Hưng dời mắt khỏi màn ảnh, “Tấm thân gì cơ?”

Chu Vận lắc đầu, trong đầu cô bỗng thoáng hiện lên một ánh chớp, cô nhớ đến bức sơ đồ huyết vị con người ở phòng khám trung y của ông thầy khi nãy.

“Nhân thể...”

Chu Vận đứng dậy luôn, đi đến phía sau cô bạn gái của Lý Tuân, vịn tay vào vòng eo thon thả của cô ta, nói: “Nào, cô qua đây ngồi chút nhé.”

Cô bạn gái đang mài biểu diễn hùng hồn thì bị ngắt ngang, giập đến mức mặt đỏ bừng bừng, giậm chân bình

bịch.

“Lần thứ hai rồi đấy!”

Lý Tuân bèn an ủi cô ta: “Mai rồi tập tiếp.”

Cô bạn gái lấy lại quyển kịch, hừ một tiếng rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Lý Tuân nhìn theo bóng lưng cô ta, châm điếu thuốc rồi liếc nhìn Chu Vận.

“Thấy trò này vui không?”

“Cậu quen bạn gái chỉ để tìm vui thôi à?”

Lý Tuân tựa vào ghế hút một hơi thuốc, nói: “Tất nhiên, cặp bồ là giúp bản thân thư giãn mà.” Cậu hất cằm với Chu Vận, “Không phải đã cho cô nghỉ phép rồi sao? Tự đừng quay lại làm thế?”

Chu Vận sắp xếp lại ý tưởng trong đầu lần nữa mới cất lời: “Mới vừa rồi tôi đến một phòng khám trung y, thấy được bản sơ đồ huyết vị con người. Không phải lúc trước cậu chê giao diện ứng dụng quá rắc rối ư? Hay là chúng ta cũng làm theo sơ đồ nhân thể đi.”

Lý Tuân ngồi lọt thỏm trong ghế, hờ hững “ừ” một tiếng: “Nói tiếp đi.”

Chu Vận lấy giấy và bút ra, vẽ một hình người: “Thể hiện chức năng bằng nhân thể chắc chắn sẽ trực quan hơn nhiều, tôi dùng bút mô phỏng chuột trước đã nhé.” Cô cầm bút khoanh tròn trên tấm hình, “Sau khi người dùng nhìn thấy mô hình nhân thể sẽ rê chuột để nhấn hoặc vẽ vào vị trí cảm thấy khó chịu, sau đó chúng ta sẽ để hiện ra cửa sổ lựa chọn về các chứng bệnh và giải thích đi kèm, như vậy tính hướng dẫn sẽ cao hơn. Với lại, chúng ta cũng có thể chia từng phần thân thể ra như: đầu, tay, chân, lưng, bụng, vân vân... Ứng dụng như thế càng có tính thống nhất hơn.”

Chu Vận tuôn ra một tràng, sau đó chờ Lý Tuân quyết định. Lý Tuân bị khói thuốc xông lên, mắt cậu khép hờ lại. Hồi lâu sau, cậu quay đầu sang hỏi Cao Kiến Hồng: “Lúc nào có thể làm xong chương trình Mocap?”

Cao Kiến Hồng: “Sau khi cài đặt còn phải cho chạy thử, lại phải kiểm tra nữa, ít nhất cũng mất một tuần.”

Lý Tuân gật đầu. Lúc cậu nhắc đến chương trình Mocap, Chu Vận gật mình. Cậu muốn dùng Mocap để tạo ra hiệu ứng đồ họa ư?

“Vừa đủ thời gian có thể mang dự án ra thử nghiệm luôn.” Lý Tuân nói, “Cứ chăm chăm chạy theo lý thuyết

cũng chẳng được gì, phải học được từ thực tiễn mới là nhanh nhất.”

Chu Vận gật đầu, đang tập trung suy nghĩ tiếp thì bỗng thấy trước mắt tối sầm, ngẩng đầu lên đã thấy “tám thân tuần mỹ” của Lý Tuân xuất hiện ngay trước mặt.

“Cô đi nói chuyện với Liễu Tư Tư đi.” Cậu dụi điếu thuốc, nói với Chu Vận.

Chu Vận dừng dòng suy tư lại. Cậu bảo tôi đi nói chuyện với bạn gái trước của cậu làm cái gì?

Lý Tuân: “Bảo cô ấy tìm mấy cao thủ chuyên làm đồ họa 3D hoạt hình giúp tôi, muốn ra giá thế nào cũng được.”

Chu Vận nghe thấy lời này thì máu nóng sôi trào. Ra giá thế nào cũng được á ? Chắc chắc...

Có câu nói hào phóng của cậu chống lưng, Liễu Tư Tư đã nhanh chóng kéo được hai đàn anh năm tư chuyên làm hoạt hình đến. Hai vị đàn anh này vừa nghe thấy công nghệ Mocap đã sùng sốt.

“Ngầu quá... Bên khoa bọn tôi còn chưa có đấy!”

Chưa có là chuyện bình thường. Khi ấy Motion Capture vẫn là công nghệ mới nổi thôi, đừng nói là một ngành thuộc khoa nghệ thuật còn con, có gộp hết các trường đại học cả nước lại, cũng chưa đến năm trường có được bộ thiết bị như thế này đâu.

Chu Vận lén liếc sang Lý Tuân. Thật ra ban đầu khi cậu đề xuất về ứng dụng này cô và Cao Kiến Hồng đều rất kinh ngạc, bởi họ cảm thấy chẳng cần thiết phải dùng công nghệ Mocap này làm gì. Nhưng Lý Tuân vẫn kiên quyết mua nó cho bằng được.

Lý Tuân vốn thích trải nghiệm, luôn luôn theo đuổi cái mới.

Biết được có cơ hội thực hành miễn phí, hai vị đàn anh vô cùng hưng phấn. Việc sử dụng thành thạo công nghệ này sẽ giúp họ dễ dàng tìm được việc làm sau khi tốt nghiệp hơn. Hai người ríu rít bày tỏ họ không cần mời ăn uống gì nhưng nhất định họ sẽ cho hạng mục này vào phần thành tích trong luận văn tốt nghiệp sắp tới của họ.

Cả quá trình đã được lên kế hoạch rõ ràng, Lý Tuân bắt đầu gấp rút đẩy mạnh tiến độ.

Chu Vận nhận thấy, kể từ khi tham gia vào Hội, dường như cô đã bị lây chứng học lệch của Lý Tuân. Việc đạt được thành tích tốt ở tất cả các môn đã trở thành chuyện trong mơ, vì vào giờ lên lớp của những môn không phải chuyên ngành, Chu Vận không viết lập trình thì cũng ngồi tra tìm tài liệu. Trong kỳ kiểm tra nhỏ

trước khi thi học kỳ, cô đã từ hạng tư rơi xuống hạng chín trong lớp.

Càng đáng giận hơn chính là Lý Tuân kia lại từ hạng mười một leo lên hạng mười.

Phải gió, cậu quả là ổn định đấy nhỉ! Nhìn tên hai người đứng ngay cạnh nhau trên bảng điểm, Chu Vận phần nộ một lúc mới thôi.

Giờ tiếng Anh buổi sáng kết thúc, Chu Vận tranh thủ thời gian đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm, vừa đi còn vừa nghĩ đến việc thiết kế chương trình. Trước đây chưa ai từng chạy chương trình Mocap cả, nào biết có thể xảy ra vấn đề không tương thích hay không. Cô cảm thấy hẫng là nên tìm Lý Tuân để bàn bạc thêm, nhắc nhở cậu đôi lời, tránh sau này xảy ra vấn đề lại phải làm lại.

Đang suy nghĩ thì chợt thấy một cái đầu vàng hoe lướt qua hành lang, Chu Vận khựng bước.

Lý Tuân ư? Cậu ta tìm giáo sư Lâm để xin thỉnh giáo à? Chu Vận dấu môi, tuy cô là lớp phó môn của giáo sư Lâm thật, nhưng ai cũng biết thầy thích Lý Tuân hơn cô.

Ôm đống bài tập vào văn phòng của giáo sư Lâm, thầy đang uống trà, trong phòng chỉ có thầy và một giáo sư khác. Chu Vận nộp bài, thầy Lâm còn trêu ghẹo hỏi cô: “Bên Hội bây giờ thế nào rồi? Có ca khó nào cần thầy chẩn đoán giúp không?”

Chu Vận đáp: “Bọn em vẫn chống đỡ được ạ.”

Thầy Lâm cười hì hì, Chu Vận lại hỏi: “Khi này Lý Tuân đã đến đây hả thầy?”

“Không có.”

Chu Vận ồ một tiếng rồi chào thầy Lâm ra về. Bước khỏi văn phòng, cô cảm thấy có điều gì đó là lạ. Cả trường này chỉ có mình Lý Tuân nhuộm màu tóc như thế thôi. Cô đi về phía khi này nhìn thấy Lý Tuân. Bên khu này có rất ít văn phòng, cả dãy hành lang đều im ắng, Chu Vận bất giác cất bước khe khẽ.

Khi đến gần một căn phòng học nằm sâu nhất nơi hành lang, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện. Chu Vận nhìn trước nhìn sau, sau đó ma xui quỷ khiến liền lén lút đi đến, ngồi bên cửa, dán tai vào nghe ngóng.

Vì hành lang khá yên lặng, cho nên dù Lý Tuân và Trương Hiểu Bội nói chuyện không to tiếng lắm nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một.

“Chuyện lúc trước em đã suy nghĩ xong chưa?” Trương Hiểu Bội hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Lý Tuân, cô thấy trình độ của em rất khá, có thể đảm trách được nên mới giới thiệu em cho công ty Bảo Khoa. Em biết về công ty Bảo Khoa không? Đó là công ty vô cùng nổi tiếng trong nghề đấy.”

“Biết ạ.”

“Dự án của họ luôn mang tính khiêu chiến, nếu làm được không chừng có thể thuận lợi có được vị trí thực tập sau này.” Trương Hiếu Bội cười nói, “Vốn người ta cũng không cần sinh viên chưa tốt nghiệp đâu, nhưng cô mất cả một tuần lễ gặp người phụ trách của họ nói chuyện nhiều lần mới bảo đảm được cho em đấy.”

“Cảm ơn.”

Phì! Chu Vận ở bên ngoài suýt bật cười thành tiếng.

Dường như Trương Hiếu Bội cũng nghe ra vẻ đáp cho có lệ của Lý Tuân, mặt ta thở dài.

“Cô biết em còn có nhiều việc trong Hội thực tiễn kia, nhưng việc nào cũng phải phân rõ chính phụ. Em đừng suy nghĩ nữa, cô là người từng trải, cô mới là người rõ nhất dự án nào tốt, có thể giúp ích rất lớn cho tương lai của em. Em cũng có thể đi hỏi giáo sư Lâm, nhờ thầy ấy tư vấn nữa đi.”

Lý Tuân gật đầu: “Vâng, em sẽ suy nghĩ tiếp. Vậy... nếu không còn gì khác nữa thì em đi trước đây.”

Chu Vận kinh hoàng, mặt nhăn nhó cả lại. Cậu đừng có đi ra đột ngột thế mà! Cho tôi thời gian để rút lui với chứ! Cô vừa định chạy trốn thì lại nghe thấy Trương Hiếu Bội lên tiếng.

“Gia cảnh nhà em khó khăn lắm sao?”

Hả? Chu Vận khựng lại, Lý Tuân cũng dừng bước.

Trương Hiếu Bội nói: “Cô thấy hộ khẩu của em là ở vùng quê.”

Cái... gì...?

Tuy ban đầu Chu Vận cũng cảm thấy cái mái tóc vàng chóa kia của Lý Tuân khá là quê mùa, nhưng sau quen thân với nhau rồi thì không thấy vậy nữa. Thử hỏi xem hành động tiêu tiền như nước của thiếu gia Lý

Có chỗ nào giống dân nhà quê kia chứ... Hay là bây giờ ở các vùng quê đã lên đến đẳng cấp này rồi à?

Trong lúc đầu óc Chu Vận vẫn hỗn loạn, lại nghe Trương Hiếu Bội nói tiếp:

“Nhưng hồ sơ của em đã sửa lại hết, bao gồm tất cả các phương thức liên lạc với gia đình em như địa chỉ, số điện thoại hay các thông tin khác nữa. Hiện tại nhà trường hoàn toàn không liên lạc được với người nhà của em. Em xin học bổng của trường, trường cũng đã chi. Cô không biết tại sao em lại được xét duyệt, nhưng em phải biết một điều là, nếu cho điều tra cận kề, thì học bổng của em chắc chắn sẽ bị cắt. Mà nếu nhà trường nghiêm túc xử lý... em cũng biết hậu quả như thế nào rồi đấy. Dĩ nhiên cô nói ra những lời này chỉ muốn cho em biết rằng, cô hiểu nỗi khó khăn của em, hiện tại em vừa muốn kéo dự án vừa muốn làm lập trình viên chính, lại còn phải đi học, chắc chắn không đủ sức mà làm. Chỉ cần em sang bên cô thì không phải bận tâm về những chuyện khác đâu. Vẫn là câu nói kia, cô là người từng trải, biết cái gì tốt nhất cho tương lai sau này của em. Em hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng mang tâm trạng mâu thuẫn.”

Toàn bộ thế giới yên lặng như tờ. Qua hồi lâu, Lý Tuân mới khẽ nói: “Cô à!”

Trương Hiếu Bội đáp: “Hả?”

Cậu thản nhiên cười: “Cô rất lợi hại... Em nói thật đấy.”

Trương Hiếu Bội nhẹ nhàng trả lời: “Vậy sao!”

Chu Vận lẳng lặng đứng dậy bỏ đi.

Vài ngày tiếp theo, Lý Tuân vẫn như bình thường. Cậu vẫn đi học, vẫn làm việc, vẫn chăm biếm những sai lầm đơn giản trong lập trình mà họ mắc phải. Nhiều lần lúc Chu Vận đưa tài liệu đều như muốn nói gì đó với cậu, nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời được.

Lại qua vài ngày, Chu Vận gặp Trương Hiếu Bội ở văn phòng giáo sư Lâm.

“Tôi thật sự không ngờ em ấy lại bận đến vậy...”

Về mặt Trương Hiếu Bội tỏ ra rầu rĩ, giáo sư Lâm an ủi cô: “Tôi biết, tôi biết, cô Trương khoan hãy nóng vội đã.”

“Tại sao tôi có thể không nóng vội cho được. Tôi đã dự tính cả rồi. Ôi, cũng trách tôi không hỏi em ấy trước, tại tôi thấy cơ hội tốt, trong lòng liền cao hứng nên tự điền tên em ấy vào. Nào ngờ em ấy... ôi!”

“Cô cũng có lòng tốt mà.”

“Nhưng hình như người ta không cảm kích lòng tốt của tôi, bây giờ chỉ có tôi lo lắng chết thôi. Dự án sắp sửa bắt đầu rồi, nghiên cứu sinh bên tôi đều có đề tài khác phải làm, tôi đi đâu để tìm người bù vào đây.”

Giáo sư Lâm nói: “Chủ yếu là thằng nhóc Lý Tuân kia...”

“Thầy nói xem tôi phải ăn nói với công ty người ta thế nào bây giờ?”

Giáo sư Lâm bị ép hỏi liên tục, cuối cùng cau mày, do dự nói: “Vậy nếu không, tôi lại...”

“Thầy ơi!” Chu Vận ôm đồng hồ bài tập, gõ cửa luôn.

Giáo sư Lâm và Trương Hiếu Bội đồng thời quay đầu lại, Chu Vận gật đầu chào họ: “Dạ... em đến nộp bài tập ạ.”

Giáo sư Lâm vừa nhìn thấy Chu Vận trong lòng dường như sáng lên: “Vào đây đi!”

Chu Vận đi vào, giáo sư Lâm vỗ vai cô, giới thiệu với Trương Hiếu Bội: “Đây là lớp phó môn tôi dạy, cô Trương cũng biết rồi đấy.”

Trương Hiếu Bội nhìn cô nghiên ngẫm, ánh mắt y như một cái cân, không ngừng ước lượng cô.

“Biết chứ, em ấy cũng tham gia dự án Lam Quan mà.”

Giáo sư Lâm: “Cô cảm thấy khả năng của em ấy thế nào?”

Trương Hiếu Bội gật đầu: “Rất khá.”

“Vậy sao! Năng lực học tập rất tốt, đầu óc còn linh hoạt, ý tưởng khá đa dạng.” Giáo sư Lâm tự hào nói xong, quay về phía Chu Vận, “Em có biết công ty Bảo Khoa không?”

Chu Vận cười nói: “Biết ạ.”

Chập tối, Chu Vận đẩy cánh cửa sân thượng ra. Ánh hoàng hôn như thiêu đốt cả bầu trời. Có ba người đang ngồi cách đó không xa, là Nhậm Địch và hai thành viên trong ban nhạc của cô ấy, họ quây quần với nhau thảo luận về ca khúc mới.

Chu Vận đi đến ngồi xuống cạnh họ, lấy laptop ra đặt lên đùi, bật máy lên.

“Cậu bị Lý Tuấn lây bệnh đấy hả? Đi đâu cũng mang theo máy tính.” Nhậm Địch chế giễu cô.

Chu Vận vươn vai rồi nói: “Đang đợi thư.” Trương Hiểu Bội muốn cô luôn trong tư thế sẵn sàng đợi lệnh, chuẩn bị nhận yêu cầu của dự án bất cứ lúc nào.

“Giới thiệu cho cậu, đây là Bát Ca, tay guitar trong ban nhạc của mình, còn đây là tay trống Tiểu Lục Tử.”

Hai người có cái tên quái gở kia cùng nhau chào hỏi Chu Vận.

“Yo!”

Chu Vận chào lại họ: “Yo!”

Nhậm Địch cười ha hả, Chu Vận hỏi cô: “Có thuốc lá không?”

Nhậm Địch rút cho cô một điếu, lại che gió để cô châm lửa.

Đã lâu không hút thuốc, Chu Vận nhìn ráng chiều nơi xa, nghĩ thầm, cậu ấy từng bảo cô bận gì đó, cô đã quên mất rồi.

Hôm ấy, cô không nghe hết cuộc nói chuyện giữa Lý Tuấn và Trương Hiểu Bội đã bỏ đi. Cô không sợ Lý Tuấn sẽ nhận lời Trương Hiểu Bội, cô biết thừa không có khả năng đó, nhưng cô vẫn không muốn nghe tiếp. Cô suy nghĩ nguyên nhân thật lâu, cuối cùng phát hiện, tự đáy lòng cô không hề chấp nhận việc Lý Tuấn sẽ cúi đầu trước người khác. Cái kẻ hoang dã ngông cuồng như cậu ta có thể chịu khuất phục được. Cô không chấp nhận, cũng không cho phép điều đó xảy ra.

“Làm gì vậy? Muốn giết ai à?” Nhậm Địch ở bên cạnh cô khẽ cười, “Vẻ mặt đáng sợ quá đấy!”

Màn hình máy tính vang lên tiếng ting toong, báo thư đã đến.

Chu Vận nói: “Đàn cho mình nghe bản nhạc nào hay hay đi.”

“Được thôi.”

Nhậm Địch ôm lấy đàn guitar, nhẹ nhàng đàn hát. Chu Vận nheo mắt đọc yêu cầu của dự án, xem đến cuối

cùng thì cười gần một tiếng. Cô hút hết hai điếu thuốc mới bắt đầu gõ bàn phím lách cách.

Chương 17:

Ngày hôm sau có tiết của giáo sư Lâm, thiếu gia đầu xù vừa ngáp ngán ngáp dài vừa bước vào lớp, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Nước.”

Tôi là “con sen” nhà cậu chắc?

“Nước.”

Chu Vận vẫn tử tế đưa bình nước suối qua, Lý Tuân uống xong mới có thể miễn cưỡng tỉnh táo tinh thần trở lại, mở máy tính lên.

“Tôi muốn xin nghỉ vài ngày.” Chu Vận nói.

“Làm gì?”

“Có chút việc.”

“Việc gì?”

“Cậu quan tâm nhiều thế làm chi vậy?”

Lý Tuân nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt: “Đến tháng à?”

“...”

Lý Tuân hào phóng nói: “Được, cho cô nghỉ phép có lương.”

Cuộc nói chuyện diễn ra khá thuận lợi. Nhưng đến đêm hôm đó, Chu Vận đang ở trong phòng ký túc xá nghiên cứu dự án của công ty Bảo Khoa thì nhận được điện thoại Lý Tuân.

Chu Vận ở văn phòng Hội đã biết về tác phong đặc biệt này của thủ khoa Lý. Mỗi lần cậu muốn tìm ai, rất hiếm khi gửi tin nhắn, cũng gần như không bao giờ dùng chương trình chat cả. Cậu cảm thấy hiệu quả của những phương pháp đó quá thấp. Cậu muốn tìm ai là gọi điện thoại thẳng cho người đó luôn, người đó mà không nhận thì cậu gọi đến khi nào cháy máy mới thôi.

Chu Vận uống ngụm nước thấm giọng: “Alo?”

“Xuống đây cho tôi.” Giọng cậu khàn khàn.

“Bây giờ sao?” Chu Vận đi ra ngoài nhìn xuống, “Muộn quá rồi.”

“Tôi đang ở ngay dưới ký túc xá của cô, cho cô một phút.” Dứt lời liền cúp điện thoại.

Tôi còn phải thay quần áo nữa chứ, một phút á, cậu bảo tôi phải nhảy xuống lầu hay sao? Chu Vận cân nhắc giữa việc phải thay quần áo và tên Lý Tuân đang xù lông kia mất ba giây, sau đó cô quyết định cứ thế mặc đồ ngủ đi xuống.

Lý Tuân ngồi chờ ở quán trà sữa bên cạnh cổng ký túc xá. Trời tối đen, ánh đèn mỏng manh của quán trà sữa không thể xua đi cảm giác áp bức đang tỏa ra cuồn cuộn từ người Lý Tuân. Chu Vận đi đến gần, còn cách nhau tận năm mét ông chủ Lý đã lên tiếng:

“Đầu cô bị cửa kẹp hỏng rồi à?”

“...”

Cậu có thể nói chuyện đằng hoàng một chút không vậy? Cặp đôi Quái Thú Lông Vàng và Cô Gái Đồ Ngủ bên này quá nổi bật, Chu Vận không chịu nổi ánh mắt sấm soi của đám bạn học, nhỏ giọng nói với Lý Tuân: “Đi, sang chỗ khác nói chuyện.”

Lý Tuân đi theo cô đến bụi cây bên cạnh. Nơi này không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng, và ánh lửa... Lý Tuân châm thuốc, đầu thuốc màu đỏ cam cứ lập lòe cháy trong đêm tối.

“Cô nói cho tôi biết xem cô đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế hả?” Cậu lại hỏi.

Vầng trăng trên trời bàng bạc rất đẹp nhưng không đủ sáng.

“Cô còn cười à?” Lý Tuân trừng mắt nhìn cô.

Chu Vận vội lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Lý Tuân đã mắng chán chê liền đi thẳng vào vấn đề: “Trương Hiếu Bội muốn cô làm thứ quái quỷ gì phải không?”

Chu Vận gật đầu, còn chưa kịp đáp lời đã bị Lý Tuân ngắt ngang luôn: “Từ chối đi!”

“... Tôi đã đồng ý rồi.”

“Tôi bảo cô từ chối đi!”

Cậu nổi nóng, nhưng Chu Vận cũng không xuống nước.

“Không được.”

“Cô có nghe lời tôi hay không?”

“...”

Chu Vận khựng lại, rồi nói: “Lý Tuân!”

“Gì?”

“Tôi cảm thấy có phải cậu đã hiểu lầm gì đó...”

“Tôi hiểu lầm cái gì?”

Cô tốt tính nén lòng giải thích cho cậu: “Cậu và tôi chỉ là... bạn học, giữa chúng ta không hề có quan hệ cấp trên cấp dưới.” Chu Vận hòa nhã nói rõ đạo lý, “Tuy tôi rất tôn trọng địa vị trưởng nhóm của cậu, nhưng chúng ta vừa không có thỏa thuận bằng miệng với nhau, cũng chẳng hề có hợp đồng lao động. Nói thật nhé, tôi thấy cậu không có lý do gì...” Cô nhìn xoáy vào cậu, “... mà ra lệnh rồi bắt tôi phải nghe theo lời cậu hết.”

Xung quanh yên tĩnh, đến im lìm, rồi lặng phắt. Cuối cùng trong bầu không khí yên lặng như tờ, Lý Tuân chống tay lên hông, hờ hững nói: “Cho nên bây giờ chúng ta có quan hệ ngang hàng hả?”

Chu Vận gật đầu. Đúng vậy, là quan hệ ngang hàng, nam nữ bình đẳng, bình quyền vạn tuế. Nhưng cậu có thể dừng nói tiếp nữa được không?

Lý Tuân đang mặc bộ đồ thể thao, vẫn là chiếc áo kiểu không cổ, thái độ sắc bén như lưỡi dao, toàn thân cậu chìm trong sự thâm trầm đáng sợ. So với Chu Vận đang mặc bộ đồ ngủ màu vàng mềm mại, cô không hề có tí công kích nào trước mặt cậu cả.

Cậu lơ dang tiến lên khiến cho Chu Vận vô thức lùi lại, đến khi không lùi được nữa, lưng cô áp sát vào thân cây ven đường. Những nhánh cây đâm vào lưng cô, giống như đám quân lính cầm đủ mười tám món binh khí đang cùng nhau chĩa vào cô. Cậu cúi đầu xuống hỏi:

“Giữa chúng ta là mối quan hệ ngang hàng hả?”

Cậu áp gần đến mức che đi toàn bộ ánh trăng.

Được rồi, được rồi, được rồi, được rồi! Tôi thừa nhận cậu... hơi cao hơn tôi... một chút...

Chu Vận nhận thức được mối nguy hiểm, rồi lại oán thầm, kiểu người lợi dụng giới tính và ưu thế chiều cao để đàn áp như cậu thật đáng xấu hổ.

Lý Tuân còn định nói gì đó, nhưng Chu Vận chợt thấy được một người đang đi đến từ phía đối diện. Cô không để cho Lý Tuân có cơ hội nói tiếp, liền cất giọng cao vút hô lớn về phía kia với khí thế như sấm vang chớp giật: “Juliet...!”

Mọi người đều giật mình.

Chu Vận đẩy Lý Tuân ra: “Nhìn kìa, Juliet, Juliet của cậu tan lớp rồi kìa kìa.” Cô chỉ tay về phía sau, nhưng Lý Tuân vẫn chăm chăm nhìn cô không đổi.

Cô không biết bạn gái mới của Lý Tuân tên là gì, ấn tượng sâu sắc duy nhất mà cô ta để lại cho Chu Vận chính là cái hôm tập kịch ấy. Có điều cô gái này cũng khá hay, vừa nghe thấy tên Juliet đã biết là đang gọi mình, nhanh chóng chạy đến.

“Lý Tuân!”

Thừa dịp Lý Tuân quay đầu lại, Chu Vận nhanh chóng nhích người đi.

“Anh tập lời thoại với em được không?” Juliet lay cánh tay Lý Tuân oán trách, “Thầy cho em phần của Romeo ít quá, em chẳng có cảm xúc gì cả.”

Chu Vận ở bên cạnh nói vào: “VẬY, hai người luyện tập đi, tôi về đây.”

Lý Tuân cười nhạt nhìn cô.

Juliet chào Chu Vận: “VẬY BỌN TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY!”

Chu Vận cúi chào cung kính: “Tập vui vẻ nhé.”

Lý Tuân dẫn theo cô bạn gái rời đi. Chu Vận đi đến gần quán trà sữa mới quay đầu lại. Bóng dáng họ hòa vào màn đêm, trông vô cùng dịu dàng và lãng mạn. Trong lời kịch đã nói như thế nào nhỉ? Xin chàng hãy tha thứ cho em, là đêm tối đã tiết lộ bí mật nơi đáy lòng em, đừng xem em là phường lãng lơ vô sĩ.

Lần đầu tiên Chu Vận đến phòng thí nghiệm của Trương Hiếu Bội, cô cảm giác đây giống như là một xưởng lao động vậy. Nếu đám người Hàn Gia Khang không có việc gì đặc biệt, ví dụ như phải đi mua đồ hay nhận chuyển phát nhanh cho Trương Hiếu Bội thì đều bị đàn áp phải ở lý trong phòng thí nghiệm theo thời gian cố định sáng tám giờ, chiều... không biết mấy giờ nữa, hình thức làm việc còn nghiêm túc hơn cả công nhân viên chức.

“Dự án có lợi cho phát triển tương lai” từ cửa miệng của Trương Hiếu Bội kia chính là khai phá một hệ thống đăng ký tài sản cố định cho bộ tài chính của thành phố. Tranh thủ lúc mẹ ta không có ở đây, Hàn Gia Khang lén nói cho Chu Vận biết, thật ra dự án này khá khoai, trước mắt hệ thống đã tiến hành được một nửa rồi, nhưng bởi vì trước đó lập trình viên của công ty Bảo Khoa tạm thời bị điều đi làm việc khác nên phần dở dang còn lại không ai muốn nhận cả.

Hàn Gia Khang khinh thường nói: “Kiểu dự án chính phủ này chủ yếu đều là tiền của nhà nước đầu tư, cuối cùng liệu có thành công hay không đều hoàn toàn dựa vào việc có đút lót được cho lãnh đạo nghiệm thu không thôi.”

Anh ta nói với Chu Vận: “Vớ! lại, lập trình viên bên người ta thật sự chả có việc gì đâu, họ đã ứng phó với vòng kiểm tra đầu tiên xong, sau đó lấy được kinh phí rồi thì người bên Bảo Khoa ấy cũng không có hứng thú làm nữa. Trương Hiếu Bội vẫn luôn nịnh bợ bên Bảo Khoa, người ta đã lên tiếng thì mẹ ta phải lao vào thu dọn tàn cuộc này thôi.”

Chu Vận xem hàm lệnh lập trình viên trước đó đã viết, cô thấy cũng tạm được. Tuy không sánh bằng hàm lệnh logic của Lý Tuân, nhưng cũng xem như dễ hiểu, chất lượng ở mức tạm tạm.

Đợi đã... Chu Vận tự động ngắt ngang dòng suy nghĩ của mình. Cậu đã trở thành thước đo trình độ trong lòng cô từ khi nào thế này? Trong vòng hai ngày, Chu Vận giải mã lập trình trước đó, cũng thử tiến hành sàng lọc trên cơ sở có sẵn của người kia.

Trương Hiếu Bội tuy bận bịu tối mắt nhưng vẫn tranh thủ đến để xem tiến độ của cô.

“Chạy thử cho cô xem đi.”

Ngay bây giờ ư?

Chu Vận còn chưa kịp xốc lại tinh thần thì Trương Hiếu Bội đã nhanh như chớp, quyết đoán ấn vào nút chạy, sau đó vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc hơn: “Sao lại có tận hơn mười cái lỗi và ba mươi cái cảnh báo thế này?”

Chu Vận vừa định nói gì đó thì thấy Hàn Gia Khang ở phía sau đưa mắt ra hiệu cho cô, thế là cô im lặng.

“Tiến độ này không được, phải nhanh hơn nữa, em mau chóng sửa lại mấy lỗi sai và cảnh báo đi, chạy được code trước đã rồi nói sau.”

Nói xong, mụ ta bỏ đi nhanh như một cơn gió.

Buổi chiều có môn Anh Văn, trước khi vào giờ học, Chu Vận rảnh rỗi nên ngồi vẽ nguyệt ngọc trên giấy.

“Xấu như ma!”

Chu Vận giật mình, ngược mắt lên, không biết là đại gia Lý đã ngồi bên cạnh cô từ khi nào. Ngày xưa chỉ có giờ của giáo sư Lâm họ mới ngồi chung với nhau thôi, hôm nay sao lại thế này? Chu Vận đóng quyển vở lại, đúng lúc giáo sư cũng bước vào lớp.

Cô biết thừa Lý Tuân hoàn toàn không có ý định nghe giảng. Vào ngày đầu tiên cô đến văn phòng Hội đã thấy một đồng sách tiếng Anh lập trình bản nguyên tác đã được cậu đọc xong, bày la liệt trên bàn rồi. Điểm thi môn Toán và môn tiếng Anh của cậu lần nào cũng đạt điểm tuyệt đối cả.

Chu Vận đang thầm oán trách ông trời bất công thì thấy Lý Tuân ngồi bên cạnh lên tiếng: “Sao rồi?”

“Sao gì cơ?”

“Cô không giả ngu thì sẽ chết hả?”

“...”

Chu Vận mím môi, Lý Tuân lại khẽ hỏi tiếp: “Sao rồi?”

“Cũng tạm.”

Cậu nhản mày, Chu Vận cảm thấy dường như cậu khá phiền muộn, nếu đây không phải trong lớp học, hẳn là cậu đã châm thuốc hút rồi.

“Có vấn đề gì cứ nói ra.”

“Không có vấn đề gì cả.”

“Có cần giúp đỡ gì không?”

“Không cần.”

Lý Tuân nhìn cô, Chu Vận nhướn mày lên nhìn lại cậu. Không biết cậu nghĩ đến điều gì liền hừ một tiếng, cười khẩy mắng: “Đúng là chết giẫm...”

Tâm lý của cậu xem ra cũng thất thường không kém gì tôi đâu! Chu Vận thầm nghĩ.

Chu Vận không hề cậy mạnh, trên thực tế quả thật cô không cần ai hỗ trợ cả, bởi vì về cơ bản cô hoàn toàn không có ý định cố gắng làm cho tốt cái hệ thống quái quỷ kia. Nhất là sau khi hỏi Trương Hiếu Bội vài vấn đề, cô nhận thấy hóa ra mục ta chả biết cái quái gì về dự án đó cả, Chu Vận lại càng thông dong hơn, bắt đầu vui vẻ lập trình.

Hàn Gia Khang nói, Trương Hiếu Bội ghét nhất là lừa dối, cho nên đặc điểm khi mục ta kiểm tra chương trình của ai chính là... thấy số lượng dòng code càng nhiều thì mục ta càng hài lòng.

Mắc bệnh thành tích à? Thế là tốc độ của Chu Vận tăng lên như hỏa tiễn, một ngày giao đến N tài liệu, cố gắng làm giảm đi độ ổn định của hệ thống ban đầu.

Cô làm chương trình rườm rà nhất và sử dụng đám công thức dở tệ nhất. Chưa đến ba ngày, cả hệ thống đã trở thành một đám hổ lốn. Nhìn bề ngoài có vẻ chạy vẫn ngon lành nhưng thật ra toàn là sạn, không hề có tính dễ hiểu hay sự phát triển gì đáng kể.

Bản thân Chu Vận xem xong cũng mắc mớ với nó, nhưng Trương Hiếu Bội thì lại vui mừng. Tiến độ nhanh, số lượng trông lại nhiều, mà còn có thể chạy được nữa chứ. Quả thật là một chương trình hoàn mỹ!

Nhưng sau vài ngày hoàn mỹ thì tai họa đã đến. Hôm ấy Chu Vận đến phòng thí nghiệm, phát hiện bầu không khí khá là áp lực, mọi người đều cố gắng khom lưng, cúi thấp đầu hơn bình thường, cả căn phòng tĩnh lặng như cái nhà xác.

Hàn Gia Khang đi ngang qua Chu Vận, nhỏ giọng nói: “Trương Hiếu Bội bị bên Bảo Khoa mắng, em...”

Hành lang liên tục đến tiếng giày cao gót gõ vang dội mạnh mẽ, Hàn Gia Khang tái mặt, chưa kịp nói hết câu đã chuồn luôn về chỗ của mình. Trương Hiếu Bội đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt Chu Vận, ném mạnh một xấp tài liệu không biết lại là của dự án nào lên bàn. Mụ chỉ thẳng vào mũi Chu Vận, cất giọng the thé ngay trước mặt tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm:

“Cô nói rõ cho tôi biết cô đã viết ra cái thứ quái quỷ gì đi!”

Chương 18:

Không ai dám lên tiếng, cũng chẳng ai dám ngăn đầu. Chu Vận cảm khái, trong tiếng chửi rửa ràn rạt như vậy mà mấy vị đàn anh nghiên cứu sinh kia vẫn có thể chú tâm vào làm việc, thậm chí còn nghiêm túc hơn cả lúc trước, thật mang đậm khí phách chủ tịch ung dung đọc sách giữa chợ bán thức ăn.

Trương Hiếu Bội chỉ thẳng vào Chu Vận, mắng té tát: “Cô đã biến chương trình hoàn hảo của người ta thành cái quái gì thế hả? Loạn xà ngẫu cả lên! Lúc tôi mang đến cho người ta xem cũng nên dẫn cô đi theo để thấy cái vẻ mặt kia của họ mới phải. Cô cúi đầu cam hòng làm cái gì? Cô có biết cái gì là nhục nhã không? Đúng là đồ trẻ ranh!”

Tôi chỉ lơ là một chút là cô đã làm loạn hết lên, cũng tại tôi quá tin tưởng cô, thấy cô lúc đến đây tràn trề lòng tin, kết quả thì sao? Cô nói cho tôi biết xem, sao cô vẫn còn có mặt mũi bước chân vào phòng thí nghiệm này vậy hả? Nói đi, cô nói cho tôi biết đi, đừng có cam như hến. Sao giáo sư Lâm lại dạy dỗ ra cái loại học trò như cô thế này?”

Chu Vận yên lặng cúi gằm, không nhìn Trương Hiếu Bội. Mụ ta mắng cả buổi vẫn không thấy Chu Vận đáp lại tiếng nào thì càng ngiên răng ngiên lợi hơn.

“Cứ y như con cam, các cậu có thấy không, hết như một con cam vậy.” Mụ gào với nhóm nghiên cứu sinh trong phòng, “Đều là một lũ vô dụng!”

Mụ nổi điên lên, đẩy Chu Vận một cái. Móng tay của mụ còn sắc hơn cả giọng điệu của mình nữa.

Chu Vận lùi về sau hai bước, khẽ nói: “Em xin lỗi...”

“Xin lỗi?” Trương Hiếu Bội vừa thấy cô lên tiếng liền ngay lập tức tru tréo với âm lượng lớn hơn, “Cô có biết đây là dự án của chính phủ không? Xảy ra vấn đề cô cho rằng một câu xin lỗi là xong à? Cô đã làm mất mặt nhà trường rồi đấy! Cô gánh được trách nhiệm này không?”

Chu Vận cứ cho rằng mình rất bình tĩnh, nhưng đến khi đi ra khỏi phòng thí nghiệm, cô mới phát hiện tim mình đập rất nhanh. Bất kể tự đáy lòng cô nghĩ thế nào, dù sao Trương Hiếu Bội cũng là giáo sư. Thân phận “thầy” và “trò” xưa nay chưa bao giờ ngang hàng cả. Trương Hiếu Bội có vị thế cao hơn cô nhiều.

Chu Vận đứng ở đầu hành lang hóng gió để bản thân hạ nhiệt. Trải qua một tuần giày vò, cô thật sự thấy đồng cảm với nhóm Hàn Gia Khang, cũng tò mò liệu họ làm việc dưới trướng mục hướng dẫn qua vài năm như vậy, đến khi ra ngoài sẽ biến thành bộ dạng như thế nào?

Chu Vận ôm máy tính trở về ký túc xá, Trương Hiểu Bội cho cô hai ngày để sửa lại chương trình, với một cái danh nghĩa đẹp đẽ là “cho cô cơ hội cuối cùng”. Lúc ấy mục gần từng câu từng chữ, cố gắng khiến cho Chu Vận ghi nhớ rõ sự quý giá và quan trọng của “cơ hội cuối cùng” kia.

Trời càng ngày càng lạnh, sắp đến đợt thi cuối kỳ. Phương Thư Miêu đã chuẩn bị tốt, trước đó nửa tháng đã bắt tay vào việc làm bình xét cán bộ sinh viên xuất sắc học kỳ này. Chu Vận vào phòng, Phương Thư Miêu chào cô một tiếng, sau đó lại vùi đầu xuống sửa sang tài liệu liên quan.

Phương Thư Miêu không còn hay đến văn phòng Hội nữa. Trong đầu Chu Vận chợt vang lên câu nói trước đây của Nhậm Dịch.

“Cô ta không kiên trì được lâu đâu. Con người của Lý Tuân ấy... dạng con gái bình thường không theo nổi cậu ta.”

Chu Vận cũng không nghiền ngẫm hàm nghĩa trong lời nói kia làm gì, mở máy tính lên. Cô còn phải làm xong “cơ hội cuối cùng” mà Trương Hiểu Bội tốt bụng ban cho cô nữa.

Thèm thuốc quá! Nếu Phương Thư Miêu không ở trong phòng thì tốt rồi.

Tuy nói là cho cô thời gian hai ngày, nhưng giữa trưa hôm sau cô đã bị Trương Hiểu Bội gọi đi.

Lúc này địa điểm nói chuyện của họ không phải là phòng thí nghiệm nữa mà là văn phòng của Trương Hiểu Bội. Giáo sư có văn phòng riêng trong trường không nhiều lắm, mà Trương Hiểu Bội còn là người trẻ tuổi nhất trong số đó. Có điều công việc của mục luôn bận rộn, lúc nào cũng qua lại giữa phòng thí nghiệm với các công ty, rất ít khi sử dụng đến văn phòng này.

Trên đường đi Chu Vận mãi suy nghĩ, sao Trương Hiểu Bội lại muốn gọi cô đến nơi riêng tư này để nói chuyện nhỉ? Lương tâm tự dưng trỗi dậy, không muốn sỉ nhục cô trước mặt mọi người à? Hình như không có đâu...

Cô vừa suy nghĩ phức tạp vừa gõ cửa. Trương Hiểu Bội bình tĩnh nói: “Vào đi.”

Trương Hiểu Bội đứng bên cạnh bàn làm việc, trên bàn là một cốc trà đã pha sẵn.

“Sinh viên bây giờ ghê gớm quá nhỉ.” Mụ đã đổi từ kiểu la hét ầm ĩ lúc trước sang giọng điệu đầy ngiễn.

Chu Vận nghe thấy giọng điệu này thì lại thầm nghĩ thà rằng mụ cứ la hét ồn ào còn hơn.

Trương Hiếu Bội đi đến trước mặt Chu Vận. Chiều cao hai người vốn xấp xỉ nhau, mụ chỉ cao hơn cô ở đôi giày cao gót, liền nhìn xuống Chu Vận như kẻ bề trên, khẽ hỏi: “Cô cảm thấy mình giỏi lắm à?”

Không sai, trên một vài phương diện quả thật cô rất giỏi. Nhưng Chu Vận còn chưa rõ ý mụ ám chỉ cái gì nên vẫn im thin thít.

“Tôi hỏi cô đấy!”

Tôi biết trả lời thế nào đây?

“Vẫn im lặng hả?”

Chu Vận thật sự không biết phải trả lời thế nào cả. Nói phải ư? Chắc chắn không được. Nói không phải ư? Hình như cũng không được.

Trong lúc Chu Vận còn đang cố gắng suy nghĩ câu trả lời, Trương Hiếu Bội bỗng cầm cốc trà trên bàn lên, trở tay tạt thẳng vào mặt Chu Vận.

“Tôi dạy học đã nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải thứ sinh viên mất dạy như cô.”

Trương Hiếu Bội không nhịn tiếp được nữa, mụ khôi phục lại âm lượng như lúc ở phòng thí nghiệm, thậm chí là còn gào lớn hơn.

“Cô cảm thấy mình giỏi lắm hả? Vì chỉ có cô hiểu nên xem giáo sư như tôi là kẻ ngu à? Tôi thật sự không biết sinh viên thời nay sao lại có tâm tư ác độc như vậy. Cố ý viết chương trình sai để định bêu xấu tôi sao? Cô còn mặt mũi là sinh viên nữa hay không? Trăm phương ngàn kế làm nhục giáo sư, ở trường đã dám làm như vậy, ra xã hội thì sẽ thế nào?”

Rốt cuộc Chu Vận đã hiểu tại sao Trương Hiếu Bội lại muốn gọi cô đến văn phòng để nói chuyện rồi. Ngay trước mặt các sinh viên dưới trường, làm sao mụ có thể thừa nhận mình đã bị một sinh viên còn con chưa tốt nghiệp đùa giỡn được.

Trương Hiếu Bội chỉ vào cô: “Cô lập tức về làm lại cho tôi. Tôi cho cô biết nhé Chu Vận, loại người như cô có hành vi quá mức xấu xa. Cô trở về suy nghĩ cho tôi, sau này có còn muốn du học tu nghiệp không? Còn muốn học lên nghiên cứu sinh không? Còn cần giới thiệu việc làm từ nhà trường hay không? Tự bản

thân cô suy nghĩ đi, sau khi chuyện này chấm dứt phải cho tôi câu trả lời thỏa đáng!”

Trương Hiếu Bội trút giận xong thì hùng hùng hổ hổ bỏ đi luôn. Chu Vận lau nước trà trên mặt, ra khỏi văn phòng, áo vẫn ướt đầm nên cảm thấy hơi lạnh, định nhanh chóng quay về ký túc xá thì phía sau lại có người gọi cô.

“Này chờ chút đã!”

Chu Vận quay đầu lại, thấy một nam sinh có vẻ mặt nghiêm túc chạy đến. Cô nhớ anh ta tên là Chu Kim Dương, cũng là nghiên cứu sinh của Trương Hiếu Bội. Thế nhưng ngày thường anh không nói nhiều lắm, luôn cầm đầu làm việc trong góc, cảm giác như không hề tồn tại trong phòng thí nghiệm đó.

Anh ta kéo Chu Vận sang một bên rồi nói ngay: “Hàn Gia Khang nói cho mụ ta biết.”

Chu Vận còn chưa hiểu.

“Hàn Gia Khang nói cho mụ ta biết đấy.” Chu Kim Dương lặp lại lần nữa.

Chu Vận lẳng lặng nhìn anh ta.

“Dự án của Hàn Gia Khang làm không tốt, bị Trương Hiếu Bội mắng. Cậu ta vì muốn lấy lòng Trương Hiếu Bội nên nói ra chuyện em cố ý lập trình sai cho mụ ta biết. Em hiểu không, Trương Hiếu Bội nổi nóng lên sẽ quên mất chuyện của cậu ta.”

Chắc hẳn Chu Kim Dương lén lút chạy ra khỏi phòng thí nghiệm để đến đây, nên nói chuyện rất vội vàng hấp tấp, giọng còn bất an, ánh mắt lóe lên nỗi khoái trá khi đã tiết lộ điều bí mật. Anh ta nói xong liền nhìn Chu Vận, như thể muốn thấy phản ứng của cô.

Chu Vận nghĩ thầm, lúc trước cô đã tò mò điều gì nhỉ?

“Tôi phải về đây.” Chu Kim Dương thấy Chu Vận không có động tĩnh gì thì đành đi về, nhưng mới đi được vài bước liền quay lại nói với Chu Vận “Em nhất định đừng có nói gì với Hàn Gia Khang đấy nhé.”

Cô đã nghĩ... Không biết mấy đàn anh nghiên cứu sinh đó làm việc dưới trướng mụ hướng dẫn qua vài năm như vậy rồi đến khi ra ngoài sẽ biến thành bộ dạng như thế nào? Nhìn bóng lưng hơi khòm xuống của Chu Kim Dương, cô có cảm giác dường như mình đã biết đáp án rồi.

Chu Vận về đến ký túc xá, máy tính vẫn đang hiển thị “cơ hội cuối cùng” mà Trương Hiếu Bội cho cô. Chu Vận chẳng buồn ngó tới nó nữa, lập tức gập máy lại.

Cô vào nhà tắm, gột sạch mùi nước trà nồng nặc khắp cả người, thay bộ đồ ngủ, pha cốc cà phê rồi rút một quyển sách lập trình từ kệ ra, nhàn nhã hưởng thụ buổi trưa yên bình.

Không lâu sau cô nhận được điện thoại của Lý Tuân.

“Đến văn phòng.” Cậu khẽ nói.

Chu Vận vừa định hỏi tại sao thì Lý Tuân lại đổi lời: “Thôi, đến sân thể dục đi, mang theo máy tính của cô.”

Vào tháng Mười Hai, cỏ vàng trên sân bóng đáng lẽ phải trụi húi không còn mống nào nhưng vẫn phát phơ. Trên sân giờ chỉ có lác đác vài người, sắp sửa đến lúc thi học kỳ nên tất cả đều đang cố gắng lao vào học tập.

Lý Tuân vẫn ngồi ở chỗ cũ, ngay bên cạnh khung thành xập xệ của sân bóng. Cậu chẳng buồn để ý đến gì sét trên đấy, vẫn dựa vào, mắt lim dim.

Chu Vận vừa đi vừa nghĩ, ngày nào cậu cũng dán mắt vào máy tính, mỗi ngày đều làm việc lâu như vậy mà sao không bị cận thị nhỉ! Thật khiến người ta “GATO” chết đi được.

Lý Tuân đang hút thuốc lá, thấy cô đến liền ngẩng đầu lên.

“Hình như tôi bảo cô đem theo máy tính đến cơ mà.”

Chu Vận ngồi xuống cạnh cậu: “Nặng quá.”

Lý Tuân nhíu mày, búng điếu thuốc đi. Chu Vận dăm chiêu liếc nhìn cậu.

Lý Tuân hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chu Vận nói: “Hôm nay cậu lạ quá, tôi không làm theo yêu cầu của cậu nhưng cậu lại không mắng tôi.”

Lý Tuân lạnh lùng nhìn cô: “Còn chưa bị mắng đủ à?”

“...” Sao cậu lại biết được vậy nhỉ?

Chu Vận dờn mắt. Gió thổi cuồn cuộn, thốc qua bãi cỏ hoang, những ngọn cỏ lay động chập chùng. Cô thấy

lạnh, nhưng vì cậu đang ở đây nên cô không muốn cử động chút nào.

“Hôm đó chính là cô sao?” Lý Tuân hút thuốc, thản nhiên nói, “Tôi đứng ở gần cửa phòng học, lúc người đó đi tiếng bước chân quá lớn.”

Chu Vận bỗng hồi hộp. So với sự chất vấn và chửi rủa của Trương Hiểu Bội, một câu nói băng quơ của Lý Tuân lại khiến cô khẩn trương đến mức tim như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Cậu vẫn tựa vào khung thành đã loang lỗ vết sơn, khẽ nói: “Thật ra thì tôi đã đoán được từ lúc cô nhận làm dự án cho Trương Hiểu Bội rồi.”

Chu Vận nắm chặt tay lại, lặng thinh chờ câu nói kế tiếp của cậu. Cô không hề muốn cho cậu biết có người đã nghe được cuộc nói chuyện hôm đó của cậu. Bởi cô nghĩ những người chứng kiến cảnh khiến cậu phải lúng túng thế này phải chết sạch mới tốt.

Yên lặng hồi lâu, Lý Tuân mới cười nói: “Tôi nói này công chúa...”

Cô thấp thỏm như đang đi trên lớp băng mỏng. Lý Tuân co chân phải lại, cánh tay khi nãy cầm thuốc gác lên trên, đùa nghịch với gió rét.

“Cô nghĩ tôi là một kẻ nhu nhược à?”

“...”

Cô quay sang, thấy mái tóc cậu bị gió thổi tung tựa đám cỏ dại trên đất kia, rối loạn và ngang tàng. Cô có nghĩ mình sẽ mãi mãi không bao giờ quên được nụ cười lúc này của cậu.

Thình lình chân kia của Lý Tuân đạp cô một cú.

“Cô đúng là ngốc chưa từng thấy.”

Chu Vận há hốc miệng.

“Cô đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian vào mục ta, bộ rảnh lắm hả?”

Chu Vận á khẩu.

“Sau này tôi phải móc ổ khóa vào người cô, trói vào cột, tránh để cho cô lại suy diễn vớ vẩn lần nữa.”

Chu Vận im lặng. Đầu lọc thuốc nằm chổng chơ trên mặt cỏ.

“Buổi tối mang máy tính đến văn phòng.”

Rốt cuộc Chu Vận cũng đã tìm lại được năng lực ngôn ngữ của mình.

“Để làm gì?”

“Cô nói xem?”

Chu Vận im bất, Lý Tuân vứt đầu lọc thuốc ra xa, chẳng có chút ý thức bảo vệ môi trường nào, chỉ tay về phía Chu Vận: “Nếu cô không mang theo máy tính đến văn phòng thì tôi sẽ đến tận phòng ký túc xá của cô ngồi viết chương trình đấy.”

“...”

“Cô khỏi phải nhìn tôi như vậy, đến lúc đó cô sẽ biết được tôi có dám hay không, công chúa điện hạ ạ.”

Cậu dám chứ! Có cái khi gì mà cậu không dám đâu.

Dứt lời Lý Tuân đứng dậy, tiện tay phui mông bỏ đi.

“Này!” Chu Vận không kịp đứng dậy nhanh như cậu, lại không thể để cậu bỏ đi được, đành ngay lập tức kéo tay cậu.

Cậu quay đầu lại. Nhìn cậu ở góc độ thế này, cổ Chu Vận ngẩng lên như sắp gãy lìa đi rồi.

“Cậu không phải để ý chuyện này, cậu cứ chuyên tâm làm phần mềm của chúng ta là được rồi.”

Lý Tuân bất đắc dĩ: “Tôi nói...”

“Cậu không cần phải nói gì cả.”

Chu Vận cũng đứng lên, tới bên cạnh Lý Tuân, nhìn chăm chăm vào mắt cậu.

“Lý Tuân, tôi không phải công chúa.”

Lý Tuấn chưa từng bị cô nhìn như vậy bao giờ nên nhất thời cậu không biết phải nói gì.

“Nhưng tôi cũng không phải loại đàn độn, chúng ta hãy chờ xem.”

Chương 19:

Lúc nửa đêm, Chu Vận ngồi trên ghế, chiếc điện thoại di động đặt trước mặt. Cô tập trung nín thở, nhìn chăm chăm vào nó đã nửa tiếng rồi.

“Làm gì thế?” Phương Thư Miêu sửa sang lại tài liệu được một lát rồi đi vệ sinh, lúc ra thấy thế liền nói với Chu Vận, “Cậu có thể nhìn cho nó nở hoa à?”

Chu Vận hoàn hồn, xoa xoa tay, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Phương Thư Miêu hỏi với theo: “Cậu đi đâu vậy?”

“Gọi điện thoại, mình sẽ trở lại ngay mà.” Chu Vận trả lời rồi đi ra ban công ký túc xá, sau đó bấm số điện thoại của mẹ.

Đầu bên kia vang lên vài tiếng, điện thoại đã được bắt máy.

“Alo?”

“Mẹ.”

“Chu Vận à, sao giờ này còn gọi về nhà, có chuyện gì thế con?”

“Mẹ làm việc xong chưa?”

“Xong rồi, có chuyện gì thì nói với mẹ nào.”

Chu Vận nhào người trên lan can bằng sắt bị gió đêm thổi lạnh buốt.

“Cũng không có gì... Chỉ là nhớ mẹ nên gọi cho mẹ thôi.” Chu Vận nhỏ giọng.

Mẹ cô nghe thấy tiếng con gái làm nũng liền cười vui vẻ: “Mẹ cũng nhớ con.”

“Vâng.”

“Gần đây thế nào? Sắp thi rồi phải không, khi nào được nghỉ?”

“Cuối tuần này là thi, thi xong chắc hẳn sẽ nhanh chóng được nghỉ ạ.”

“Phải cố gắng học tập nhé.”

“...”

Chu Vận im lặng vài giây, mẹ cô hỏi: “Sao thế hả?”

“Không sao...”

“Vậy sao ập a ập ứng?”

“Không có...”

Chu Vận ngập ngừng muốn nói lại thôi, mẹ cô bèn phủ đầu: “Mẹ làm cô giáo nửa đời người rồi còn nghe không ra con có vấn đề sao? Nói với mẹ đi, rốt cuộc là sao nào?”

Chu Vận nói: “Trường con có một cô giáo, rất nghiêm khắc với sinh viên.” Cô đưa tay gãi cằm, nơi đó bị Trương Hiểu Bội hắt trà nóng, vẫn còn hơi đỏ.

Mẹ cô cười.

“Cô nghiêm mới có trò giỏi, trước kia ba con ở trong trường cũng có tiếng nghiêm khắc đấy. Nếu không sao có thể dạy được những học sinh có thành tích tốt như vậy chứ! Thầy cô mà dễ dãi thì làm sao học trò tiến bộ được?”

Chu Vận trở mình, tựa lưng vào lan can. Tối nay bầu trời chẳng có lấy một ngôi sao. Cô im lặng giây lát rồi nói: “Mẹ, thành tích của con giảm khá nhiều ạ.”

Mẹ cô khựng lại: “Gì cơ?”

“Lúc thi giữa kỳ con đứng thứ tư trong lớp, nhưng kiểm tra đợt trước đã rớt xuống hạng chín rồi.”

“Nguyên nhân gì? Chương trình học khó quá hả?”

“Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

Chu Vận nheo mắt nhìn tấm ra giường phơi trên lan can ký túc xá. Đây là hình gì nhỉ? Là hình hoạt họa hay là hoa văn?

“Rốt cuộc là tại sao?” Mẹ cô hỏi dồn, “Chuyện học gặp phải vấn đề à?”

“Không phải. Một cô giáo hướng dẫn nghiên cứu sinh ở khoa con, kéo con đi hỗ trợ làm dự án. Thời gian quá gấp gáp, con không có thời gian học cái khác...”

“Vớ vẩn!” Chu Vận chưa nói hết đã bị mẹ lớn tiếng ngắt lời, “Nghiên cứu sinh là nghiên cứu sinh, liên quan gì đến con, trên đời chỉ mỗi giáo sư của con mới làm được trò này!”

Chu Vận nhỏ giọng: “Cô ấy cũng có lòng tốt, nói là để bọn con rèn luyện kinh nghiệm thực tiễn ạ.”

Mẹ nói: “Chu Vận, con còn quá nhỏ nên chưa hiểu gì nhiều đâu. Chuyện này con không cần để ý, mẹ sẽ bảo ba con xử lý, con cứ lo học cho tốt, mẹ muốn xem thành tích cuối kỳ của con.”

“Vâng.”

“Con nói cho mẹ biết cô hướng dẫn nghiên cứu sinh kia tên gì?”

Chu Vận do dự: “Mẹ... cô ấy là Phó giáo sư trưởng con đấy.”

“Vậy sao, cũng có bản lĩnh gồm nhỉ.” Mẹ cô cười khẩy, “Một Phó giáo sư còn con cũng dám kiêu căng thế à, bây giờ trường học quả thật là loạn cả lên. Con nói cho mẹ biết, cô giáo sư hướng dẫn ấy tên là gì?”

Chu Vận dẫu môi, rốt cuộc cô đã thấy rõ hình in trên tấm ra giường trên lầu rồi, là hình chú chó.

“Trương Hiếu Bội ạ.”

Chu Vận đứng trước cửa nhà hàng, sau khi gọi điện thoại xác nhận phòng rồi lên tầng. Đây là một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố, chuyên các món Trung Quốc. Ba tầng lầu đều trang trí theo kiểu Trung

Hoa cổ điển, xà cột chạm trổ hoa lệ.

Nhân viên phục vụ ân cần hỏi thăm phòng của Chu Vận rồi mỉm cười đưa cô lên tầng. Hai bên cầu thang được thiết kế mái cong đầu cung, bố cục tinh xảo, suốt quãng đường Chu Vận nhìn đến hoa cả mắt.

Phòng đặt ở tầng ba, tên là Bách Hoa. Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra cho Chu Vận, nói xin mời quý khách liền khom người rời đi.

Thấy cô vào phòng, một nhóm người đồng loạt quay sang nhìn cô.

“Chu Vận.”

Người đàn ông trung niên ngồi trong cùng vẫy tay với cô, là Chu Quang Ích ba của Chu Vận, Phó giám đốc Sở Giáo dục tỉnh, kiêm Chánh thanh tra trường học.

Chu Vận cúi đầu đi đến, ngồi bên cạnh ông, nhỏ giọng gọi: “Ba.”

Chu Quang Ích nhắc Chu Vận người ngồi bên kia ông: “Không nhận ra hiệu trưởng à, sinh viên gì lạ thế này!”

Chu Vận vội vàng cúi đầu chào hiệu trưởng Tiền Văn Đống.

“Em chào thầy ạ.”

“Chào em, chào em.”

Tiền Văn Đống xua tay, nói với Chu Quang Ích: “Đừng trách bọn trẻ, tôi cả ngày cứ loay hoay, bận đến mức chân không chạm đất, sinh viên trong trường chẳng mấy ai biết mặt tôi đâu.”

Chu Quang Ích: “Đúng là bận thật. Gần đây nhà nước tăng cường cải cách giáo dục, quan trọng là đánh nghiêm vụ bằng cấp giả, đã lâu lắm rồi tôi chưa được tan sở đúng giờ.”

Hiệu trưởng Tiền lại trò chuyện đôi câu rồi gọi nhân viên bắt đầu mang thức ăn lên.

Ba cô và hiệu trưởng là bạn thân nhiều năm, gặp mặt có lắm chuyện giáo dục trọng đại nói mãi chẳng xong. Chu Vận lén liếc nhìn phía đối diện bàn ăn. Trương Hiếu Bội ngồi ở chỗ gần cửa. Hôm nay mũ không trang điểm, sắc mặt hơi tái, mặc bộ đồ công sở mộc mạc, chân... có lẽ là đi giày đế bằng rồi.

Tính cả hai cha con cô, trên bàn ăn có tổng cộng chín người, ngoại trừ hiệu trưởng và Trương Hiếu Bội,

Chu Vận không nhận ra ai khác nữa.

Món ăn được mang lên đủ, hiệu trưởng Tiền cười ha ha nói lời mở màn.

“Tôi và thanh tra Chu là bạn học cũ, bạn chí cốt đấy, đã lâu lắm rồi chưa gặp nhau. Có câu ‘bạn cũ gặp nhau mừng rơi nước mắt, nhìn về chuyện cũ nói khôn nguôi’, thật ra bọn tôi không cần phải thăm thiết như vậy, bọn tôi chỉ muốn gặp nhau vui vẻ thôi. Thừa dịp mọi người đều rảnh rỗi nên dẫn theo cho biết mặt nhau, cũng nhân tiện giải quyết một số hiểu lầm.”

Đám cấp dưới rồi rít gật đầu, hiệu trưởng Tiền lại nói: “Mọi người đừng nhìn tôi mãi thế, chưa ai dùng bữa cả, dùng bữa trước đi, vừa ăn vừa nói.”

Mọi người mới vừa cầm đũa, Trương Hiếu Bội đối diện đã đứng bật dậy. Mụ đi thẳng đến chỗ giữa Chu Quang Ích và Tiền Văn Đống, cúi đầu nói: “Hiệu trưởng, thanh tra Chu, tôi có mấy câu muốn nói. Không nói... thì bữa cơm này tôi sẽ ăn không trôi mất.”

Lúc mụ nói ra lời cuối, liền đưa tay quệt qua mắt.

Mụ ta khóc ư? Ở vị trí của Chu Vận không thấy rõ lắm.

Chu Quang Ích không nói lời nào, hiệu trưởng Tiền lên tiếng: “Có gì thì cô cứ nói đi.”

“Đầu tiên tôi xin thừa nhận sai lầm.” Trương Hiếu Bội nói, “Vì tuổi còn trẻ nên tôi quá hấp tấp, muốn nhanh chóng lập thành tích nên mới phạm phải sai lầm như vậy.”

Hôm nay giọng điệu mụ yếu ớt như thể thiếu nữ bị bệnh nguy kịch.

“Nhưng tôi thật sự không có ý xấu, xin hãy tin tâm tư ban đầu của tôi là tốt ạ! Lúc trước em Chu Vận đã tham gia vào dự án của công ty Lam Quan, tài năng của em ấy đều được mọi người công nhận. Thế nên tôi mới muốn em ấy tham gia vào những dự án khác. Nhưng tôi quá nóng vội, tính tình cũng không tốt, nên mới xảy ra vấn đề trong việc lời ăn tiếng nói với em ấy...” Trương Hiếu Bội nói xong liền nhìn sang Chu Vận, “Cô thật sự thành tâm thành ý xin lỗi em, trước đây là cô quá đáng.”

Cả căn phòng chỉ có mình Trương Hiếu Bội đứng, mụ cúi gằm đầu, khẽ run run, thoáng ra vẻ bất lực. Chu Vận cũng tin là mụ bất lực thật. Bởi vì trong ‘trăm hoa’ này chỉ có mình Chu Vận là có địa vị thấp hơn mụ... Hoặc nói là...

Chu Vận liếc nhìn ba mình đang ngồi nghiêm chỉnh. Hoặc nói là địa vị của cô hiện giờ dường như đã cao hơn Trương Hiếu Bội rồi.

Cô đang nghĩ vẫn vơ thì Trương Hiếu Bội đã nói xong, Chu Quang Ích trầm tĩnh cất lời: “Bây giờ giáo sư và sinh viên đều có áp lực lớn như nhau, nên thông cảm và thấu hiểu lẫn nhau mới đúng.”

Trương Hiếu Bội khẽ gật đầu.

Chu Quang Ích nói tiếp: “Áp lực của giáo sư chủ yếu ở việc đánh giá giáo viên, đây cũng là điểm mấu chốt quan trọng tạo thành nhiều vấn đề trước mắt.”

Trương Hiếu Bội đầy cảm kích, cuối cùng ngẩng đầu định nói gì đó nhưng Chu Quang Ích lại quay đầu nói với hiệu trưởng Tiền: “Có điều cũng vì thế mà chúng ta càng nên tìm hiểu sâu sát hơn. Kiên quyết ngăn chặn những việc đánh giá sai chất lượng giảng viên hiện nay.”

Lời ông nói bỗng nghiêm khắc, dứt lời vai Trương Hiếu Bội liền run run.

Chu Quang Ích lại trầm giọng nói: “Bây giờ có không ít giáo sư đạo đức suy đồi, vì lợi ích mà bất chấp tất cả. Nào là bằng cấp giả, luận văn giả, giải thưởng giả. Tài học thuật thiếu hụt nhưng lại dựa vào nịnh bợ luôn cúi để đi lên, mất đi lương tâm đạo đức nghề nghiệp, ức hiếp học sinh sinh viên, gây ra những chuyện hủ bại. Đây là mục tiêu ban đầu của việc ‘đánh giá giáo viên’ sao?”

Hiệu trưởng Tiền vẻ mặt cũng nghiêm túc, mày cau chặt, đồng ý: “Đúng vậy, tuy hiện tại đã giám sát nghiêm ngặt hơn nhưng vẫn có người ô mê tâm lý cầu may lợi dụng sơ hở, chuyện như vậy nhất định phải bài trừ.”

Sắc mặt Trương Hiếu Bội trắng bệch, người chao đảo, miễn cưỡng lắm mới đứng vững được.

Bữa cơm này có hai người ăn chẳng ngon lành gì. Một là Trương Hiếu Bội, hai là Chu Vận. Bát canh nấm đặt trước mặt cô, Chu Vận nhìn váng mỡ nổi trên mà buồn nôn. Cô ghét canh, tởm Trương Hiếu Bội và cũng chán cả bản thân mình.

Cơm nước xong, Chu Quang Ích và Tiền Văn Đống có chuyện khác cần làm, Chu Vận tự bắt xe trở về trường học trước.

Đã khuya lơ khuya lắc, cô đi đến tòa nhà thí nghiệm, cửa văn phòng hắt ra ánh sáng yếu ớt. Chỉ còn một người và một chiếc đèn bật sáng bên trong. Cậu vẫn ngồi với tư thế làm ồ trong ghế, đôi chân dài gác lên bàn, máy tính đặt trên đùi, bên tay là chiếc gạt tàn thuốc.

Lý Tuân đang gõ hàm lệnh, tập trung chú ý vào máy. Đến tận khi một chiếc đầu ló ra bên cạnh mặt mình, cậu mới giật bắn, tàn thuốc rơi xuống làm bỏng tay cậu, cậu vứt điếu thuốc đi, lập tức đứng dậy.

Chu Vận ở bên cạnh cười vui vẻ.

Lý Tuân trừng mắt nhìn cô: “Cô là người hay ma vậy hả?”

“Cậu đoán đi!”

Lý Tuân lườm cô, phúi quần, sau đó ngồi xuống.

Chu Vận nhảy đến vị trí của mình, Lý Tuân hỏi: “Đến đây làm gì?”

“Xem thử.”

Lý Tuân liếc nhìn cô.

Chu Vận: “Làm sao vậy?”

Lý Tuân lắc đầu rồi tiếp tục làm việc. Chu Vận lại hỏi: “Tiến triển đến đâu rồi?”

Lý Tuân ngoắc ngón tay, Chu Vận kể đến. Cậu cho cô xem những chức năng đã được hoàn thành hiện tại.

Trong phòng rất yên tĩnh, giọng Lý Tuân cũng không lớn, Chu Vận tập trung lắng nghe một hồi, tâm hồn dần bay lạc đi phương nào.

Quả nhiên...

Quả nhiên như thế...

Giống như cô đã nghĩ trước đó, đến nơi này nhìn cậu một chút, nghe cậu đôi câu, cảm giác tởm lợm lúc nãy liền biến mất tăm tít. Cô phát hiện ra ngoại trừ chức năng chửi người và viết chương trình, Lý Tuân còn có chức năng tiêu thực, lọc gan và giải sầu nữa.

“Này.”

Chu Vận hoàn hồn, phát hiện Lý Tuân đang chăm chăm nhìn cô. Cậu đã mệt mỏi cả ngày, không còn sức chế giễu nữa, cứ hỏi thẳng: “Thật không cần giúp đỡ hả?”

Chu Vận: “Không có việc gì nữa rồi.”

“Thật à?”

“Ừ.”

Lý Tuân gật đầu, nhìn vào màn hình nhưng không làm gì hết, giây lát cậu khẽ nói: “Sau này có việc gì thì cứ nói với tôi trước.”

“Ừ.”

Cậu nhú mày: “Đừng hành hạ bản thân.”

“... Ừ.”

Lý Tuân lẩm bẩm mắng vài câu nữa mới quay lại với công việc.

Chương 20:

Ngày hôm sau, không khí kỳ lạ, u ám nặng nề bao trùm cả văn phòng. Nhất là vẻ quái gở trên gương mặt vị thủ lĩnh nào đó cũng như ánh mắt hút hồn kia... khiến cả người Chu Vận sồn gai ốc.

“Chặc chặc.” Trong làn khói, Lý Tuân khẽ chép miệng.

Chu Vận im lặng. Cậu biết chuyện Trương Hiếu Bội rồi ư? Nhìn vẻ mặt cậu... chắc hẳn là biết rồi.

Cô điềm tĩnh ngồi vào chỗ, lấy máy vi tính ra. Cô không có thời gian để ý đến cậu. Đã gián đoạn nhiều ngày, cô phải tăng tốc để theo kịp tiến độ dự án mới được.

Lý Tuân chống tay lên đầu, nói: “Công chúa điện hạ.”

Chu Vận nhìn cậu, Lý Tuân cười tủm tỉm, ra chiều suy tư: “Thật đúng là công chúa điện hạ nhỉ.”

Chu Vận vẫn lặng thinh, Lý Tuân cảm khái: “Khiến tôi mở mang tầm mắt quá đấy.”

Chu Vận xem như cậu không hề tồn tại. Lý Tuân quay đầu nói với Cao Kiến Hồng: “Cho nên mới nói, tôi và tất cả bọn con gái có IQ vượt trên sáu mươi đều lệch pha cả.”

Cao Kiến Hồng cười đến mức người run run.

Nếu như chỉ có thể chọn lựa giữa “IQ thấp hơn sáu mươi” và “lệch pha với cậu” chắc chắn tôi sẽ lựa chọn

cách xa cậu đến cùng trời cuối đất. Chu Vận đặt sách xuống bàn, điềm tĩnh nhìn cậu:

“Có làm việc không?”

Lý Tuân nghiêng đầu, cười lưu manh: “Làm chứ, tác giả chương trình là gã điên mà.”

Một lần nữa tập trung vào công việc, Chu Vận mở bảng tiến độ kế hoạch dự án ra xem rồi hỏi Lý Tuân: “Chắc không làm kịp trước khi nghỉ học đâu.”

Lý Tuân thản nhiên nói: “Cô cứ làm xong nhiệm vụ của cô là được, những thứ khác cô không cần quan tâm.”

Chu Vận cảm giác cả tuần sau mình đều phải cố cày cật lực rồi. Không chỉ là dự án của Hội, còn có cuộc thi cuối kỳ nữa. Lời mẹ nói còn vang vọng bên tai – “Con hãy lo học cho tốt, mẹ muốn xem thành tích cuối kỳ của con.”

Loại thử thách này thật là áp lực...

Chu Vận thầm thở dài, ánh mắt lơ đãng giao với Lý Tuân, cậu còn đang cười trêu cô, rồi tiếp tục cúi đầu viết hàm lệnh. Chu Vận bỗng thấy tức tối.

Lúc nghỉ trưa, Chu Vận bận bịu không đến căn tin dùng cơm, vùi đầu học bài ở bên cạnh cậu. Văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím lách cách của Lý Tuân vang lên. Qua một lúc, âm thanh liền im bật, cậu gập máy tính lại.

“Không ăn cơm à?”

Chu Vận lắc đầu: “Cậu đi đi.”

Lý Tuân vươn vai: “Cố gắng thế hả?” Cậu liếc sang quyển “Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác” của cô thì sững sờ hai giây, rồi chế giễu nói, “Cảnh giới tư tưởng của công chúa quả thật không giống người thường nhỉ.”

Chu Vận nhìn cậu: “Lẽ nào cậu không cần học à?”

Lý Tuân: “Không cần.”

Chu Vận cười dối lòng: “Đúng vậy, môn chủ nghĩa Mác và tư tưởng Mao Trạch Đông của cậu lúc nào cũng đạt được điểm năm vừa đủ qua môn, rất ổn định, quả thật đâu cần học.”

Lý Tuân nhướng mày. Sao hả? Cậu tỏ vẻ không so đo với cô, quay người đi ra ngoài. Văn phòng chỉ còn lại một mình Chu Vận, cô cố nắm vững thời gian chỉ học trọng tâm.

Khi người ta nhập tâm thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, trong lúc Chu Vận đang suy tư phân tích những đặc điểm mâu thuẫn xã hội cơ bản trước mắt của nước ta và giải quyết những mâu thuẫn này thì một quả bom bay từ ngoài đến nện vào đầu cô, cắt ngang tất cả suy nghĩ.

“Ồi!” Cô ôm đầu kêu rên.

Quả bom lăn hai vòng trên bàn, cuối cùng dừng lại, là một ổ bánh mì bơ. Lý Tuân ngồi xuống cạnh cô, đã cơm nước no say, cậu thư thái ngáp dài.

Chu Vận tiếp tục đọc sách. Đặc điểm mâu thuẫn xã hội cơ bản trước mắt... đầu tiên là... là gì nhỉ? Ôi khốn khổ cho thân tôi, bị nện trúng đầu nên quên bég rồi sao?

Cô vội vàng nâng cao tinh thần, tập trung nhớ lại. Lực lượng sản xuất và quan hệ sản xuất, cơ sở hạ tầng và kiến trúc thượng tầng là động lực căn bản thúc đẩy phát triển xã hội, là nguồn gốc cho đấu tranh giai cấp, cách mạng...

“Rót cho tôi cốc nước đi!”

...

Cách mạng xã hội, cũng như...

“Lạnh nhé!”

Lại bị cắt ngang, suy nghĩ không được liền mạch, kiểu cảm giác chỉ học bài được một nửa rồi mắc kẹt cứ như đi vệ sinh được giữa chừng rồi phải ngừng lại ấy. Chu Vận sắp sửa nổ tung.

Lý Tuân giục cô: “Nhanh lên nào.”

Chu Vận cầm lấy cốc của Lý Tuân đi rót nước, Lý Tuân đang thư giãn, nhận được cốc cũng không hề nghĩ ngợi mà uống ực vào, sau đó lập tức phun phèo ra ngoài.

Nhìn Lý Tuân bị bỏng nước nóng khiến từ mặt đến cổ đỏ gay, Chu Vận cảm thán từ tận đáy lòng. Nhìn cậu bị sặc thật là vui. Đáng tiếc là cô chưa vui được mười giây thì Lý Tuân đã vứt chiếc cốc, đập mạnh vào bàn, ghế ngồi trượt đi.

Chu Vận quay đầu bỏ chạy. Nhưng hiển nhiên cô đã đánh giá cao khả năng vận động của mình và đánh giá thấp đôi chân dài của Lý Tuân. Trong khoảnh khắc cổ bị tóm lấy, Chu Vận nhắm chặt hai mắt, có ý nghĩ hùng dũng như tráng sĩ chặt tay...

Chết thì chết, làm được như vậy đã đáng giá rồi!

Người bị lôi lên bàn, ngón tay thon dài, linh hoạt lại có lực độ của Lý Tuân bình thường gõ bàn phím ầm ầm chặt lấy cô, cúi đầu nhìn xuống từ trên cao.

...

Bất kể hình ảnh trước mắt tàn bạo thế nào, khung cảnh buổi trưa đều tươi đẹp lung linh. Cậu đứng ngược sáng, hằn rõ đường nét bả vai, cổ, xương quai xanh và cằm...

Chu Vận phải thừa nhận, ngoại trừ mái tóc vàng hoe xù dựng ngược và tính tình đáng ghét kia, tất cả mọi thứ trên người Lý Tuân đều láng coóng. Kiểu láng bóng này khiến cô nhớ đến cảm giác hồi hộp và tràn đầy xúc động khi đặt chiếc bút máy nhập khẩu mà cô để dành rất lâu mới mua được viết ra nét đầu tiên trên quyển vở. Cảm giác đó dù cho có viết lên trang giấy sần sùi nhất cũng trơn tru lưu loát không gì sánh bằng.

“Chọn chết kiểu này hả?”

...

Nếu cậu có thể im lặng là được rồi.

Chu Vận giả dục: “Là cậu nện tôi trước mà.”

“Cái gì?”

Tay Lý Tuân vừa tăng sức, hai chân Chu Vận đã run lên. Nhưng sức lực kia không hề dùng vào việc bóp cổ cô mà là vôn vê, nó khá giống tuyệt chiêu tiêu khiển dùng hai ngón tay xoa nắn điều thuốc thường ngày của cậu nhưng là đây là phiên bản đã nâng cấp.

Cô cố nói lý: “Tôi đang học bài... Cậu cứ cắt ngang tôi suốt.”

Lý Tuân hừ một tiếng.

Chu Vận: “Tôi chỉ có chút thời gian buổi trưa để học bài thôi, giờ chính trị cả nửa kỳ sau tôi chẳng hề nghe giảng gì cả. Cuối tuần này đã thi rồi, không học sẽ không còn kịp nữa.”

Dù sao cũng phải nói lý chút chứ đại ca!

Lý Tuân vẫn lẳng lẳng nhìn cô, giống như đang thưởng thức quyển Thuần Dương Ma Tôn Trong Tu Chân vậy. Một hồi lâu cậu bật cười.

“Cố cô nhỏ quá.”

Trái tim rộn rã. Ánh nắng vàng óng tràn ngập căn phòng thoáng chốc đã vỡ thành phấn vàng bay lả tả.

Đúng lúc này thì một giọng nói phụ nữ từ phía sau truyền đến: “Chu Vận, bọn con đang làm gì thế?”

Như nước lạnh xối xuống đầu, lưng Chu Vận lạnh buốt, gai ốc dựng đứng. Thôi toi rồi!

Lý Tuân quay đầu lại, nhìn giáo sư Trương đứng ở cửa và người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh thầy. Câu hỏi vừa rồi là do người phụ nữ này thốt lên, mặt bà mỉm cười trông rất hiền hòa.

Chu Vận đứng thẳng, phớt lờ tốc độ của nhịp tim, trấn định đi đến chào thầy trước: “Em chào thầy.” Lại quay đầu nhìn sang người phụ nữ trung niên: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Mẹ cô nói: “Khi này mới gặp ba con.”

“Vâng.”

“Ba con quá nhiều công chuyện, không có thời gian quan tâm đến con, trùng hợp bên trường mẹ được nghỉ vài ngày nên đến đây thăm con, sẵn tiện xem thử tình hình của con luôn.”

“Con đâu có gì.”

Mẹ cô cười cười, thầy Trương ở bên cạnh nói: “Thầy biết ngay em ở nơi này mà. Mẹ đã vất vả đến thăm em thì cứ gác mọi chuyện sang một bên, đưa mẹ đi ăn cơm trước đã.”

“Vâng ạ.” Cô quay lại lấy túi, nói với Lý Tuân, “Tôi đi trước đây.”

Lý Tuân nhướng mày, Chu Vận đi đến bên cạnh mẹ, “Đi thôi, đúng lúc con còn chưa ăn cơm nữa.”

Chu Vận theo mẹ rời đi, trước khi đi còn lén lút liếc nhìn vào phòng. Lý Tuân lại làm ổ trên ghế, mở máy tính lên, xé gói bánh mì bơ ăn.

Ở căn tin, Chu Vận gọi thức ăn xong, rồi ngồi đối diện với mẹ.

“Món ăn ít quá.” Mẹ nói, “Có đầy đủ dinh dưỡng không?”

“Đủ ạ...”

Đều phải cố nuốt thôi.

“Mẹ đã nói chuyện với chủ nhiệm của con, thầy ấy cũng không biết chuyện con bị giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh kia gọi đi làm dự án. Sao con có việc không nói với thầy chủ nhiệm? Phải tin tưởng thầy chứ!”

Mẫu chốt là nói với thầy ấy cũng chẳng có ích lợi gì.

“Hay là giảm sút thành tích không liên quan gì đến việc này?”

Chu Vận suýt bị sặc bởi một câu hỏi vô cùng nhẹ nhàng của mẹ. Cô nhìn người đối diện, vẻ mặt của mẹ rất bình thường, không biết là đang nói nghiêm túc hay nói đùa.

“Mẹ nghe chủ nhiệm con nói tham gia Hội thực tiễn kia được tính vào học phần hoạt động ngoại khóa sao?”

“Vâng.” Chu Vận gật đầu.

“Giờ mới năm nhất, chưa cần thiết lắm.”

Chu Vận gật đầu lần nữa.

“Sau này tránh xa mấy chuyện không đâu ra.”

Ngoại trừ gật đầu ra, cô không thể làm gì cả.

Mẹ thấy cô đáp ứng liền cầm thìa múc canh. Canh rong biển nấu khá sơ sài, mẹ vừa uống một hớp đã cau mày: “Eo ôi, sao mặn thế này?”

Chu Vận: “Canh ở căn tin luôn nấu khá mặn, hay là mẹ con mình đi ra ngoài ăn nhé?”

“Thôi, thôi, thôi, phiền phức lắm, ăn ở đây đi.” Mẹ nhìn một vòng rồi thở dài, “Không khí đại học thật tốt, rất năng động.”

Chu Vận: “Trường trung học của mẹ cũng tốt mà.”

Mẹ cô lắc đầu quày quạ: “Trung học không tốt đâu, bây giờ áp lực học quá lớn, cơ bản tinh thần không phần chấn nổi.”

Cơm nước xong Chu Vận hỏi mẹ: “Mẹ ở đâu? Trong trường hay khách sạn ạ?”

“Không, mẹ không ở lại, chỉ đến thăm con một chút rồi về ngay trong ngày.”

“Vội vậy sao mẹ?”

Mẹ vuốt tóc cô: “Mẹ đến đưa cho con ít đồ, buổi tối phải về, con ngoan nào.”

“Vâng.”

Chu Vận tiễn mẹ đến cổng trường, lại bắt một chiếc taxi. Lúc chuẩn bị chia tay, mẹ cô nói: “Cái cậu trong phòng khi nãy là bạn học của con à?”

Chu Vận gật đầu.

“Cách xa cậu ta một chút, trông giống mấy đứa hư hỏng.”

Cô không đáp lại. Cửa xe đã kéo ra, mẹ vẫn không nghe thấy Chu Vận lên tiếng liền quay đầu nhìn cô.

“Con nhìn cách ăn mặc của cậu ta đi, tóc tai nhuộm vàng chóa. Còn có dáng vẻ sinh viên gì nữa?” Mẹ ôn hòa nói với Chu Vận, “Tuy lớp thanh niên bây giờ có cá tính, nhưng chuyện gì cũng có giới hạn. Mẹ đã đi đạo hết cả trường con, chẳng thấy ai như cậu ta cả. Từ bé mẹ đã nói với con thế nào?”

Từ bé mẹ đã nói với con rất nhiều chuyện... Là câu nào mới được chứ...

“Phải hòa đồng với mọi người, đừng tỏ ra biệt lập, người như vậy rất khó sống chung với tập thể.”

Hóa ra là câu này, Chu Vận gật đầu: “Con biết rồi.”

Mẹ cười tươi, lại vuốt tóc Chu Vận: “Học cho giỏi, có điều đừng áp lực quá, mẹ hi vọng đạt thành tích tốt, nhưng càng hi vọng con mạnh khỏe vui vẻ. Con luôn là niềm tự hào của mẹ, trở về ký túc xá đi, phải chú ý nghỉ trưa đấy.”

Chu Vận: “Vâng ạ.”

Văn phòng Hội yên ắng, vì sắp đến kỳ thi nên tất cả đều lo học tập, người đến đây càng ngày càng ít. Hơn nữa đã vào đông, thời tiết lạnh giá, nơi đây càng vắng lặng đến lạ.

Lý Tuân viết chương trình cực nhanh, không lâu sau thì dừng lại. Cậu nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, im lặng không nói lời nào, mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng nghiêm nghị khi làm việc với máy tính.

Chu Vận ngồi xuống, chọc vào bả vai cậu: “Cậu ăn mất ổ bánh mì của tôi rồi, ngày mai nhớ phải mua đền đấy nhé.”

Chương 21:

Tiêu đời rồi! Trước khi vào phòng thi, trong đầu Chu Vận không ngừng hiện lên ba chữ kia.

Tiêu đời rồi! Tiêu đời rồi! Tiêu đời nhà ma rồi!

Rốt cuộc thì người chứ không phải là máy móc, tinh lực cũng có hạn. Sức hút của Mác cho đến cùng cũng không lớn bằng ứng dụng Mocap.

Ấn tượng đáng thương cuối cùng của Chu Vận về môn học này chỉ dừng lại ở “đặc điểm mâu thuẫn cơ bản của xã hội nước ta” từ buổi xế chiều hôm ấy. Mấy ngày tiếp theo cô đều như nữ tu không thể tiến đến cõi cực lạc, cứ thế bước vào phòng thi.

Là phòng thi hay là pháp trường đây?

Chu Vận ngồi trong phòng thi, lòng dạ rối bời. Trước kia mẹ luôn nói với cô, nhất định phải chú tâm trong việc học hành, nước đến chân mới nhảy không thể nào mang lại kết quả tốt. Cho đến hôm nay cô mới ngộ ra được mình không nhận thức sâu sắc lời dặn dò này, vẫn cho rằng “kết quả không tốt” cùng lắm là điểm thấp, chưa từng nghĩ đến lúc vào phòng thi lại mang áp lực tâm lý nặng nề thế này.

Biết rõ bài thi sẽ kém sao còn phải đặt bút làm? Cuộc sống luôn có nhiều điều bất đắc dĩ thế đấy. Mong chờ việc ngài Các-Mác bỗng dưng nhập xác là chuyện không thực tế. Chu Vận khuyên mình phải nghĩ

thoảng ra, đến nước này rồi chỉ có thể bình tĩnh đối diện thôi.

Thoắt cái có người ngồi xuống bên cạnh, Chu Vận nghiêng đầu nhìn sang. Lý Tuân quả thật nhẹ nhàng ra trận, tay không vào phòng thi. Vừa ngồi xuống đã lấy cây bút máy màu đen trong túi ra, đặt lên mặt bàn.

Dựa theo độ quan trọng của các môn học, mấy kỳ thi trong trường đại học được đám sinh viên chia ra hai hình thức, gọi vui là “nguyên kiện” và “lẻ kiện”. Nguyên kiện là chỉ môn quan trọng, phần lớn đều là giáo sư chuyên ngành tự mình coi thi, họ sẽ căn cứ vào sổ báo danh, mà nghĩ ra cách xếp chỗ ngồi phức tạp. Còn “lẻ kiện” là những môn không quan trọng lắm, không cần sắp chỗ, ai thích đâu ngồi đó, chỉ cần hai thí sinh cách nhau một chỗ trống là được.

Rất rõ ràng môn “Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác” là kiểu thi lẻ kiện.

Về mặt Chu Vận sững sờ nhìn Lý Tuân. Có ý gì đây? Cái loại dốt đặc chủ nghĩa Mác – Lênin như hai chúng ta còn phải ngồi chung với nhau để “giúp bạn vượt khó” nữa hay sao? Lại nghĩ đến hai ngày trước cô còn chế giễu thành tích môn chính trị của Lý Tuân, vậy mà hôm nay lại phải “ngồi sóng vai” với cậu rồi. Chu Vận cảm khái quả báo đến nhanh thật, cô không có tâm tư chào hỏi cậu.

Thầy giám thị mang bài thi vào phòng.

“Tất cả mọi người ngồi ngay ngắn, thẻ sinh viên đặt bên trái, cặp sách đều đặt lên bệ cửa sổ phía sau, trên bàn không được để bất cứ vật gì.”

Đám sinh viên lác đác đứng dậy. Chu Vận xách túi đi thông qua chỗ của Lý Tuân. Thiếu gia Lý duỗi thẳng chân, đang khoanh tay nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tối qua cậu ở lại văn phòng đến mấy giờ nhỉ? Vành mắt đen như được trang điểm vậy. Chu Vận quyết định không đánh thức cậu, dè dặt bước qua đôi chân dài kia.

Giám thị bắt đầu phát bài thi, Lý Tuân mới tỉnh táo trở lại. Chu Vận biết thì viết, không biết thì viết bừa, suy nghĩ “cùi không sợ lở” này khiến cô từ từ thả lỏng. Dù sao cũng chết, chi bằng chết cho thoải mái một chút. Chu Vận viết rồi lại dừng, thỉnh thoảng còn liếc nhìn ông chủ Lý bên cạnh.

Dáng vẻ Lý Tuân cầm bút rất lạ, trong ấn tượng của Chu Vận, tay của cậu vĩnh viễn đều chỉ gõ máy tính. Cô vừa làm bài vừa ai oán, có lẽ vì đã phần nào hiểu biết về Lý Tuân, cái tính kiêu căng ngạo mạn kia khiến cô cảm thấy lúc nào cậu cũng đang làm dáng.

Ví dụ như lúc này, mọi người đều đường hoàng cầm cúi làm bài thi, duy chỉ có mình cậu tựa lưng vào ghế ngồi. Như thế chê bai không gian chật hẹp gò bó, cậu hơi nghiêng người, mày khê chau lại, khinh khỉnh nhìn đề thi, ra vẻ như đang khâm điểm giang sơn.

Đôi chân của cậu quá thu hút ánh mắt người khác, nhất là lúc mặc quần đen, đường nét rắn rỏi kia thật khiến người ta không khỏi cảm khái sự ban ơn của tạo hóa.

Chu Vận thầm thở dài, lúc còn chưa kịp hít vào thì Lý Tuân đã làm xong tờ thứ nhất. Sau đó cậu gấp giấy lại, ngón trỏ ấn chặt, khẽ búng nhẹ trên bàn. Bài thi bay vèo sang bên Chu Vận.

Gì thế này? Chu Vận hít vào thật sâu. What are you doing?

Tóc gáy cô dựng đứng.

Hành động của Lý Tuân quá nhanh, quá tự nhiên và quá điềm tĩnh, thế nên thời gian như dừng lại vì cậu, không ai thấy được màn “bắn giấy” kinh khủng này cả. Chỉ có tim Chu Vận đập như trống vỗ, miệng khô khốc, mồ hôi mướt mát, cả người đều hoang mang bất ổn.

Đây là gì? Quay cóp à? Là quay cóp đấy, trời ạ! Cả cuộc đời học sinh của Chu Vận chưa từng trải qua chuyện như vậy, cho dù lúc bé có vài lần giở trò vặt vãnh, nhưng cũng không dám làm thật, chứ đừng nói là làm lộ liễu như bây giờ.

Thành tích kém cùng lắm về nhà chịu khổ hai tuần, nếu quay cóp bị bắt, để mẹ cô biết thì làn da nõn nà này của cô chắc chắn sẽ bị lột ra cho xem.

Lý Tuân ơi, tôi lạy cậu...

Đau khổ... cuộc thi đã trở nên đau khổ triệt để.

Hai thầy giám thị trở thành Hắc Bạch Vô Thường, cô cúi đầu, cánh tay đè chặt bài thi, trong lòng đang cầu khẩn đủ các quỷ thần loạn xạ cả lên.

Suốt mười phút trôi qua, Chu Vận mới từ từ trấn tĩnh lại. Điểm tốt của cuộc thi “lẻ kiện” là giám thị không hề nghiêm khắc chút nào, hai giáo sư cứ ngồi trước bục giảng, một người xem sách, người kia nhìn thì như đang giám sát nhưng có khi là đang thờ người vậy thôi.

Chu Vận lén liếc nhìn Lý Tuân lần nữa, cậu vẫn giống vừa rồi, cùng một tư thế, cùng một vẻ mặt, đang nhanh chóng làm tờ thứ hai.

Dường như phát hiện điều gì đó, ánh mắt cậu liếc sang, giao nhau với ánh mắt Chu Vận.

Chu Vận vừa định trừng mắt nhìn cậu bày tỏ tâm trạng thì ánh mắt Lý Tuân đã nhìn xuống bài thi đang bị Chu Vận đè chặt kia. Vẻ mặt thoáng thúc giục, sau đó lại quay về làm bài tiếp.

Quả thật Chu Vận đã bị cảm động bởi vẻ điềm nhiên của cậu. Vị trí của cô khá tốt, ngồi ở hàng sau cùng chệch về phía bên phải. Giám thị cũng lười không buồn nghiêng đầu, cho cô không gian sinh tồn tốt lành.

Cô rủ mắt. Chất lượng bài giải khá tốt, đề chặt là có thể nhìn rõ chữ viết màu đen bên dưới. Trong suy nghĩ của Chu Vận, chữ viết của Lý Tuân là kiểu chữ Tống số Năm... Không ngờ chữ do chính tay cậu viết ra lại đẹp thế này. Tuy viết ngoáy, thậm chí là cầu thả nhưng không hề mất đi nét đẹp. Chữ của cậu cứng cáp mạnh mẽ, đường nét rõ ràng, từng nét dứt khoát, giống hệt với chương trình cậu viết ra.

“Còn ba mươi phút nữa, mọi người tranh thủ thời gian xem lại bài đi.” Giám thị nhắc nhở.

Chu Vận vội vàng ngưng lại toàn bộ những ý nghĩ vớ vẩn kia, bắt đầu so sánh đáp án của hai bên. Nhưng những gì họ điền vào chỗ trống... đều hoàn toàn khác nhau. Cô vô cùng rối rắm. Trên phương diện học tập, tuy thường ngày cô biểu hiện hết sức khiêm tốn, nhưng nói thật tự đáy lòng cô vẫn khá tự tin với chính mình. Chuyện sửa bài theo đáp án của người khác này...

Hai tiếng cóc cóc lạnh lạnh vang lên. Chu Vận nghiêng đầu, Lý Tuân đã giải bài xong, vắt chéo hai chân, một tay chống cằm, một tay đặt trên bàn, đầu ngón tay đang gõ nhẹ nhàng. Cậu khó chịu cau mày nhìn cô, Chu Vận cảm thấy cô như nghe được âm thanh từ nội tâm của cậu.

“Chết tiệt, cô nhanh lên một chút được không?”

Chu Vận hít sâu, gạch bỏ đáp án của mình.

“Em kia làm gì thế?”

Một tiếng quát chói tai vang lên, cả phòng đều run rẩy. Cuối cùng thầy giám thị hoàn hồn lại, nhìn về phía bên này, từ đằng xa chỉ vào Chu Vận nói: “Em nữ đeo mắt kính kia làm gì thế? Lấy đồ ra.”

Ôi thần linh vô dụng, mạng mình toi rồi!

Sắc mặt Chu Vận tái mét, tâm như tro tàn. Cô không biết vì sao thầy giám thị lại thấy được và cũng không muốn tìm hiểu việc này. Kết quả chính là tất cả.

Thầy giám thị rào bước đến, giống như ác quỷ đang đòi mạng. Đời này Chu Vận chưa từng khiếp sợ đến vậy, cô cũng không biết cõi đời này lại có khoảnh khắc khủng khiếp như thế. Vành mắt đỏ hoe.

Thầy giám thị đi đến trước mặt Chu Vận, đưa bàn tay đến, rút ra một trang giấy... từ bàn phía sau cô.

“Đây là cái gì?” Thầy lớn tiếng hỏi.

Ờ?

Thầy nhanh chóng nhìn sơ qua nội dung trên trang giấy, lại cầm thẻ sinh viên ở góc bàn của bạn nữ kia lên xem.

“Đi theo tôi.”

Bạn nữ phía sau học lớp Hai, Chu Vận nhìn rất quen nhưng không nhớ ra tên cô ấy. Cô ấy xoa tóc lòa xòa cố gắng che đi gương mặt, đi theo giám thị ra ngoài.

“Các anh chị đã nhìn thấy chưa, đừng ôm tâm lý cầu may, tự mình giải đáp án đi thôi.” Giám thị đang đọc sách trên bục nói.

Ngón tay Chu Vận run run, mồ hôi lạnh túa ra, giống như đã chết theo bạn nữ kia mất rồi. Cô bất chợt nghe thấy bên cạnh có âm thanh khẽ vang, Chu vận quay đầu sang. Lý Tuân nằm nhoài trên bàn, cậu cũng đang run lên giống cô. Nhưng cậu run không phải vì sợ mà là vì cười.

Ánh mắt cậu lộ ra khỏi cánh tay, nhìn gương mặt trắng bệch của Chu Vận lại không nhận được vùi đầu cười tiếp, mái tóc vàng hoe khẽ lay động.

Được lắm! Chu Vận ‘hiền lành’ nghĩ. Được lắm! Nếu tôi có thể sống sót rời khỏi căn phòng này, tối nay nhất định sẽ rắc muối lên cậu đem đi hấp ngay.

Hình thức thu bài là theo bạn học từ hàng cuối cùng truyền lên trên, Chu Vận vẫn hồi hộp, không dám hành động tùy tiện, tay mắt Lý Tuân lạnh lẽ, nhắc cánh tay lên rút lại bài thi của mình một cách chính xác.

Cuộc thi này quả thật như trải qua kiếp nạn sinh tử. Chu Vận đi ra khỏi phòng, chân có chút bủn rủn.

Bả vai đột ngột bị vỗ vào, Chu Vận quay đầu lại nhìn thấy kẻ đầu sỏ kia. Cô hận không thể nghiền xương cậu thành tro, đang định mắng thì Lý Tuân đã tóm lấy cổ cô: “Đi bên này!”

Cậu dẫn cô rời khỏi tòa nhà dạy học từ một con đường khác. Vừa đến chỗ vắng người Chu Vận đã không nhận được lên tiếng: “Có phải cậu muốn hại chết tôi không hả?”

Lý Tuân cười cợt, móc điều thuốc, liếc mắt nhìn xuống cô.

“Gan dạ kiểu gì thế?”

“Còn trách tôi hả?”

Đi ra khỏi tòa nhà, gió rét thổi đến, nhịp tim đã giảm đi một chút. Chu Vận tức giận nói: “Ít nhất cậu phải nói cho tôi biết một tiếng trước chứ!”

“Tôi đã ngồi cạnh cô rồi kia mà.”

“Cậu...” Chu Vận đau đầu. Hi vọng lần sau cách biểu đạt của cậu có thể trực tiếp giống như cách gian lận trong thi cử được không hả.

Mồ hôi lạnh trên trán Chu Vận còn chưa khô, Lý Tuân ung dung nhả ra khói thuốc, lại nói: “Tôi chưa bao giờ thất thủ đâu.”

Chu Vận: “Cậu đã làm rất nhiều lần rồi á?”

Lý Tuân nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: “Kinh nghiệm thi cử của tôi mà nói ra sợ là sẽ dọa chết cô đấy.”

... Cậu vẫn nên im lặng thì hơn.

Đi đến văn phòng, Lý Tuân lấy chìa khóa ra mở cửa. Bước vào tuần thi cử, hoạt động của Hội đã tạm ngừng, nhưng dự án vẫn chưa hoàn thành, Chu Vận không dừng được, bất chợt nảy sinh hi vọng trường học sẽ cho nghỉ muện vài ngày.

Lý Tuân đi rót nước, Chu Vận vẫn nhìn cậu, đột nhiên hỏi: “Sao cậu...”

Cậu uống vài hơi đã hết nửa bình: “Hả?”

Sao cậu ngồi cạnh tôi, cho tôi chép bài thi của cậu? Chu Vận nhìn đôi mắt trong veo của Lý Tuân thì lại không muốn hỏi nữa.

Lý Tuân nhướn mày: “Gì cơ?”

Chu Vận dẫu môi, thong thả nói: “Không có gì, chỉ là tôi mới vừa nhớ ra xưa nay điểm môn chính trị của cậu đều thấp lè tè, bản thân cậu còn khó bảo toàn lại cho tôi chép bài, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lý Tuân liếc nhìn cô: “Lo à?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Lý Tuân tựa vào ghế, nở nụ cười với kiểu của riêng cậu. Do mới uống nước xong, môi cậu ẩm ướt, cười như vậy quả thật không khỏi khiến tâm hồn người ta xao động: “Công chúa điện hạ, chúng ta nên thẳng thắn với nhau một chút đi thì hơn.”

Chu Vận thầm “hử” một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn cậu nữa.

Chương 22:

Kỳ thi đã đến giai đoạn kết thúc, môn cuối cùng là Ngôn ngữ C. Giáo sư Lâm làm giám thị, coi thi rất lỏng lẻo. Thầy đeo kính, ngồi trên bục uống trà đọc báo, lãnh đạo đến thanh tra hai lần, nhắc nhở thầy hãy giám sát sát sao, nhưng họ vừa đi thì thầy lại cầm báo lên đọc. Chu Vận làm bài rất nhanh, lần này không ai nhòm ngó bài nhau, làm xong liền đi thẳng ra khỏi phòng.

Đang giữa trưa, cả tòa nhà đều im ắng, cô đi đến bên cửa sổ, ánh nắng rực rỡ chói mắt. Cách sắp xếp của trường học rất tuyệt diệu, thi môn Ngôn ngữ C cuối cùng khiến cô an tâm một cách khó hiểu, luôn cảm giác như cả học kỳ đều viên mãn.

Trở về ký túc xá, Phương Thư Miêu đang thu dọn đồ đạc, Chu Vận hỏi cô ấy: “Cậu phải về nhà rồi à? Mua vé xe khi nào thế?”

Phương Thư Miêu nói: “Mình còn phải ở thêm vài ngày nữa, hội sinh viên vẫn còn chút việc.”

Chu Vận dăm chiêu gật đầu. Buổi chiều cô gọi cho mẹ, báo cáo tình hình thi cử.

“Đã thi xong rồi hả con?” Mẹ cô hỏi.

“Vâng, trưa hôm nay vừa thi môn cuối cùng ạ.”

“Ngày mai về nhà à? Con muốn ăn gì, mai mẹ mua nấu cho con nhé.”

“... Con phải ở thêm vài ngày nữa ạ, trường còn có chút việc.”

“Việc gì thế?”

Mắt Chu Vận đảo quanh: “Mẹ biết Phương Thư Miêu lớp trưởng bọn con rồi đấy, hội sinh viên của bạn ấy có quá nhiều việc, muốn con giúp đỡ một tay. Bạn ấy là người ngoại tỉnh, cũng nôn nóng muốn về nhà ạ.”

“Thế à.” Mẹ cô trầm ngâm chốc lát, “Cũng được, vậy con ở lại hai ngày đi. Có điều phải tranh thủ nhé, tết năm nay đến sớm, về nhà mẹ còn phải mua cho con vài bộ quần áo mới nữa.”

Thành công rồi! Chu Vận buông điện thoại, chạy ngay đến tổ chức.

Ứng dụng cũng tiến vào giai đoạn kết thúc, Chu Vận vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lý Tuân cũng biết cậu lại thức suốt cả đêm rồi. Mùi khói nồng nặc cả phòng, cậu quay đầu lại.

“Cô đến làm gì?”

Chu Vận đặt túi xuống: “Làm việc.”

Lý Tuân: “Đã nghỉ học rồi còn làm gì nữa.”

Chu Vận mở máy tính lên, Lý Tuân vẫn còn nói mát bên cạnh.

“Mau về nhà đi, biến biến biến!”

Cậu bị mắc hội chứng hưng cảm (1) à?

(1) Hội chứng hưng cảm hay mania là một tâm trạng hưng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng lượng. Trong một ngữ cảnh nào đó, nó có nghĩa trái ngược với trầm cảm. Hưng cảm là một triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần.

Chu Vận không buồn ngó ngang đến cậu. Vất vả lắm mới thi xong, chuyện vật vãnh đã hoàn thành, cô có thể dốc hết tâm sức vui đầu vào... Ồ, khoan đã, từ khi nào cuộc thi lại trở thành việc vật vãnh thế này?

Chu Vận yên lặng lấy bảng tiến độ của Lý Tuân gần đây trong đồng giấy tờ ra xem. Người sống được trong cảnh tận thế mới là người chiến thắng.

“Cậu chuẩn bị hoàn thành rồi hả?” Cô kinh ngạc nhìn ứng dụng đã được tích hợp gần đầy đủ, ấn vào thử, chạy rất mượt.

“Còn phải tối ưu hóa lần nữa.”

Còn tối ưu hóa nữa á?

“Có điều cũng sắp hoàn thành rồi.”

Chu Vận nghe thấy giọng khản đặc của cậu liền bảo: “Cậu có thể dừng hút thuốc nữa không?”

Lý Tuân khựng lại, ngay sau đó bấu môi, ra vẻ bất mãn: “Cô quản tôi à?”

Cậu cứ hút cho chết luôn đi!

“Tôi kiểm thử giúp cậu.” Chu Vận rê con chuột trên hình vẽ nhân thể, tô vào phần bả vai. Hình hoạt họa xuất hiện tức khắc, mô hình nhân thể che vai, tạo tư thế đau đớn, sau đó nhảy ra trang con, trên đó liệt kê vài chứng bệnh đau nhức bả vai, Chu Vận rê chuột đọc hết cả trang.

“Ồi còn cả cách ăn uống trị liệu cơ à?” Lúc trước không có chức năng này.

“Mới thêm vào tuần trước.” Lý Tuân ấn huyết thái dương khẽ nói, “Cứ bắt buộc đề cử sản phẩm đôi khi sẽ sinh ra phản tác dụng, thêm một chức năng giới thiệu phương pháp ăn uống sẽ làm ứng dụng trông thân thiện hơn. Bình thường dù không mua cũng có thể vào xem, coi như là cách giữ chân khách hàng.”

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, cô luôn cảm thấy ánh mắt cậu lơ đãng, thậm chí đã có chút mơ hồ. Có khi nào cậu bị đột tử tại đây không nhỉ? Cô gãi đầu, thoát khỏi ứng dụng.

“Ớ!” Lúc thoát đến trang chủ, Chu Vận bỗng hô lên.

Lý Tuân ngáp dài, hỏi: “Sao thế? Chỗ nào không ổn à?”

Chu Vận chỉ vào màn ảnh: “Trang chủ không có logo đây này, trông không à.” Cô mở phần hình ảnh ra, “Ơ... hình đâu? Thôi cậu cứ nghỉ ngơi đi, để tôi làm là được.”

Yên lặng vài giây, Lý Tuân vẫn cứng đờ nhìn cô chăm chăm như xác chết.

“Hình đâu?” Chu Vận loay hoay trước mặt Lý Tuân, “Cậu nói cho tôi biết hình kia để đâu trước rồi hẵng ngủ, cậu ngủ mở mắt à?”

Mắt Lý Tuân xoay chuyển, tối sầm nhìn về phía cô. Hóa ra cậu không ngủ.

“Khốn kiếp...” Cậu lạnh lùng mắng một tiếng, nheo mắt lại, “Hai tên bên thiết kế đồ họa kia ngu chết đi được.”

“...”

Chu Vận đã hiểu ra: “Quên làm rồi à?”

Lý Tuân vừa định mắng thì bị sặc khói, ho khan sù sụ. Cậu lại bóp đầu, dường như cảm thấy hơi khó chịu.

Chu Vận nói: “Không sao, bây giờ làm lại một cái vẫn còn kịp, cậu cần phong cách thế nào, để tôi làm cho.”

Cô mở ứng dụng đồ họa ra, vừa quay đầu lại... Cậu có thể đừng nhìn tôi bằng ánh mắt chê bai thế không?

“Thôi dẹp đi.” Lý Tuân ho xong liền chau mày, “Cô làm á...”

Một chữ “á” đã đủ bày tỏ tất cả sự khinh thường của cậu.

Nam mô a di đà phật!

“Vậy cậu làm á.”

Lại thêm một tiếng “á” nữa.

“Hay là gọi điện thoại cho hai đàn anh bên thiết kế đồ họa đi?”

“Không còn kịp nữa.”

“Cậu muốn hoàn thành ngay à? Phải nhanh chóng về nhà ăn tết sao?”

Lý Tuân dụi tắt diều thuốc, khẽ nói: “Tôi đã liên lạc với người bên Lam Quan, hẹn cuối tuần gặp mặt rồi.”

Chỉ còn ba ngày, Chu Vận nhìn Lý Tuân đã mệt mỏi quá độ, bèn đóng máy tính của cả hai lại.

Ông chủ Lý nhất thời hét ầm lên: “Ai bảo cô đóng!”

“Đi thôi.” Chu Vận cầm túi đứng dậy.

“Làm gì?”

“Đi ra ngoài dạo.”

“Dạo con khi.”

“Ra ngoài đi dạo tìm linh cảm.”

Cô đi đến bên cửa sổ, mở hết tất cả cửa ra. Khói thuốc trong nhà quá nồng, phải để thông thoáng rất lâu mới hết được.

Lý Tuân cực kỳ phiền muộn: “Cô bớt can thiệp vào chuyện của tôi, mau chóng về nhà đi.”

Chu Vận kiên trì: “Thật đấy! Đến phòng tranh hay nơi nào khác cũng được, không chừng sẽ có linh cảm thì sao.”

“Hừ!”

“Cậu đừng xem thường, cái nhân thể kia chính là lúc tôi đến phòng khám trung y giải sầu nghĩ ra được đấy.”

“Mau rút khỏi tầm mắt của tôi đi.”

“Con người cậu sao khó khai thông thế nhỉ!”

Lý Tuân thành linh vỗ bàn, đứng vụt dậy.

Ồi mẹ ời lúc cậu ta đứng lên khí thế đã hoàn toàn khác biệt! Tóc gáy Chu Vận dựng đứng.

Lý Tuân nhìn xuống cô, vẻ mặt bức dọc: “Cô Chu, không phải thường ngày cô đều quen giữ kín tâm sự để ghen trong lòng sao. Hôm nay sao thế hả? Bùng nổ à?”

Giọng Chu Vận nhỏ dần: “Không phải cậu không để cho tôi ghen sao?”

“Bây giờ tôi cho phép đấy.”

Đã muộn rồi! Cô len lén liếc nhìn cậu, thật lòng khuyên giải: “Nói thật đấy, đi thôi, ra ngoài dạo một vòng lỡ như có linh cảm thì sao. Dù không có cũng hơn là làm ố chết dí ở đây mà. Cậu ngửi mùi khói trong phòng đi, tôi không mở mắt nổi đây này.”

Một hồi lâu cậu khẽ nói: “Không đi.”

Cô thở dài, cảm thấy bất lực không sao tả xiết.

“Cô xem bây giờ đã mấy giờ rồi, phòng tranh cũng sắp đóng cửa, ngày mai hẵng bàn.”

Ờ kìa?

Cậu quay người, bật máy tính lên.

Vậy có được xem như cô đã đạt được mục đích không?

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuân gọi điện thoại đánh thức cô dậy.

“Đi thôi.”

Hai người họ đều không thích ngủ nướng, nhất là Lý Tuân, ngủ còn muộn hơn cả chó, thức còn sớm hơn cả gà. Chu Vận sửa soạn, thu dọn đồ đạc, lúc chạy đến cổng trường đã thấy Lý Tuân đợi ở đấy. Còn cách cổng một khoảng, Chu Vận từ từ thả chậm bước chân lại.

Trong tia nắng ban mai, Lý Tuân lẳng lặng đứng một mình. Khi đến gần, Chu Vận mới phát hiện ra cậu đã tắm rửa, đầu tóc cũng đã được chải chuốt giống hệt với ngày tựu trường, xít keo tạo kiểu, sau đó là đánh rối. Thật bảnh tớn, thật đẹp trai, y hệt vai nam chính phản diện trong truyện tranh.

“Cô định đi quãng đường với khoảng cách vài bước này trong bao lâu?” Lý Tuân bỏ tay vào túi áo khoác, nhìn Chu Vận nói, “Có cần tôi chuẩn bị xe ngựa cho công chúa điện hạ không?”

...

Lý Tuân bắt xe ở ngã tư, liền bị Chu Vận ngăn lại: “Có tuyến xe bus nhanh mà.”

Nhưng cô ngăn cản không có hiệu quả, Lý Tuân nhăn mày mở cửa xe: “Trời lạnh thế này ngồi xe bus làm gì.”

Hóa ra cậu cũng biết lạnh à!

Xe chạy thẳng đến cửa phòng tranh, Lý Tuân trả tiền xong rồi xuống xe trước: “Tôi đi mua vé, cô chờ ở bên kia đi.”

Đi ra ngoài với sếp thật tốt, không phải chi tiền gì cả.

Có mấy cô gái đang xếp hàng ở chỗ bán vé, ăn mặc trông khá nghệ sĩ, giống sinh viên trường mỹ thuật. Sau khi mua vé họ cùng nhau đi vào phòng tranh. Trên đường đi còn luôn quay đầu nhìn lại, rồi thì thầm to nhỏ với nhau, che miệng cười.

Chu Vận trừng mắt. Dám cười nhạo thủ khoa Lý à, mấy con bé này chắc muốn chết phải không? Nhưng giây lát sau cô đã tỉnh táo, nhận ra nụ cười kia không phải là chế giễu.

Cô nhìn về phía Lý Tuân. Cậu bất kể thời tiết, bên ngoài áo sơ mi chỉ mặc chiếc áo khoác xanh đậm hơi dài, không cài nút, chỉ thắt dây lưng ngang eo. Cả bộ quần áo chỉ có độ cứng, không có độ dày, là kiểu ôm sát người. Thảo nào cậu thấy lạnh là phải rồi.

Chu Vận tỉnh mắt, thấy nhóm con gái qua lại đều chú ý đến cậu. Có lẽ nào đây chính là điển tích “một người hi sinh, vạn nhà hạnh phúc” trong truyền thuyết sao?

“Đi thôi!”

Lý Tuân mua vé xong, gọi Chu Vận cùng nhau đi vào phòng tranh. Nhiệt độ phòng tranh không cao, nhưng dù sao cũng có tường chắn gió, không lạnh như bên ngoài.

Sảnh đầu tiên là khu triển lãm tranh của họa sĩ hiện đại Nhật Bản, phong cách rất lạ. Chu Vận đứng trước một bức tranh nhìn khá lâu, luôn cảm giác dường như nhân viên đã treo ngược bức tranh rồi. Phải nói rằng khác nghề như cách núi, Chu Vận đã xem vài bức nhưng hoàn toàn không cảm nhận được nét đẹp tiềm ẩn của nó.

Phòng tranh rất lớn, lại vô cùng yên tĩnh. Chu Vận như lạc vào cõi thần tiên, trong đầu mường tượng ra cái đặt kết cấu hệ thống kiểm tra cho phòng tranh, để thuận tiện nhanh chóng tìm ra vị trí những bức tranh và đề tài mình cảm thấy hứng thú, tính toán độ khó khai thác và duy trì về sau là bao nhiêu...

Dòng suy nghĩ của cô luôn bị tiếng bước chân của Lý Tuân cắt đứt. Cô vốn tưởng tính tình nóng nảy kia của Lý Tuân chưa nán lại được bao lâu sẽ nằng nặc đòi đi, không ngờ thực tế lại hoàn toàn ngoài dự liệu của cô. Khi cô vô cùng nhàm chán, biểu hiện của Lý Tuân lại rất kiên nhẫn. Rất dễ phán đoán cảm xúc thích ghét qua ánh mắt của cậu, có bức cậu chẳng buồn ngó đến, có bức thì cậu lại dừng chân khá lâu.

Đi đến khu số ba, mắt Chu Vận bỗng tỏa sáng.

“Bức kia!”

Lý Tuân nghiêng đầu: “Hả?”

Chu Vận chạy đến chỗ trong cùng. Vào phòng tranh lâu như vậy rốt cuộc cô đã tìm được bức tranh mang lại hứng thú duy nhất.

Lý Tuân cũng đi đến: “Thích kiểu này à?”

Chu Vận chỉ vào bức tranh vẽ bằng than chì, hưng phấn nói: “Cậu xem tên bức tranh đi!”

Góc dưới bên trái bức tranh có dán tấm nhãn nhỏ, ghi thông tin tác phẩm: Tranh than chì Lân Tuân, họa sĩ Điền Tu Trúc.

“Lân Tuân...” Khóe môi Lý Tuân nhếch lên, cười nhạt nhìn Chu Vận.

“Tôi đã gặp họa sĩ này rồi.”

“Ồ.”

“Rất có duyên đấy.” Thật sự là rất có duyên, Chu Vận kể cho cậu nghe lúc trước dịch bài cho Liễu Tư Tư và cuộc gặp gỡ ở phòng trung y. Nói xong lại thở dài, “Không ngờ lại gặp được lần nữa, cứ theo đà này không chừng mai một chúng tôi có thể hợp tác với nhau cho xem.”

Lý Tuân không tỏ rõ thái độ, Chu Vận lại nói: “Anh ta cũng rất trẻ, xấp xỉ tuổi chúng ta, dáng vẻ trông rất ngoan hiền.” Không hề giống kiểu như cậu.

Lý Tuân lờm cô. Chu Vận nói tiếp: “Tranh của anh ta cũng rất tuyệt.”

Cậu chê cười: “Cô xem hiểu được sao, ở đó mà tuyệt.”

“Tất cả mọi người đều nói thế mà.” Chu Vận có trí nhớ hơn người, những gì đã dịch cho Liễu Tư Tư đều được ghi vào vỏ não, “Cậu biết không, lúc anh ta mười bốn tuổi đã...”

Lý Tuân ngoáy lỗ tai, quay người bỏ đi.

Chu Vận há hốc, liền đi theo, nói: “Báo chí đều nhận xét anh ta là họa sĩ thiên tài đấy.”

Lý Tuân thờ ơ: “Thiên tài để làm gì, thiên tài cũng như khi khô thôi.”

Vốn Chu Vận định thuật lại bài dịch hôm đó của Liễu Tư Tư, nhưng nghe thấy cậu nói thế, cảm xúc hăng hái bất chợt sa sút. Không sai, thiên tài cũng như khi khô thôi. Đều phải ăn cơm, ngủ nghỉ, đều bị đông lạnh rét cóng cả.

Cô vừa nghĩ như thế vừa lặng lẽ làm mặt quỷ phía sau bóng lưng cao ráo lười nhác kia.

Chương 23:

Tuy không tìm được linh cảm nhưng hai người họ đi chơi rất vui. Đạo phòng tranh xong, ông chủ Lý lại mời Chu Vận ăn cơm, hào phóng bao hết toàn bộ service.

Trong ánh mắt khinh thường của Lý Tuân, Chu Vận chọn tiệm ăn Hàn Quốc, lại trong ánh mắt càng khinh thường hơn của cậu, cô chọn phần cơm trộn Hàn Quốc.

“Ăn khỏe thật đấy.” Lý Tuân ngồi đối diện nhìn cô.

Chu Vận ngược mắt: “Cậu không ăn à?”

Lý Tuân lắc đầu.

“Cậu lao động trí óc nhiều mà sao lại không đói thế?”

Cậu không nói lời nào. Cô ngốn đầy cơm trộn, vừa nhai nhóp nhép vừa cảm khái: “Năng suất cao, hao phí thấp, hệ thống của cậu quả thật là ngược đời.”

“Giữ ý chút được không, nuốt rồi hăng nói.” Cậu liếc nhìn cô rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kẻ bị mắc chứng rối loạn cảm xúc mà bày đặt giả bộ làm người văn minh với tôi à!

Họ ngồi gần cửa sổ, Lý Tuân nhìn ra ngoài, lát sau nói: “Tôi hút thuốc được không?”

“Hút đi.” Cô quay đầu nhìn xung quanh, các trường đã cho nghỉ lễ nên cả thành phố vắng tanh, trong tiệm chỉ có hai người họ.

Lý Tuân châm thuốc, rít thật sâu rồi phả ra làn khói. Chu Vận nghe thấy tiếng phả khói kia, chợt nhớ đến những bài trung y ngăn cô đã nghiên cứu lúc trước. Trong đó có một đoạn: Áp lực tinh thần ảnh hưởng tính tình trở nên cáu gắt, rối loạn giấc ngủ và gây cảm giác chán ăn.

Lý Tuân nhìn ra ngoài như đang nhìn vào màn hình máy tính, vẻ mặt lạnh lùng, dường như đang tập trung suy nghĩ về điều gì đó. Bên ngoài vắng hoe, có gì đáng nhìn đâu, tất cả mọi người đều về nhà cả rồi.

Chu Vận nhớ lại trước khi về nhà, Cao Kiến Hồng vỗ vai Lý Tuân, cậu vẫn cười rất ung dung. Những người tham gia dự án đều thành thơi về nhà ăn tết, kế hoạch của cô cũng vậy. Không ai nghĩ đến việc thất bại, giống như có cậu ở đây, họ chẳng có lý do gì để thất bại cả. Nhưng còn cậu thì sao?

Lần đầu tiên cô nghĩ đến vấn đề này. Cậu có từng nghĩ đến chuyện thất bại không? Cậu có lo lắng không? Cậu có áp lực không? Cô nhanh chóng đưa ra kết luận: Tại sao không chứ? Thiên tài cũng là người bình thường thôi mà.

“Này...” Chu Vận nuốt miếng cơm trộm xuống, cất lời, “Lý Tuân, cậu...”

Cô vừa lên tiếng đã thấy gương mặt người đối diện thả lỏng, mỉm cười.

Lời cô nói bị nụ cười của cậu ngắt ngang, Lý Tuân hất cằm ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Cô nhìn kia.”

Chu Vận quay đầu. Trời đổ tuyết rồi!

Trận tuyết đầu mùa năm nay đến muộn, khi cả thành phố không còn ai nữa nó mới chậm rãi kéo đến, thu hút những ánh mắt ít ỏi còn sót lại. Bông tuyết rất nhỏ, chúng mong manh chao liệng trên không trung, phiêu lãng muôn nơi mà không chịu rơi xuống. Dưới bầu trời u ám dịu hiu, chúng toát lên nét dịu dàng, êm đềm và yên ả.

“Mới vừa rồi cô định nói gì?”

“Ồ, tôi đi cùng với cậu.”

“Đi đâu?”

“Công ty Lam Quan.”

Lý Tuân thoáng sững người rồi nhẹ nói: “Đi gì mà đi, mau về nhà ăn tết đi.”

“Nhà tôi cũng gần đây thôi.” Chu Vận nói, “Đi xe lửa hay xe khách chỉ mất vài giờ, không phải vội. Với lại, thêm một người thì thêm một phần lực mà.”

Lý Tuân giều cợt: “Lực gì, lực xách giỏ à?”

“Xách giỏ cũng được.”

Lý Tuân nhìn cô.

“Quyết định vậy đi.” Chu Vận lại cúi đầu ăn tiếp.

Sau giây lát yên lặng, Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc: “Phục cô thật.”

Rời khỏi tiệm ăn đã là xế chiều. Lúc đẩy cửa ra, Lý Tuân chợt rùng mình.

“Mẹ nó, sao ngày càng lạnh vậy!” Cậu sai bước đi đến ngã tư, thuận tay đẩy Chu Vận vào lại tiệm ăn, “Cô vào trong chờ đi, tôi gọi được xe rồi hẵng ra.”

Tôi mặc nhiều hơn cậu đấy!

Trời đổ tuyết không dễ bắt xe, Chu Vận ở trong tiệm nhìn bóng lưng cao gầy và bả vai đang co ro của Lý Tuân, năm phút sau cô đi ra ngoài đối ca. Mối Lý Tuân đã cóng đến tím ngắt rồi.

Cuối cùng đã bắt được xe, khi về đến trường tuyết rơi càng lớn hơn, gió cũng trở nên rít gào. Rốt cuộc Lý Tuân không giả bộ cool ngầu nổi nữa, cậu lao xuống xe phi thẳng về văn phòng tổ chức nhanh như chớp. Chu Vận ở phía sau cười khanh khách. Cười xong cô lại hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt. Tuyết đầu mùa thật là tươi đẹp.

Ngày hôm sau Lý Tuân đã bị cảm.

“Đáng đời cậu.” Chu Vận lạnh mặt nhìn Lý Tuân.

Cậu bị ốm khiến tính tình càng trở nên cáu kỉnh, mắt hằn tia máu như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Chu Vận đưa thuốc đã mua cho cậu.

“Uống ba viên.”

Lý Tuân cầm thuốc, dốc ra năm viên tọng vào miệng.

Chu Vận kinh ngạc: “Cậu làm gì thế?”

“Uống thuốc không chết đâu.” Cậu khó chịu nói, “Lần đầu uống thuốc phải uống nhiều một chút, ngay cả

kiến thức thông thường này mà cô cũng không biết à?”

Đây là kiến thức thông thường của hành tinh nào thế?

Vì sức khỏe không cho phép, cậu đành để Chu Vận xử lý logo trang chủ. Ông chủ Lý nổi bốn chiếc ghế văn phòng lại làm giường tạm, nằm nghỉ ngơi. Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh nhấp chuột và gõ bàn phím, cùng tiếng hít thở đều đặn của Lý Tuân.

“Cứ làm đại một cái đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến hoạt động của hệ thống, sau này tôi sẽ bảo người ta thay cái khác.” Cậu nhắm mắt nói, Chu Vận còn tưởng rằng cậu đã ngủ thiếp, hóa ra chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi.

Mở phần mềm đồ họa lên, tay Chu Vận chống cằm suy tư. Chốc lát sau cô lại như lạc vào cõi tiên. Tiếng hắt hơi của Lý Tuân đã gọi cô hoàn hồn trở lại. Dù sao cũng phải thay, tạm thời vẽ một cái trước vậy.

Trong tầm mắt là rừng trúc ngoài cửa sổ, Chu Vận liền căn cứ vào hoàn cảnh thực tế này để vẽ. Cô thật sự không giỏi về thiết kế đồ họa cho lắm, một cái logo mà vẽ những bốn giờ mới xong. Việc này còn khó hơn lập trình cả vạn lần.

“Xấu chết đi được...” Không biết Lý Tuân đã thức dậy tự lúc nào, khoanh tay đứng sau cô bình luận, “Màu sắc không tự nhiên, bố cục lại xấu.”

Chu Vận nghiêng răng.

Lý Tuân: “Cô có phải là con gái không thế?”

Cô đẩy chuột đi, quay đầu lại: “Cậu không hài lòng thì tự mà vẽ.”

Lý Tuân cúp mắt nhìn cô giây lát mới hờ hững nói: “Cho lên trang chủ đi.”

Cậu chỉ chê cho sướng mồm thôi! Cô chèn hình ảnh vào, Lý Tuân ở phía sau ho khan vài tiếng. Về sau cậu càng ho càng dữ dội, giống như muốn dẫn xuống cảm giác khó chịu.

Vẽ hình suốt bốn giờ mà khi chèn vào chỉ mất bốn phút. Chu Vận thao tác nhanh chóng, làm xong liền cho chạy thử, sau đó đứng dậy.

“Tôi đi ra ngoài một lát, cậu ở đây đợi tôi.”

“Làm gì?”

“Tôi mua thuốc ho cho cậu, cậu cứ ho như thế hòng không thể chịu nổi đâu.”

“Không cần thiết.”

Chu Vận không thèm nghe, cầm lấy áo khoác: “Cậu đợi tôi một lát, tôi trở lại ngay.”

“Này!” Chu Vận chạy đi còn nghe thấy tiếng Lý Tuấn gọi với theo trong hành lang, “Quay lại đây, tôi đưa tiền cho cô.”

Tôi không đủ tiền mua nổi thuốc ho á? Cậu cũng xem thường tôi quá rồi đấy!

Chu Vận chạy đến nhà thuốc, được dược sĩ giới thiệu mua chai siro trị ho. Cô thật lòng cầu mong Lý Tuấn có thể chóng khỏi. Ngày mai phải đến công ty Lam Quan rồi, lỡ như cậu không nói được lẽ nào bắt cô nói chuyện với người phụ trách sao?

Việc này không được đâu! Cô không phải cậu, cô không chịu được áp lực lớn như thế. Chu Vận vừa hi vọng cậu mau chóng khỏi bệnh, vừa cảm thấy cậu thật đáng đời.

“Giờ chiều sét đánh...” Chu Vận đang nghiêng răng nghiêng lợi nói, thì bỗng điện thoại vang lên, lấy ra xem là mẹ cô gọi đến. Cô dừng bước tức tốc, “Alo?”

Mẹ quan tâm hỏi: “Chu Vận, bên lớp trưởng con thế nào rồi?”

“Một hai ngày nữa sẽ kết thúc ạ.”

“Đừng làm nữa, mau về nhà thôi. Giúp đỡ chút là được rồi, dốc sức như vậy khỏi phải ăn tết mất.”

“Con...”

“Dì Giang của con đến chơi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Tối?” Cô cho rằng mình nghe lầm, “Tối nay á?”

“Đúng vậy.” Mẹ cô cười nói, “Con trai của dì Giang cũng về nước, con còn nhớ cậu ta không? Cũng là sinh viên trường danh tiếng đấy, không giống với trong nước đâu. Con về nhà trò chuyện với cậu ta học hỏi chút kinh nghiệm, chuẩn bị cho tương lai.”

“Ngày mai đi, hôm nay con không sắp xếp kịp ạ. Ngay cả vé xe con còn chưa mua nữa.” Chu Vận nhanh chóng tính toán thời gian trong đầu, “Trước tối mai con chắc chắn sẽ về đến nhà.”

“Yên tâm đi.” Mẹ cô thông thả, “Đúng lúc ba con cũng đang ở chỗ con, hôm nay ba con có cuộc họp, họp xong là nghỉ tết rồi. Mẹ bảo ba đến đón con, hai cha con cùng nhau về nhà. Con giải thích với lớp trưởng của con một chút, đây cũng là chuyện đột ngột. Mẹ tốn công lắm mới mời được dì Giang đến chơi, con trai dì ấy bận học hành tối tăm mặt mũi mà còn sắp xếp thời gian rảnh gặp con, con nói xem có phải nể mặt con lắm không? Mau thu dọn đồ đạc, ba con sắp đến rồi, đừng để ba đợi.”

Mẹ cô nói liền thoảng một hồi xong liền cúp máy. Chu Vận dậm chân bình bịch. Một ngày, chỉ còn thiếu một ngày nữa thôi! Vương Vũ Hiên, sao máy bay của anh không rơi chết đi cho rồi!

Hơn nửa tiếng sau, Chu Vận lại nhận được điện thoại, Lý Tuân bất mãn nói: “Cô đã đi đâu vậy, mua thuốc mà lâu thế hả?”

Cô vút điều thuốc thứ ba đã hút xong xuống đất, giẫm lên dập tắt: “Về ngay đây.”

Mới vừa cúp điện thoại của Lý Tuân, thì ba cô đã gọi điện đến. Chu Vận thật sự muốn đập vỡ di động ngay và luôn. Cô không bắt máy, chạy một mạch về văn phòng. Ít nhất phải đưa siro cho cậu trước đã.

Lý Tuân đang ngồi ở chỗ của cô chạy thử chương trình, cô hồn hển chạy đến, đặt chai siro trước mặt cậu.

Lý Tuân chú tâm nhìn máy tính, ra lệnh với cô như ông chủ: “Đi rót cốc nước cho tôi.”

Chu Vận đứng yên đấy. Cậu liếc sang: “Cô bảo tôi uống khô à?”

Giọng cậu khàn đặc, bình thường giọng nói hay thế mà giờ đã khàn đến thế này. Lòng Chu Vận phiền não, ba điều thuốc không đủ để làm vơi đi những phiền muộn trong lòng cô.

“Sao thế?” Cậu nhanh chóng nhận ra cô có vẻ bất thường.

“Lý Tuân, nhà tôi...” Chu Vận ngập ngừng.

Lý Tuân nhướng mày.

“Nhà tôi... có chút việc gấp... Tôi có thể phải về trước.”

Rừng trúc ngoài cửa sổ yên ắng. Lý Tuân chỉ khựng lại chốc lát, rồi nói: “Không xảy ra việc gì lớn chứ.”

Cậu đừng ân cần hỏi thăm như vậy, tôi chỉ về hầu cơm với một tên du học sinh thôi! Cô lắc đầu.

Lý Tuân nhẹ nhõm: “Được, dù sao cũng không cần làm gì nữa, về nhà ăn tết đi.” Cậu cầm lấy gói thuốc trên bàn, khẽ nói.

Cô định khuyên cậu đừng hút nhưng lại không thốt nên lời.

Điện thoại di động lại vang lên, Lý Tuân ra hiệu với cô: “Điện thoại kìa, ngây người gì thế.”

Chu Vận bắt máy, lại là ba cô gọi đến.

“Chu Vận à, sao khi này không nghe điện thoại?”

“Con để chế độ im lặng ạ.”

Lý Tuân đưa tay lấy áo khoác.

“Mẹ con đã nói cho con biết rồi chứ! Ba sắp đến rồi, nửa giờ sau con ra ngoài cổng trường nhé.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lý Tuân đã mặc áo khoác xong.

“Đi thôi, tôi đưa cô ra bến xe.”

“Không cần đâu.” Chu Vận nói.

Cậu nhìn cô nhưng cô không dám nhìn lại. Hồi lâu sau, Lý Tuân lại cởi áo khoác ra.

“Đi đường cẩn thận.” Cậu quay người ngồi lại chỗ cũ, bắt đầu gõ bàn phím liên hồi.

Chương 24:

Bây giờ tối Chu Vận và ba mới về đến nhà, đã gặp ngay hai mẹ con dì Giang Lâm vừa xuống xe. Giang Lâm và Chu Quang Ích vừa trò chuyện vừa đi vào trong, Chu Vận và Vương Vũ Hiên đi theo sau.

“Bây giờ trường học mới cho nghỉ à?” Anh ta hỏi cô.

“Ừ.”

Cửa vừa mở ra, hơi ẩm và mùi thức ăn thơm lừng đã bay đến, mẹ Chu Vận nhiệt tình ra đón họ.

“Trùng hợp quá vậy.” Mẹ cô kinh ngạc, “Hai bên gặp nhau ở ngoài cửa à!”

“Phải đấy.” Giang Lâm cũng nói, “Thật là trùng hợp.”

Dì Giang Lâm và mẹ Chu Vận là bạn thân, hai người vừa gặp mặt đã nói chuyện liên miên. Chu Vận thay dép ở cửa, nghe thấy mẹ nói: “Sao càng ngày càng thấy bà trẻ thế.”

Giang Lâm khách sáo: “Trẻ gì mà trẻ, hơn năm mươi tuổi, thành bà già rồi.”

“Ai mà tin nổi bà đã hơn năm mươi chứ.” Mẹ cô vỗ vai dì Giang Lâm, cười nói, “Con trai bà đúng là giỏi giang, chưa bao giờ để bố mẹ phải lo lắng nên bà càng ngày càng trẻ đấy.”

Giang Lâm cũng cười, quay đầu lại nói với Vương Vũ Hiên: “Chào dì Lưu đi, đừng ngại ra đó làm gì?”

Wương Vũ Hiên cười gượng: “Không đứng thì làm gì hả mẹ, mẹ cứ cản đường nên bọn con không vào được đây này.”

Giang Lâm khẽ đánh Vương Vũ Hiên: “Thằng ranh này, vừa về nước đã trêu mẹ rồi à!”

Wương Vũ Hiên quay đầu chào mẹ Chu Vận: “Cháu chào dì Lưu.”

“Chào cháu, chào cháu, mau vào nhà đi.”

Thức ăn đã chuẩn bị xong, họ nhập tiệc ngay. Chu Vận về phòng thay quần áo trước, sau đó đến phòng vệ sinh, lại gặp Vương Vũ Hiên ngay cửa. Hai người đều dừng bước.

Wương Vũ Hiên nhường lối.

“Lady first.”

“Cảm ơn.”

Chu Vận rửa tay rồi đến phòng ăn, mẹ cô đang trò chuyện rôm rả với dì Giang Lâm, nhìn thấy Chu Vận liền vẫy tay.

“Mau đến đây, trò chuyện với dì Giang con đi nào.”

Giang Lâm xoa tay: “Nói chuyện với dì chán lắm, cháu nói chuyện với Tiểu Vũ đi. Hai đứa đã bao lâu không gặp rồi nhỉ, dì tính xem...”

Mẹ cô tiếp lời: “Sắp sáu năm rồi, kể từ hồi Tiểu Vũ đi du học đến giờ vẫn chưa gặp lại.”

“Ôi đúng vậy đấy, thời gian trôi nhanh quá. Chu Vận đã thành thiếu nữ rồi, mà còn ngoan ngoãn nữa chứ.”

“Ng ngoan gì mà ngoan.” Mẹ cười nhìn Chu Vận, “Nó cứ như quả bom nổ chậm ấy.”

Chu Vận không biết nói gì. Vương Vũ Hiên đi đến, được mẹ cô sắp cho ngồi cạnh cô. Chu Vận cứ nghĩ mãi về chuyện lúc chiều nên lơ đãng, bưng bát cơm rất lâu nhưng chẳng ăn được bao nhiêu.

“Sao em ăn ít thế? Không đói hay là đang giảm cân?” Vương Vũ Hiên nhỏ giọng hỏi.

“Làm gì có, anh cứ ăn đi.”

“Anh đói chết đi được.” Vương Vũ Hiên ăn rất nhanh, loáng cái đã hết một bát cơm, “Tài nấu nướng của dì Lưu vẫn ngon như ngày nào.”

Mẹ cô ngồi đối diện nghe thế liền nhoẻn môi cười: “Đúng là Tiểu Vũ ngoan nhất, ăn nhiều vào đi cháu, dì nấu nhiều lắm.” Bà lại nói với Chu Vận, “Lát nữa con và anh Tiểu Vũ nói chuyện nhiều vào nhé. Anh ấy là sinh viên loại xuất sắc, giành được học bổng toàn phần đấy. Tiểu Vũ, dì nghe mẹ cháu nói sau khi cháu tốt nghiệp có thể được giữ lại trường hả?”

Vương Vũ Hiên ngại ngừng nói: “Mẹ cháu nói mà dì cũng tin à?”

Giang Lâm chỉ vào anh ta, nói với mẹ Chu Vận: “Bà xem thằng nhóc này đi, cái gì cũng giữ kín như bưng chẳng chịu nói.” Rồi quay sang con trai mình, “Con sợ gì, ở đây đâu có người ngoài.”

“Là người nhà mới phải nói thật, nếu có người ngoài con đã chém gió vun vút rồi.”

Mẹ Chu Vận bị Vương Vũ Hiên chọc cười khanh khách. Chu Vận im lặng nhìn họ mỗi người một câu giống như đang chuyển bóng cho nhau vậy. Thật muốn rời khỏi bàn quá đi mất!

Chu Vận liếc sang Vương Vũ Hiên, lòng thầm hỏi chừng nào anh ta mới ăn xong đây?

Dường như Vương Vũ Hiên cảm nhận được những lời thét gào từ tận đáy lòng Chu Vận, sau khi ăn xong bát thứ hai, anh xếp gọn bát đũa của mình, xoa bụng nói: “No quá dì Lưu ạ. Bọn cháu ăn xong rồi, xin phép mọi người ra ngoài trước đây. Cả nhà cứ từ từ trò chuyện ạ.”

Mẹ bảo Chu Vận: “Con đưa anh Tiểu Vũ đi dạo đi, hai anh em nói chuyện vui vẻ nhé.”

Chu Vận đứng dậy, dẫn Vương Vũ Hiên lên tầng, sau lưng còn vang tiếng trò chuyện của mẹ và dì Giang Lâm: “Tôi cũng có ý định đưa nó đi du học, là chỗ quen biết nên tôi cũng nói thẳng, bây giờ trường trong nước thật sự...”

Lên tầng hai, tiếng người trò chuyện giảm dần.

Chu Vận đẩy cửa phòng ra, Vương Vũ Hiên nói phía sau: “Đây là phòng em à?”

“Ừ.”

“Ngăn nắp thật.”

“Không ai ở đương nhiên phải ngăn nắp rồi.”

Vương Vũ Hiên nói: “Đâu giống. Khách sạn cũng ngăn nắp nhưng lại lạnh tanh, còn ở đây vừa nhìn đã biết được thói quen sinh hoạt của chủ nhân rất tốt rồi.”

Chu Vận cười rồi quay đầu nói: “Anh đừng nói chuyện kiểu như lần đầu đến đây vậy.”

Vương Vũ Hiên cũng cười: “Thế này không phải là trở về chốn cũ, tìm chút cảm giác mới mẻ sao.”

Vương Vũ Hiên lớn hơn Chu Vận năm tuổi, bởi vì hai bà mẹ là chỗ thân thiết nên từ bé họ đã biết nhau. Vương Vũ Hiên thường xuyên bốc phét với Chu Vận nói rằng khi cô còn bé tí đã bị anh ta ôm rồi, có đánh chết Chu Vận cũng không tin. Chỉ tiếc kể từ khi đi học thì cả hai đều chú tâm học hành, không còn qua lại nhiều nữa.

Chu Vận đưa cốc nước cho Vương Vũ Hiên, hai người ngồi trên chiếc sofa nhỏ tán gẫu.

“Không hỏi anh gì à?” Vương Vũ Hiên nói, “Khi này dì đã dặn em thế nào, em quên rồi sao?”

Chu Vận lấy máy tính từ trong túi ra, nói: “Trăng ở nước ngoài có tròn không?”

Vương Vũ Hiên chặc một tiếng: “Miễn cưỡng quá.”

Chu Vận mở máy, Vương Vũ Hiên dẫu môi: “Trò chuyện với anh chán lắm sao mà phải lên mạng chơi.”

“... Không, em kiểm tra hộp thư thôi.”

Thật ra Chu Vận cũng không phải muốn kiểm tra hộp thư, chẳng qua đã tạo thành thói quen, hễ rảnh là mở máy tính lên.

Vì Vương Vũ Hiên ngồi bên cạnh xem, Chu Vận đành phải đăng nhập vào hộp thư cho có lệ, không ngờ là có thư mới thật. Phòng giáo vụ gửi thư thông báo đã có thành tích cuối kỳ.

“Ồ!” Vương Vũ Hiên kích động nói, “Có điểm rồi kìa, mau xem đi.”

“...”

Chu Vận lặng thinh nhìn về phía Vương Vũ Hiên.

Vương Vũ Hiên giục cô: “Mau xem đi.”

Chu Vận vào web trường, ấn vào phiếu điểm cuối kỳ.

Vương Vũ Hiên còn để ý hơn cả cô, sáp người lại nhanh chóng nhìn bảng điểm một lượt, xuýt xoa: “Em Chu giỏi quá, đúng là không phải dạng vừa đâu, điểm môn nào cũng cao ngất! Nhanh mở bảng xếp hạng xem đi, anh xem thử trường trong nước hiện tại giỏi đến cỡ nào.”

Anh ta nói xong hồi lâu vẫn không thấy chuyển trang web khác.

“Em Chu?”

Vương Vũ Hiên quay đầu, đúng lúc thấy Chu Vận đang cười. Dĩ nhiên không phải là cười với anh ta mà là đang cười với phiếu điểm.

Điểm thi môn “Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác” được 97 điểm. Thiếu ba điểm nữa thì đạt điểm tuyệt đối, nhưng chẳng sao cả, dù sao thế giới cũng không hoàn mỹ mà.

Trong đầu cô hiện lên vẻ mặt kiêu căng của thủ khoa nào đấy dưới ánh sáng, thế là càng cười tươi hơn. Đến khi hoàn hồn lại đã thấy Vương Vũ Hiên đang kinh ngạc nhìn cô.

Cô hỏi: “Sao vậy?”

Vương Vũ Hiên lắc đầu: “Không có gì.”

Anh ta dời mắt, nhìn về phía tủ sách bên cạnh, nhưng rồi nhanh chóng quay đầu lại: “Em Chu.”

“Hả?”

“Anh khen em một câu được không?”

“Khen đi.”

“Anh sợ em sẽ kiêu ngạo.”

“Vậy thì đừng khen.”

“Nhưng anh không nhịn được.”

“...”

Chu Vận gập máy tính lại. Vương Vũ Hiên chợt nói: “Em đã trở nên xinh đẹp rồi.”

Chu Vận khựng lại, rồi nhướn mày ngay lập tức: “Thật không?”

Vương Vũ Hiên nói: “Em xem đi, anh đã nói là sợ em sẽ kiêu ngạo mà.”

Chu Vận nhún vai, Vương Vũ Hiên không đùa nữa, hỏi nghiêm túc: “Dì Lưu có ý định cho em ra nước ngoài, bản thân em cảm thấy thế nào?”

“Còn chưa nghĩ đến.”

“Đến lúc đó mới nghĩ sẽ không kịp đâu, nếu đã có dự định thì nhất định phải chuẩn bị nhanh đi. Đừng học lệch, nhưng môn chuyên ngành phải xuất sắc, tốt nhất là có thể đăng được bài lên sách báo nào đó. Con đường này anh đã từng đi qua, nếu em cần, anh có thể giúp em.”

Chu Vận gãi mặt: “Em không thuộc trường phái lý luận, không thích viết bài.”

“Trường phái thực tiễn cũng được, tham gia nhiều cuộc thi lớn, càng nhiều càng tốt.” Vương Vũ Hiên nói tiếp, “Anh học tài chính, không biết về ngành công nghệ thông tin của em, nhưng mà có lẽ cũng giống nhau thôi, chờ anh về sẽ giúp em...”

“Ngừng ngừng.” Chu Vận nhắc nhở anh ta, “Em còn chưa học xong năm nhất nữa đấy...”

Vương Vũ Hiên nhìn cô rồi cười xòa: “Cũng đúng, em vẫn còn là trẻ con. Có điều phải nhanh chóng tính toán đi thôi, cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị trước.”

Anh có thể ở lại trường làm giảng viên được rồi đấy!

“Sống ở nước ngoài có vất vả lắm không?” Chu Vận cố nói lảng sang chuyện khác.

Vương Vũ Hiên lắc đầu, dăm chiêu nói: “Nếu bản thân xác định rõ mục tiêu theo đuổi sẽ không vất vả.”

“Nghĩa là sao?”

Vương Vũ Hiên nói: “Thế giới bên ngoài xa hoa, dễ khiến con người mù quáng. Có rất nhiều người bất chấp vị trí của bản thân, lãng phí thời gian theo đuổi những thứ không thuộc về cuộc sống của mình. Anh xuất ngoại đã sắp sáu năm, từng gặp rất nhiều người như thế.”

“Thế nhưng cũng chẳng có cách nào.” Anh lại nói, “Đồng hương ở nước ngoài ít, muốn hòa nhập vào xã hội mới thì nhất định phải hòa tan vài điều gì đó. Nhỏ là một vài thói quen, lớn là giá trị quan. Nói thật với em, bây giờ anh cũng đang cố gắng không để bị hòa tan đây này.”

Chu Vận hỏi: “Cố gắng điều gì?”

Vương Vũ Hiên nửa đùa nửa thật: “Cố gắng không chêm tiếng Anh khi nói chuyện đấy.”

Chu Vận cười.

Chín giờ rưỡi, dì Giang Lâm đến gọi Vương Vũ Hiên.

“Chuẩn bị về thôi con!”

Mẹ và dì Giang Lâm ở dưới tầng hẹn thời gian cho cuộc gặp mặt lần sau là mừng Bảy tết.

“Lâu lắm cháu nó mới về nhà một chuyến, bà phải bồi bổ cho Tiểu Vũ nhiều vào. Nhìn đi, cháu nó đã gầy còm rồi kìa.” Mẹ cô đưa họ đến tận cửa, lại nói tiếp, “Tiểu Vũ, cháu đã trao đổi số điện thoại với Chu Vận chưa?”

Vương Vũ Hiên nói: “Đã lưu rồi ạ.”

“Sau này nếu con bé có gì không hiểu thì phiền cháu giúp đỡ nhé. Cháu cũng đừng chê phiền.”

Vương Vũ Hiên nhoén môi nhìn Chu Vận: “Cháu lại thích được làm phiền ạ, em nhớ phiền anh nhiều nhiều nhé em Chu!”

Chu Vận á khẩu.

Tiền người đi rồi, mẹ mới kéo tay Chu Vận.

“Ôi, đừng để mẹ nghĩ xấu nào, mau vào nhà đi thôi.”

Trước khi mẹ tâm sự với cô, Chu Vận đã đi lên tầng lấy máy tính xuống đưa cho mẹ.

“Mẹ, mẹ xem đi.”

Chu Vận đạt được bốn điểm tuyệt đối trong kỳ thi cuối kỳ, tổng thành tích đứng thứ hai trong lớp. Mẹ cô vô cùng vui mừng, gọi ba cô đến xem.

“Ông xem thành tích cuối kỳ của con gái này.”

Chu Quang Ích nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Cũng được, song vẫn cần phải cố gắng.”

Chu Vận vâng dạ.

Mẹ cô đẩy ba cô: “Ông đừng tạo áp lực quá lớn cho con mà.”

Phiếu điểm quả thật là bùa thần, có nó áp trận nên cuộc nói chuyện của hai mẹ con rất thuận lợi.

“Con nghỉ ngơi sớm đi, sắp đến tết rồi mà con lại về nhà muộn quá. Sáng mai mẹ đưa con đến trung tâm thương mại mua sắm quần áo cho kịp.”

Chu Vận trở về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ. Cô cứ trần trọc mãi trên giường không ngủ được, cuối cùng

lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Lý Tuân. Nội dung rất đơn giản, chỉ một câu: Môn Mác của tôi được 97 điểm.

Giây lát sau, Lý Tuân nhắn lại: Còn cao hơn tôi nữa cơ á?

Chu Vận bật cười. Cô không trả lời mà vùi mặt vào gối, sợ tiếng cười phát ra quá lớn.

Ánh trăng treo đầu cành như đang ngắm cảnh êm đềm của đôi trẻ.

Chương 25:

Trung tâm thương mại cuối năm chật kín nam nữ, già trẻ cứ như đi săn hàng miễn phí. Trong biển người đông đúc, mẹ cô vừa đi vừa than: “Bảo con về sớm mà con không nghe, con xem đi, đồ trong trung tâm đều bị người ta mua hết rồi kìa.”

“Sao mà mua hết được hả mẹ!” Chu Vận xách túi lớn túi nhỏ, đi ra khỏi thang máy, bước vào tầng ba khu trang phục nữ, “Ở đây vẫn còn nhiều mẫu lắm mà.”

“Còn cũng toàn là thứ người ta không thèm nên vứt lại.” Trong tay mẹ cũng xách một đồng túi, “Tại con không mang vài bộ từ trường về, làm bây giờ phải mua mới toàn bộ đây này.”

Chu Vận thầm le lưỡi. Hôm đó gấp quá, cô trở về ký túc xá chỉ kịp bỏ mấy vi tính và sách vở vào túi, nào có hơi sức đâu mà quan tâm đến quần áo chứ!

Đi vào một cửa hàng trang phục hàng hiệu, mẹ cô lựa chọn quần áo còn cô thì như người mất hồn rề rà theo sau.

Hôm nay... Cô cúi đầu xem đồng hồ, giờ đã trưa rồi. Cậu ấy đã chuẩn bị xong chưa, đã đi đến công ty chưa? Buổi sáng Chu Vận gửi một tin nhắn cho Lý Tuân nhưng không nhận được hồi âm. Cô không dám tùy tiện gọi điện thoại sợ sẽ quấy rầy cậu.

Ôi bút rút quá!

“Bộ này thế nào?”

“Xấu.”

“...”

Chu Vận hắng giọng lại, giải thích với nhân viên bán hàng đang sừng sốt: “Không phải, tôi nói trông... rất

đẹp.”

Mẹ cô hỏi: “Tối qua ngủ không đủ giấc sao mà mẹ thấy hồn con cứ lơ đãng đâu đâu ấy.”

Chu Vận sờ mũi: “Có thể là do đi bộ nhiều mệt thôi ạ.”

Mẹ tỏ vẻ thấu hiểu, nói với nhân viên bán hàng bên cạnh: “Suốt ngày chỉ biết học thôi, sắp đến tết rồi mà nó vẫn ở lại trường. Con gái mà không quan tâm đến chuyện ăn mặc gì hết.”

Nhân viên bán hàng giỏi nhìn mặt khách liền khen ngợi: “Vậy là tốt mà, vừa nhìn đã biết cô ấy là sinh viên giỏi rồi, khí chất vô cùng nổi bật.”

Mẹ đưa váy cho Chu Vận: “Con thử đi, bộ này rất đẹp.”

Chu Vận cầm váy vào phòng thử đồ. Thử đồ vào mùa đông rất phiền phức, Chu Vận bỏ kính, rồi đến áo len cao cổ. Mới cởi được giữa chừng thì điện thoại di động rung lên. Chu Vận vừa nhìn đã không màng thử đồ gì nữa, áo len treo ở cổ, đưa tay ra lấy điện thoại.

Quả nhiên là Lý Tuân hồi âm: Đang trên đường, để tối nay rồi nói.

Tối nay là mấy giờ mới được? Chu Vận có rất nhiều câu muốn hỏi cậu, nhưng luôn cảm giác bây giờ không phải lúc. Cuối cùng chỉ nhả lại hai chữ: Cố lên.

Lý Tuân không hồi âm lại cho cô. Chu Vận thay quần áo xong, cúi thấp đầu đẩy cửa phòng thử đồ ra. Nhân viên bán hàng nở nụ cười nhìn về phía cô, đang định ca ngợi lại phát hiện ra một vấn đề chết người.

“Cô ơi, cô mặc ngược rồi.”

Chu Vận cúi đầu, á khẩu.

Mẹ cô đang lựa chọn mấy bộ khác, liền quay lại nhìn thấy cảnh trở trêu này: “Mẹ bảo này, cả ngày nay con nghĩ gì trong đầu thế hả?”

Chu Vận im lặng quay vào mặc lại, lúc bước ra rồi cuộc nhân viên bán hàng cũng được cất lời khen ngợi: “Đẹp lắm. Cô à, màu trắng rất hợp với cô, da của cô đẹp quá.”

Chu Vận cúi đầu định đeo kính, nhân viên bán hàng lại nói: “Cô không đeo kính sẽ đẹp hơn đấy.”

Không mang kính thì tôi chả nhìn thấy ma nào đâu. Chu Vận mặc cả bộ soi gương. Phải công nhận mẹ cô rất có khiếu thẩm mỹ, chiếc váy trắng vải thô, vạt váy in hoa li ti, eo thắt sợi dây nịt da hươu bản một centimet. Bởi vì là kiểu mùa đông nên cô khoác thêm chiếc áo lông thú ngắn màu nhạt. Gương mặt Chu Vận thấp thoáng phía sau lớp lông xù trông rất thanh tú.

“Đẹp lắm đấy! Bộ này đẹp lắm, rất hợp với cô.” Nhân viên bán hàng khen lấy khen để.

Mẹ cô cười rạng rỡ trong tiếng khen ngợi của cô nhân viên, nói với Chu Vận: “Mẹ chọn cũng khá đấy chứ!”

Chu Vận gật đầu.

Mẹ quay sang nói với cô bán hàng: “Lấy bộ này.”

Hai mẹ con lại mua thêm vài bộ nữa, đến khi Chu Vận xách đồ sắp gãy cả tay, cuối cùng mẹ đã hài lòng.

“Mua thế cũng được rồi.” Mẹ nói, “Mấy ngày nữa đến chúc tết mấy chú mấy dì mà ăn mặc cũ xì thế kia còn ra thể thống gì.”

Trên đường về nhà, mẹ cô liệt kê lịch trình, Chu Vận thấp thỏm nghe. Sau khi về đến nhà, mẹ chuẩn bị nấu cơm nhưng cô lại chẳng thiết ăn uống, chỉ nói là chuẩn bị bài vở rồi chạy ngay lên tầng.

“Chuẩn bị bài vở làm gì nữa? Mới vừa được nghỉ tết mà, sách học kỳ sau con còn chưa có đấy.”

Chu Vận đáp lại: “Là ôn bài, con nói nhầm.”

Mẹ cô đeo tạp dề, gọi vọng lên tầng: “Nghỉ vài ngày ăn tết đi, không phải vội đâu.”

“Ôi nó muốn học thì bà để cho nó học đi.” Chu Quang Ích đang uống trà đọc báo trong phòng khách, “Nó không học thì bà nổi giận dùng dùng, đến lúc học thì lại lo lắng, rốt cuộc là bà muốn nó thế nào?”

Mẹ cô vòng tay ra sau buộc tạp dề lại, nhìn lên tầng, không nói gì nữa.

Chu Vận ngã người xuống giường, lại trăn trở lẩn một vòng. Cô liên tục nhìn đồng hồ, nhìn điện thoại di động rồi nhìn hết tất cả những thứ có thể nhìn. Sao thời gian lại trôi qua chậm thế nhỉ? Cô thử mở sách ra đọc, ngồi viết lập trình, nhưng không tập trung làm được việc gì ra hồn. Ngực như thế luôn bị thứ gì đè ép đến mức tưởng chừng không thở nổi, bồn chồn không yên.

Buổi tối, mẹ gọi cô xuống ăn cơm, Chu Vận hoàn toàn chẳng có khẩu vị, câu được câu không ứng phó cuộc

thảo luận ra nước ngoài du học với cha mẹ.

“Con cảm thấy anh Tiểu Vũ thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Bây giờ cơ hội đi du học hiếm lắm, ít ai có được. Dĩ nhiên môi trường đào tạo ở nước ngoài rất tốt, có điều nghe dì Giang con nói, năm đó anh Tiểu Vũ xuất ngoại cũng chịu rất nhiều vất vả, ở nước ngoài vẫn có thành kiến với chúng ta.”

Chu Vận nhún vai.

Mẹ nói tiếp: “Nhưng mà nếu thật sự có bản lĩnh thì cũng có thể khiến người ta thay đổi cách nhìn. Không thể cứ giam mình trong thế giới nhỏ bé, phải hòa nhập với xã hội rộng lớn của họ mới được.”

Chu Vận không hề có hứng thú, cô nhìn ra cửa sổ.

“Tuyết lại rơi rồi.” Cô nói.

“Lại à?” Mẹ cười, “Đây là trận tuyết đầu tiên đấy.”

Chu Vận giật mình. Hóa ra hôm đó thành phố này chưa có tuyết rơi. Trận tuyết kia chỉ có hai người họ thấy được. Trong phút chốc Chu Vận cảm thấy như được an ủi.

Hai giờ sáng hôm đó, Chu Vận nhận được hồi âm từ Lý Tuân: Ok rồi.

Cô thở phào, bước xuống nền đi khóa cửa, sau đó lại leo lên giường, kéo chăn trùm qua đầu rồi mới gọi điện thoại cho cậu.

“Alo?”

“Lý Tuân...”

“Ừ, cô còn chưa ngủ à?” Hình như Lý Tuân đang ở ngoài, bên kia điện thoại có tiếng gió.

Chu Vận nói: “Mới vừa xem tivi cùng với ba mẹ xong.”

Cậu cười chế giễu, rõ ràng không tin.

Chu Vận mím môi: “Việc kia...”

“Việc gì?”

Cô nghe thấy tiếng bật lửa, cũng không quan co nữa, liền hỏi thẳng cậu: “Cậu gặp người bên Lam Quan rồi hả? Họ nói thế nào? Sao muộn thế này mới nhắn lại.”

“Một đám ngu ngốc, tôi phải cho chạy thử phần mềm rất lâu.”

“Vậy họ hài lòng không?”

“Ngoại trừ logo trang chủ xấu ra thì rất hài lòng.”

“...”

“Mai mới bàn kỹ về hợp đồng, trước tết sẽ ký kết.”

“Ặc.”

Lý Tuân đứng ở ngã tư đường hút thuốc trong gió tuyết. Trận tuyết này lớn hơn trận lúc trước, nhiệt độ về đêm lại hạ xuống âm độ, mặt đất phủ một lớp băng mỏng. Cậu cười nói: “Được rồi, an tâm chưa, ngủ đi.”

Chu Vận: “Khoan đã, cậu hết cảm chưa?”

Lý Tuân: “Hết rồi.”

“Vậy cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, nhanh chóng về nhà ăn tết đi nhé!”

Lý Tuân chột khựng lại, sau đó ừ thật khẽ.

Cúp điện thoại, tảng đá lớn trong lòng cô cũng rơi xuống. Chu Vận vươn vai, sau đó vùi mặt vào gối, che kín lại. Sau cùng hít một hơi thật sâu, gồng mình lên thét thật lớn: “Aaaaa!”

Cô sợ ba mẹ nghe thấy âm thanh nên vùi thật sâu vào gối, sâu đến mức lúc ngẩng lên, vì thiếu dưỡng khí

nên mắt nổ đom đóm. Chu Vận choáng váng nằm vật ra giường.

Vui quá đi mất! Quả thật cô đã an tâm, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô có thể ngủ ngon. Chu Vận hưng phấn cả đêm, hôm sau vẫn sinh lực dồi dào. Mấy ngày tiếp theo cô bắt đầu giúp mẹ chuẩn bị đồ tết. Bởi vì thân phận của Chu Quang Ích, mỗi năm tết đến nhà họ đều phải tiếp đón rất nhiều khách khứa, đa phần là học giả hoặc người làm bên ngành giáo dục.

May mà chuyện tiếp khách này đều bắt đầu sau đêm giao thừa. Bữa cơm tất niên chỉ có người nhà quây quần bên nhau. Nhà hàng đã đặt trước hai tháng, khách đông nghìn nghịt. Ông nội Chu Vận đã qua đời, chỉ còn bà nội hơn tám mươi tuổi, đi đứng khó khăn, đầu óc cũng lẫn lộn. Bởi vì công việc ba mẹ Chu Vận đều bận rộn, không ai chăm sóc cho bà nội nên ba đưa bà đến một viện dưỡng lão cao cấp, mỗi tuần đến thăm một lần.

Bàn họ khai tiệc sớm, bảy giờ bắt đầu, hơn tám giờ đã kết thúc. Bà nội cũng không còn khỏe nữa, nghe đám con cháu chúc tết xong bà đã buồn ngủ, cả nhà lại lái xe đưa bà về viện dưỡng lão.

Khắp thành phố đều chìm trong tiếng pháo nổ rền vang.

Đưa bà nội về viện dưỡng lão xong, Chu Quang Ích lái xe về nhà. Vì ăn no quá nên Chu Vận lười nói chuyện, dán mặt vào cửa xe, ngược mắt nhìn lên trời.

Hôm nay pháo hoa nổ rộ vang trời, còn náo nhiệt hơn cả dưới đất.

Xe chạy vào khu cư xá, tòa nhà cao tầng đã che đi tầm ngắm. Chu Vận cởi dây an toàn chuẩn bị xuống xe. Đúng lúc này cô bỗng liếc nhìn về phía đài phun nước bên ngoài cửa sổ, có một người đang đứng đó.

Xe nhanh chóng vòng qua khúc quanh, rẽ vào con đường nhỏ. Chu Vận chỉ kịp nhìn sơ qua dáng hình người nọ, ngay cả màu tóc còn chưa thấy rõ trái tim đã đập rộn rã.

Đừng kích động! Cô tự nói với mình, có rất nhiều tên con trai cao như thế mà. Thế nhưng chỉ vô dụng, tim cô vẫn đập điên cuồng.

Về đến nhà, mẹ bật tivi lên, Chu Vận chạy thẳng vào phòng vệ sinh, trở tay đóng kín cửa lại. Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Lý Tuân. Điện thoại vừa vang hai tiếng, bên kia đã bắt máy.

“Alo?”

“...” Nên nói gì đây nhỉ?

Chu Vận nói: "... Chúc mừng năm mới."

"Cô cũng vậy."

"Phần mềm kia... sao rồi?"

"Đã kết thúc từ lâu rồi, hợp đồng cũng đã ký xong."

Chu Vận ồ một tiếng, Lý Tuân hỏi cô: "Đang làm gì thế?"

Chu Vận ngồi trên nắp bồn cầu, nói: "Không làm gì cả, mới vừa ăn cơm xong, còn cậu?"

"Nhận được khoản dự chi, đang định đi phát lì xì cho nhân viên đây."

"Hả?" Chu Vận như lọt vào sương mù.

"Hả gì chứ?" Đường như cậu đang cười.

"Lý Tuân..."

"Tôi đang ở trước cửa nhà cô này."

Chu Vận nắm chặt điện thoại. Quả nhiên, khi này chính là cậu! Chính là cậu! Chính là cậu! Mẹ nó, tôi đã nói mình không nhìn lầm mà! Cô đứng lên, đi loanh quanh hai vòng rồi hạ giọng nói nhanh.

"Sao cậu biết tôi ở đâu?"

Đại gia Lý thản nhiên: "Tôi muốn tìm thông tin của cậu trong web trường khó lắm sao?"

"..."

Công nghệ thông tin không phải dùng vào việc đó đâu.

Có người gõ cửa phòng vệ sinh, tim Chu Vận giật thót, sau đó nhớ ra mình đã khóa cửa rồi.

"Chu Vận, chút nữa con muốn ăn xoài hay bưởi tráng miệng?" Là mẹ cô.

Chu Vận nói vọng ra ngoài: “Thế nào cũng được ạ, buri đi mẹ!”

Mẹ cô rời đi, bà không nghe thấy cô đang nói điện thoại trong nhà vệ sinh, vậy là phải cảm ơn pháo hoa tối nay rồi.

Chu Vận lại áp điện thoại lên tai: “Này Lý Tuân, lát nữa tôi có thể...”

“Tôi biết.” Giọng Lý Tuân bình tĩnh, “Cô biết khách sạn Lập Hoa ở đâu chứ.”

“Ừ.” Khách sạn đó không lớn, chỉ cách nhà cô có hai con phố thôi.

“Tôi ở đó, rảnh thì đến.”

“Ừ.”

Cô vừa định nói gì đó thì mẹ cô lại gõ cửa.

“Sao lâu vậy con? Táo sắp thâm hết rồi.”

“Con xong rồi ạ, ra ngay đây!”

Chu Vận áp điện thoại lên thì Lý Tuân đã cúp máy. Cô ra phòng khách xem tivi với ba mẹ đang tán gẫu. Tuy miệng nhét đầy hoa quả, mắt dán vào chương trình trên tivi nhưng hồn cô đã trôi dạt tận đâu tận đâu. Cô xem vở kịch hài, chợt nhớ ra hình như mình đã quên hỏi cậu một câu rồi. Hôm nay giao thừa sao cậu không về nhà?

Chương 26:

Chu Vận xem tivi được một lúc đã cảm thấy chán, lúc định lên tầng thì mẹ nhắc nhở cô tối nay phải thức đón giao thừa.

“Còn phải thức đón giao thừa ạ?” Chu Vận nào có lòng dạ nào giao với chẳng thừa, viện cớ, “Con buồn ngủ rồi.”

“Nói bậy.” Mẹ liếc sang cô, “Mấy giờ mà ngủ, bình thường đọc truyện vô bổ cũng có thể thức suốt đêm mà.”

Chu Vận thấp thỏm ngồi trên sofa như ngồi bàn chông. Đến mười một giờ rưỡi, mẹ đã buồn ngủ. Ba đẩy mẹ bảo mẹ nghỉ ngơi sớm đi thôi. Mẹ cô ngáp dài đi lên tầng, vẫn không quên dặn dò Chu Vận: “Nhất định

phải thức đón giao thừa, 12 giờ phải đến phòng thờ khấn vái đấy.”

Chu Vận nghiêm túc ngồi yên đến mười hai giờ. Vào vài giây cuối cùng khi nhóm nghệ sĩ xếp hàng ngang đếm ngược trên tivi, Chu Vận cũng đứng dậy.

Phòng thờ nhà cô sửa từ phòng kho ở phía Bắc tầng ba, vì bà ngoại cô tin Phật, nên thỉnh thoảng... mẹ cũng tin. Vừa bước vào phòng đã thấy u ám, mùi đàn hương sức nức.

Chu Vận quỳ trên đệm, nhìn đồng hồ, đã đúng mười hai giờ. Làm theo yêu cầu của mẹ, cô dập đầu lạy tượng Phật ba cái, chuẩn bị cầu khấn.

Lúc cúi lạy, sợi dây chuyền thánh giá trên cổ thông xuống, Chu Vận sửng sốt. Cô gần như đã quên mất... Trên thực tế quả thật cô thường xuyên quên bém rằng mình còn đeo sợi dây chuyền này. Sợi dây rất cũ, kiểu dáng cũng không độc đáo, mới mẻ gì, được làm bằng kim loại rẻ tiền, giờ mặt ngoài đã bị tróc lớp mạ.

Chu Vận không còn nhớ rõ dáng vẻ chủ nhân của sợi dây chuyền này nữa, mỗi khi cô nhớ lại trong đầu chỉ xuất hiện một bóng dáng mờ mờ. Cô bé kia kiêu ngạo như một con khổng tước.

Cô lại bỏ dây chuyền vào cổ áo, sau đó phát hiện hình như mình đã quên cầu khấn rồi. Thôi bỏ đi!

Mười hai giờ là lúc pháo hoa rực rỡ nhất, Chu Vận đi ra khỏi phòng thờ, gọi hai tiếng vọng xuống tầng dưới, giọng ba cô truyền đến từ phòng ngủ: “Ba mẹ ngủ trước, con cũng nghỉ sớm đi.”

Chu Vận đáp lời: “Vâng.”

Cuối cùng đêm tối đã vén bức màn lên. Chu Vận trở về phòng, khóa trái cửa, ngoài cửa sổ pháo hoa nổ đi đùng, hoa lửa ngợp trời. Cô nằm trên giường ngơ ngẩn chốc lát, sau đó đi đến phòng tắm. Đến khi cô tắm xong, sấy khô tóc, dọn dẹp gọn gàng tất cả mọi thứ rồi đi ra thì đã đến một giờ sáng.

Cô tiện tay ném khăn tắm xuống sàn, đi chân trần đến trước tủ quần áo. Cô tìm kiếm bên trong, cuối cùng lấy ra chiếc váy trắng tinh mới mua.

Thay váy xong, Chu Vận nhìn vào gương, nhẹ nhàng thoa một lớp phấn lên mặt, tô son nước màu hồng nhạt. Cô chớp mắt ngắm mình trong gương, rồi trở về giường lẳng lặng ngồi đợi.

Trên đời này, chờ đợi là việc khó chịu nhất. Rõ ràng âm thanh rền trời ngoài cửa sổ nhưng cô lại loáng thoáng nghe thấy nhịp tim đập của mình đang đập rộn rã. Ngón tay đan vào nhau rất chặt, đã vậy còn đổ mồ hôi.

Kích thích quá... Cô mím môi, mẹ nó kích thích thật.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, âm thanh bên ngoài từ từ lắng xuống. Thình thoảng vang lên tiếng nổ giòn giã truyền đến từ phương xa, nhắc nhở mọi người đây là một đêm đặc biệt và nó vẫn chưa kết thúc.

Đến hai giờ, Chu Vận đứng lên, cầm túi của mình, rón rén rời phòng. Chân đi trên nền nhà như thể hồn ma đang lướt.

Trong nhà vô cùng im ắng, ba mẹ cô đều đã ngủ say, không hề bị tiếng pháo ảnh hưởng. Cô xuống tầng một, lấy đôi giày cao gót trong tủ ra, nhưng không lập tức mang vào.

Cô nhón chân mở cửa nhà, khẽ khàng đi ra ngoài. Chân bước lên thềm đá lạnh buốt, lạnh đến mức từng lỗ chân lông đều se lại. Cô không dám xuýt xoa, đứng ở cửa suốt hai phút.

Sau khi xác định ba mẹ đều đã ngủ say, Chu Vận mới dám mang giày vào, quay đầu đi.

Đối diện với cảnh trăng tuyết trắng xóa, cô hít sâu một hơi, nhảy xuống bậc thềm, đi ra ngoài phố.

Trên đường đã không còn bóng người nhưng có rất nhiều xác pháo vút lại, giẫm lên đó vô cùng mềm mại, tựa như tuyết vậy.

Bộ váy của Chu Vận mặc vào đêm đông khuya khoắt thế này thì hơi lạnh. Chiếc ba lô của cô chỉ như một chiếc áo khoác mỏng nhưng cô hoàn toàn không muốn thay nó đi.

Trong khoảnh khắc này, cô cảm nhận được tâm trạng của Lý Tuân hôm đến phòng tranh. Vừa nghĩ đến hôm ấy, chân Chu Vận vô thức bước nhanh hơn. Càng lúc càng nhanh cho đến khi cất bước chạy băng băng. Tóc và vạt váy tung bay theo nỗi kích động trào dâng trong lòng.

Đồng hồ đã điểm quá nửa đêm, cô là con thuyền duy nhất lênh đênh trên biển đêm mịt mù. Phố Lập Hoa chỉ cách nhà Chu Vận hai con phố, nơi này tập trung rất nhiều khách sạn, nhà hàng nhỏ và hằng hà những cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Chu Vận biết vị trí của khách sạn Lập Hoa, cô chạy một mạch đến đó. Trong đại sảnh có nhóm người đang tụ tập đánh bài với nhau, vừa liếc mắt đã thấy ngay mái tóc vàng rực kia.

Rốt cuộc dự án đã hoàn thành, cậu không phải chịu khổ chịu cực như thế phải trả mỗi thâm thù đại hận nữa, cuối cùng đã biết cười.

Anh chàng tóc vàng nào đó đang xắn tay áo chuẩn bị đánh ra con át chủ bài, hành động lưu loát bị một

tiếng gọi cắt ngang.

“Lý Tuân!”

Cậu khựng lại hai giây, sau đó quay đầu lại, vẻ mặt đặc trắng biến thành ngây ra như phồng, kinh ngạc nhìn cô từ đầu đến chân, cuối cùng thốt ra hai chữ cảm khái rất khê: “Khỉ thật...”

Dáng vẻ Lý Tuân nghiêng đầu, miệng ngâm điệu thuốc, tay còn giữ tư thế rút bài quả thật trông khá buồn cười khiến Chu Vận cười rộ lên, mà ngay cả chính cậu cũng bật cười.

“Cuối cùng là đánh quân gì, có đánh nữa không hả?” Người tiếp theo giục cậu.

Lý Tuân vứt bài trong tay: “Xin lỗi, không đánh nữa.”

“Sao thế hả?”

Lý Tuân nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Gấu đến rồi.” Cậu bỏ hết tiền thắng bài vào giữa, “Không nhiều lắm, mọi người cứ lấy mua thuốc hút.”

Cậu thắng nhiều nhất trong bàn, bây giờ trả tiền lại, mọi người liền rới rít chúc cậu năm mới vui vẻ. Lúc xào bài lại lần nữa, họ thừa dịp ngó nghiêng phía sau cậu, ai cũng mang vẻ cười cợt, có người còn nháy mắt với Lý Tuân: “Còn rề rà làm gì, mau lên phòng đi.”

Lý Tuân đứng dậy trong tiếng cười khà khà, đặc ý đi đến trước mặt Chu Vận.

Chu Vận chợt nảy ra ý tưởng xấu, khê bước đến nhỏ giọng nói: “Nếu bây giờ tôi quay về thì cậu có bị mất mặt không?”

“Có đấy.” Cậu cúi đầu, mặt tươi cười, “Công chúa điện hạ muốn bỏ đi sao?”

Chu Vận nhếch môi: “Còn phải xem biểu hiện của cậu nữa.”

“Bao cô hài lòng.”

Chu Vận nhướng mày.

Lý Tuân hỏi: “Còn đi nữa không?”

“...” Cô nhỏ giọng, “Vậy khoan đi đã.”

Lý Tuân khom người, nói bên tai cô với giọng bồn chồn: “Tạ chủ long ân.”

Chu Vận nén cười, đi lên tầng với Lý Tuân, mới vừa đi đến nửa cầu thang đã nghe thấy người bên dưới nhao nhao. Mặt cô hơi nóng, năm mới thật vui vẻ.

Quy mô khách sạn Lập Hoa tương đối nhỏ, lối đi chật hẹp, chủ yếu là phòng đơn. Lý Tuân lấy chìa khóa ra mở cửa, Chu Vận đứng phía sau yên lặng chờ. Cô trộm nhìn cậu, trong hành lang chật chội, dưới ánh đèn mờ tối trông vóc dáng cậu rất cao, như thể gần bằng với khung cửa.

Cửa mở ra, Lý Tuân nghiêng người, quay đầu nói với Chu Vận: “Mời công chúa vào.”

Chu Vận bước vào phòng, nhìn lướt một vòng: “Bừa bộn quá.”

Cậu cười cười, vứt chìa khóa lên bàn.

“Tôi đi rửa mặt cái đã.”

Hôm nay Lý Tuân dường như rất độ lượng. Chu Vận cố gắng tìm một chỗ có thể ngồi trong phòng.

Căn phòng này thật sự quá bừa bãi, không phải cậu mới đến hôm nay sao, rất khó tưởng tượng một người có thể khiến căn phòng rối thành ra thế này chỉ trong vòng một ngày. Cậu không mang vali, chiếc túi thể thao màu đen trong góc tường đã kéo ra một nửa, quần áo bên trong vo tròn cả lại.

Lý Tuân ra khỏi phòng vệ sinh: “Đứng đấy làm gì, ngồi đi.”

“Cậu bảo tôi ngồi đâu bây giờ.”

Lý Tuân vừa lau tay vừa nhìn xung quanh, cuối cùng hất cằm về một phía.

“Đấy.”

Giường á?

Đó là chiếc giường đơn kê sát tường.

Thôi đi! Chu Vận đi qua giải cứu chiếc ghế bị đồng quần áo chôn vùi bên dưới, nhường giường lại cho Lý

Tuân ngồi. Chiếc ghế khá cao, Chu Vận rất hài lòng khi có thể nhìn bao quát được xung quanh.

“Phòng cậu lộn xộn quá.” Cô lại nói.

“Ừ.”

“Giống như chuồng heo vậy.”

“Ừ.”

Cô chê bai không hề nể tình, ngược lại chỉ nhận được từng tiếng đồng ý thản nhiên từ cậu.

Điều này không đúng cho lắm! Hôm nay cậu hiền lành đến lạ. Bất kể là có thật sự tán đồng với đánh giá của Chu Vận hay không, tóm lại Lý Tuân hoàn toàn không có ý đấu võ mồm, cô nói gì cậu đều đồng ý tất. Lẽ nào cậu hoàn toàn không để ý đến chẳng?

Cậu ngáp dài, đưa tay lấy gói thuốc. Trong lúc Chu Vận đang nghĩ vẩn vơ, Lý Tuân gỡ điếu thuốc hai cái trên mu bàn tay rồi ngược mắt lên.

“Đứng lên đi.”

“Gì cơ?”

“Đứng lên cho tôi ngắm nào.”

Chu Vận đã biết được đại khái cậu muốn làm gì rồi, cô từ từ đứng dậy. Hình như đây là lần đầu tiên cô nhìn cậu từ trên xuống như thế.

Cậu châm thuốc, nương theo ánh sáng mờ tối ngắm kỹ cô.

Chu Vận không dám nhìn thẳng vào cậu mà nhìn ra ngoài cửa sổ, đó là con đường ban nãy cô đến đây. Cô nhìn hàng cây đã rụng sạch lá trên con đường, trong đầu lại suy nghĩ miên man.

Cậu thích chiếc váy này không? Chắc là thích rồi, nếu không sao lại bảo cô đứng lên? Cô phải cảm ơn đôi mắt thẩm mỹ trang nhã của mẹ mình đây.

“Đừng hóp bụng nữa, bụng cô có nhiều mỡ đâu.”

Chu Vận á khẩu. Cậu có thể nào đừng làm hỏng cảnh thơ mộng thế không? Đã biết là cậu không thể nào hiền lành cho cô chiêm ưu thế vậy mà.

Chu Vận nản lòng, không nhin được lườm cậu một cái. Kết quả trong khoảnh khắc đó, cô trùng hợp thấy Lý Tuấn đang cúi đầu.

Cậu đang cúi đầu giấu đi nụ cười nhưng không thể nào giấu được hết. Khóe miệng vẫn còn vương lại nét dịu dàng, trong làn khói mờ ảo khiến tâm hồn người ta rung động.

Tim Chu Vận đập thành thịch, cô quay đầu đi, hi vọng có thể tìm đề tài để nói sang chuyện khác. Cô bỗng thấy một chiếc bát nhựa đặt bên máy tính, giật mình nói: “Buổi tối cậu ăn cái này à?”

“Ừ.”

“Tết nhất mà cậu ăn mì cay á?”

“Không được sao?”

“Cậu...”

Lời còn chưa dứt thì điện thoại di động đã rung lên khiến Chu Vận giật bắn. Cô lấy ra xem, khi này trước khi ra ngoài cô sợ muộn giờ về nên cài hẹn giờ thông báo nửa giờ một lần, bây giờ đã vang lên lần thứ hai rồi.

“Máy giờ phải về.” Lý Tuấn điềm nhiên hỏi.

Chu Vận ngẩng đầu: “... Trước bốn giờ rưỡi là được.”

Đã hơn ba giờ rồi, thời gian không còn lại bao nhiêu nữa. Tối nay thật sự trôi qua nhanh quá.

Chu Vận còn đang suy tư thì một món đồ trông giống trang giấy bay đến. Cô chụp lấy theo phản xạ: “Gì thế?”

Lý Tuấn cởi giày, lên giường, tựa lưng vào vách tường, ngáp một cái: “Cố gắng đi.”

Bao lì xì à?

“Mỏng thế.” Chu Vận sờ thử, tỏ vẻ khinh thường trắng trợn, “Không phải cậu nói bao tôi hài lòng sao?”

Lý Tuân nhướng mày, không lên tiếng. Chu Vận vênh ngón út lên mở bao lì xì ra, có một thứ liền rơi ra ngoài, đó là một tấm thẻ.

Ơ!

“Sau này nó là thẻ lương đấy.” Lý Tuân vươn tay, Chu Vận đem chiếc gạt tàn trên bàn đến, cậu gạt tàn thuốc xong lại nói, “Tôi đã gửi một phần tiền của dự án Lam Quan vào đó.”

Chu Vận: “Mật khẩu là gì?”

“Sáu số tám.”

Quá tầm con mẹ nó thường!

Chu Vận cất thẻ, kéo ghế lại gần hơn, nói với Lý Tuân: “Kể tôi nghe chuyện cậu đến Lam Quan đi. Cậu đã nói với họ thế nào? Họ thích ứng dụng của chúng ta không?”

Lý Tuân tỏ vẻ khinh thường: “Lớn cỡ này rồi còn nghe chuyện cổ tích trước khi ngủ à.”

Cô đá vào cạnh giường, Lý Tuân hơi khó xử: “Kể chuyện vào những lúc thế này quả thật không phải là phong cách của tôi.”

Chu Vận lặng thinh nhìn cậu. Sau khi nhìn nhau ba giây, Lý Tuân khẽ thở dài: “Được rồi...”

Cậu bắt đầu kể lại chuyện xảy ra mấy ngày qua. Chu Vận phát hiện mình rất thích nghe cậu kể chuyện, ngoại trừ giọng nói dễ nghe, thì còn là vì giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết toát ra trong lúc lơ đãng của cậu.

Chu Vận hỏi: “Lúc cậu đến đó có sợ không?”

Lý Tuân: “Sao phải sợ?”

“Một mình cậu...”

Lý Tuân đưa tay chống mặt: “Tôi đã tính toán cả rồi...”

Là sao?

“Từ lần đầu tiên tôi xem sách lập trình ở nhà người ta đến nay đã mười năm rồi.” Lý Tuân thờ ơ nói, “Tôi dùi mài kinh sử mười năm, sao có thể vô cớ bị một ứng dụng con con của xưởng thực phẩm dọa sợ chứ!” Nói xong cậu nhìn Chu Vận trêu chọc, “Đâu giống cô công chúa nào đó bị dọa sợ đến mức chột dạ khó thở trong phòng thi.”

Chu Vận nghẹn lời. Chúng ta có thể đừng nói đến chuyện này không?

Chu Vận lại hỏi Lý Tuân các chi tiết, Lý Tuân hạ thấp đám lãnh đạo cấp cao của Lam Quan hết lần này đến lần khác, cô nghe thấy mà buồn cười.

Cậu dừng lại giây lát, Chu Vận cười nhìn cậu: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lý Tuân hơi nheo mắt nghiêng người tựa vào gối, vu vơ nói, “Tôi chia tay với Thôi Hương Quân rồi.”

“Ai?”

“Thôi Hương Quân.”

Chu Vận vẫn không hiểu: “Đó là ai?”

Lý Tuân mặt mày tối sầm, tức giận nói: “Juliet.”

À, hóa ra cô ta tên là Thôi Hương Quân. Tên bạn gái của cậu sao đều thuộc kiểu phong cách văn nhã thế.

Chu Vận gật đầu.

Lý Tuân hỏi: “Cô có gì muốn nói không?”

Chu Vận: “Trông cậu cũng không có vẻ đau buồn, tôi đâu cần an ủi cậu.”

Lý Tuân cười khẩy, liếm môi, cơn buồn ngủ khiến ánh mắt cậu càng thêm đầy thâm ý. Chu Vận bị cậu nhìn như thế phải dời mắt đi. Mà quay đi cũng vô ích, mặt vẫn còn nóng bừng kia kìa.

Cô khẽ nói: “Tôi vào phòng vệ sinh một lát.”

Cô nhìn chăm chăm mình trong gương ở nhà vệ sinh, cẩn thận vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, sau đó

rửa tay bằng nước lạnh buốt rồi lau khô, vỗ vào mặt để hạ nhiệt độ.

Đêm tối quả là mê hoặc lòng người.

Chu Vận không biết mình lẽ mề trong phòng vệ sinh bao lâu, đến khi cô ra ngoài thì phát hiện Lý Tuân đã ngủ mất rồi. Cô rón rén đi đến, định xem cậu có phải đang giả vờ ngủ hay không, sau đó phát hiện là không phải.

Cậu cũng đã cố gắng, đã rửa mặt, đã hút thuốc nhưng vẫn không chống lại được cơn mệt mỏi. Chu Vận ngồi trước mặt cậu, ngắm nhìn không hề kiêng dè.

Mặt cậu gầy gầy, cộng thêm đôi mắt hai mí, lúc tỉnh thì mang vẻ sắc bén, chỉ có khi ngủ mới có vẻ ngoan hiền.

Tay Lý Tuân đặt bên giường, thon dài đẹp đẽ. Chu Vận vươn một ngón tay ra, định đan vào giữa ngón cái và ngón trỏ của cậu, nhưng thử vài lần đều không tìm được góc độ tốt. Lý Tuân cử động, Chu Vận liền vội vàng rút tay lại.

Điện thoại di động lại rung lên. Chu Vận cười với Lý Tuân còn đang đắm mình trong giấc ngủ say.

Thôi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian mà.

Chương 27:

“Cóc, cóc, cóc.”

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu mà không ai trả lời.

Mẹ Chu Vận ở bên ngoài gọi: “Chu Vận à, mau thức dậy đi con.”

“...”

“Chu Vận?”

Gọi mấy câu liên tiếp nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh, mẹ bèn đẩy cửa ra, đi đến giường, kéo chăn.

“Mau thức dậy đi, đã mười một giờ rồi, sắp sửa ăn trưa rồi đấy.”

Rốt cuộc một chiếc đầu chậm chạp chui ra khỏi chăn, Chu Vận mệt đến mức mắt không mở nổi. Mẹ véo vào eo cô: “Sao con ngủ say thế, tối qua ngủ có muộn lắm đâu.”

Đầu Chu Vận như bị gì sét, lắc qua lắc lại.

“Ừm...” Giọng khản đặc.

Mẹ: “Nhanh lên đi, chút nữa còn phải đi chúc tết.”

Chu Vận mệt mỏi rũ rời, lè mề đi rửa mặt.

Năm mới bận rộn cuối cùng đã bắt đầu. Lịch trình của cả nhà dày đặc từ mừng Một đến Mười Lăm. Chu Vận thay quần áo xong, xách túi lớn túi nhỏ theo ba mẹ đi ra ngoài.

Mùng Một đầu năm chủ yếu là đi thăm hỏi bà con, bên ngoại ít họ hàng thân thích hơn, đa phần là bên nội. Chu Vận có bốn người chú bác, trong đó một người ở nước ngoài, ba cô là con thứ ba trong nhà.

Nội dung cuộc tụ hội hằng năm đều giống nhau, song rất may mắn vì năm nay đã có đề tài mới. Tiểu Phong con bác Hai nhỏ hơn Chu Vận một tuổi, năm nay phải thi đại học, thành tích vẫn sàn sàn trung bình, khiến bác Hai vô cùng rầu rĩ.

Chu Vận vừa vào cửa đã bị bác Hai gái kéo đến làm cố vấn thi đại học, còn Tiểu Phong thì ngồi bên cạnh chơi game.

Bác gái đẩy cậu ta: “Chị con học giỏi, có gì không hiểu thì hỏi chị mau lên.”

Chu Vận khách sáo nói: “Đâu có ạ, con học cũng thường thôi.”

Bác gái cười: “Thi được điểm cao thế còn nói bình thường. Vậy thì cỡ như Tiểu Phong phải gọi là gì đây. Bác nhớ lúc con học trung học thường xuyên đứng hạng nhất toàn trường, bây giờ lên đại học nhất định cũng là sinh viên xuất sắc đúng không?”

Lúc này Chu Vận thật sự thấy ngại: “Bình thường thôi ạ, thật sự chỉ bình thường...”

Bác gái nói: “Con khiêm tốn quá rồi.”

Đứng nhất trường đã là gì, ở trường đại học còn có “ai kia” đứng nhất nước nữa kia...

Bác gái kéo Tiểu Phong qua: “Con mau học hỏi chị con đi.” Bác ấy vừa sầu não vừa nhờ vả Chu Vận,

“Cháu gái ngoan của bác, con hãy khuyên nhủ nó đi, nó không chịu học hành gì cả, sắp sửa thi đại học đến nơi rồi, bác lo quá con à!”

Tiểu Phong bị lôi qua liền lập tức đổi chỗ khác chơi game tiếp. Bác gái tức đến mức trợn trừng mắt: “Con xem nó đi!”

“Khương Lệ.” Phòng bếp truyền đến giọng mẹ Chu Vận, bác gái bèn đi qua trò chuyện với mẹ cô, để Chu Vận và Tiểu Phong ngồi với nhau.

Chu Vận nhìn cậu ta. Tuy là chị em họ nhà nội nhưng quan hệ của Chu Vận và Tiểu Phong không thân thiết gì. Hồi bé Tiểu Phong trải qua một trận bệnh nặng, sốt cao nửa tháng khiến gia đình bác Hai sợ chết khiếp. Sau khi khỏi hẳn thì họ cũng không nỡ lòng đánh mắng, chuyện gì cũng chiều theo ý cậu ta hết.

Tiểu Phong rất ham chơi, không thích học, có mấy lần bác gái muốn Chu Vận đến dạy kèm cho cậu đều bị mẹ cô lấy đủ mọi lý do để từ chối khéo. Mẹ đã nhắc Chu Vận rất nhiều lần là phải tránh xa Tiểu Phong ra.

“Ngày nào cũng cần nhần mấy chuyện này phiền chết được!” Tiểu Phong khê lâu bầu.

Chu Vận trêu cậu: “Vậy em không phiền chuyện gì?”

Tiểu Phong ngẩng đầu khỏi máy điện tử, liếc nhìn cô: “Chơi.”

“Thì xong rồi lại chơi tiếp.”

“Không muốn thi, em đâu có học giỏi như chị.”

“Học giỏi cũng đâu phải lỗi của chị chứ.” Chu Vận cười vỗ vỗ cậu, “Chỉ còn nửa năm thôi, ráng nhịn chút đi.”

“Hức!”

Chu Vận thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ “tán gẫu” với Tiểu Phong, mới vừa lấy điện thoại di động ra đã nghe thấy cậu khê hỏi: “Có phải vào đại học là được tự do không?”

Chu Vận nghĩ ngợi: “Ý em là kiểu ‘tự do’ như thế nào?”

“Thầy cô bọn em nói lên đại học sẽ được giải phóng.”

“Không đâu, không chừng còn mệt hơn ấy.”

Tiểu Phong xoay cổ: “Em chẳng có dự định gì cho tương lai cả, cứ thi đại vào trường ấ ơ nào đó là được.”

Chu Vận cúi đầu nhìn điện thoại di động, có một tin nhắn chưa đọc. Tim cô thoáng đập thành thịch, mở tin nhắn ra xem, là Lý Tuấn gửi đến: Tôi về trường học, bao giờ lên trường gặp sau.

Chu Vận nhả lại: Biết rồi.

Tiểu Phong còn đang nói: “Trước kia em đã không có hứng với chuyện học hành, trường học chán ngắt, đại học chắc chắn cũng vậy.”

“Điều này cũng khó nói lắm.”

Tin nhắn đã gửi đi, Chu Vận bèn xóa hộp thư: “Em không vào đại học sao biết là có hứng thú hay không? Với lại...” Cô hơi ngập ngừng, rồi mới khẽ nói: “Bởi vì lúc còn cấp Ba gặp phải mấy chuyện đâu đâu, thế nên phải mong đợi vào đại học hơn đúng không nào?”

Tiểu Phong im lặng.

“Em nên cố gắng một chút.” Chu Vận khẽ khàng, “Nếu không rất dễ dàng để lỡ.”

“Gì cơ...” Tiểu Phong cơ bản không hiểu cô đang nói gì, chỉ lăm bắm một câu rồi cúi đầu chơi game tiếp.

Chuyện đi thăm hỏi người thân vẫn còn tạm chấp nhận được, chứ lúc bạn bè ba mẹ cô họp mặt mới mệt. Mỗi ngày Chu Vận đều giữ nụ cười trên môi đến đơ cả mặt. May nhờ lại gặp Vương Vũ Hiên lần nữa.

“Bạn tối mắt nhĩ em Chu.”

Chu Vận bặt đến mức đầu đầy mồ hôi, vâng lời dặn dò của mẹ, rót cốc nước cho Vương Vũ Hiên.

Vương Vũ Hiên cầm cốc nhìn xung quanh: “Đông người quá.”

Quả thật rất đông người, dù nhà Chu Vận có to lớn thế nào, mấy mươi người đến cùng lúc vẫn chật kín đó thôi. Cô nhìn Vương Vũ Hiên, hôm nay anh ta mặc bồ độ Tây, còn thắt cravat.

“Sao anh ăn mặc nghiêm túc thế, nhìn sợ thật.”

“Đây không phải là chú trọng hình thức sao, sao lại sợ? Bộ đồ Tây này anh mang từ nước ngoài về đấy.” Vương Vũ Hiên đứng ra xa hai bước, làm dáng cho Chu Vận xem, “Đẹp trai không?”

Buồn nôn quá đi! Có thể vẽ mặt cô quá lộ liễu, Vương Vũ Hiên liền xụ mặt, bất mãn nói: “Không nể mặt mũi nhau gì cả, anh đi mách dì đây.”

Chu Vận nhún vai, không thềm phản ứng lại anh ta. Trong tay cô là bình nước tuyết liên mẹ đã chuẩn bị cho buổi hội họp, ngọt thanh thơm mát, cô uống một hớp, dựa vào tường tranh thủ nghỉ ngơi. Vương Vũ Hiên ở bên cạnh tán gẫu, Chu Vận cũng vu vơ tiếp chuyện.

Ôi muốn về trường quá đi mất! Có cứ gì để về trường sớm không nhỉ?

“Lâu lắm rồi anh mới về nước, bây giờ trong nước thay đổi nhiều quá, anh cũng hơi khó thích ứng.” Vương Vũ Hiên cảm khái.

Chu Vận nghe thấy thế bỗng đầu óc lóe sáng. Cô quay đầu hỏi Vương Vũ Hiên: “Lần này anh về bao lâu?”

“Sao thế? Lần này nghỉ dài, hơn một tháng nữa anh mới đi.”

“Anh có tò mò với trường trong nước thật không? Có muốn em đưa anh đến trường em tham quan không nào?”

Wương Vũ Hiên lặng thinh.

Chu Vận truy hỏi đến cùng: “Trường em là trường công nhất nhì trong nước đấy, rất mang tính tiêu biểu. Sao hả, có hứng thú đi xem cho biết không?” Cô vừa nói vừa xoa tay dụ dỗ, “Đi đi, đến đó dạo một vòng thử xem.”

Wương Vũ Hiên nheo mắt: “... Sao anh đánh hơi được mùi âm mưu ấy nhỉ!”

“Làm gì có, anh cả nghĩ quá rồi đấy.”

Wương Vũ Hiên nhìn chằm chằm Chu Vận, hồi lâu sáng tỏ.

“Anh biết rồi.”

Anh biết gì chứ?

Vương Vũ Hiên kể đến, khom người nói nhỏ: “Em không muốn ở nhà phải không? Anh biết mà, nói thật mẹ em hơi đáng sợ ấy.”

“...”

“Từ bé anh đã sợ mẹ em, bà luôn cho anh cảm giác học dốt sẽ không xứng được bước vào cửa nhà em.” Nói xong, Vương Vũ Hiên thẳng lưng lên, lắc cổ nước trong tay, “May mà anh Hiên của em không chịu thua kém, cố gắng không ngừng mới có địa vị hôm nay.”

Chu Vận cười gượng.

Vương Vũ Hiên vỗ vai Chu Vận: “Cứ giao cho anh, em định ngày nào đi?”

Cuộc trò chuyện vô cùng thuận lợi, như lời Vương Vũ Hiên đã nói, vì anh ta tranh đua rất nhiều nên mới có địa vị hôm nay. Chu Vận giả vờ giả vịt, làm ra vẻ không muốn đưa Vương Vũ Hiên đến trường trước mặt mẹ liền bị mẹ trách mắng.

“Anh con khó khăn lắm mới về nước một chuyến, đưa anh đi dạo trường học một hôm thì đã sao?” Mẹ lo lắng nói, “Nhưng mà bây giờ còn trong kỳ nghỉ, chưa tựu trường, có rất nhiều nơi không tham quan được. Hay là dì bảo chú con liên lạc với bên trường giúp con nhé.”

“Thôi đừng dì ạ!” Vương Vũ Hiên vội vàng xua tay, “Đừng gây chú ý đến vậy, con chỉ đi dạo một vòng thôi, qua ngày Mười Lăm chúng con mới đi. Khi đó việc cũng đã bớt, mọi người cũng đã thành thơi hơn.”

Chu Vận tính toán, cô có thể về trường trước nửa tháng, điều này thật là tuyệt.

Sau khi mọi chuyện được quyết định, Vương Vũ Hiên bắt đầu đòi Chu Vận trả công. Vì còn chưa khởi hành, Chu Vận không dám đắc tội anh ta, chuyện gì cũng vâng theo.

“Ngày nào em cũng ôm máy tính làm gì thế?”

“Ôn bài.”

“Thích ngành này thế hả?”

“Tạm tạm.”

“Trước kia không thấy em chú tâm vào chuyện nào đến vậy, muốn uống gì không?”

“Gì cũng được.”

“Gì cũng được là khó hầu hạ nhất đấy, chọn nhanh đi.”

Chu Vận hít sâu vào, gập máy tính lại, ngẩng đầu nói với người đối diện những lời từ tận đáy lòng:
“Vương Vũ Hiên, anh phiền quá đi mất.”

Vất vả lắm cô mới có cơ hội ra khỏi nhà, kiểm quán cà phê trú thân. Vốn nghĩ mình sẽ có cả buổi trưa để viết chương trình, không ngờ Vương Vũ Hiên lại riu rít như chim sẻ không ngừng không nghỉ.

“Anh không thể tự tìm quyển sách nào để xem sao?”

“Học hành kết hợp với giải trí, trở về nước là nghỉ ngơi, xem sách làm gì.”

“...”

“Em đừng nhìn anh như vậy, thẳng thắn mà nói, em phải ghi nhớ từng thời từng khắc là em đang mượn danh nghĩa ‘thảo luận việc du học với anh Vũ Hiên’ để có thể đi ra khỏi nhà đấy nhé.”

“...”

“Thôi, anh cũng không muốn tính toán chút ân huệ cón con với em, em đừng để ý.”

Chu Vận hít sâu: “Vương Vũ Hiên, mấy hôm trước anh đâu có nói nhiều như thế...”

“Đó là vì mới về nước, thấy còn ngại ngùng xa lạ, bây giờ thì tốt rồi.”

Chu Vận day sống mũi, Vương Vũ Hiên lại cười nói: “Không trêu em nữa, một mình anh ngồi chán lắm, hay là em cho anh xem em đang làm gì đi.”

Chu Vận bó tay, đành đưa máy tính cho anh ta xem. Vương Vũ Hiên tò mò: “Đây là gì?”

“Là một phần mềm bọn em viết.”

“Hình như là để chữa bệnh, trường đại học bên anh cũng xây dựng không ít trang web chữa bệnh.”

“Không tính là web, chỉ là một chức năng thôi.”

“Ừ, đối với tân sinh viên như bọn em thì làm web vẫn còn rất khó mà.”

“Hừ.” Cô cười rất khế, bưng cốc cà phê lên.

“Ờ...” Vương Vũ Hiên cầm lấy con chuột, ấn tới ấn lui trên mô hình nhân thể, “Hay đấy nhỉ, giới thiệu cho anh nghe xem.”

“Không cần.” Chu Vận nói, “Nhóm trưởng bọn em đã nói, phần mềm thân thiện chắc chắn già trẻ đều biết dùng, còn phần mềm khó dùng là tự thân nó có vấn đề rồi.”

Vương Vũ Hiên ngẩng đầu nhìn cô, Chu Vận lại nói: “Anh thử trước đi, nếu có chỗ nào khó hiểu thì báo em, xem như là kiểm thử chương trình giúp bọn em. Có điều chắc không phát hiện ra lỗi gì đâu, nếu ngay cả cái này anh cũng không biết dùng thì em phải nghi ngờ rằng anh mua bằng đấy nhé.”

Vương Vũ Hiên vẫn bất động, Chu Vận nghi hoặc: “Sao thế?”

Vương Vũ Hiên cười xòa: “Em Chu, em thật sự khác hẳn hồi xưa.”

Chu Vận khựng lại: “Trước kia em thế nào?”

Vương Vũ Hiên hồi tưởng: “Giống như con thỏ lười biếng, chỉ chờ dì Lưu ra lệnh, dì ấy bảo làm gì thì em làm đó, nhiều hơn một chút cũng không làm.”

Chu Vận chẳng nói chẳng rằng.

“Anh tiếp tục thử đi, sinh viên tài chính xuất sắc, hãy đưa ra cao kiến mang tầm vóc quốc tế cho bọn em nào.”

“Em xem em đi, tính tình nhỏ mọn quá.” Vương Vũ Hiên chỉ cô, chặc chặc nói, “Anh mới chỉ nói đùa hai câu thôi mà.”

Chu Vận dấu môi nhìn sang chỗ khác. Cửa kính quán cà phê lau không sạch lắm, dưới ánh nắng, những mảng bụi bám bên góc hiện lên rất rõ.

Vương Vũ Hiên vươn vai, tựa vào lưng sofa: “Em Chu, bây giờ anh đã thật sự muốn đến trường em tham quan rồi đấy.”

Chương 28:

Sáng sớm, Chu Vận đã thu xếp hành lý bỏ vào xe.

“Thật sự không cần ba mẹ đưa sao?” Mẹ đề nghị lần nữa, “Hay là gọi tài xế đến đưa bọn con đi nhé.”

“Không cần đâu ạ.” Vương Vũ Hiên vỗ ngực cam đoan, “Dì Lưu cứ yên tâm, cháu đã lái xe nhiều năm rồi, bảo đảm sẽ đưa Chu Vận đến nơi an toàn mà.”

Vương Vũ Hiên sắp xếp lại cốp xe, mẹ kéo Chu Vận sang một bên, nhỏ giọng nói: “Trên đường đừng ngủ gật, phải quan sát đường cho kỹ. Dù sao tình hình giao thông ở nước ngoài cũng khác với trong nước.”

“Vâng ạ.”

“Thuê khách sạn thì con thanh toán tiền phòng, còn xe cứ để anh con lái. Nếu hai đứa có đi chơi thì đừng để anh con trả tiền nhé.”

“Vâng.”

“Còn nữa...”

“Biết, biết, biết cả rồi, mẹ yên tâm, nhất định con sẽ tiếp đãi anh ấy chu đáo, bọn con đi đây.”

Chu Vận thoát khỏi tay mẹ, chui tọt vào xe. Đến tận khi xe chạy ra khỏi khu cư xá, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Vũ Hiên cười toe toét, vừa đạp chân ga vừa cất cao giọng: “Xin chào quý vị khán giả, tiếp theo là bộ phim kinh điển Đảo Vô Hình của hãng Dreamwork.”

Chu Vận lườm anh ta. Vương Vũ Hiên cười xòa: “Nào, chỉ đường cho anh đi.”

“Đi thẳng đường này đến cao tốc.”

Suốt cả quãng đường Vương Vũ Hiên cứ làm nhảm không thôi, khiến Chu Vận ngáp dài ngáp ngắn. Cô tựa đầu vào kính xe, lấy điện thoại di động ra.

Không có cuộc gọi nhờ, cũng không có tin nhắn nào chưa đọc. Mấy hôm trước Chu Vận đã báo cho Lý Tuân biết hôm nay cô sẽ về trường. Từ đêm giao thừa đến giờ họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, cách đây vài ngày Lý Tuân lại nhận dự án mới nên dạo gần đây đã ít liên lạc hơn.

Xế chiều hai người đã thuận lợi đến trường, kỳ nghỉ còn chưa kết thúc, trong sân trường chẳng có một bóng người, vắng tanh vắng ngắt.

Chu Vận xách vali xuống xe: “Em vào trường đây, anh có thể tự thuê khách sạn được không?”

“Không phải chứ?” Vương Vũ Hiên trở mắt nhìn cô, “Em định qua cầu rút ván à?”

Hình như hơi phũ thì phải...

“Thế này đi.” Chu Vận nói, “Ngày mai em sẽ dành thời gian đưa anh đi tham quan thắng cảnh. Hôm nay muộn quá rồi, anh lái xe cũng mệt, cứ nghỉ ngơi trước đã.”

Wong Vũ Hiên xoay chìa khóa, vừa định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy người phía sau Chu Vận thì bỗng khựng lại. Anh nói nhỏ với Chu Vận: “Này, em có quen tên kia không?”

Chu Vận quay đầu lại, chợt sờn cả gai ốc. Tên tóc vàng nào đó đang mặc bộ quần áo thể thao, tay đút vào túi, trên cổ tay còn treo túi nilon của cửa hàng tiện lợi, giống như vừa mới đi dạo về. Cậu thờ ơ nhìn Chu Vận và Vương Vũ Hiên.

Chu Vận nhanh chóng suy nghĩ có nên giới thiệu hai bên với nhau không, nhưng cuối cùng lại thôi. Nhìn dáng vẻ hiện tại của thủ khoa Lý chắc hẳn là không có hứng thú làm quen với Vương Vũ Hiên rồi.

“Về trường rồi à?” Lý Tuân hỏi.

“Ừ.”

Lý Tuân thản nhiên nói: “Đi thôi.” Rồi quay người đi thẳng vào sân.

Chu Vận vội chào Vương Vũ Hiên: “Em vào trước đây, mai sẽ gọi cho anh.”

Wong Vũ Hiên nhún vai: “Được rồi, em nghỉ ngơi đi nhé.”

Wong Vũ Hiên chui vào xe rồi khởi động máy, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Chu Vận vội vội vàng vàng đuổi theo chàng trai phía trước.

Chu Vận kéo vali đi bên cạnh Lý Tuân. Cô liếc sang cậu, ai đó vẫn điềm nhiên như không, ung dung dạo bước trong sân vắng.

Chu Vận hăng giọng: “Việc kia...”

Cậu hờ hững cất lời: “Việc gì?”

“Dự án cậu mới nhận làm về cái gì?”

“Hệ thống tích hợp kê khai hóa đơn của công ty linh kiện xe hơi.”

“Khó không?”

Lý Tuân lấy diều thuốc ra châm, không trả lời câu hỏi của cô.

Thôi được rồi, coi như tôi chưa hỏi đi.

“Người khi nãy là ai.” Lý Tuân ngậm diều thuốc, giọng ậm ờ.

Chu Vận buột miệng đáp: “Tài xế nhà tôi.”

Lý Tuân cười đều: “Ồ!”

Đi đến ký túc xá, Lý Tuân liền trêu Chu Vận: “Công chúa điện hạ có cần người khuôn hành lý lên giúp không?”

Không dám làm phiền ngài đâu ạ!

“Tôi tự khiêng được rồi, đồ đạc cũng không nhiều, không nặng gì đâu.”

Lý Tuân gật đầu, buông câu chốt “thu dọn xong thì đến văn phòng” rồi rời đi.

Kỳ nghỉ đã trôi qua được một nửa, tòa nhà ký túc xá đã mở cửa. Chu Vận xách vali đi được nửa đường đã thở hỗn hển, bắt đầu hối hận sao khi nãy lại bày đặt cố ra vẻ làm gì. Có điều cái cậu này thật là, người ta mới khách sáo một chút thôi mà cậu ấy không thêm giúp thật.

Nhậm Dịch và Phương Thư Miêu còn chưa lên trường, trước khi về nhà họ không đóng chặt cửa sổ nên phòng phủ một lớp bụi. Chu Vận sắp xếp đồ đạc xong lại lau phòng một lượt, sau đó mới chạy thực mạng đến tòa nhà thí nghiệm.

Chắc cả tòa nhà này chỉ có mỗi văn phòng bọn cô mở cửa thôi. Lúc cô chạy đến, Lý Tuân đang bắt chéo chân làm việc.

“Đến đây, sao chép lại tài liệu và chương trình đi.”

Chu Vận mệt bở hơi tai, khát khô cả cổ họng. Cô không đáp lời mà đi thẳng đến góc phòng lấy chai nước suối trong thùng ra, tu ừng ực hết nửa chai.

Lý Tuân ngẩng đầu khỏi máy tính, nhìn cô chế giễu: “Vác mỗi cái vali mà mệt đến vậy à, tiểu thư quá đấy.”

Chu Vận mặc kệ cậu. Lý Tuân buông máy tính ra, gác một tay lên ghế dựa, đuổi người nhìn Chu Vận cười nói: “Sao không nói gì thế, thật sự mệt đến vậy à?”

“Không mệt bằng ngài đâu.”

“Thôi đừng có mà chém gió nữa.”

Chu Vận thầm lườm cậu.

“Mau làm việc thôi nào, cuối cùng đã có người giúp đỡ một tay rồi.”

“...”

Tuy rằng công việc của cô từ trước đến nay, cũng như mục đích trở về trường học sớm cũng là để hỗ trợ cậu, nhưng cứ để tự cô hiểu là được, nghe những điều đó từ miệng cậu thật đúng là khiến người ta khó chịu.

Chu Vận đặt chai nước xuống, ôn hòa nói: “Còn chưa khai giảng, cậu đâu có lý do gì mà bắt tôi làm việc, đây gọi là bóc lột sức lao động đấy.”

“Ờ.” Lý Tuân nghiêng đầu nhìn cô, “Vậy tôi phải làm thế nào mới khiến công chúa điện hạ vui lòng làm việc đây?”

“Thái độ nhà người phải thành khẩn một chút.”

Cậu nhướng mày. Chu Vận và cậu đối đầu trong im lặng. Một hồi lâu, Lý Tuân đặt máy tính lên bàn, đứng dậy đi về phía chiếc tủ sắt, cúi người lấy ra một chiếc túi. Chu Vận tò mò ló đầu nhìn, Lý Tuân đặt chiếc túi trước mặt cô. Chiếc túi làm bằng giấy, trông khá lớn, có vẻ khá cao cấp.

“Đây là gì?”

“Lương tăng ca.”

“...”

Cậu lại thản nhiên nói: “Xem thử đi.”

Chu Vận mở túi ra, bên trong là chiếc hộp dài khá tinh xảo. Lúc cô nhìn thấy nhãn hiệu trên hộp thì đã lờ mờ đoán được là gì, đến khi mở hộp ra nhìn thấy món đồ bên trong thì dự cảm đã trở thành sự thật. Tuy ngoài mặt Chu Vận vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng đã chấn động.

Đó là một chiếc váy. Sao cậu lại tặng váy cho cô? Cậu mua từ lúc nào và đã bao lâu rồi? Không, tạm gác vấn đề này sang một bên trước đã, hình như sản phẩm thời trang mang nhãn hiệu này đắt lắm thì phải.

Chu Vận ngẩng đầu nhìn Lý Tuân, cậu đang tựa vào tủ sắt, trông rất thản nhiên.

“Đủ chưa?”

Cô phải trả lời thế nào đây?

“Đủ rồi thì đến đây làm việc đi.”

Ông chủ Lý đã hạ mình, Chu Vận cũng phải cung kính tuân lệnh thôi.

Cô cất váy, nghiêm túc ngồi vào chỗ, Lý Tuân cũng đến, ngồi song song với cô gửi tài liệu.

“Sao lại tặng cho tôi?” Chu Vận nhỏ giọng hỏi.

Lý Tuân vẫn liên tục gõ bàn phím, khẽ cười: “Phải mặc váy thì mới giống công chúa chứ.”

Chu Vận run run, cảm giác trong lòng như có một thứ gì đó đang giãy dụa không thể nào khống chế.

Cao thủ, quả là cao thủ mà!

“Đã gửi cho cô rồi đấy, cô xem chương trình trước đi, nếu không hiểu thì hỏi tôi.”

“... Ừ.”

Chu Vận tập trung làm việc, mãi đến tối cô mới xem hết lượt chương trình, hỏi Lý Tuân: “Xem xong rồi, bây giờ cần tôi làm gì?”

“Hiện tại chưa cần.”

Hả? Vừa rồi cậu còn bảo tôi giúp một tay mà.

Lý Tuân ung dung nói: “Ngày mai không phải đưa tài xế đi chơi nữa à?”

Cậu nghe được cuộc đối thoại của cô và Vương Vũ Hiên ư?

Chu Vận bật thốt: “Không sao, tôi bảo anh ấy tự đi cũng được.”

Lý Tuân lặng thinh, Chu Vận lại nói: “Mai có thể làm việc thật mà, bây giờ tôi sẽ lập tức bảo anh ấy tự đi ngay.”

Lại yên lặng thêm giây lát, Lý Tuân mới bật cười, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì để anh ta tự đi đi.”

Hơn tám giờ tối, Chu Vận gọi điện thoại cho Vương Vũ Hiên. Anh đang ở trong khách sạn, nhàm chán xem tivi.

“Em Chu! Cuối cùng em đã nhớ đến anh rồi.”

“Anh Hiên.”

“...”

“Anh Hiên em có việc muốn nói với anh.”

“Ngừng, đợi đã.” Vương Vũ Hiên ngắt lời, “Em định làm gì?”

Chu Vận: “Ra ngoài ăn cơm đi, em mời.”

Vương Vũ Hiên cảnh giác hỏi: “Không ổn, em có ý đồ gì thế hả? Em định làm gì anh?”

Chu Vận sốt ruột, chẳng buồn đùa giỡn với anh: “Em chờ anh ở cổng trường, mau đến đây đi.”

Hai mươi phút sau, hai người gặp nhau tại cổng. Chu Vận ra lệnh cho tài xế Vương Vũ Hiên lái xe vào trung tâm thành phố, quanh co suốt buổi mới dừng trước một trung tâm thương mại sang trọng.

“Ở đây có nhà hàng Tây khá ngon, trên tầng thượng ấy.”

Wương Vũ Hiên dẫu môi.

Chu Vận: “Đi thôi.”

Wương Vũ Hiên nhìn lên tầng, tặc lưỡi: “Em nên nói sớm là đến nơi thế này để anh thay bộ đồ bánh bao chút mới đúng.”

Chu Vận: “Trong nước người ta không chú trọng ăn mặc vậy đâu, xuống xe đi.”

Đi vào cổng chính, đại sảnh đèn đuốc sáng rực, trung tâm thương mại này được xây dựng theo kiểu khá cao cấp, hai tầng dưới cùng bày bán sản phẩm nước ngoài.

“Ồ, đánh thuế khá cao nhỉ.” Vương Vũ Hiên vừa đi vừa chỉ vào cửa hàng nào đó nói, “Loại này ở bên anh mua chỉ bằng một nửa giá thôi.”

Chu Vận liếc nhìn: “Chất lượng thế nào?”

Wương Vũ Hiên cười: “Anh không biết, anh đâu có hút thuốc.”

Lên đến tầng thượng, vừa ra khỏi thang máy là nhà hàng Tây. Lúc này đã qua giờ cơm nên không đông người lắm. Nhân viên dẫn họ đến chỗ ngồi, Chu Vận đưa thực đơn cho Vương Vũ Hiên: “Anh chọn đi.”

Wương Vũ Hiên: “Vậy anh không khách sáo đâu nhé.”

“Cứ tự nhiên.”

Nhân viên ghi lại món ăn xong, vừa rời đi thì Chu vận đã nói: “À, mai em không đi chơi với anh được đâu.”

Wương Vũ Hiên khựng lại: “Gì cơ?”

“Anh ăn xong thì về khách sạn nghỉ ngơi, em tìm sách hướng dẫn du lịch cho anh, mai anh tự mình đi chơi thôi.”

“Hóa ra là bỏ rơi anh.” Vương Vũ Hiên khoanh tay tựa vào ghế, “Anh đã biết là em không tốt bụng thế mà, còn chủ động mời anh ăn cơm nữa chứ.”

Chu Vận giải thích: “Trong trường có việc gấp, nếu không em cũng không về trường sớm như thế.”

Vương Vũ Hiên mở khăn ăn ra, trải lên quần áo, lẩm bẩm: “Anh thấy không phải là vậy đâu.”

Chu Vận giả điếc.

Nhân viên phục vụ đưa món ăn đến, Vương Vũ Hiên lại nói: “Cậu tóc vàng kia là ai thế?”

“Quái thú.”

“... Hôm nay có thể nói chuyện đằng hoàng được không vậy?”

Chu Vận hăng giọng: “Ăn cơm thôi nào.”

Vương Vũ Hiên bất động, nhìn Chu Vận chăm chăm.

Chu Vận: “Anh nhìn em làm gì?”

Vương Vũ Hiên chậm chậm lắc đầu: “Anh thấy anh phải đánh giá lại em lần nữa mới phải.”

Chu Vận đứng dậy, Vương Vũ Hiên vội vàng làm thế phòng thủ. Cô khó hiểu nhìn anh: “Em đi ra ngoài một lát, anh ăn trước đi.”

“Em đi đâu?”

Chu Vận không trả lời.

Mười phút sau, cô quay lại, Vương Vũ Hiên nhìn cô từ trên xuống dưới, vô cùng cảm khái: “Bình thường thì rất ngoan hiền, đến khi nổi loạn lại rất đáng sợ.”

Chu Vận cúi đầu uống canh, Vương Vũ Hiên chân thành khuyên nhủ: “Em Chu, bây giờ mấy cô gái trẻ tuổi đều mê cái mã ngoài thôi, em đừng tầm thường thế chứ.”

“...”

Anh cầm nĩa chỉ về phía mình, lại nói: “Dì thích kiểu con trai nhà lành trong sạch không hề có vết nhơ như anh đây này.”

Chu Vận không nhin được ngược mắt nhìn anh: “Anh bị chập mạch à?”

“Hai câu trước đó em xem như anh chập mạch đi. Nhưng câu tiếp theo này là nghiêm túc...” Vương Vũ Hiên nhích đến gần, chăm chú nhìn Chu Vận, “Anh thấy cái cậu tóc vàng kia còn sốc nổi lắm.”

Tay Chu Vận cầm thìa khựng lại: “Có ý gì?”

“Ấn tượng đầu tiên đấy mà. Cậu ta rất có cá tính, nhưng quá kiêu và khá ngông cuồng, không hợp với em. Em không thể làm cậu ta thay đổi được đâu. Đến lúc đó chỉ có bản thân em bị tổn thương thôi.”

Vài phút yên lặng trôi qua, Chu Vận nhỏ giọng nói: “Anh đang nghĩ đi đâu thế...”

Wương Vũ Hiên: “Em Chu, anh hiểu em rất rõ.”

Chu Vận nghe thấy câu này bỗng bật cười. Cô ngẩng đầu, trong khoảnh khắc đó lại lộ ra vẻ gian xảo khiến Vương Vũ Hiên hốt hoảng. Làn da Chu Vận trắng nõn nà, mịn màng như đậu hũ, đôi mắt đen sâu hun hút, đôi môi vì uống canh nóng mà đỏ hồng, dưới ánh đèn của nhà hàng Tây cao cấp càng xinh đẹp khôn tả.

Cô vô thức nói bằng giọng điệu băng quơ của Lý Tuân: “Rất rõ là vẫn chưa hiểu rõ rồi.”

“Em Chu.”

Chu Vận bỏ thìa của Vương Vũ Hiên vào bát canh: “Dùng bữa của anh đi, nguội cả rồi.”

Đề tài kết thúc ở đây, bàn ăn nhất thời rơi vào không khí trầm mặc. Dưới gầm bàn, một chiếc hộp nhỏ đang nằm trong tay Chu Vận, đó là chiếc bật lửa đánh thuế đắt đỏ mà cô vừa mới mua. Điều này không có nghĩa gì hết, chỉ là đáp lễ cậu vì đã tặng cô chiếc váy kia mà thôi. Từ bé mẹ đã dạy cô, không thể nhận không đồ của người khác được.

Trong đầu Chu Vận chợt xuất hiện cục tẩy, xóa đi từng lời nói vừa rồi của Vương Vũ Hiên. Đến lúc kết thúc bữa ăn, cô chỉ còn lại ý nghĩ duy nhất là tiếp theo phải tặng cho cậu chiếc bật lửa này bằng cách nào đây?

Chương 29:

Đêm đó lúc chia tay Vương Vũ Hiên, Chu Vận đưa cho anh ta một quyển sổ: “Trong đó có chỉ dẫn đường đi và cả cửa hiệu em đề cử, nếu mai gặp phải vấn đề gì thì gọi cho em.”

Wương Vũ Hiên lầm bầm vài tiếng, vẻ khó chịu hiện hết lên mặt.

Chu Vận: “Về chuyện kia...”

“Hả?”

“Em có việc thật mà, anh đừng giận.”

Wương Vũ Hiên bình tĩnh nhìn Chu Vận, cô chợt dạ không dám nhìn lại. Anh cười nói: “Bữa cơm em Chu mời lên đến tận bốn con số, anh còn dám giận sao?”

“...”

“Ôi.” Vương Vũ Hiên giả bộ đau đớn, “Giờ anh đã hiểu câu há miệng mắc quai là thế nào rồi.”

Chu Vận ngẩng phắt đầu lên: “Nếu mẹ em gọi hỏi tình hình thì anh nhớ đừng để lộ nhé.”

“Đừng có mà được đăng chân lại lên đăng đầu thế chứ!”

Chu Vận vỗ vai Vương Vũ Hiên, cười nói: “Phối hợp chút nào, lần sau em lại mời anh nữa.” Rồi quay người đi vào sân trường.

Wương Vũ Hiên sờ nơi bị cô vỗ, khẽ thì thầm: “Miễn cưỡng quá.”

Anh mở quyển sổ ra, trong đó ghi chép rất cặn kẽ chứng tỏ cô rất nghiêm túc, lúc này anh mới thoải mái một chút.

Chu Vận trở về ký túc xá, rồi đi tắm rửa thay quần áo. Sau khi thu dọn tất cả xong xuôi thì ngồi trên ghế quay vài vòng, cuối cùng dừng lại ngắm chiếc hộp đặt trên bàn. So với hộp váy, hộp đựng chiếc bật lửa nhỏ hơn rất nhiều. Liệu có khả năng bị giám khí thể không nhỉ?

Trong màn đêm yên tĩnh, suy nghĩ của Chu Vận cứ thế trôi xa. Phải đưa cho cậu ấy bằng cách nào đây? Cô không muốn tùy tiện quá, vì như thế có vẻ không tôn trọng cho lắm. Nhưng cô lại không muốn quan trọng

hóa vấn đề, vì như vậy lại rơi xuống thế yếu. Làm sao mới thể hiện được khí thế hùng hồn, tạo ra không khí áp đảo như “công chúa thì phải mặc váy” đây?

Không biết là đang ngầm tranh đấu điều chi, mà chỉ vì chút chuyện như vậy đã khiến Chu Vận nghĩ đến nát cả óc. Hôm sau cô mang đôi mắt gấu mèo đến văn phòng.

Lý Tuân chia yêu cầu dự án ra trước, phân nhiệm vụ cho Chu Vận trong bản kế hoạch rồi đưa cho cô.

Mấy giờ sau, Lý Tuân đến kiểm tra tiến độ: “Kích thước web có vấn đề, cô mãi nghĩ đi đâu thế hả?”

Chu Vận nói: “Tôi còn chưa cắt xong mà.”

“Nghỉ tết lâu quá không làm nên cứng tay à?”

Chẳng qua là hơi phân tâm mà thôi! Chu Vận nhìn về phía tay Lý Tuân, bên cạnh máy vi tính của cậu đặt một chiếc bật lửa khác. Thế là chiếc bật lửa đang nằm trong túi áo cô không có cơ hội rồi.

Lý Tuân: “Thôi, tâm trạng không ổn thì tốt nhất đừng làm, đi ăn cơm trước đã, cô chọn chỗ đi.”

Hôm nay ông chủ Lý vô cùng hào phóng, cậu đứng dậy cầm áo khoác, Chu Vận cũng đứng lên theo. Trong khoảnh khắc đứng lên, Chu Vận chợt nảy ra sáng kiến, cô nhanh chóng liếc sang Lý Tuân, tiếp đó giấu chiếc bật lửa kia vào phía sau cây máy tính nhanh như chớp.

Chuỗi hành động vô cùng lưu loát, Lý Tuân mặc áo khoác xong quay lại chẳng hề phát hiện.

“Đi thôi.”

“Ừ.” Chu Vận gật đầu tự nhiên, “Đi nào.”

Bọn họ đến quảng trường khá gần trường, bây giờ còn chưa chính thức nhập học nên rất nhiều hàng quán chưa mở cửa. Lúc đi ngang qua cửa hàng mỹ phẩm có cửa toàn bằng kính, Lý Tuân chợt dừng bước.

Chu Vận nhìn cậu soi gương vuốt tóc, trong lòng thầm “sặc” một tiếng. Trình tự sượng của cậu đang ở cấp độ nào thế này!

“Đến đây.” Ông chủ Lý bảo.

Chu Vận cúi đầu bước qua.

Lý Tuân: “Nhìn xem.”

Nhìn gì cơ? Tấm kính này không phải loại gương làm gầy như trong các cửa hàng quần áo, cũng không có ánh đèn vàng tạo nên vẻ lung linh, không phải ai soi vào cũng đẹp cả đâu. Trong trung tâm thương mại đèn sáng chói, mặt đất lát gạch men, đủ loại ánh sáng phản xạ khiến người ta lộ nguyên hình. Ngoại hình của cậu hiện giờ còn lọt qua được vòng khảo nghiệm, vậy cô thì sao? Hôm nay trông cô thế nào?

Chu Vận im lìm chăm chú nhìn bản thân. Ôi sao lại hốc hác thế này! Đều tại chiếc bật lửa kia hết.

Chu Vận nghĩ vẩn vơ, không dám nhìn vào Lý Tuân, sợ cậu nhận ra khuyết điểm nên vẫn cố ý cử động, tranh thủ không để cậu nhìn thấy hình ảnh ở trạng thái tĩnh.

“Có phải hơi dài rồi không?” Lý Tuân cất tiếng hỏi.

“Sao cơ?”

Lý Tuân cau mày, vuốt tóc mình: “Nhìn thấy được tóc đen rồi này.”

Lúc này Chu Vận mới chú ý thấy tóc Lý Tuân đã hơi dài, tay cậu vừa hất lên đã lộ ra chân tóc màu đen.

“Mẹ nó thật phiền phức.”

Vậy sao cậu nhất định phải kiên trì nhuộm tóc vàng?

Lý Tuân khẽ than thở rồi đẩy cửa hàng mỹ phẩm ra. Chu Vận cùng đi vào, thấy Lý Tuân quen đường quen lối đi đến một dãy kệ, lấy hộp thuốc nhuộm tóc. Là hàng nhập khẩu, trên hộp dán nhãn phiên dịch tiếng Trung. Chu Vận chỉ nhìn thấy dòng chữ to in cuối cùng.

“Tóc mềm tự nhiên không bị khô cứng. Vua của các màu bạch kim!”

Thật đúng là hết ý kiến.

Mua thuốc nhuộm tóc xong, hai người tiếp tục đi tìm quán ăn.

“Sao cậu không đến tiệm nhuộm đi?” Chu Vận hỏi.

“Có chỗ nào mở cửa đâu, vào thành phố xa quá, lười.”

Chu Vận gật đầu, vừa hoàn hồn lại đã thấy Lý Tuân đang chăm chú nhìn cô.

“Cô chọn quán đi, tôi mời.”

Cậu đã nói việc này rồi mà.

“Sau đó về nhuộm tóc cho tôi.”

“...”

Hình như khi này không có điều kiện tiên quyết này thì phải.

“Tôi không biết nhuộm đâu.”

“Không sao.”

“Không biết thật đấy.”

“Xem hướng dẫn là biết ngay mà.”

“Tôi chưa bao giờ nhuộm... tóc...” Xung quanh cô chẳng có ai nhuộm tóc cả, cậu chính là người duy nhất.

Rốt cuộc Lý Tuân cũng mất kiên nhẫn: “Có chút chuyện con con này mà cũng không biết, cô có phải là con gái không thế?”

“...” Con gái thì phải biết nhuộm tóc sao? Chu Vận rất muốn đốp lại nhưng nhìn vẻ mặt của ông chủ Lý lại thôi.

Để bày tỏ nỗi oán giận trong lòng, Chu Vận cố ý tìm nhà hàng Nhật khá đắt, Lý Tuân thì thản nhiên ngáp dài ngáp ngắn bước vào. Trong suốt thời gian ăn cơm, Chu Vận luôn vô thức nhìn vào tóc cậu.

“Nhìn gì thế, ăn cơm của cô đi.”

Chàng trai đối diện cắn một miếng hết nửa chiếc sushi. Vì phải mang trong mình trọng trách cao cả, Chu Vận ăn chẳng ngon miệng, lãng phí cả bàn thức ăn tinh tế.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Vận nhìn hướng Lý Tuân đi, liền hỏi: “Đến studio của Nhậm Dịch sao?”

“Ừ.”

“Nhậm Dịch cũng về trường rồi à?”

“Vẫn chưa.”

“Ặc.”

Chu Vận nhìn xung quanh. Còn trong kỳ nghỉ, nơi gần trường đại học thế này khó tránh khỏi cảnh vắng lặng. Cô nhớ đến cảm giác khi ở trong ký túc xá tối qua, cả sân trường to lớn yên lặng như tờ và trống huơ trống hoắc rất đáng sợ.

Trong studio khá trống trải, có lẽ thành viên ban nhạc đã cất nhạc cụ đi rồi, chỉ còn có hai người họ. Phía Nam có gương soi toàn thân, Lý Tuân vừa vào phòng đã lấy chiếc ghế mang sang đặt trước gương. Sau đó nhét hộp thuốc nhuộm tóc vào lòng Chu Vận.

“Cô nghiên cứu đi.”

Chu Vận mở hộp, lấy hướng dẫn sử dụng ra. Các bước thực hiện khá đơn giản, sau khi Chu Vận đọc xong, lòng tin đã tăng lên gấp bội.

“Vậy tôi nhuộm đấy nhé...” Nhờ có làm mù mắt cậu thì cũng đừng trách tôi. Chu Vận đeo găng tay nilon vào.

Hôm nay trời khá âm u, vừa xế chiều mà trong phòng đã mờ tối nhưng không đến nỗi phải bật đèn. Chu Vận bóp hai tuýp thuốc nhuộm vào bát, trộn đều với nhau. Bên cạnh không có nơi đặt bát thuốc, Chu Vận đành đưa thuốc đã trộn đều cho Lý Tuân, nói: “Cậu cầm giúp tôi đi.”

Lý Tuân lười nhác cầm lấy.

Chuyện trông thì dễ dàng đấy nhưng đến khi làm lại khá khó khăn. Đây là lần đầu Chu Vận nhuộm tóc cho người khác, tay nghề thật sự không được thành thạo, cô sợ thuốc nhuộm tóc dính phải da nơi khác, nên luôn dè dặt bôi thuốc vào phía trong. Nhưng vì quá cẩn thận nên một lúc lâu vẫn không có tiến triển.

“Cô ăn chưa no à?”

Chu Vận ngược mắt, đúng lúc giao với ánh mắt của Lý Tuân trong gương. Tóc cậu ươn ướt, càng làm nổi bật đường nét khuôn mặt.

Chu Vận trả lời: “Ăn no rồi.”

“Ăn no rồi mà chỉ có chút sức lực thế này á?”

Chu Vận ho khan, lại mạnh tay hơn. Cách bóp găng tay mỏng manh, nhiệt độ và những xúc cảm từ đầu Lý Tuân truyền qua đầu ngón tay chạy thẳng đến trung khu thần kinh của cô. Không khí yên ắng, không gian rộng rãi, vách tường lạnh lẽo khiến cảm nhận ấy càng rõ rệt hơn.

“Lấy cho tôi điều thuốc.” Cậu lẳng lặng nói.

Chu Vận cười găng tay, lấy hộp thuốc lá từ túi áo khoác của cậu. Cô rút một điếu, Lý Tuân cúi đầu, hơi há miệng ngậm lấy. Cô nhìn ra phía sau cậu, qua cổ, qua vai rồi đến tận cổ áo đen tuyền. Một màu đen bí ẩn.

Giây phút đặt điếu thuốc vào miệng cậu, cô bỗng ý thức được điều gì đó. Lửa... Có thuốc... thì phải có lửa. Lửa... mẹ ơi cơ hội của mình đến rồi! Rốt cuộc ông trời đã thương xót cô, vấn đề khiến cô suy nghĩ suốt cả đêm kia giờ đã có cách giải.

“Châm lửa đi, nghĩ gì vậy.” Cậu ngậm điếu thuốc, khẽ nói.

Chu Vận đè nén cảm xúc đang thăng hoa như núi lửa phun trào, song cô chỉ hờ hững “ừ” một tiếng rồi lấy chiếc bật lửa từ túi áo mình ra.

Trong thoáng chốc ánh mắt cậu sững sốt. Đây quả thật là chiếc bật lửa vô cùng thu hút người khác, bên ngoài là hoa văn vàng kinh điển, toàn thân lấp lánh, đẹp vô cùng. Tay cô quẹt nhẹ, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên.

May mà tối qua đã chuẩn bị trước, chiếc bật lửa này khác với mấy cái bình thường, khi quẹt cần có kỹ thuật.

Cậu lẳng lẽ nhìn trong chốc lát, sau đó đầu hơi nghiêng đi, nhắm mày, nheo mắt đưa điếu thuốc về phía ngọn lửa khẽ rút.

Sợi tóc ẩm ướt, cần cổ thon dài như thể như bộ phim chiếu chậm, ánh lửa soi tỏ khuôn mặt cậu toát nên nét quyến rũ hút hồn.

Phả ra một làn khói trắng, cậu nhìn chiếc bật lửa kia.

“Hàng xịn đấy.”

Tay Chu Vận run run, vô số lời nói quay cuồng trong đầu nhưng cuối cùng cô không kịp suy nghĩ nữa, chỉ tùy ý thốt ra một câu: “Xịn thì giữ dùng đi.”

Ờ? Hình như cũng khá được đấy nhỉ.

Lý Tuân cúi đầu, bả vai run lên. Cậu ấy đang cười. Chuyện này có gì đáng cười đến vậy?

Ban đầu Lý Tuân cười khe khẽ, sau đó âm thanh trở nên lớn hơn, dường như không nhịn được nữa, cậu ngẩng đầu lên cười sảng sặc. Giọng cười trong trẻo vang vọng trong căn phòng trống trải, quanh quẩn bốn phương tám hướng, dội thẳng vào lòng người.

Chu Vận sờn hết da gà da vịt, cô thấy mình sắp không gượng nổi nữa, muốn tìm một cái lỗ để rúc vào.

Lúc Chu Vận sắp sửa đầu hàng, rốt cuộc Lý Tuân ngừng cười. Nhưng trận cười kéo dài khi này khiến mặt cậu đỏ ửng, mắt long lanh: “Được đấy, đưa đây, cất cho tôi đi.”

Thành công rồi! Bất kể nói thế nào thì kế hoạch này cũng đã thành công.

Chu Vận quay người, định nhét chiếc bật lửa vào túi áo khoác của cậu thì...

“Đi đâu thế?”

Chu Vận quay lại, nhìn Lý Tuân đang tựa vào lưng ghế, trên mặt vẫn còn vương nét cười, răng khể cắn điều thuốc, nheo mắt nhìn xuống dưới.

“Tôi nói là cất vào đây này.”

Chu Vận cúi đầu, nhìn thấy cậu duỗi chân phải ra. Trên chiếc quần dài màu đen, hai bên đùi có túi.

‘Cái định mệnh’! ‘Cái định mệnh’, tôi vẫn quá coi thường cậu rồi thủ khoa Lý ạ.

Nhìn vẻ mặt ung dung của cậu cô lại càng không muốn chịu thua, bèn đi đến, nhét bật lửa vào túi quần cậu.

Cậu đang ngồi, quần thì bó sát, nhất là nơi bắp đùi. Hình như trong túi quần có món đồ nào đó, là ví tiền hay là chìa khóa nhỉ?

Chân của cậu săn chắc, tuy không có hình thể cường tráng nhưng cơ bắp cậu vẫn rắn rỏi, khá có độ đàn hồi. Đây là thân thể của Lý Tuân, chỉ cần nghĩ đến đây, Chu Vận lại bắt đầu bủn rủn chân tay.

Cô cúi đầu, trông như đang cất đồ nhưng thật ra là giấu đi khuôn mặt. Chắc chắn mặt cô đã đỏ bừng rồi, chắc chắn trăm phần trăm luôn.

Lý Tuân kể đến rất gần, xung quanh tràn ngập mùi thuốc lá. Vất vả lắm mới cất được chiếc bật lửa vào túi, Chu Vận đứng dậy, trong nháy mắt, mặt họ vô tình sượt qua nhau.

So với gương mặt nóng ran của cô, mặt Lý Tuân lạnh lạnh như tấm vải lụa bóng loáng. Sự can đảm của Chu Vận đều mất sạch, còn Lý Tuân thì vẫn đang cười.

“... Tôi đi vào nhà vệ sinh cái đã.” Chu Vận không dám nhìn vào gương, chỉ lí nhí nói xong rồi quay người bỏ đi.

Cô đi thẳng vào nhà vệ sinh, trở tay khóa cửa lại rồi tựa lưng vào cửa. Hai bàn tay nắm chặt, rồi lại chặt hơn nữa, lòng thầm ngửa mặt lên trời gào thét. Mày cứ thoải mái đi sao phải xoắn thế làm gì!

May mà tố chất tâm lý của Chu Vận vững vàng, cô rửa tay, chốc lát sau đã ra ngoài với vẻ mặt bình thường.

Khúc nhạc đệm chiếc bật lửa trôi qua, tóc cũng đã thuận lợi nhuộm xong. Trở về văn phòng, rốt cuộc Chu Vận có thể dồn hết tinh thần, chú tâm vào dự án.

Sau đó tất cả trở về như cũ, hai người đều làm như không hề có chuyện gì xảy ra. Một ngày sau, Cao Kiến Hồng cũng lên trường, trong lúc vô tình thấy được chiếc bật lửa mới của Lý Tuân, cậu nhất thời tò mò: “Ôi chao, hack đâu ra thế, đưa tôi nghịch thử cái.”

“Thôi dẹp đi.” Thủ khoa Lý cất bật lửa, “Tranh thủ thời gian làm tiếp phần của Công chúa, phải chuẩn bị xong trước khi vào học, còn nhiều việc lắm đấy.”

Chương 30:

Cuối cùng đã đến ngày tựu trường. Đối với người trở về trường trước nửa tháng, hằng ngày làm việc đến khuya lơ khuya lắc như Chu Vận thì việc nhập học cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Có lẽ tiếp tục kì học sẽ nhẹ nhõm một chút chẳng?

Dự án của công ty xe hơi đã làm xong, hiện tại hội thực tiễn đang trong kỳ nghỉ.

Vào giờ học, điện thoại di động cô khẽ rung, là tin nhắn của ngân hàng gửi đến thông báo số dư trong thẻ đã tăng lên. Ông chủ Lý tốt thật, không bao giờ nợ tiền lương nhân viên.

Chu Vận ngẩng đầu, cô ngồi phía sau, có thể bao quát cả phòng học. Tiết này Lý Tuân chưa đến, vừa bắt đầu giờ học giáo sư đã điểm danh, xem như là cậu ấy xui xẻo rồi.

Không ai dám điểm danh hộ Lý Tuân, vì đặc thù của cậu quá nổi bật, cả trường ai cũng biết.

Tan học, lớp phó môn Ngôn ngữ C lớp Hai đến tìm Chu Vận.

“Giáo sư Lâm gọi cậu đến văn phòng đấy.”

“... Ồ.”

Có việc gì nhỉ? Mới vào học được ba ngày, còn chưa đến tiết của thầy mà.

“Chắc là có tin tức tốt gì đó.” Lớp phó lớp Hai hồi tưởng, “Về mặt giáo sư Lâm rất vui.”

Chu Vận khó hiểu xách cặp đến văn phòng thầy Lâm, từ xa đã nghe thấy giọng hỗn hển của thầy.

“Tóm lại em bảo tôi phải nói thế nào đây, sao em lại không hiểu chuyện như vậy.”

Chu Vận dừng bước, thế này mà bảo là rất vui về á? Cô từ từ đi đến, cửa không đóng kín, cô bèn nhìn qua khe hở.

Ơ! Đây không phải là quý ngài thủ khoa của bọn cô sao?

Trong phòng chỉ có giáo sư Lâm và Lý Tuân, trông cậu ta đã mất kiên nhẫn đến cực hạn, nhưng nể mặt mũi giáo sư nên không bỏ đi, đành tựa vào bàn nhìn chăm chăm chậu hoa bên cạnh.

Chu Vận gõ nhẹ cửa. Hai người trong phòng đồng thời quay đầu lại. Lý Tuân như thể được hồi sinh trong phút chốc, vươn cánh tay dài ra, kéo Chu Vận đến.

“Cô ấy.” Lý Tuân đẩy Chu Vận đến trước mặt giáo sư Lâm.

Chu Vận muốn giành lại chủ quyền thân thể, nhưng bàn tay Lý Tuân đã giữ chặt cổ khiến cô không thể cử động được.

“Để cô ấy đi ạ.”

Đi đâu? Cậu buông tôi ra trước đã.

Giáo sư Lâm cũng ra mặt giải cứu: “Em buông tay ra đi, đừng động tay động chân như thế.”

Lý Tuân buông tay ra, cũng không có ý định ở lại nữa, liền đứng dậy đi ra ngoài, song giáo sư Lâm đã nhanh chóng đóng cửa lại trước.

“Em đứng im cho tôi.”

Trải qua một trận hành hạ, cuối cùng Chu Vận đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Lớp phó lớp Hai nói không sai, đúng là tin tức tốt. Phần mềm máy tính trước đó họ làm cho công ty Lam Quan đạt giải nhất cuộc thi “Sinh viên sáng tạo trên nền tảng công nghệ thông tin” gồm tất cả các trường đại học trên toàn quốc.

“Em chịu thôi...” Về mặt Lý Tuân khó xử, tay thọc vào túi. Chu Vận nhìn thấy hành động kia của cậu liền biết cậu muốn lấy thuốc lá ra hút, bèn đá cậu một cú. Lý Tuân trừng mắt nhìn cô.

Cậu đang đứng trong văn phòng của giáo sư đấy, đừng quá quắt.

Dường như Lý Tuân bắt được tín hiệu của Chu Vận, liền rút tay ra.

“Tham gia buổi lễ thôi mà, có tốn bao nhiêu thời gian của em đâu.” Thầy Lâm vẫn khuyên Lý Tuân.

Lý Tuân hất cằm về phía Chu Vận: “Để cô ấy đi đi ạ.”

“Hai em đều phải đi, và cả Cao Kiến Hồng nữa, ba người bọn em thành một nhóm.”

Chu Vận sừng sốt, tạo nhóm làm gì?

Lý Tuân vừa định quay người đã bị giáo sư Lâm giữ lại.

“Tham gia buổi lễ, bọn em sẽ có cơ hội gặp gỡ rất nhiều sinh viên xuất sắc cả nước, trao đổi giao lưu với họ vô cùng có lợi, còn có thể chuẩn bị cho cuộc thi “Sinh viên an toàn thông tin” giữa năm. Cơ hội này tốt như thế mà em lại không biết quý trọng.”

Cuộc thi? Cuộc thi gì? Ai làm ơn giải thích cho cô với.

“Em không có hứng.” Đại gia Lý không hề nể mặt.

Giáo sư Lâm trở mắt rồi quay đầu tức giận nói với Chu Vận: “Em xem cậu ta nói thế có được không? Em nghĩ nhóm bọn em đi thi sẽ chắc chắn thắng sao?”

Chu Vận: “Không...”

Lý Tuân: “Phải đấy.”

Giáo sư Lâm tức đến mức mặt đỏ gay, ngửa mặt lên trời gào thét: “Lý Tuân, thẳng nhãi như em đừng có mà ngông cuồng.”

Chu Vận vội vàng đưa cốc trà an ủi thầy: “Giáo sư, thầy đừng giận, có gì từ từ nói ạ.”

Thầy Lâm cầm cốc trà lên uống ừng ực.

Lý Tuân thừa dịp thầy ngửa cổ, sai bước chân dài chạy ra khỏi văn phòng. Trước khi đi còn ra hiệu bằng ánh mắt với Chu Vận... Cô giải quyết đi.

Thầy Lâm đặt cốc trà xuống đã không thấy Lý Tuân đâu, nhất thời huyết áp lại tăng vọt.

“Tức chết tôi rồi.” Ông trừng mắt nhìn Chu Vận, “Tôi đã gặp nhiều sinh viên giỏi, nhưng kiểu như cậu ta thì từ cội khai thiên lập địa đến nay tôi mới được gặp lần đầu.”

Chu Vận đứng bên cạnh gật gù đồng ý: “Đây cũng là lần đầu tiên em gặp phải người như thế, thật là đáng ghét ạ!”

Thầy Lâm thờ dài ngồi xuống: “Cơ hội tốt thế này...”

Chu Vận không tiếp lời.

Thầy bình tĩnh lại rồi nói: “Có thể gạt cuộc thi sang một bên trước, nhưng nhất định phải có mặt tại buổi lễ. Phần mềm kia bọn em làm rất tốt, đã có vài phòng khám chữa bệnh đến trường học xin cố vấn rồi. Hợp đồng cụ thể của bọn em và công ty thực phẩm kia thế nào, có nhắc đến cải thiện phần mềm không. Tối về em gửi hợp đồng cho thầy, thầy xem giúp cho bọn em.”

Chu Vận nghe thế liền kinh ngạc, chỉ là một phần mềm còn con thôi, sao lại được chào đón đến thế?

“Đừng đắc ý vội.” Giáo sư Lâm lập tức tạt nước lạnh, “Chu Vận, em nhất định đừng học theo thẳng nhãi kia, ngông cuồng bốc đồng, không coi ai ra gì.”

“... Vâng ạ.”

Thầy lại cau mày, tức tối lẩm bẩm: “... Tính tình nó như thế sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi lớn cho

xem.”

Chu Vận đẩy cửa văn phòng ra, đi thẳng đến chỗ Lý Tuân, dán một tờ giấy vào máy tính cậu, trên đó viết lịch trình đã sắp xếp. Tờ giấy vừa khéo che đi trình biên dịch, nhưng cậu không hề bị ảnh hưởng, vẫn thản nhiên gõ máy mà không cần nhìn bàn phím cũng chẳng cần nhìn màn hình. Không những gõ xong mà còn có thể tạo điểm dừng (1) để kiểm tra lại chương trình trong tình trạng như thế.

(1) Điểm dừng hay còn gọi là breakpoint là một điểm ngắt cho phép người sử dụng được quyết định phải làm gì tiếp tục, giúp kiểm soát code, giá trị của các biến trong khi chạy thử.

Cậu là thánh sao? Chu Vận chịu thua, gỡ tờ giấy dán ra rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Chỉ là một buổi lễ nhỏ thôi, đi nhận giải đi, giáo sư Lâm cố gắng giúp đỡ lắm mới được đây.” Trước khi Lý Tuân phản bác, cô lại nhấn mạnh, “... giúp cho riêng cậu đấy.”

Lý Tuân dụi mắt, hiển nhiên không muốn nói thêm nữa.

Chu Vận cố gắng kiểm thêm những điều kiện khác để dụ dỗ: “Có tiền thưởng nữa.”

Lý Tuân ngáp dài: “Không đủ nhét kẽ răng.”

“Thịt muối thì cũng là thịt mà.” Chu Vận nháy mắt với Cao Kiến Hồng.

Cao Kiến Hồng tiếp lời: “Phải đấy, đúng lúc dự án của chúng ta hoàn thành rồi, hơn nữa chưa có dự án nào khác, coi như là phúc lợi cho nhóm mình đi du lịch.”

Đời này Chu Vận chưa hề tận tình khuyên bảo ai như vậy: “Đi đi mà, giáo sư Lâm giận rồi đấy.”

Lý Tuân hờ hững liếc nhìn Chu Vận. Chu Vận im lặng nhìn cậu. Cậu có thể tỏ lòng tôn kính với thầy ấy chút xíu được không, giáo sư Lâm đã giúp cậu bao bận rồi.

Nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng đại gia Lý ngoắc tay với Chu Vận, cô đưa giấy ghi chú đến tay cậu. Lý Tuân nheo mắt nhìn, Chu Vận và Cao Kiến Hồng dè dặt chờ cậu quyết định.

Một lát sau, thủ khoa Lý ngược mắt, uể oải hỏi: “Thời tiết hiện tại ở thủ đô thế nào?”

Dù không vui vẻ nhưng cuối cùng Lý Tuân vẫn đồng ý đến tham gia buổi lễ trong trạng thái rất hững hờ, chẳng màng gì đến hành trình, thế là trách nhiệm lo toan mọi việc lại rơi vào đầu Chu Vận. Cô liên lạc với những người khác trước. Trường có tám sinh viên được tham dự buổi lễ lần này, ngoại trừ ba người họ còn có năm sinh viên khóa trên và một thầy chủ nhiệm dẫn đội trên danh nghĩa giáo sư hướng dẫn.

Vì cố gắng không để lỡ chương trình học, họ đã quyết định bay vào sáng sớm hôm trao giải. Chu Vận và Cao Kiến Hồng ngồi cùng hàng, ông chủ Lý ngồi phía sau.

Vị trí của Cao Kiến Hồng cạnh cửa sổ, thấy Chu Vận ngó sang liền hỏi: “Muốn ngồi cạnh cửa sổ hả, mình đổi cho cậu nhé?”

“Không cần đâu, mình ngồi đây được rồi.”

Bởi vì thời gian quá sớm, nên máy bay cất cánh chưa được bao lâu thì tất cả hành khách đã bắt đầu thêm tiếp.

Chu Vận không buồn ngủ, Cao Kiến Hồng cũng không, cậu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Vận hỏi nhỏ: “Cậu đang nghĩ gì thế?”

Cao Kiến Hồng hoàn hồn lại: “Không có gì... Cậu không ngủ được à?”

“Trời sáng mình không ngủ được.”

Cao Kiến Hồng gật đầu, qua một hồi yên lặng, cậu bỗng nói: “Chu Vận, cậu thấy cuộc thi kia thế nào?”

“Gì cơ?”

“Cuộc thi ‘Sinh viên với an toàn thông tin’ giữa năm ấy. Giáo sư Lâm có nói với cậu rằng thầy muốn nhóm ba người chúng ta tham gia không?”

Ặc...

Chu Vận do dự: “Rủ Lý Tuân tham gia buổi lễ lần này đã khó lắm rồi. Mình cảm thấy cậu ấy không có hứng với cuộc thi kia đâu.”

Cao Kiến Hồng cười cười: “Cũng đúng.”

Chu Vận nhìn về mặt cậu, nói: “Cậu muốn tham gia à?”

“Có ý định, còn cậu?”

Nói thật, Chu Vận cũng không có dự định gì. Tính cách cô khá bị động, nếu không có ý muốn và lý do mãnh liệt, cô sẽ không chủ động tham gia những cuộc thi như thế này.

“Có lợi cho chúng ta thôi.” Cao Kiến Hồng nói, “Nếu đạt giải, sau này dù ra nước ngoài hay là tuyển thẳng lên thạc sĩ sẽ dễ dàng hơn.”

Xuất ngoại... Tuyển thẳng lên thạc sĩ...

Chu Vận nghịch dây an toàn trên ghế, hơi xuất thần.

Chưa đến tám giờ máy bay đã đáp xuống sân bay thủ đô. Buổi lễ bắt đầu vào lúc một giờ chiều, tại một trường đại học ở trung tâm thành phố. Nhà khách do ban tổ chức sắp xếp cũng ở trong trường đó.

Đến nhà khách, giáo sư dẫn đội phân phòng cho mọi người xong rồi dặn: “Các em lên phòng nghỉ ngơi đi, mười hai giờ rưỡi tập trung tại cửa hội trường.”

Chu Vận được phân cùng phòng với một đàn chị, sau khi vào phòng chị ta liền bật điều hòa, bắt đầu nghiên cứu dự án của mình.

“Hình như bọn em đạt giải nhất đúng không?” Đàn chị hỏi.

Chu Vận: “Vâng ạ.”

Chị ta lại nói: “Mới năm nhất đã đạt giải là giỏi lắm đấy.”

Chu Vận: “Do nhóm trưởng siêu cao thủ thôi ạ.”

Đàn chị chỉ nhìn cô rồi không nói gì nữa.

Chu Vận nhìn nhóm sinh viên đi lại trong sân trường ngoài cửa sổ, suy nghĩ bắt đầu miên man. Hiện giờ Lý Tuân đang làm gì nhỉ? Chắc là đang ngủ trưa rồi.

Hơn mười hai giờ, Chu Vận và đàn chị cùng nhau rời phòng đi đến hội trường. Quy mô buổi lễ khá lớn, dọc theo đường đi đều có người hướng dẫn.

Hội trường chính là giảng đường lớn của tòa nhà hành chính, cửa treo đầy băng rôn chào mừng quý vị đại biểu đến tham dự. Vẫn chưa đến giờ bắt đầu, hội trường đang vào giai đoạn chuẩn bị sau cùng, ngoài cửa đầy người, đa phần là sinh viên vùng này.

“Chu Vận.” Cao Kiến Hồng gọi tên cô trong đám đông. Chu Vận đi đến, không thấy mái tóc vàng chóa nổi bật kia.

“Cậu ấy đâu?”

“Lúc tôi đi cậu ấy vừa mới tỉnh, nói một lát nữa sẽ tới.”

Giáo sư dẫn đội đi đến nói với Chu Vận: “Bọn em là nhóm nhận giải trước tiên, lát nữa đi vào thì ngồi mấy hàng đầu, nhanh chóng chuẩn bị đi nhé.” Nói hồi lâu cuối cùng mới phát hiện, “O, Lý Tuân đâu?”

“Đến ngay thôi ạ.”

Chu Vận không dám báo vừa nãy cô gọi năm sáu cuộc điện thoại nhưng cậu không hề bắt máy.

Giáo sư dẫn đội chau mày: “Bảo cậu ta nhanh lên nào! Một trong hai em vào trước đi.”

Cả rừng người đứng trước hội trường, một vị giáo sư đang đứng trên ghế gọi tên. Chu Vận nói với Cao Kiến Hồng: “Cậu chờ ở đây đi, mình vào điểm danh trước.”

“Được.”

Trước cửa đông nghìn nghịt giống hết nơi điểm danh của đại hội thể dục thể thao, Chu Vận đi đến, nghe giáo sư kia đọc tên nhóm và trường học.

Cô kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng đã đến lượt họ.

Giáo sư gào khản cả cổ: “Nhóm dự án khai thác chức năng hướng dẫn được lý và sức khỏe.”

...

Đầu Chu Vận căng ra. Ai đổi tên này thế? Đây là phần mềm đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm bảo vệ sức khỏe mà họ đã làm sao?

“Trường dự án Lý Tuân.” Giáo sư hô tiếp, “Lý Tuân có ở đây không?”

Chu Vận chột tỉnh lại, cố gắng tiến lên.

“Lý Tuân! Có ở đây không vậy?”

Cô vất vả giơ tay trong đám người, muốn thu hút sự chú ý của giáo sư: “Em...”

“Đến đây.”

Lại là tiếng trả lời ngân vang. Chu Vận khựng lại, cảnh tượng này hình như hơi quen thì phải. Cô quay đầu, sau đó bất giác che miệng.

Thiếu gia Lý ngủ trưa xong còn tắm rửa sạch sẽ, quả đầu vàng đánh rối, cậu thay bộ đồ tây, áo khoác phanh rộng, bên trong là áo sơ mi trắng thơm.

Nhìn lên trên... Giữa trưa nắng chang chang, cậu còn đeo kính. Cách ăn vận vô cùng thoải mái, cậu thật sự đã xem cuộc xuất hành lần này thành chuyến du lịch rồi.

Chu Vận nhìn cậu, nhất thời lòng đầy mâu thuẫn, vừa muốn ưỡn ngực tự hào, vừa muốn cúi đầu xấu hổ.

Trong lúc mọi người đang bị kẻ khoe mẽ chói mắt kia thu hút sự chú ý, có người vỗ vai Chu Vận.

Cô quay đầu lại, khi thấy nam sinh phía sau thì nét cười trên gương mặt đột ngột đông cứng.

“Thật sự là cậu à, tôi còn tưởng mình nhìn lầm nữa. Đã lâu không gặp, Chu Vận.”

Quả thật là lâu lắm rồi.

“Cậu sống thế nào?”

Tôi sống rất tốt. Sao cậu còn chưa chết nhỉ?

“Cô giáo Lưu có khỏe không? Sau khi tốt nghiệp tôi không còn gặp lại cô nữa, còn đang định tìm cơ hội đến thăm cô này... Sao cậu nhìn tôi như vậy, cậu không nhận ra tôi à?”

Nhận ra chứ! Làm sao có thể không nhận ra cậu, dù cậu có hóa thành tro tôi cũng nhận ra nữa kìa.

Sợi dây chuyền đeo nơi cổ như đang nóng lên. Sợi dây mang mặt thánh giá thường xuyên bị cô quên lãng kia giờ đây như nặng tựa nghìn cân.

“Chu Vận?”

Cuối cùng cô nở nụ cười, đưa tay, bắt tay với nam sinh trước mặt.

“Đã lâu không gặp, Phương Chí Tịnh.”

Chương 31:

Gió thu thổi phân phật, Chu Vận còn bé đi theo mẹ đến trường. Hôm nay là ngày khai giảng nhưng cô không hề mang tâm trạng lạ lẫm phức tạp, bởi cô từng đi qua con đường này không biết bao nhiêu lần. Mẹ cô là trưởng khối cấp Ba, ngôi trường này cách trường tiểu học của cô không xa. Mỗi khi tan học cô thường đến đây chờ mẹ hết giờ làm việc rồi cùng về nhà.

Mẹ đưa cô đến tận tòa nhà dạy học, dặn dò: “Con chờ mẹ ở đây, mẹ nói với chủ nhiệm lớp con một tiếng đã.”

Chu Vận ngoan ngoãn gật đầu. Mẹ đi được một lát, cô đang nhàm chán nhìn ngó xung quanh thì một bóng người xuất hiện. Đó là một cô gái đang cúi đầu đứng bên cạnh bồn hoa trước tòa nhà. Giây lát sau dường như cô ấy phát hiện ra điều gì đó, bèn quay mặt lại.

Chu Vận vội vàng nhìn sang chỗ khác. Yên lặng hồi lâu, cô lại len lén liếc mắt, đã thấy cô gái kia cúi đầu lần nữa. Sau đó cô bắt đầu ngắm nhìn cô ấy.

Chu Vận bị gió thu thổi đến nỗi đầu óc mụ mị. Trong lúc những học sinh khác đi qua đi lại, chỉ có hai người họ lặng lẽ đứng trước cửa tòa nhà như thể chơi trò giết thời gian. Chu Vận chốc chốc lại quan sát cô ấy. Sau khi nhìn lén vài lần, Chu Vận đã bị cô gái kia bắt gặp. Cô chợt dạ, vừa định quay đầu đi thì nhìn thấy cô ấy vẫy tay với cô.

Ai cơ? Chu Vận nhìn đảo dác xung quanh rồi chỉ vào mình.

“... Tôi hả?”

Cô ấy lại vẫy tay, xem ra chính là cô rồi.

Cô gái kia cao hơn Chu Vận một chút, dáng vóc gầy gầy, mái tóc chấm vai, làn da trắng nõn, gương mặt xinh xắn.

Chu Vận đến gần hơn thì giật mình phát hiện thì ra cô nàng này trang điểm. Mặt trắng bóc, kẻ mắt đen đậm, miêng cô ấy còn đang cắn nhị hoa màu đỏ tươi, dài và mảnh. Đó là gam màu nóng duy nhất trên mặt cô ấy.

Chu Vận dừng bước. Lần đầu tiên cô nhìn thấy học sinh mới lớp Bảy mà đã trang điểm thế này, hoàn toàn ngược lại với những gì cô được dạy trước đây.

Cô gái tiện tay hái một nắm nhị hoa trong bồn đưa cho Chu Vận. Cô nhận lấy, nâng niu trong lòng bàn tay. Cô gái hất cằm, khẽ nói: “Ngọt lắm.”

Đó là lần đầu tiên Chu Vận và Lưu Hiếu Nghiên gặp nhau. Hai người chỉ kịp trao đổi tên thì Chu Vận đã bị mẹ gọi đi.

Lúc ra khỏi tòa nhà giảng dạy, vẻ mặt mẹ không được vui lắm, trên đường vẫn than vãn: “Sao lại phân vào giáo viên này, có cơ hội phải chuyển lớp mới được...”

Chu Vận ngơ ngơ ngác ngác, đến khi nhập học mới nhìn thấy chủ nhiệm mình là cô Vương dạy môn Ngữ văn, khoảng ba mươi mấy tuổi, dáng vóc đầy đặn, tính tình vô cùng hiền lành. Bất kể học sinh làm sai việc gì cô ấy đều nhẹ nhàng khuyên bảo, không bao giờ lớn tiếng phê bình. Chu Vận rất thích cô.

Chu Vận gặp Lưu Hiếu Nghiên lần nữa là vào lúc học sinh đứng lên tự giới thiệu bản thân. Cô ấy nói rất ngắn gọn, sau khi nói xong cũng không đợi mọi người vỗ tay liền trở về chỗ ngồi của mình. Khi đi ngang qua chỗ Chu Vận, cô ấy cúi đầu liếc nhìn cô.

“Bạn nữ này lạnh lùng quá đi.” Một cậu bạn ngồi phía sau nói.

Chu Vận liếc ra sau, cậu ta tên gì nhỉ? Hình như là Phương Chí Tịnh thì phải?

“Không ngờ điểm thi đầu vào lại cao ngất.” Phương Chí Tịnh nói với bạn học ngồi cùng bàn.

Đúng vậy! Chu Vận cũng khá bất ngờ. Đây là trường cấp Hai và Ba giỏi nhất thành phố, lớp Chu Vận vốn là lớp chọn, thế mà cô ấy còn đứng thứ ba trong kỳ thi trắc nghiệm đầu vào, phải công nhận thành tích rất xuất sắc.

Nhưng suốt quá trình học về sau, Lưu Hiểu Nghiên chẳng hề có biểu hiện của một “học sinh giỏi” bình thường nên có. Cô ấy không bao giờ giơ tay phát biểu hay đặt câu hỏi với giáo viên. Mỗi ngày cô ấy chỉ làm đúng số bài tập đã được giao trong sách, không ôn luyện thêm gì cả.

Đường như Lưu Hiểu Nghiên chỉ hứng thú với môn học duy nhất đó chính là Anh văn. Vào tiết Anh cô ấy vô cùng nghiêm túc, mỗi lần Chu Vận trực nhật quét dọn đến bàn Lưu Hiểu Nghiên đều thấy trong ngăn bàn cô ấy chất đầy sách Anh văn.

Có lẽ cô ấy định đi xuất ngoại thì phải?

Lưu Hiểu Nghiên còn có quyển sổ tay, mỗi lúc rảnh rỗi thường viết vào đó, rồi đặt ở nơi sâu nhất trong học bàn.

Ngoại trừ cuộc trò chuyện ngắn ngủi của Chu Vận và Lưu Hiểu Nghiên vào ngày đầu tiên khai giảng, thì thực tế chẳng có mấy ai trong lớp nói chuyện với cô ấy. Tính Lưu Hiểu Nghiên quá tùy hứng, ví dụ như việc trang điểm khiến cô ấy trở nên biệt lập với mọi người.

Mẹ Chu Vận cũng nghe nói về cô học sinh cá biệt này. Bà tỏ ra rất bất mãn với hành động trang điểm của Lưu Hiểu Nghiên, đã mấy lần yêu cầu chủ nhiệm lớp ra mặt can thiệp. Nhưng từ đầu đến cuối cô Vương chỉ nhắc nhở Lưu Hiểu Nghiên một cách nhẹ nhàng.

Chu Vận bắt chuyện với Lưu Hiểu Nghiên lần nữa cũng ở bên cạnh bồn hoa kia. Đó là vào giờ nghỉ giải lao, Lưu Hiểu Nghiên ngồi trên bậc thang, cúi đầu viết gì đấy.

Xung quanh không có ai khác, Chu Vận rón rén đi đến phía sau Lưu Hiểu Nghiên, nhìn thấy cuốn sổ toàn viết bằng tiếng Anh. Chữ Lưu Hiểu Nghiên rất đẹp, bay bướm nghệ thuật, tuy Chu Vận tự tin trình độ Anh văn của mình rất khá nhưng vẫn còn kém xa cô ấy.

Trong lúc Chu Vận đang cố gắng đọc hiểu nội dung trong sổ thì Lưu Hiểu Nghiên quay đầu lại. Theo phản xạ, Chu Vận bứt một nắm nhị hoa màu đỏ trong bồn cây, ngậm vào miệng, mắt nhìn về phía sân thể dục xa xa, giả bộ chỉ đi ngang qua thôi.

Sao lần này nhị hoa hơi tê tê nhỉ? Chu Vận thầm thấy lạ nhưng không dám biểu hiện, sợ lộ vẻ mất tự nhiên. Lưu Hiểu Nghiên vẫn đang nhìn cô.

Đừng sợ, bình tĩnh nào! Chu Vận thôi miên bản thân, mình chỉ đến bứt nhị hoa ngậm thôi mà!

“Chỉ có cậu mới ngậm nó được.” Lưu Hiếu Nghiên nói.

Gì cơ? Chu Vận làm ra vẻ như mới vừa phát hiện ra bên cạnh mình có người khác. Hoang mang quay đầu nhìn Lưu Hiếu Nghiên, nghi ngờ: “Sao thế?”

Gương mặt luôn hờ hững của Lưu Hiếu Nghiên hiện lên biểu cảm hiềm có: “Mau mau nhả ra đi.”

Lúc này Chu Vận mới nhả nhị hoa kia ra, không thấy thì thôi, vừa thấy đã khiến cô sồn cả gai ốc. Trên nhị hoa đầy kiến, giờ phút này chúng đang hoảng loạn bỏ chạy tứ tán. Thảo nào đầu lưỡi cô vẫn tê tê.

Chu Vận vứt nó đi, cả người run rẩy, không ngừng phun phèo phèo xuống đất. Lưu Hiếu Nghiên không nhịn được bật cười. Chu Vận dừng lại, đây lần đầu tiên cô thấy Lưu Hiếu Nghiên cười vui vẻ như thế. Cô ngây ra như phỗng, quên mất trong miệng mình đang có kiến.

Thôi, lỡ ăn rồi thì thôi, dù sao cũng là thực phẩm sạch mà.

Kể từ ngày đó, hai người trở thành bạn bè, và cũng từ đó Chu Vận biết được, sổ tay của Lưu Hiếu Nghiên chỉ để chép kinh Thánh. Kinh Thánh nguyên văn thật sự rất khó đối với học sinh vừa mới lên cấp Hai như Chu Vận, cô xem đi xem lại mà vẫn không hiểu.

“Cậu tin vào những điều này à?” Chu Vận hỏi Lưu Hiếu Nghiên.

“Cũng không hẳn là tin.”

“Không tin sao lại viết?”

“Nhưng cũng không phải không tin.”

Chu Vận khó hiểu, thế nhưng cô đã biết rõ một điều, đó chính là Lưu Hiếu Nghiên cố gắng học Anh văn không phải vì xuất ngoại, cũng không phải vì thành tích mà là vì đấng Chúa Trời mà cô ấy không thể khẳng định được mình có tin hay không.

Chu Vận tò mò về Lưu Hiếu Nghiên đến tận 120%, cô ấy cuốn hút cô, cuốn hút một cách mãnh liệt. Hằng ngày Chu Vận đều rủ Lưu Hiếu Nghiên chơi với mình, họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học và cùng nhau ngồi trên bậc thềm ngắm nháp nhị hoa.

Tất cả bạn học trong lớp đều có một hiểu lầm về Lưu Hiếu Nghiên, cảm thấy cô ấy kiêu căng phách lối, song Chu Vận cho rằng không đúng. Đúng là Lưu Hiếu Nghiên tự kiêu nhưng cô ấy không hề phách lối, hơn

nữa cô ấy rất yếu đuối.

Vào một ngày đông trời đổ tuyết, trường cho tan học sớm, tất cả đều ra về chỉ còn mình Chu Vận ở lại lớp chờ mẹ tan làm. Lúc cô đang thơ thẩn ngắm bông tuyết ngoài cửa sổ thì Lưu Hiểu Nghiên trở lại phòng học và mua cho cô một xâu kẹo hồ lô. Hai người cùng ngồi trong căn phòng im ắng. Thời tiết giá rét khiến cội đất trời trở nên ảm đạm, may mà trong hoàn cảnh này họ còn có xâu kẹo hồ lô đỏ rực.

Trong cảnh tuyết rơi mù mịt, Lưu Hiểu Nghiên kể cho Chu Vận nghe về chuyện của mình. Ba mẹ cô ấy đã ly dị, cô ấy luôn ở cùng bà ngoại, trước khi khai giảng, bà ngoại bị ốm nặng. Lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu, bệnh của bà đã như núi đổ, bác sĩ khéo léo thông báo sợ rằng lần này sẽ lành ít dữ nhiều. Sau đó bệnh viện cũng không giữ bà cô lại nằm viện điều trị, Lưu Hiểu Nghiên đón bà ngoại về nhà chăm sóc, mỗi đêm bà đều bị cơn đau giày vò, cô ấy chỉ đành trơ mắt bất lực.

Trong một lần tình cờ, cô ấy đã khẩn cầu với Chúa.

“Thật ra thì mình đã cầu xin hết tất cả thánh thần rồi.” Lưu Hiểu Nghiên nói, “Những gì có thể làm mình đều làm cả, nhưng Ngài đã để lại cho mình ấn tượng sâu sắc nhất. Đêm đó vừa mới cầu xin Ngài xong, ngày hôm sau bệnh của bà đã chuyển biến tốt.”

“Thế nên cậu bắt đầu tin Chúa ư?”

“Không phải là tin.” Lưu Hiểu Nghiên nhấn mạnh lần nữa, “Lúc tôi cầu xin Ngài đã nói, nếu Ngài có thể giúp bà, mình sẽ mãi mãi trở thành tín đồ của Ngài. Và Ngài đã làm được, nên mình cũng phải thực hiện lời hứa ban đầu.”

“Mình hiểu rồi.” Chu Vận đã ngộ ra, “Không phải tin mà là tạ ơn Chúa đúng không? Bà ngoại mình tín Phật, cũng hay thắp hương tạ lễ lắm.”

Lưu Hiểu Nghiên nghĩ ngợi, sau đó gật đầu: “Đại khái là như vậy.”

Lúc chạng vạng, mẹ đến lớp đón cô. Trên đường về nhà, mẹ đã dặn dò Chu Vận cách xa Lưu Hiểu Nghiên lần thứ hai trăm. Trong miệng Chu Vận vẫn còn hương vị ngọt ngào của kẹo hồ lô, cứ ậm ờ đáp ứng.

“Mới bé xíu đã lập dị vậy rồi, tin vào mấy thứ vớ vẩn...” Mẹ vừa đi vừa trách mắng, “Còn cô giáo lớp con nữa, Chu Vận con phải nhớ kỹ cho mẹ, ngày thường ngoại trừ việc học ra, nhớ đừng nghe mấy thứ ngớ ngẩn mà cô ta nói đấy.”

Chu Vận khựng lại, đúng là những lúc rảnh rỗi cô Vương hay kể cho họ nghe những câu chuyện ảm áp và có ngụ ý. Nhưng chỉ là kể chuyện, tán gẫu thôi, Chu Vận không hiểu tại sao mẹ lại nói vậy.

Sau đó, học hành càng ngày càng khó, trình độ Anh văn của lớp cũng đã nâng cao không ít, hơn nữa Lưu Hiểu Nghiên không hề có ý định che giấu, dần dần hầu hết mọi người đều biết về chuyện của cô ấy.

Cô ấy càng ngày càng xa cách tập thể hơn, và cũng chỉ có một người bạn là Chu Vận.

May mà cô Vương chủ nhiệm vô cùng khoan dung, Chu Vận biết cô Vương luôn nói giúp cho Lưu Hiểu Nghiên trong phòng giáo vụ. Tuy vẫn có thầy cô và phụ huynh bất mãn, nhưng thành tích học tập của cô ấy không hề giảm sút, ngược lại còn tiến bộ, vì thế lãnh đạo trường cũng phớt lờ cho qua.

Lần đầu tiên Chu Vận trốn học đúng vào dịp lễ Giáng sinh, đối với cô việc này có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt, dù sao đó cũng là lần trốn học đầu tiên trong đời.

Lưu Hiểu Nghiên dẫn Chu Vận đi dạo phố, suốt quãng đường cô cứ thấp thỏm bất an, song lại cảm thấy vô cùng kích thích. Hai người họ ăn khoai lang nướng tại quảng trường trung tâm, Chu Vận hồi hộp tặng quà mình đã chuẩn bị cho Lưu Hiểu Nghiên.

“Ngày hôm nay rất quan trọng đúng không.” Chu Vận khẽ nói, “Mình có tìm hiểu một số tài liệu.”

Lưu Hiểu Nghiên không nói gì, mở hộp quà ra.

Chu Vận lại khẩn trương: “... Mình không biết cậu có thích hay không, nó rẻ thôi.” Cô không có lý do để xin tiền của ba mẹ, chỉ đành dùm tiền tiêu vật mua món quà này tặng cô ấy.

Lưu Hiểu Nghiên quay lại, vén tóc lên, nói: “Đeo giúp mình đi.”

Chu Vận đeo sợi dây chuyền vào cho cô ấy, ngón tay cô run rẩy, nhưng rõ ràng thời tiết không lạnh đến nỗi như thế.

Cổ Lưu Hiểu Nghiên xinh đẹp trắng ngần.

“Đeo xong rồi.” Chu Vận nhỏ giọng.

Lưu Hiểu Nghiên quay đầu, hôn một cái lên mặt cô.

Chu Vận không dám cử động, Lưu Hiểu Nghiên cười nói: “Mình rất thích, cảm ơn cậu.”

Chu Vận vui mừng, tiếp tục tán gẫu, cô nói: “Sắp sửa thi học kỳ rồi.”

“Ừ.” Lưu Hiếu Nghiên có vẻ không để ý lắm.

“Chúng ta cùng cố gắng nhé, khiến cho bọn họ im miệng hết.”

Lưu Hiếu Nghiên nhìn cô: “Khiến ai im miệng?”

“Mấy kẻ ngồi phía sau mình đấy.”

Bọn con trai do Phương Chí Tịnh cầm đầu luôn luôn nói xấu Lưu Hiếu Nghiên trong trường.

“Bọn họ hay nói xấu cậu, cậu không giận sao?”

“Giận làm gì. Chúa đã nói, con người sinh ra vốn đã có tội.” Ngón tay mảnh khảnh của Lưu Hiếu Nghiên mân mê mặt thánh giá của sợi dây chuyền Chu Vận vừa tặng, thờ ơ nói, “Muốn chọc tức mình thì bọn họ cũng phải có bản lĩnh đó mới được. Cậu có tin là đến lúc thi học kỳ, mình sẽ khiến Phương Chí Tịnh chẳng thắng nổi mình một môn nào hết không?”

Chu Vận cười nhìn cô ấy.

Lưu Hiếu Nghiên liếc sang: “Sao hả? Không tin à?”

Chu Vận lắc đầu: “Tin chứ.”

Cô thích nhìn Lưu Hiếu Nghiên như vậy, rạng rỡ và kiêu ngạo hết như con chim Khổng Tước.

Cậu nhất định phải thắng nhé! Chu Vận thầm nói với cô ấy trong lòng.

Sau đó là cuộc thi học kỳ I, quả thật hai người họ đã thắng. Tiếp theo là học kỳ II, hai người họ vẫn thắng. Nếu không xảy ra sự việc kia, có lẽ những học kỳ sau nữa hai người họ vẫn là người thắng.

Mùa thu năm lớp Tám ấy, bên bờ kia đại dương xảy ra một cuộc tấn công kinh hoàng, chấn động toàn cầu. Trong thời điểm đó, cánh truyền thông ngày đêm đưa tin, toàn bộ thế giới đều bị bao phủ trong đám mây đen chẳng lành giáng xuống.

Chu Vận vẫn còn là học sinh cấp Hai nên cũng không chú ý nhiều đến việc này, dù sao nơi đó cách cô quá xa. So với cô, thái độ của Lưu Hiếu Nghiên với chuyện này rõ ràng hơn. Chu Vận nghe người ta nói, vụ tấn công khủng khiếp này có nhân tố tôn giáo gây ra. Trong những ngày ấy, Lưu Hiếu Nghiên trở nên ít nói hơn.

Mà Chu Vận không chú ý đến, ngoại trừ Lưu Hiểu Nghiên, trong lớp còn có một người khác cũng trầm mặc hơn trước đây.

Chu Vận còn nhớ rõ, đó là hôm thứ Năm, Lưu Hiểu Nghiên không đến học tiết thể dục buổi chiều, Phương Chí Tịnh là lớp phó thể dục trở về lớp gọi cô ấy. Lưu Hiểu Nghiên chẳng buồn để ý, thế là họ xảy ra cãi cọ với nhau. Buổi tối Lưu Hiểu Nghiên ăn cơm xong trở về phòng học đã thấy sách trong học bàn bị xáo trộn, bên trong có một món đồ đen sì.

Lưu Hiểu Nghiên lấy ra xem, đó là một chiếc áo choàng đen, run run mở ra, quyển sổ tay đã bị xé nát rơi khỏi áo choàng. Cô ấy nhìn về phía Phương Chí Tịnh, cậu ta cũng nhìn lại cô.

“Dù sao cậu cũng thích Chúa như vậy thì cùng chết với họ đi, chết rồi sẽ gặp được ông ta thôi.”

Lúc ấy Chu Vận bị mẹ gọi đến văn phòng sửa đề, đến khi cô trở về thì Lưu Hiểu Nghiên đã ra tay đánh nhau rồi.

Mấy bạn học khác chủ động tránh ra tạo một khoảng trống để xem trò vui, không ai định can ngăn, cũng không ai định đến giúp đỡ. Lưu Hiểu Nghiên luôn lạnh lùng kiêu ngạo, trong lớp có rất nhiều người không ưa cô ấy.

Lần đầu tiên cô ấy tức giận đến mức này, cầm quyển từ điển Anh văn trên bàn, đập thật mạnh vào gáy Phương Chí Tịnh. Nhưng dù sao Lưu Hiểu Nghiên cũng là con gái, không khỏe bằng cậu ta. Cậu ta ghìમ Lưu Hiểu Nghiên xuống bàn, cầm lấy áo choàng đen cố gắng chụp vào người cô ấy.

Lúc này Chu Vận đi theo sau cô Vương trở về phòng học, khuôn mặt cô chủ nhiệm mỗi mệ, vừa vào phòng đã nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn bèn lập tức bước tới can ngăn. Đến khi cô Vương gạt đám người ra, Phương Chí Tịnh đã giẫm lên người Lưu Hiểu Nghiên, dùng áo choàng quấn kín cả mặt cô ấy. Cô giáo Vương luôn dịu dàng ôn hòa bất ngờ thay đổi, cô xông đến tát Phương Chí Tịnh một cái, gào lên thất thanh: “Điên rồi phải không? Có phải tất cả đều điên hết rồi phải không?”

Lớp bị đình chỉ học, người trong cuộc đều bị gọi đến văn phòng hiệu trưởng, những người khác ở lại lớp đều hưng phấn rồi rít bàn tán.

“Bọn cậu không biết sao? Cô Vương cũng tin thứ kia đấy.”

“Cô ấy tin đám người cướp máy bay kia sao?”

“Đúng vậy, xuất phát từ giáo phái mà nói, hai phe hiện tại là kẻ tử thù.”

“Kích thích quá.”

“Sao cậu biết được?”

“Cậu không xem tivi à?”

“...”

Chu Vận không nói lời nào, chỉ nhìn chỗ ngồi của Lưu Hiếu Nghiên trống rỗng. Có thứ gì đó nằm trên mặt đất, Chu Vận đi đến phát hiện ra đó là sợi dây chuyền cô đã tặng. Có lẽ trong quá trình ẩu đả đã bị đứt. Chu Vận cất sợi dây chuyền, định chờ Lưu Hiếu Nghiên trở lại sẽ đeo vào cho cô ấy.

Nhưng Lưu Hiếu Nghiên không bao giờ trở lại và cũng không còn đến trường nữa. Chu Vận biết được từ chỗ mẹ là cô ấy đã chuyển trường rồi. Mà cùng lúc ấy, cô Vương cũng không dạy lớp Chu Vận nữa, trường đã đổi một thầy giáo khác rất nghiêm khắc.

Chu Vận chưa từng đi tìm Lưu Hiếu Nghiên, bởi vì ngay trong buổi tối hôm xảy ra chuyện, vào giờ tan học, trên đường về nhà, cô thấy Phương Chí Tịnh đưa một túi nilon màu đen trả lại cho mẹ cô.

Khi đó Chu Vận còn ngây thơ, có một số chuyện chỉ hiểu lơ mơ, nhưng cô thoáng có một cảm giác: Cả đời này cô sẽ không còn gặp lại cô bạn đã cùng cô ngậm nhị hoa đỏ kia nữa...

“Này.”

“Này.”

“NÀYYYY!”

Chu Vận bị tiếng hô lớn khiến hoàn hồn lại. Cô quay đầu thấy gương mặt mất kiên nhẫn của thủ khoa Lý, cậu đang cầm giấy khen vừa mới lĩnh trong tay.

“Nghĩ gì vậy, gọi cô hồi lâu mà cô không nghe thấy.”

Chu Vận nhìn về phía trước, Phương Chí Tịnh cũng đã nhận giải xong nhưng chưa ra về, đang trò chuyện rôm rả với người phụ trách tổ chức.

Lý Tuân tựa vào lưng ghế, nhẹ nhõm nói: “Cuối cùng đã xong, lát nữa về phòng thu dọn một chút, buổi tối

dẫn cô đi chơi.”

Chu Vận làm như không nghe thấy, Lý Tuân vừa dứt lời đã bị cô gạt ra. Cô nhoài người qua Lý Tuân, kéo Cao Kiến Hồng phía bên kia.

“Cậu còn định tham gia không?”

Cao Kiến Hồng còn chưa kịp hiểu chuyện gì: “Gì cơ?”

“Cuộc thi giữa năm.” Chu Vận nhìn Cao Kiến Hồng chăm chăm, “Lúc trước cậu nói muốn tham gia cuộc thi còn gì? Bây giờ còn muốn không?”

Rốt cuộc Cao Kiến Hồng đã hiểu: “Muốn chứ, nhưng không phải cậu nói...”

“Mình đổi ý rồi.” Chu Vận nắm chặt cánh tay cậu, “Hai chúng ta làm một đội, nửa năm sau sẽ đi thi, có được không?”

Mắt Cao Kiến Hồng sáng ngời: “Được.”

Thủ khoa Lý nhàm chán dựa vào ghế lúc này mới có phản ứng. Cậu điềm tĩnh nhìn Chu Vận đã nhoài nửa người ngang đùi mình, nói với giọng chẳng lành: “Cô nói cái gì?”

Chương 32

Đối với tin Chu Vận và Cao Kiến Hồng định tham gia cuộc thi, thể hiện của Lý Tuân là chẳng buồn ngó đến. Nghe Cao Kiến Hồng nói, Lý Tuân vốn định nhân chuyến đi này sẽ đưa mọi người đi thăm thú xung quanh một chuyến. Cậu ta vốn không hứng thú gì với buổi lễ trao giải, chỉ coi chuyến này như đi du lịch, thuận tiện khao nhân viên. Nhưng hiện tại...

Tại căn tin.

Chu Vận: “Cậu ấy đâu?”

Cao Kiến Hồng: “Đi ra ngoài rồi.”

Chu Vận: “Đi đâu?”

Cao Kiến Hồng: “Buổi lễ kết thúc đã lượn ngay, chắc là đi chơi rồi.”

Chu Vận bấu môi, bưng khay ăn ngồi cạnh Cao Kiến Hồng.

“Sao cậu lại bỗng thay đổi ý định?” Cao Kiến Hồng hỏi.

Chu Vận đáp: “Không có gì, tự nhiên muốn tham gia vậy thôi.”

Cao Kiến Hồng nói: “Nếu tham gia thì phải cố gắng giành được giải, sau khi về bọn mình gặp giáo sư Lâm bàn nội dung cụ thể. Mà nhóm chúng ta còn cần một người nữa mới được.”

“Phải tìm thêm người nữa à...” Chu Vận hơi bất an. Lúc vô tình ngược mắt, vừa hay chạm phải ánh mắt của Cao Kiến Hồng, cả hai đều biết trong đầu đối phương đang nghĩ gì.

Tìm ai bây giờ? Có tìm ai cũng không bằng thủ khoa Lý cả. Quả thật cậu ấy chơi phát nào trúng đích phát đó, tuyệt đối không trượt bao giờ.

“Gay rồi đây.” Cao Kiến Hồng cất lời trước, “Khi nãy về phòng mình đã hỏi cậu ấy, nhưng thấy chẳng có chút hi vọng nào, cậu ấy có khó chịu với chuyện này, dù sao hai bọn mình đột ngột đòi tham gia cuộc thi đã làm rối kế hoạch của hội thực tiễn.”

Chu Vận phồng má, tỏ vẻ đồng ý. Làm chung với đã nhau lâu nhưng dường như cô chưa từng gặp được ai đó có thể thuyết phục được Lý Tuân. Ngược lại khả năng thuyết phục người khác của cậu ấy rất mạnh.

“Cậu đi đi.”

“Hả?” Chu Vận ngẩng đầu.

Cao Kiến Hồng lại nói: “Cậu đi tìm cậu ấy nói chuyện thử xem, mình cảm thấy có lẽ vẫn còn một tia hi vọng.”

Chu Vận cười khan: “Cậu đề cao mình quá rồi đấy.”

Cao Kiến Hồng: “Cậu thử đi, chẳng lẽ cậu còn đối tượng lựa chọn nào tốt hơn sao?”

Cơm nước xong cô trở về phòng nghỉ ngơi. Bên ngoài trời đã tối mà Lý Tuân vẫn chưa về, Chu Vận nằm trên giường suy nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho cậu.

“Cậu đang ở đâu?”

Đợi rất lâu không thấy hồi âm, Chu Vận bèn bấm gọi. Âm báo vang lên vài tiếng đã được một cô gái bắt

máy, bên kia điện thoại vọng tiếng nhạc định tai nhức óc, vừa nghe đã biết là chồn sa đọa gì rồi.

Chu Vận gọi vài câu cũng không biết đối phương có nghe thấy hay không, cuối cùng cô hít sâu rồi hét thật lớn: “Alo? Có nghe thấy không vậy? Lý Tuân có ở đó không? Cái tên Quái Thú Long Vàng ấy!”

Cô kia hoảng hốt, Chu Vận liên tục nói xin lỗi. Bên kia điện thoại vang lên tiếng sột soạt, hình như là tiếng đóng cửa, sau đó đột nhiên trở nên yên tĩnh.

“Tìm tôi làm gì?”

Chu Vận bị giọng nói rõ ràng này làm nghẹn lời, cô còn tưởng rằng cậu đã uống say bí tỉ rồi.

“Nói.”

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, bây giờ mà nói ra lý do gọi điện thoại thật chắc chắn sẽ bị từ chối thẳng thừng: “... À, giáo sư bảo tôi báo với cậu mau về sớm đi, ngày mai còn có việc.”

“Biết rồi.”

Điện thoại cúp máy, Chu Vận nheo mắt nhanh chóng suy nghĩ. Rốt cuộc phải làm sao mới dễ được thủ khoa Lý vui vẻ, kéo cậu vào nhóm đây? Đến nửa đêm, điện thoại di động rung lên, Cao Kiến Hồng nhắn tin báo cho cô biết Lý Tuân đã về rồi.

“Tôi qua phòng đàn anh một lát, cậu đi khuyên cậu ấy đi.”

Chu Vận đặt điện thoại di động xuống, vào nhà vệ sinh khởi động tay chân mất năm phút, sau đó chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi xuất phát.

Lý Tuân ở trên tầng cô, hôm nay cả tòa nhà đều là sinh viên đến từ mọi miền trong nước tới tham dự buổi lễ. Đêm đã khuya nhưng trong hành lang vẫn còn loáng thoáng tiếng nói chuyện. Khoa công nghệ thông tin quả thật là đại bản doanh của cú đêm.

Chu Vận đi đến phòng Lý Tuân, hít sâu vào rồi gõ cửa.

“Ai thế?”

“Lý Tuân, là tôi.”

Sau giây lát, Lý Tuân mở cửa ra: “Việc gì?”

Chu Vận giơ đồ trong tay lên.

“Khi này cậu uống nhiều không, đây là sữa chua tôi mới mua đấy.”

“Tôi không có uống rượu.”

Không sao cả, Chu Vận đổi thứ khác, lấy ra.

“Ăn khuya không, đồ ở quán này ngon lắm đấy.”

“Tôi ăn rồi.”

Cũng không sao! Chu Vận lại lấy một chiếc túi trong giỏ ra.

“Cậu có mang đủ quần áo để thay không?”

Lý Tuân im lặng giây lát, rồi ngoắc ngón tay: “Đưa cái giỏ đấy cho tôi.”

Chu Vận ngoan ngoãn nghe theo, đưa giỏ đồ cho cậu, vừa định cất lời thì Lý Tuân đã nói: “Được rồi, cô có thể về phòng mình rồi.”

Cửa đóng sầm lại. Chu Vận dở khóc dở mếu, túi đồ kia cô mới mua đấy. Người xưa thường nói “tiền mất tật mang” chính là tình huống này sao.

Ngày hôm sau, các giáo sư được ban tổ chức mời đến họp mặt, sinh viên trường cũng mở một cuộc giao lưu với các sinh viên tham dự buổi lễ, diễn ra vào lúc xế chiều.

Hiển nhiên Lý Tuân không thèm tham gia. Những anh chị năm Ba chủ trì cuộc giao lưu này, họ chuẩn bị rất đầy đủ. Trước tiên họ sao chép tất cả những chương trình đạt giải thưởng vào máy vi tính trong phòng thí nghiệm truyền thông đa phương tiện, còn làm mục lục tìm kiếm để các bạn sinh viên đến giao lưu thể nghiệm.

Chu Vận chẳng ngó đến ai, chỉ xem chương trình của Phương Chí Tịnh. Cậu ta xây dựng phần mềm cho phép chụp và lưu trữ hình ảnh dựa trên những thay đổi của màn hình. không nhìn ra hàm lệnh chính trên máy tính,. Chu Vận chỉ có thể dựa vào thao tác, tính thành thực và độ lưu loát để phán đoán chất lượng hàm lệnh.

Phải nói rằng, giải nhất và giải nhì vẫn có chút chênh lệch. Lòng Chu Vận nhẹ nhõm. Tưởng tượng đến cuộc thi chính thức giữa năm sẽ kéo dài khoảng chênh lệch này ra thêm.

Lý Tuân ơi là Lý Tuân! Chu Vận lại đau đầu suy nghĩ. Không bao lâu có người vỗ vỗ Chu Vận từ phía sau, quay đầu lại chợt thấy một cô gái xinh đẹp.

Cô ta cười ngọt ngào, chào hỏi Chu Vận: “Chào cậu.”

Cô là ai? Chu Vận lịch sự gật đầu: “Chào cậu.”

“Tôi là Từ Lê Na, là sinh viên trường này.” Tính tình cô ta khá cởi mở, “Tôi đã xem dự án của nhóm cậu, thật sự rất tuyệt, xứng đáng giành được giải nhất, vô cùng hoàn mỹ.”

Chu Vận: “... Cảm ơn.”

Từ Lê Na đến gần, Chu Vận ngửi thấy hương hoa quả thoang thoảng.

“Tôi cũng là sinh viên năm nhất giống các cậu.” Cô ta nhỏ giọng, “Có rất ít sinh viên năm nhất ở đây, chỉ mấy người chúng ta thôi, động vật quý hiếm đấy.”

“Quả thật là rất ít.”

Cuộc giao lưu diễn ra khá lâu, lúc kết thúc Từ Lê Na gửi lời mời đến Chu Vận và Cao Kiến Hồng.

“Cùng nhau đi chơi nhé, ngày mai bọn cậu phải về rồi.”

Chu Vận và Cao Kiến Hồng liếc nhìn nhau, đúng lúc Quan Vinh, người chủ trì cuộc giao lưu cũng đến đây.

“Đi thôi, bọn anh mời đấy.”

Chu Vận vốn tưởng rằng ban tổ chức buổi giao lưu mời tất cả sinh viên tham dự đến căn tin ăn uống một bữa, không ngờ chỉ mời có mười mấy người, và đều là những người đạt giải cao. Họ chỉ ăn qua loa, sau đó cùng nhau đến KTV.

Quan Vinh thuê một phòng cực lớn, Từ Lê Na nói cho Chu Vận biết, giáo sư hướng dẫn của họ chủ chi vụ này, tạo cơ hội cho nhóm học trò yêu quý kết giao với nhân tài xuất sắc.

“Chi mạnh tay nhỉ.” Cao Kiến Hồng ở phía sau cười nói với Chu Vận.

Chu Vận cũng cười: “Ông chủ của bọn mình cũng hào phóng thế mà.”

Chỉ là tính tình hơi khó ưa một chút.

Cao Kiến Hồng cầm hai chai bia, xung quanh ngồi đầy người, đa số là con trai, tất cả đều khá phóng khoáng. Mới vài hớp bia đã trò chuyện rôm rả, không khí vô cùng náo nhiệt.

Từ lượng của Chu Vận khá kém, Từ Lê Na gọi hai ly cocktail màu nhạt, uống vào cũng không nồng. Kết quả Chu Vận cứ thế khinh thường, cô đang khát nên uống liền hai ly, sau đó là bắt đầu choáng váng đầu óc.

Hình như bên cạnh có người đang tăng bốc Phương Chí Tịnh, môi Chu Vận bĩu xuống đến tận cằm.

Từ Lê Na sáp đến bên cạnh Chu Vận nhỏ giọng: “Phương Chí Tịnh cũng năm nhất, chương trình của họ cũng khá nhưng tôi cảm thấy của bọn cậu tốt hơn.”

Coi như cô tỉnh mắt.

Từ Lê Na: “Nhóm anh Quan Vinh từng mở trình của bọn cậu ra xem, hàm lệnh viết rất rành mạch, logic rõ ràng, tài năng của trưởng nhóm bọn cậu quá cừ.”

Chu Vận rất muốn cười, nhưng lại cảm thấy giờ mà cười thì tự cao quá, cô không thể học thói hư của Lý Tuân được. Trả lời thế nào mới có vẻ khiêm tốn và không giả tạo đây? Chu Vận mơ màng nghĩ ngợi, cuối cùng thốt ra hai chữ: “Đúng vậy.”

Cao Kiến Hồng cười to.

Từ Lê Na lại nói: “Đúng vậy, nhưng tính tình cậu ta không tốt cho lắm, hôm trao giải tôi có đến bắt chuyện thử, nhưng thấy cậu ta rất khinh người.”

Thôi đi, cô thì chịu được bao nhiêu.

Chu Vận chỉ mình rồi chỉ Cao Kiến Hồng bên cạnh, ra vẻ như người từng trải: “Nếu nói bị cậu ta khinh thường á, hai chúng tôi đây mới gọi là dày dặn kinh nghiệm, là lão tiền bối trong việc này ấy.”

Cao Kiến Hồng cười xòa uống bia, Chu Vận nói tiếp: “Thế nhưng phải công nhận bọn tôi rất tài.”

Từ Lê Na: “Là sao?”

Chu Vận: “Bởi vì bọn tôi chẳng những biết lập trình mà còn phối hợp được nhịp điệu của cậu ta nữa.”

Từ Lê Na hào hứng hỏi: “Nhịp điệu cậu ta thế nào?”

Chu Vận đưa một ngón tay ra: “Tôi là số một.”

Cao Kiến Hồng cười đến run rẩy, sau đó chợt im bật, ho khan hai tiếng rồi nghiêm túc ngồi lại vị trí của mình. Từ Lê Na cũng nín cười, mím môi nhìn Chu Vận. Chỉ có Chu Vận vẫn liên thoảng như chỗ không người.

“Nếu cậu không thích ứng được thì cậu ta sẽ khiến cậu tức chết. Nhưng một khi cậu có thể thích ứng được tính cách của cậu ta vậy cậu ta liền trở thành số một.” Chu Vận uống cocktail, mắt sáng như đèn pha, lấp la lấp lánh, “Cậu biết không, cậu ta rất nổi tiếng ở trường tôi, mọi người thường gọi cậu ta là ‘Thánh Trầu’ đấy.”

Cuối cùng Cao Kiến Hồng không nhịn được nữa, phun bìa ra.

Chu Vận còn định nói tiếp thì cổ áo bỗng kéo căng về phía sau, cứ thế bị xách lên.

Cao Kiến Hồng nói: “Này, nhẹ tay một chút.”

Từ Lê Na nhìn người đằng sau Chu Vận: “Sao giờ cậu mới đến, đã báo với cậu lâu rồi mà. Mau ngồi xuống đi, muốn ăn gì không?”

Lý Tuân chẳng buồn ngó ngang đến ai, lập tức lôi Chu Vận ra khỏi phòng.

“Ơ!” Từ Lê Na bật dậy định đi theo ra ngoài liền bị Cao Kiến Hồng kéo lại, “Ông chủ bọn tôi đang dạy dỗ nhân viên, cậu đợi chút đi.”

Trong hành lang, Chu Vận bị đẩy đến vách tường, lưng dán vào bức tường lát gạch lạnh lẽo. Dưới ánh đèn ngũ sắc, cô thấy vẻ mặt bất thiện của Lý Tuân.

“Cô thật đúng là vừa uống rượu liền nổi điên nhì.” Lý Tuân nhai kẹo cao su, giọng nói trầm thấp.

Chu Vận nhìn thẳng vào cậu: “Lý Tuân.”

Lý Tuân cau mày.

Chu Vận nhỏ giọng nói: “Tham gia cuộc thi với bọn tôi đi.”

Lý Tuân im lặng.

“Đối với cậu mà nói việc này chỉ đơn giản như làm bữa ăn sáng thôi mà.” Chu Vận chà hai ngón tay vào nhau, “Cậu chỉ cần chú tâm chút xíu thôi đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi.”

Lý Tuân: “Tại sao tôi phải lãng phí thời gian đi làm bữa sáng?”

Chu Vận không nghĩ ra lý do, bèn thay đổi chiến thuật: “Cậu biết không, mới vừa nãy trong phòng có người xem thường cậu, còn...”

“Chu Vận.” Lý Tuân ngắt lời cô, “Trông tôi giống thằng ngốc lắm hả?”

“Phương diện nào?”

Lý Tuân sa sầm mặt, Chu Vận vội nói: “Không ngốc.”

Có lẽ cảm thấy nói chuyện với người say là việc lãng phí thời gian, Lý Tuân vừa dợm bước, Chu Vận đã vươn tay ra theo phản xạ: “Đừng đi mà...”

Lý Tuân mở phanh áo khoác, bên trong mặc chiếc áo T-shirt vải cotton, cậu chưa kịp quay người thì cổ áo đã bị Chu Vận kéo lấy.

Chu Vận uống khá nhiều, tay không vững, vừa tóm vào đã kéo cổ áo rộng ra, chiếc áo thời thượng trong nháy mắt trở thành áo cổ lỗ.

Lý Tuân giận dữ: “Cô buông tay cho tôi.”

Chu Vận cũng không thèm quan tâm, gào lên: “Tham gia cuộc thi với bọn tôi đi!”

Khách qua lại trong hành lang đều nhìn về phía này, Lý Tuân khẽ mắng một câu rồi hất cô ra. Kết quả Chu Vận say rượu chệnh choáng, trượt chân ngã dúi mặt xuống đất. Nhưng dù như vậy cô vẫn không buông tay.

Cho nên mọi người không hề bất ngờ nghe thấy một tiếng “soạt”.

Lúc này không chỉ là áo cổ lỗ nữa, ngay cả ngực Lý Tuân cũng bị lộ hàng rồi.

Chu Vận á khẩu. Lý Tuân ghen lời. Người đi đường trố mắt.

Lần này Chu Vận thật sự bị ném văng vào tường. Tuy mặt mũi Lý Tuân không trắng cho lắm nhưng cũng chưa bao giờ đen đến mức này.

“Chu Vận.” Lý Tuân cách cô rất gần, gần đến mức Chu Vận gần như nghe thấy tiếng nghiến răng ken két của cậu, “Nếu cô là con trai thì tôi đã đánh cô rồi kìa.”

Có lẽ Chu Vận cũng biết mình đã làm sai, không dám nói gì nữa.

Lý Tuân nhìn dáng vẻ cô cúi đầu lặng thinh, cậu yên lặng ba giây mới khẽ nói: “Tại sao cô lại muốn thắng cuộc thi đó, trông cô không giống như rất hứng thú với nó.”

Chu Vận vẫn trầm mặc. Lý Tuân đợi một hồi không có đáp án liền quay người bỏ đi.

“Ồ!” Đúng lúc Cao Kiến Hồng đi ra khỏi phòng, gọi với theo bóng lưng Lý Tuân, “Cùng tham gia đi.”

Lý Tuân không quay đầu lại, chỉ cho cậu ta câu trả lời đơn giản nhất: “Không.”

Chương 33:

Công cuộc lôi kéo Lý Tuân nhập bọn đã kết thúc trong thất bại. Chu Vận không hề bất ngờ về điều này, cô đã nói chưa từng thấy ai thuyết phục được Lý Tuân kia mà. Có điều... Thật sự là hơi khó chịu.

Cơn giận của Chu Vận như nghẹn lại trong lòng. Cô biết không thể trách Lý Tuân bởi ngay từ ngày đầu tiên tự trường, lúc đứng lên tự giới thiệu, cậu ta đã cho mọi người biết mình thuộc kiểu người như thế nào.

Nhưng mà...

Chu Vận cũng không biết mình cứ khăng khăng cố chấp vì điều gì, chỉ là nổi tức tối trong lòng không thể giải tỏa. Cô vui đầu vào gối, nghiến răng ken két tự gặm nhấm lấy nó.

“Cậu không sao chứ?” Phương Thư Miêu quay đầu lại, lo lắng nhìn cô, “Từ lúc từ thủ đô về cậu cứ như bị trúng tà vậy. Làm sao thế?”

“Không có gì.” Chu Vận bò xuống giường, thay quần áo định đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?”

Chu Vận uể oải: “Không biết.”

“Hôm nay là thứ bảy, cậu không đến văn phòng Hội à, lạ nhỉ.”

“...”

Đến văn phòng Hội cũng chẳng làm quái gì, Cao Kiến Hồng đến gặp thầy Lâm rồi, Lý Tuân sẽ không phân việc cho cô. Cuộc sống bỗng trở nên trống trải. Chu Vận chán nản đi ra ngoài, vừa mở cửa ra đã chạm mặt Nhậm Dịch đang đi đến.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Nhậm Dịch tiên phong mặc áo cộc. Chu Vận nhìn vào cánh tay để trần cô ấy.

“Cậu xăm à?”

“Ừ.” Nhậm Dịch khoe riêng với cô, “Đẹp không?”

Hình một chú ong.

Chu Vận gật đầu: “Đẹp.”

Nhậm Dịch đeo đàn guitar, chắc là mới từ studio về. Cô ấy thấy Chu Vận là lạ: “Tâm hồn treo ngược cành cây rồi kìa.”

“Không có, sao cậu về đây?”

“Mình về lấy mấy bộ quần áo.”

Chu Vận gật đầu, vừa định đi thì Nhậm Dịch gọi cô lại: “Này, chờ mình, cùng đi uống vài ly nào.”

Phong cảnh trên sân thượng thư viện tuyệt đẹp.

“Cậu nói uống vài ly là uống trà sữa hả?” Chu Vận hơi ngờ ngàng.

“Phải.” Nhậm Dịch cầm ống hút vào, đưa cho Chu Vận, “Mình không dám cho cậu uống rượu đâu.”

Tại sao?

Nhậm Địch trêu cô: “Nghe Lý Tuân kể mỗi khi cậu uống rượu vào quậy ác lắm.”

Vừa nghe tên Lý Tuân, lòng Chu Vận bắt đầu nổi lửa, thổi phù phù tạo nên những lớp bong bóng trong cốc trà sữa.

Nhậm Địch cười khúc khích: “Sao hả, rốt cuộc cậu cũng không chịu được cậu ấy rồi à?”

Chu Vận nheo mắt: “Sao mình có cảm giác cậu đang hả hê thế nhỉ?”

Nhậm Địch cười to, vỗ bôm bốp vào vai Chu Vận khiến cô bị sặc trà sữa, ho sù sụ, thở không ra hơi.

“Cậu chú ý chút đi!” Mặt Chu Vận đỏ bừng.

Nhậm Địch ôm bả vai cô khẽ lắc, ra vẻ xin lỗi: “Nào, nói nghe xem, cậu sao thế.”

Chu Vận cũng không ngại ngùng, nói toẹt chuyện cuộc thi với Nhậm Địch. Cô ấy nghe xong gật gù.

“Bình thường thôi.”

“Bình thường á?”

“Cậu ấy muốn kiếm tiền.”

“Tham gia cuộc thi cũng tốn thời gian của cậu ấy lắm đâu.”

“Cậu ấy luôn làm việc có kế hoạch.” Nhậm Địch an ủi cô, “Nói cho cậu biết, lúc trước có một lần mình nhờ cậu ấy làm giúp một ứng dụng tổng hợp nhạc mà suốt cả tháng trời cậu ấy vẫn không đồng ý. Sau đó mình đưa tiền cho cậu ấy, bảo xem như là làm ăn thì cậu ấy mới làm.”

Chu Vận cắn ống hút, khẽ nói: “Chưa từng thấy ai tham tiền như cậu ấy.”

Nhậm Địch thoáng khựng lại rồi nói: “Hình như cậu ấy đang gom góp tiền đấy.”

“Còn là sinh viên mà đã vội tích tiền làm gì?”

“Chắc chắn là cậu ấy muốn mở công ty riêng rồi. Con người cậu ấy không dễ dàng tin tưởng người khác, nhất định sẽ không chịu để người khác góp cổ phần mà muốn tự mình bỏ vốn thôi. Với lại...” Nhậm Định thoáng ngập ngừng, “Lúc trước có lần cậu ấy đến xem ban nhạc biểu diễn, hôm đó tâm trạng cậu ấy không tốt, uống khá nhiều. Trong lúc ngà ngà, cậu ấy nói còn thiếu một khoản nợ.”

Chu Vận suýt nữa cắn phải lưỡi: “Gì cơ?”

Mở công ty thì có thể hiểu, thiếu nợ là chuyện khi gió gì thế này?

“Cậu nhỏ tiếng một chút được không?” Nhậm Định trừng mắt nhìn cô, “Mình cũng không nghe rõ, tóm lại do chính cậu ấy thuận miệng nói thế đấy.”

Chu Vận thật sự bị kinh sợ.

Thiếu nợ ư? Thiếu ai? Nghĩ đến cảnh Lý Tuân ngây ngô bước vào đời, Chu Vận hơi đau đầu.

“Cậu đừng đoán bậy, chắc không phải chuyện lớn gì đâu, cậu ấy tự có cách giải quyết.” Nhậm Định nhắc nhở cô, “Cậu nhớ đừng tiết lộ cho ai đấy, Lý Tuân sẽ làm thịt mình mất.”

Chu Vận giơ tay lên trời thề thốt: “Chết cũng không nói.”

Buổi chiều, Chu Vận ngoan ngoãn đến văn phòng Hội, không có gì làm lại ngồi đọc sách. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng rùng rúc ngoài cửa sổ bị gió lay xào xạc.

Cao Kiến Hồng đến thảo luận với giáo sư Lâm còn chưa về, Chu Vận ngồi chỗ của mình, khéo mắt len lén liếc nhìn về phía Quái Thú Long Vàng đang làm ổ bên cạnh lập trình.

Tên này đâu phải dạng hiền lành. Chu Vận nghĩ vẫn vợ, con người Lý Tuân to gan lớn mật, suy nghĩ nông nổi, không chừng thật sự đã gây ra chuyện gì quá đáng rồi. Nhưng rồi ý nghĩ cô lại thay đổi, cô làm thuộc hạ của ông chủ Lý đã lâu, tuy tính cách cậu ngang ngược, nhưng trong công việc luôn nghiêm túc, xử lý vấn đề tỉnh táo đến mức khiến cô bái phục.

“Ồi.”

Chu Vận giật thót, nháy mắt hoàn hồn lại.

Lý Tuân mất kiên nhẫn gõ tay xuống bàn: “Cô lại suy nghĩ đi đâu đấy.”

Chu Vận lắc đầu, Lý Tuân chỉ vào cốc: “Nước.”

Chu Vận đưa cốc cho cậu.

Không bao lâu, Cao Kiến Hồng trở về, báo với Chu Vận kết quả của cuộc thảo luận: “Giáo sư Lâm đề xuất vài phương hướng, phát hiện những tấn công xâm nhập trái phép, nhận biết các hành vi truy cập có chủ đích và thiết kế tường lửa cho mạng cục bộ của trường...”

Chu Vận huých vào tay Cao Kiến Hồng, ngắt lời cậu, nhỏ giọng hỏi Lý Tuân: “Chúng tôi ở đây thảo luận có ảnh hưởng đến cậu không?”

Dù sao cũng ngồi cùng một bàn, tốt nhất không nên quấy nhiễu quý ngài đây sáng tạo.

Đại gia Lý chẳng buồn liếc mắt, rộng lượng ban ơn: “Cứ tự nhiên.”

Chu Vận lại hỏi Cao Kiến Hồng: “Tìm được người còn lại chưa?”

Cao Kiến Hồng: “Vẫn chưa, cậu có ai để chọn không?”

Chu Vận: “Quả thật mình đang nghĩ đến một người.”

“Ai?”

Chu Vận liếc mắt về phía sau, Cao Kiến Hồng quay đầu lại: “Ngô Mạnh Hưng á?”

Lý Tóc Vàng bên cạnh cười khẩy khinh thường.

Chu Vận ghen hòng. Cô cố gắng quên sự tồn tại của Lý Tuân, nói với Cao Kiến Hồng: “Đúng, kiến thức nền của cậu ta rất chắc. Hơn nữa cậu ta có thể ở lại Hội này chứng tỏ khả năng chịu áp lực cũng thuộc hạng nhất.”

Chu Vận nói đầy thâm ý, Lý Tuân hờ hững liếc nhìn cô.

Cao Kiến Hồng: “Được, mình đi hỏi cậu ta xem.”

Chu Vận kéo cậu lại: “Không phải vội, chúng ta xác định đề tài xong rồi hãy tìm cậu ta.”

Cao Kiến Hồng: “Được.”

Quá trình bàn bạc của hai người xem như thuận lời, họ định lên kế hoạch một phương án, thử xem hiệu quả trước. Giáo sư Lâm đã dặn dò trước, dù sao thời gian còn rất nhiều, có thể làm dần, không phải hấp tấp.

Về sau công việc càng bận rộn hơn, tuy lúc trước làm dự án cũng rất bận, nhưng không thể so sánh hai chuyện này với nhau được. Lời kịch nổi danh kia thế nào nhỉ?

– Đến khi mất đi mới biết quý trọng.

– Đến khi không có thủ khoa Lý mới biết được, mẹ nó, cậu ta tốt biết mấy.

“Haiz...”

Chu Vận thở dài thườn thượt, nhồi người trên ban công, hút thuốc ngắm cảnh.

Mẹ cô gọi điện thoại đến: “Chu Vận, dạo này con thế nào rồi?”

“Rất tốt ạ.”

“Con đoán xem hôm nay ai đã gọi cho mẹ nào.”

“Ai ạ?”

“Phương Chí Tịnh đấy! Con còn nhớ cậu ta không? Cậu ta nói cách đây không lâu có gặp con, còn nói các con sẽ cùng nhau tham gia cuộc thi an toàn thông tin gì đó. Ôi, từ lúc cậu ta tốt nghiệp trung học gần như đã mất liên lạc, thế mà giờ vẫn còn lễ phép.”

“...” Cậu ta luôn tranh thủ tất cả cơ hội có thể tạo dựng mối quan hệ với mẹ mà.

“Mẹ đã hỏi anh Vũ Hiên của con rồi, anh con nói lúc đại học tham gia những cuộc thi này sẽ rất có ích cho việc xuất ngoại du học sau này. Con phải chú tâm hơn nhé! Phương Chí Tịnh còn khoe với mẹ nhất định phải thắng con đấy.”

Chu Vận chống cằm, thờ ơ nói: “Vậy còn phải xem cậu ta có bản lĩnh đó hay không.”

“Ôi con mới đạt được chút thành tích đã bắt đầu tự cao tự đại rồi.” Tâm trạng mẹ cô rất tốt, tiếp tục trò chuyện đôi câu, dặn dò cô chú ý sức khỏe rồi sau đó cúp máy.

Chu Vận cất điện thoại di động, quay người nhìn đốm lửa leo lét dưới lầu.

“Hắn cũng phải có bản lĩnh này mới được...”

Làn khói phả ra, tan vào hư không. Chu Vận vươn vai, thì thầm với bầu trời đêm: “Đúng không, Hiếu Nghiênn.”

Dụi tắt thuốc, Chu Vận vừa định rời đi thì đã bị thứ gì đó thoáng qua thu hút. Cô trở lại bên lan can, ló người nhìn về phía con đường nhỏ đi thông ra ngoài trường.

Người có quả đầu vàng rực kia không phải Lý Tuân thì là ai? Hiếm có đây mà, cậu không làm ồ ở văn phòng đến giờ đóng cổng mà giữa chừng đi ra ngoài cơ à. Cậu ta đang đứng trên con đường nhỏ ở bìa rừng cùng một cô gái, không biết họ đang làm gì.

Lại có bạn gái mới nữa sao?

“Hứ...”

Chu Vận thầm hừ mũi khinh thường, quay người ung dung đi vào phòng ký túc xá. Từ ban công đến phòng ký túc xá của Chu Vận chừng mười lăm mét. Cô chỉ đi trong năm mét đầu, còn mười mét sau thì co cẳng chạy.

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, lập tức nắm lấy bả vai của Phương Thư Miêu hỏi: “Có ống nhòm không?”

Phương Thư Miêu ngơ ngác: “Hả? Ống nhòm à? Cậu định làm gì?”

“... Ngắm sao.”

“Cậu bệnh à.” Phương Thư Miêu khề vồ Chu Vận, “Mau đi tắm cho tỉnh đi.”

Chu Vận thở dài, cũng biết người bình thường sẽ không có thứ này mà. Cô trở lại chỗ ngồi, còn chưa kịp đặt mông xuống ghế thì chợt nghĩ ra gì đó, lại lao ra ngoài.

Phương Thư Miêu gọi với theo: “Chu Vận, dạo này cậu sao thế hả?”

Cô cũng không biết mình bị sao nữa. Quay lại ban công, Lý Tuân vẫn còn đứng đấy, Chu Vận lấy điện thoại ra, bật chức năng chụp ảnh, phóng to hết mức có thể. Tuy hơi mờ nhưng còn rõ hơn nhìn bằng mắt thường nhiều.

Đúng là một cô gái, nhưng mà, hình như lần này hơi quá...

Chu Vận từng vinh hạnh gặp nhiều đời bạn gái của Lý Tuân. Lấy ví dụ Liễu Tư Tư và Juliet, ai ai cũng là người đẹp rạng ngời, nhưng người trong điện thoại này... Tuy không thấy rõ mặt mũi, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cách ăn mặc. Có thể hình dung cách ăn vận của cô gái này bằng từ duy nhất đó là quê mùa, quê nhất quả đất luôn. Mà trông có vẻ yếu ớt, khom người cong lưng, không hề có khí chất như những cô trước.

Có phải gu của cậu ta thay đổi nhanh quá rồi không?

Trong màn hình, hai tay Lý Tuân chống hông, mặt nhìn sang hướng khác. Chu Vận rất quen với tư thế này, nó chứng tỏ cậu đã mất kiên nhẫn. Lúc cậu tạo tư thế như vậy đơn giản là có ý đuổi khách. Thế nhưng, dù đã mất kiên nhẫn đến vậy nhưng cậu không hề quay đầu bỏ đi.

Cô gái kia cứ nói luyên thuyên gì đó, còn Lý Tuân thì không đáp lại nửa lời. Đang lúc Chu Vận thấy lạ thì đột nhiên Lý Tuân quay người bỏ đi, gái đưa tay kéo cậu nhưng bị hất ra. Hành động của cậu không hề dè dặt nên cô ta không dám đuổi theo.

Chu Vận đứng mãi trên ban công đến khi điện thoại hết pin tắt ngúm cũng không phân tích thêm được điểm nào. Cô gái nọ đã đi rồi. Chu Vận mím môi, chuyện này là sao nhỉ?

Chương 34:

Ngày hôm sau, Hội Thực tiễn tổ chức cuộc họp thường kì. Cao Kiến Hồng nói được một lát đã thấy Chu Vận mất tập trung.

“Sao thế, có vấn đề gì à?”

“Hả?” Chu Vận hoàn hồn, lắc đầu, “Không có.”

Cô nhìn về phía bên cạnh: “Hôm nay Lý Tuân đi đâu rồi?”

Cao Kiến Hồng: “Không biết nữa, buổi sáng cậu ấy gọi cho mình bảo hôm nay có việc, mình chịu quản lý mọi hoạt động của Hội một ngày.”

Chuyện gì nhỉ? Liên quan đến cô gái hôm qua à? Chu Vận không muốn quan tâm nhưng lại tò mò nghĩ đến.

“Nào, tiếp tục.” Cao Kiến Hồng lắc lắc ngón tay trước mặt Chu Vận.

Lý Tuân trốn học cả ngày. Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Chu Vận lại đến văn phòng Hội, phát hiện cậu đã trở về, vẫn làm ổ trên ghế viết phân mềm như thường ngày.

Chu Vận ngồi xuống, hỏi bằng giọng: “Hôm nay cậu đi đâu thế?”

Lý Tuân: “Đến trung tâm thành phố dạo một vòng.”

Chu Vận: “Trung tâm thành phố à? Đến đó làm gì?”

Lý Tuân liếc nhìn Chu Vận, châm chọc hỏi vặn: “Sao vậy? Công chúa điện hạ đã xác định đề tài thi rồi nên thừa hơi quan tâm đến chuyện vợ vẫn khác à?”

“...” Ai thêm quan tâm cậu, đồ thủ khoa nợ nần! Chu Vận cười khẩy trong lòng, quay đầu làm việc của mình. Vô tình cô thấy chiếc túi đặt bên chân Lý Tuân, hình như là của sân vận động trung tâm...

Chập tối, Cao Kiến Hồng rủ Chu Vận cùng đi ăn cơm, vừa đi cậu ta vừa nghĩ đến chi tiết dự án cuộc thi: “Hình như những khóa trước đã có rất nhiều người làm chương trình nhận biết các hành vi truy cập có chủ đích rồi, chúng ta có nên làm cái mới hơn không.”

Chu Vận nói: “Được, nhưng cuộc thi an toàn thông tin chỉ xoay quanh mấy đề tài này thôi, nếu không thì làm từ phần cứng...”

Cô khựng lại, Cao Kiến Hồng nói: “Làm gì hả?”

Chu Vận nhìn về phía cổng trường, một người đang đứng ở ven đường đối diện.

“Chu Vận?”

“Ồ...” Chu Vận đáp lời.

Cao Kiến Hồng nói: “Đi thôi, cậu muốn ăn gì? Ra ngoài ăn nhé?”

Chu Vận: “Không cần đâu, ăn ở trong trường đi, sau đó trở về làm việc.”

Cao Kiến Hồng cười: “Không cần gấp vậy, cậu cứ thoải mái đi, mình đâu phải là Lý Tuân.”

Bọn họ đi đến căn tin, dọc đường Chu Vận vẫn cúi đầu, đếm từng viên gạch lát trên đường, chẳng nghe được câu nào của Cao Kiến Hồng. Cuối cùng, vào khoảnh khắc đặt chân lên bậc thềm, Chu Vận dừng bước.

“Này...” Chu Vận gọi Cao Kiến Hồng, “Mình bỗng nhớ ra còn chút việc, phải trở về ký túc xá một

chuyển.”

“Việc gì thế?”

Chu Vận nói dối: “Mẹ mình bảo gửi đồ về cho mẹ mà mình sơ ý quên mất. Cậu ăn trước đi, không phải chờ mình đâu, tối gặp ở văn phòng.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Cao Kiến Hồng vào căn tin, Chu Vận chạy như bay đến cổng trường.

Cô ấy còn ở đây không? Còn ở đây không? Còn ở đây không?

Chu Vận đảo dác tìm xung quanh, rốt cuộc đã phát hiện ra bóng dáng kia ở một tiệm bánh ngọt.

Thật ra thì với khoảng cách này, muốn thấy rõ một người rất khó, Chu Vận nhận ra cô ấy chủ yếu dựa vào bộ trang phục không thể quên hơn được nữa. Cô giả bộ đi ngang qua cô gái đó, thừa dịp liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới. Sắc mặt cô ấy tái xanh, da dẻ rất xấu. Cô ấy xách chiếc túi lớn, bả vai thông xuống trông vô cùng mệt mỏi.

Chu Vận đi ngang qua hết một lượt rồi quay người đi lại một lần nữa. Cứ thế hết ba bốn lần, Chu Vận mới dừng lại. Cuối cùng cô nhìn về phía sân trường, xác định không có bóng dáng của Lý Tuấn mới chặn đường cô gái này.

“Ồi!”

Chu Vận đứng phải phía sau cô gái, không ngừng xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.”

Dường như cô gái cũng giật thót, nhưng lập tức phản ứng lại: “Không, không sao.”

Chu Vận: “Tôi xin lỗi, tôi mãi nghĩ nên không cần thận...”

Cô gái lắc đầu: “Không sao đâu.”

Giọng cô nàng đặc sệt ngữ âm địa phương mà còn nói lí nha lí nhí, đáng vẻ cô gái gầy còm, nét mặt hết sức lo sợ.

Chu Vận tỏ vẻ thân thiết, hỏi han ân cần: “Cô từ tỉnh khác đến sao mà xách nhiều hành lý quá vậy thế?”

“Gì cơ? À... đúng, đúng... từ tỉnh khác đến.”

“Đến đây du lịch à?”

“Không phải.”

“Vậy đến làm gì?”

Phản ứng của cô gái rất chậm chạp, mỗi khi Chu Vận hỏi xong đều phải đợi vài giây mới nghe được câu trả lời.

“... Tôi tới tìm em trai tôi.”

Chu Vận phân tích câu nói này mất một giây, sau đó trong lòng thoáng chốc bùng nổ.

Em trai! Em trai! Vậy mà là em trai á!

Nghe vậy, Chu Vận nhìn kỹ cô gái lần nữa rồi chợt phát hiện, thật ra dáng vóc cô gái này rất cao, bản thân Chu Vận đã cao 1m68, nhưng vẫn thấp hơn cô ấy nửa cái đầu. Nếu ngắm kỹ, sẽ nhận ra gương mặt của cô ấy cũng xinh, tuy có vẻ quê mùa, làn da hơi xấu, nhưng nhìn chung vẫn ổn. Với lại trong đôi mắt phượng kia...

Chu Vận hơi sợ. Không biết tại sao, trước kia đối mặt với mấy cô bạn gái hot girl, ngực tấn công hông phòng thủ của Lý Tuân, cô chưa hề có cảm giác thế này.

Cô nàng trước mặt cô chính là chị gái của Lý Tuân đấy. Cô ấy là người thân của cậu.

Trí nhớ của Chu Vận khá tốt, cô còn nhớ rõ ban đầu Trương Hiếu Bội đã uy hiếp Lý Tuân thế nào. Hộ khẩu của cậu ở nông thôn nhưng nhà trường không tài nào liên lạc được với gia đình cậu. Tết đến cậu cũng không về nhà.

Xem thái độ đối xử của Lý Tuân với cô ấy tối qua, vậy chắc hẳn quan hệ trong nhà rất tệ. Nếu bị Lý Tuân biết cô cố ý xen vào việc này, cậu thì sẽ lớn chuyện cho xem.

Chu Vận nghĩ xem có nên rút lui, vờ như chưa bao giờ gặp cô ấy hay không.

Cô gái vẫn cúi đầu, đồng bao sờn rách bên cạnh dính đầy bụi đất, tay còn xách chiếc túi lớn. Tuy dáng vóc

cao cô ấy nhưng lại quá gầy, một mình đứng ven đường trông khá vất vả.

Chu Vận có chút không đành lòng, dù sao người này cũng là chị gái của cậu. Cô chỉ vào quán cà phê kế bên, hỏi: “Vào đó ngồi một lát nhé?”

Cô gái vội vàng xua tay: “Không cần đâu.”

Chu Vận: “Trùng hợp là tôi cũng đang chờ bạn, chị cùng vào trong chờ đi.”

“Thật sự không cần đâu mà.”

Chu Vận dốc hết kỹ năng nịnh nọt, nở nụ cười hiền hòa nhất, chân thành nhất trên đời, cuối cùng đến lúc cơ mặt cứng đờ mới khuyên được cô gái vào quán cà phê. Quán này thuộc dạng cao cấp nằm trên đường trường đại học, nhân viên là sinh viên làm thêm, ánh mắt nhạy bén, nhìn thấy cách ăn mặc và đồng hành lý của cô nàng thì sắc mặt không vui.

“Quán chúng tôi không có thức uống rẻ đâu.”

Đời này Chu Vận chưa từng nghe ai nói với mình bằng cái giọng điệu đó, trong lúc kinh ngạc cô suýt nữa đã tạt cốc cà phê bàn kế bên vào nhân viên.

Cô gái cúi đầu: “Hay là thôi đi... Tôi đi ra ngoài chờ là được.”

“Đừng, đừng, đừng, nào chị ngồi xuống đi.” Chu Vận kéo cô gái đến chỗ ngồi, gọi hai cốc cà phê.

Cà phê được bưng lên, cô gái cũng không uống, chỉ cúi gằm đầu, không dám chạm vào gì cả.

Chu Vận cố gắng tìm vài đề tài trò chuyện.

“VẬY... chị tên là gì?”

“Lý Lam.”

Ồ, cũng họ Lý.

“Chị và em trai là chị em ruột à?”

Lý Lam lắc đầu.

“Chị em họ bên nội?”

Vẫn lắc đầu.

Chu Vận đổi câu khác: “Hai người chưa gặp mặt bao lâu rồi?”

Giọng Lý Lam rất nhỏ: “Đã lâu lắm rồi.”

Chu Vận lại hỏi vài câu, phát hiện giọng Lý Lam càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng là im lìm. Cô cẩn thận quan sát, phát hiện bả vai Lý Lam khe khẽ run, dường như là đang khóc.

“Chị không sao chứ?”

Lý Lam: “Không sao.”

Trông cô ấy buồn quá đi mất.

Chu Vận do dự lấy điện thoại di động ra: “Em trai chị học trường này sao, cậu ta tên gì, không chừng tôi biết để tôi tìm cậu ta giúp chị.”

“Đừng.” Lý Lam lập tức từ chối, cô ấy ngẩng đầu, quả nhiên mắt đã đỏ hoe, “Đừng tìm nó, nó không muốn gặp tôi...”

Cậu ta không muốn rước nợ vào thân, nhưng ở đời nào có chuyện dễ dàng thế chứ.

“Không sao đâu, gặp mặt thôi mà.”

“Đừng, thật sự là đừng, nó sẽ tức giận.”

Chu Vận nhìn dáng vẻ khúm núm của Lý Lam, trong lòng càng phiền não. Cô cau mày, cũng không có ý định rào trước đón sau nữa, hỏi thẳng: “Hai người không phải chị em à? Rốt cuộc là có thù hận gì mà đến nỗi không thể gặp mặt? Cậu ta hận chị lắm sao?”

Nháy mắt sắc mặt Lý Lam trắng bệch.

Eo ôi, hồng rồi, hồng rồi! Lúc này Chu Vận mới kịp phản ứng, sửa lời: “Tôi không có ý đó, nói cách khác, tôi cảm thấy...”

“Nó hẳn là hận chúng tôi.” Lý Lam lẩm bẩm, đưa tay che mặt, “Nó không muốn gặp chúng tôi cũng phải thôi...”

Đây là tình huống gì thế này? Chu Vận từ từ kích động tâm trạng của cô ấy, dẫn dụ khiến cô ấy gờ bó lớp phòng bị.

Có vẻ bình thường Lý Lam không có ai để tâm sự, hiện tại đối mặt với người lạ thân thiện như Chu Vận, cô ấy cũng dần bình tĩnh lại.

Chu Vận nghe câu chuyện trước đây của Lý Lam kể mà kinh hãi quá đổi. Nhưng lý do không phải là vì nội dung câu chuyện long trời lở đất mà chỉ bởi vì nhân vật chính trong đó là Lý Tuân thôi. Cô chưa được cậu cho phép đã lén moi móc bí mật của cậu, nhưng lòng hiếu kỳ của cô muốn ngừng mà không ngừng được.

Quê của Lý Lam và Lý Tuân là một vùng trù phú, tuy là vùng nông thôn nhưng đẹp vô cùng. Chu Vận từng nghe nói nơi đó có một hồ nước rất nổi tiếng, trông như một bức tranh thủy mặc. Cô nghĩ thầm, đất màu nuôi dưỡng con người, thảo nào da dẻ cậu lại mịn màng đến vậy.

Lý Lam ít học, có rất nhiều câu cứ lặp đi lặp lại mà vẫn chẳng rõ nghĩa. Nhưng kể chuyện quan trọng nhất là cảm xúc, qua lời tâm sự vấp vấp của Lý Lam, Chu Vận cảm nhận được rất nhiều tình cảm chôn sâu trong những năm tháng hồn nhiên này.

Họ là hai chị em cùng cha khác mẹ. Lúc Lý Tuân sáu tuổi mới đến nhà Lý Lam, trước đó không ai biết sự tồn tại của cậu.

Lý Thành Ba, ba của Lý Lam là nông dân, sau đó bắt kịp xu thế thời đại đi làm ăn bên ngoài, nhất thời phát lên, rồi còn mở nhà xưởng nữa. Lúc ấy quy mô của xưởng cũng khá lớn, có rất nhiều công nhân, mẹ của Lý Tuân là một trong số đó.

Theo Lý Lam kể, mẹ của Lý Tuân rất xinh đẹp, đó là vẻ đẹp nổi bật khác hẳn với những công nhân khác trong xưởng. Tuy nhà bà rất nghèo nhưng ăn mặc hợp thời, tự mình may quần áo đẹp để mặc và nghe những băng nhạc cát-xét nổi nhất thời đó. Bà bị mọi người trong xưởng dèm pha và nói xấu sau lưng nhưng chẳng buồn đoái hoài.

Lý Thành Ba nhanh chóng chú ý đến người phụ nữ đặc biệt này, ông giấu việc mình đã có vợ, bắt đầu tán tỉnh mẹ Lý Tuân.

Từ tướng mạo của Lý Tuân ít nhiều có thể đoán được Lý Thành Ba cũng rất anh tuấn, thân hình cao lớn, lại tuổi trẻ nhiệt huyết, tràn trề sinh lực. Bà cứ thế yêu ông rồi mang thai Lý Tuân.

Tính cách Lý Thành Ba mang nét đặc trưng của thế hệ trước ở nông thôn, đó là trọng nam khinh nữ. Khi ấy mẹ Lý Tuân bị trạm y tế chẩn đoán là mang thai con gái, Lý Thành Ba liền bảo bà đi bỏ, nhưng mẹ Lý Tuân nhất quyết không chịu, đến khi mang thai tám tháng bà mới rời khỏi công xưởng.

Sau đó sự nghiệp kinh doanh của Lý Thành Ba thất bại, thua lỗ hết vốn liếng nên quay về quê, tính tình cũng trở nên thất thường.

Khi ấy Lý Lam mới năm tuổi, là con út trong nhà, trên còn có ba người anh. Lý Thành Ba không thích cô, thường xuyên đánh chửi, mẹ cô vì sợ ba cô nên cũng không dám thương yêu cô. Từ bé Lý Lam đã phải làm việc những việc nặng nhọc, đã thế còn toàn phải dùng đồ thải của mấy anh trai.

Sau nữa Lý Thành Ba sa vào rượu chè cờ bạc, dần dần không khí trong nhà trở nên ngột ngạt. Tính ai cũng nóng, ngoại trừ Lý Lam, vì trong nhà này cô không có người để trút giận.

Vào năm Lý Lam mười tuổi, mẹ Lý Tuân dẫn Lý Tuân đến nhà cô. Lúc đó cô còn bé, không biết mẹ con họ đến đây làm gì, chỉ thấy sung sướng vì cô đã không còn là đứa bé nhất nhà nữa, có lẽ sau này cô có thể trút giận lên Lý Tuân được rồi. Nhưng thực tế tàn khốc hơn cô tưởng, Lý Lam nhanh chóng ý thức được, đứa em trai mới đến này còn đáng sợ hơn cả ba người anh trai cộng lại. Đừng nói là bắt nạt, chỉ cần đến gần đã bị cậu hung hăng đuổi thẳng cổ.

Nhưng sự có mặt của Lý Tuân cũng có ích cho Lý Lam, bởi cô không còn là nơi duy nhất để các anh và mẹ trút giận nữa. Bọn họ đã có mục tiêu mới, thậm chí đó còn là lần đầu tiên họ kéo Lý Lam về cùng một phe, đồng lòng chống địch.

Trước kia cả nhà đều bị Lý Thành Ba say rượu bạo hành, bỗng có thêm người đến ăn bám, có thể thấy được cuộc sống của mẹ con Lý Tuân không được tốt cho lắm. Mẹ Lý Lam đối đãi với khách không mời mà đến với thái độ kiên cường nhất đời này của bà. Ngày nào cũng chì chiết, chửi thẳng mẹ Lý Tuân là đồ đi thỏa cướp chồng bà trước mặt mọi người, còn mắng Lý Tuân là thứ con hoang. Kể từ ngày mẹ con Lý Tuân đến đây, mẹ Lý Lam có thêm việc để làm, càng ngày càng ồn ào.

Tuy trải qua cuộc sống như vậy nhưng mẹ Lý Tuân vẫn kiên trì ở lại. Khi đó bà đã bị bệnh nặng, không có nhà mẹ đẻ để nương tựa, nếu bà không dẫn Lý Tuân đến đây thì cậu tuyệt đối không có đường sống về sau.

Để thuận ý của mẹ Lý Lam, mẹ Lý Tuân cũng không buồn ngó ngang đến bản thân, mặc mình lười thôi lết thết, lánh xa mọi người, nói chuyện và làm việc đều dè dặt, cực lực muốn cho con trai hòa nhập vào gia đình này. Nhưng không như bà mong muốn, Lý Tuân chẳng thèm làm thân với bọn họ, vì thế cậu bị ba người anh trai bắt nạt.

Mỗi ngày Lý Lam đều giặt giũ, quét dọn đến tối muộn, thường khi những người khác đã buồn ngủ mà cô vẫn còn chưa làm xong việc. Cô đã nhiều lần nhìn thấy mẹ Lý Tuân khuyên nhủ cậu dưới trăng khuya, bảo

cậu đừng làm phật ý họ, hãy chung sống hòa thuận với mấy anh trai. Lý Tuân luôn im lặng, mẹ cậu nói một hồi lại nóng nảy vung tay đánh cậu. Cậu âm ỨC khóc lớn nhưng vẫn nhất quyết không chịu vâng lời.

Lý Lam mềm lòng, cô luôn cảm giác mẹ con Lý Tuân không hề ghê tởm như nhà cô đã nói, cô rất đồng cảm với họ. Thế là Lý Lam bắt đầu lặng lẽ giúp hai mẹ con Lý Tuân. Khi đó mẹ Lý Tuân đã bệnh rất nặng, đêm đau đến mức không ngủ nổi. Thừa dịp cả nhà đã ngủ say, cô lén nấu cháo rang cho bà, chăm sóc bà nghỉ ngơi.

Dần dần cô bắt đầu thích mẹ Lý Tuân. Với tấm vải đơn sơ nhất, mẹ Lý Tuân đã may cho cô chiếc váy đầu tiên trong đời. Bà còn cho cô nghe băng nhạc cát-xét, hiển nhiên Lý Lam liền say mê những thứ này, hầu hết những lúc rảnh rỗi lại đến tìm họ.

Lý Tuân không biết chăm sóc người khác, luôn luống cuống tay chân không biết đỡ đỡ khi mẹ đang bệnh, Lý Lam rầy la cậu với tư cách là người chị: “Em phải nghe lời mẹ em nói.” Cô hiểu rõ nhất là ba người anh trai kia, bọn họ thích bắt nạt kẻ ngoan cố, chỉ cần nghe lời họ thì họ sẽ chóng chán ngay.

Cô tốt bụng khuyên nhủ, đáng tiếc Lý Tuân cũng không thềm để ý cô, Lý Lam tức giận nói: “Đây là tâm nguyện của mẹ em đấy.”

Lý Tuân trừng mắt nhìn cô: “Không đời nào.”

Không thể nào khuyên giải được cậu, Lý Lam cũng chẳng để ý đến nữa. Sau này mẹ Lý Tuân qua đời. Lúc bà buông tay lìa trần rất thê thảm, ốm đến mức chẳng nhìn ra hình người nữa, da thịt teo tóp, bộ dạng kinh khủng đến mức mấy ngày liền mẹ Lý Lam không dám đến tìm họ gây phiền phức. Bà ra đi vào một đêm khuya, Lý Lam cũng có mặt ở đó, có lẽ Lý Tuân biết mẹ sắp không qua khỏi, khóc đến mức gần như không muốn sống nữa.

Đang lúc hấp hối, bà kéo tay cậu, lặp lại lời dặn dò cậu phải hòa nhập với gia đình mới, phải chung sống êm ấm với họ. Thấy mẹ như vậy, Lý Tuân khóc rấm rứt, rớt cuốc gặt đầu, đáp ứng yêu cầu cuối cùng của bà.

Đây vốn là tâm nguyện của bà, nhưng chẳng biết tại sao trong nháy mắt cậu thật sự nói “vâng” thì bà lại như bị gì đó kích thích mãnh liệt, nâng cao bàn tay khô quắt, nét mặt dữ tợn giống như ác quỷ trở lại nhân gian, mang theo nỗi căm hận và bất cam vô tận, nắm chặt lấy Lý Tuân.

“Không được!” Mắt bà trợn trừng, nói với con mình với hơi tàn cuối cùng, “Lý Tuân, con nhất định không được giống như họ.”

Trong giây phút đó, tiếng khóc của cậu vang dội đất trời, như muốn giải tỏa tất cả ảm ức, cậu gào một tiếng thật lớn: “Biết ạ!”

Mẹ cậu nghe xong mới thanh thản ra đi.

Lý Lam đứng bên cạnh xem, toàn thân run rẩy. Cô không biết hình dung tâm trạng của mình khi đó thế nào. Đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được một tình cảm khác không phải từ gia đình mình. Nó tựa ngọn lửa nóng rực, vô cùng thuần túy và thiêu trụi tất cả.

Cô bắt đầu nghĩ hết mọi cách giúp đỡ người em trai không bao giờ gọi cô là chị này.

Tiếp theo Lý Tuân bắt đầu đi học, ở quê họ rất ít trường học, cấp Một cấp Hai đều ở chung một trường. Anh cả của Lý Lam đã tốt nghiệp, anh hai anh ba đều đang học cấp Hai, chỉ có mình Lý Lam học hết lớp ba rồi thôi học ở nhà làm việc.

Kể từ khi Lý Tuân đi học, Lý Lam phát hiện mấy anh trai càng bắt nạt Lý Tuân quá quắt hơn. Cô không biết nổi căm phẫn của họ từ đâu ra, giống như Lý Tuân là kẻ thù không đội trời chung với họ vậy.

Lý Tuân không bao giờ oán trách, nhưng dù sao cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, đánh không lại thì đành chịu, không bao lâu toàn thân đã đầy thương tích.

Mấy anh trai lén lút xé sách, vứt cặp của cậu, làm rất nhiều việc không cho cậu đến trường. Mặc kệ thân mình bị thương nặng cỡ nào, bất kể sách đã bị xé nát ra sao, Lý Tuân cũng chưa hề bỏ bê chuyện học hành dù chỉ một ngày. Không những thế cậu còn học được việc không đọc sách trước mặt mấy anh trai. Vì vậy khi màn đêm buông xuống, nhà nhà lên đèn, ngoại trừ Lý Lam phải giặt quần áo còn có Lý Tuân ngồi ôn bài.

Thái độ của cậu trước sau như một, đối xử với cô vẫn tệ như xưa, hoặc là nói cậu ôm thái độ thù hằn sâu đậm với cả cái nhà này. Nhưng Lý Lam không buồn để ý, dù sao người đối xử tệ với cô rất nhiều, và lại cô không thấy Lý Tuân thật sự hung hãn với cô.

Cô lặng lẽ chăm sóc, giặt quần áo, nấu cơm và giúp cậu phân tán sự chú ý của các anh.

Cứ thế ngày trôi qua ngày, có một đêm Lý Lam ngạc nhiên không thấy Lý Tuân không ra ngoài sân đọc sách, cô tìm được cậu trong đồng hồ hỗn tạp ở sân sau, cậu đang ôm lấy xương sườn. Lý Lam hỏi cậu sao thế, cậu cũng không trả lời.

Sau này Lý Lam mới biết được, Lý Tuân thi đậu vào lớp chọn duy nhất trong ngôi trường tồi tàn này, lớp đó nằm ở khu nhà phía Bắc, cách xa lớp của các anh. Nhưng lớp chọn phải thu thêm học phí, mẹ Lý Lam đòi nào cho tiền Lý Tuân, thế nên Lý Tuân không vào học lớp kia được, phải quay về lớp cũ. Mấy anh trai rất vui mừng, giống như cậu và họ đều cùng một hạng, họ vui vẻ đánh cậu một trận đến nứt xương sườn.

Lý Tuân không đến bệnh viện, Lý Lam băng bó sơ cho cậu, lén dành dụm tiền mua xương nấu canh cho cậu

uống. Đến khi Lý Tuân có thể đứng dậy được, lần đầu tiên cậu chủ động nói chuyện với Lý Lam, đó là vay tiền cô.

Bản thân Lý Lam cũng không có tiền, nhưng Lý Tuân mặc kệ, cậu rống lên với cô, Lý Lam sợ hãi đến òa khóc, cuối cùng nói dối xin mẹ ít tiền. Lý Tuân lấy được tiền, một mình đi lên huyện. Đến khi cậu trở về tất cả mọi người đều giật mình, bao gồm cả Lý Lam, cậu đã nhuộm tóc mình thành vàng chóa.

Mấy năm đó việc nhuộm tóc còn chưa phổ biến, nhất là màu sắc khoa trương thế này thì lại càng ít. Bởi vì màu tóc cá biệt như thế nên Lý Tuân càng bị bạo hành nhiều hơn, thậm chí là Lý Thành Ba cũng nổi trận lôi đình. Mỗi khi Lý Thành Ba nổi cơn thịnh nộ là cả nhà đều núp vào góc, không ai dám lên tiếng.

Nhiều lần Lý Lam thấy hình như ba cô sắp sửa đánh chết Lý Tuân đến nơi rồi. Nhưng đến cùng Lý Tuân vẫn không chịu nhận lỗi, cũng không chịu nhuộm tóc lại.

Dần dà, mọi người đánh mệt, mắng cũng mệt và cũng đã thành quen.

Cứ thế cậu bé năm đó đã dùng cách trẻ con và đơn giản này để chứng minh mình bất đồng với người khác trong nhà.

Chương 35:

Lý Tuân vẫn giữ màu tóc như vậy. Đối mặt với màu sắc chói mắt này, nội tâm Lý Lam lại có cảm giác êm dịu lạ thường, bất kể thế nào cũng không thay đổi được sự thực, cậu vay tiền cô nhuộm tóc. Tuy không liên quan gì lắm và từ đầu đến cuối Lý Tuân cũng không nói với cô một câu cảm ơn, nhưng... “bí mật” không ai biết này khiến Lý Lam luôn mang một nỗi xúc động sâu sắc.

Lý Tuân dần lớn lên, thân thể lặn dạn khiến cậu trưởng thành sớm, tính phòng bị rất mạnh. Nhưng có trưởng thành sớm cỡ nào, rốt cuộc cậu vẫn là trẻ con, cũng cần sự quan tâm. Sau đó cậu từ từ đón nhận sự chăm sóc của Lý Lam, song ngoài miệng không bao giờ nhún nhường.

Ngày lại qua ngày, Lý Lam phát hiện, theo quá trình cậu trưởng thành, cuộc sống yên ổn ngày bé càng lúc càng hỗn loạn. Lý Tuân bắt đầu thường bỏ nhà đi, nhưng được một thời gian lại quay về. Lúc ấy cả nhà đang bận hỏi vợ cho anh cả Lý Lam, hoàn toàn không rảnh quản lý cậu. Thậm chí mẹ cô cảm thấy cậu đi luôn càng tốt, bớt đi một miệng ăn trong nhà.

Sau này, Lý Tuân không chỉ đi một mình, cậu còn đưa Lý Lam theo. Lý Lam nhát gan, thế nào cũng không dám đi, mỗi lần đều bị Lý Tuân cưỡng ép lôi kéo mới chịu đi ra ngoài.

Quả thật sức hấp dẫn của thành phố rất lớn, Lý Lam luôn lo sợ nhưng vẫn bị nơi phồn hoa đô hội cám dỗ. Có lần Lý Tuân đưa cô đi chơi, trước đó cậu đã chuẩn bị rất lâu, Lý Lam hỏi gì cậu cũng không nói. Đến khi tới nơi Lý Lam mới biết cậu dẫn cô đi xem một buổi nhạc hội.

Lý Lam sững sốt, đó là ban nhạc mà mẹ Lý Tuân thường cho cô nghe ngày trước. Cô không dám tin vào mắt mình, bảo thế nào cũng không dám đi vào. Lý Tuân phải lôi cô, kiên quyết bắt vào trong. Cả buổi nhạc hội cô như ở trong mơ, âm nhạc sôi động dội vào màng nhĩ, vừa huyền ảo vừa chân thật. Cô truy hỏi Lý Tuân lấy tiền ở đâu ra, nhưng cậu chỉ bảo cô đừng quan tâm.

Kết thúc nhạc hội, Lý Lam thấy Lý Tuân và một cậu trai nói chuyện ở cổng nhà hát. Trông cậu ta lớn hơn Lý Tuân, nhìn từ cách ăn mặc, hai người họ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Sau khi nói vài câu, cậu trai lên xe hơi rời đi, xe đã chạy vẫn không quên quay đầu lại hô lớn: “Cậu đừng quên thời gian cuộc thi đấy!”

Tiếp theo Lý Tuân đưa cô đến quán ăn nhỏ bên cạnh nhà hát, lúc Lý Lam vẫn còn trong dư âm phấn khích của buổi nhạc hội thì Lý Tuân đột ngột nói với cô: “Qua một thời gian nữa tôi phải đi rồi.”

Lý Lam cho rằng từ “đi” mà cậu nói là giống như bây giờ, cứ lâu lâu lại bỏ nhà đi, chơi chán thì lén quay về, cho nên cô gật đầu tỏ ý đã biết. Mãi về sau Lý Lam mới hiểu được, từ “đi” của cậu rốt cuộc có ý gì. Khi ấy Lý Lam không hề nghĩ ngợi đã cự tuyệt, cô còn cương quyết lôi kéo Lý Tuân không để cậu làm chuyện nguy hiểm này.

Trong mắt cô, tuy gia đình không tốt nhưng dù sao cũng có thể che mưa che gió, có thể sống yên ổn. Có một lần Lý Tuân nói với cô, lúc trước cậu vô tình quen biết vài người ở thành phố, cậu từng thấy rất nhiều vật mới lạ trong nhà họ.

“Cô biết máy vi tính không?” Lý Tuân nói, “Nhà họ có chiếc máy vi tính mỏng dính.”

Khi Lý Tuân nói đến món đồ mới, hai mắt cậu tỏa sáng. Lý Lam vốn chưa quen những thứ này, cộng thêm Lý Tuân đang hưng phấn nên nói rất nhanh, làm cô lại càng không hiểu gì cả. Nhưng ít nhất cô hiểu được câu cuối cùng.

“Tôi cũng muốn thứ ấy, nhưng nếu tôi ở lại đây, tôi không bao giờ có được nó.”

Đó là lần đầu tiên Lý Tuân nói cho cô biết cậu đang nghĩ gì và cậu muốn gì. Lý Lam hoàn toàn không thể chấp nhận. Cô không biết thứ cậu nói là gì, cô chỉ biết em trai cô mới chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, rời khỏi nhà căn bản không thể nào sống được.

Lý Tuân cố gắng giải thích với cô nhưng Lý Lam không hề chấp nhận. Cô không có tài ăn nói như Lý Tuân, khả năng biểu đạt lại kém, bất kể Lý Tuân nói gì cô chỉ có thể lặp đi lặp lại “Không được, thế nào cũng không được.”

Cuối cùng Lý Tuân nổi giận, cãi nhau một trận với Lý Lam. Lời nói của cậu làm tổn thương người ta sâu

sắc, khiến cô cảm thấy vừa khó chịu vừa căm phẫn.

Lý Lam đổ bệnh, ngoài dự liệu của cô, Lý Tuân vẫn ở bên cạnh chăm sóc cho cô suốt thời gian bị bệnh. Lý Lam mơ thấy cảnh tượng lúc mẹ Lý Tuân qua đời, cô mơ đến lời di ngôn cuối cùng của bà.

Lý Lam rất thương Lý Tuân, có khi thậm chí cô cảm thấy dù sau này cô có con rồi, chưa chắc đã thương con mình bằng cậu em trai này. Đầu óc cô không tốt, nhưng chẳng biết tại sao mỗi chi tiết nhỏ nhặt về Lý Tuân, tất cả lời cậu từng nói với cô, cô đều nhớ rõ mồn một.

Nhưng cô cũng biết, cô cũng là một trong “bọn họ” thôi.

Sau khi Lý Lam khỏe lại, cô trộm tiền đánh bạc mua rượu của ba, đưa cho Lý Tuân trốn nhà ngay đêm đó và không còn trở lại lần nào nữa.

Trước khi Lý Tuân đi đã nói với cô một câu: “Sau này tôi sẽ trả lại tiền cho cô.”

Cà phê đã nguội từ lâu, thậm chí nhân viên phục vụ đã thay ca. Chu Vận suy tư, trước tiên cô nhớ đến lời Nhậm Địch nói, cậu ấy muốn kiếm tiền trả nợ. Nợ gì nhỉ? Số tiền Lý Lam đưa cho Lý Tuân hoàn toàn không đáng để nhắc đến. Nợ mà cậu nói e là nợ ân tình rồi.

Chu Vận nhìn Lý Lam đang thấp thỏm ngồi đối diện, đó là kiểu người bị cuộc sống mài mòn đi tất cả nhuệ khí điển hình.

“Thật ra ngay từ ban đầu tôi đã biết nó nhất định sẽ ra đi.” Lý Lam thì thầm, “Nó hận nhà chúng tôi, hận đến tận xương tủy.”

Chu Vận im lặng, Lý Lam khẽ nói tiếp: “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc bảo nó trả lại tiền cho tôi. Nhưng bây giờ ba đã mất, mẹ cũng không dậy khỏi giường nổi, anh cả bị bệnh, bệnh viện bảo phải chi rất nhiều tiền, nhà tôi không kiếm đâu ra số tiền đó. Mẹ tôi buộc tôi phải đòi tiền nó... Tôi thật sự không có cách nào nữa.” Lý Lam thần thờ cúi đầu, “Hiện tại nhà tôi đã trở nên như vậy, nhất định là bị báo ứng rồi.”

Chu Vận nhìn chăm chăm cô gái gầy yếu này. Cô ấy bị năm tháng tàn phá, toàn thân đều toát lên hình ảnh bị cuộc sống chèn ép đến không thở nổi, thậm chí nỗi đau cũng dai dẳng và đơn điệu.

Lý Lam lau mặt: “Tôi xin lỗi, tự dừng lại nói nhiều chuyện không đâu như vậy...”

Chu Vận lắc đầu.

Lý Lam nhỏ giọng nói: “Ở nhà không ai chịu nghe mấy lời tâm sự này của tôi cả.”

“Có lẽ cậu ấy không hận chị vậy đâu.” Chu Vận bỗng cất lời.

Lý Lam: “Cô không quen biết nó nên không hiểu nó đâu.”

Chu Vận tự nhủ, tôi thấy tôi còn hiểu cậu ta nhiều hơn chị ấy! Lý Tuân rất kiêu căng, gần như là cố chấp. Nhiều khi cậu không bao giờ nói ra suy nghĩ chân thật của mình. Cậu không bị bất cứ ai uy hiếp, không ai có thể bắt buộc cậu làm việc cậu không muốn. Nếu cậu thật sự hận Lý Lam thì dù cô ấy có sử dụng chiêu trò gì cũng không thể lấy được tiền từ phía cậu đâu. Huống chi mỗi tháng cậu còn tiêu khoản tiền lớn như vậy, nuôi một ban nhạc đã định trước là lỗ vốn...

Câu chuyện đã kết thúc, rất nhiều việc đã có thể giải thích thông suốt. Người ta ai cũng cần an ủi.

“Cảm ơn cô đã nghe tôi nói những lời này.” Lý Lam có vẻ không có quà gì để cảm ơn, nghĩ tới nghĩ lui rồi nhẹ nhàng à một tiếng, “Tôi cho cô, cho cô xem hình em tôi nhé.”

Ồ! Chu Vận vẫn còn đang suy nghĩ đến phương diện luân lý, đạo đức, vừa nghe Lý Lam nói thế suýt nữa đã giật bắn người.

Lý Lam lấy một tấm hình được cất kỹ trong túi vải, trông có vẻ khá lâu rồi, bức ảnh đã phai màu: “Đây là tấm ảnh gia đình duy nhất trong nhà, chụp vào lúc tết, cô nhìn đây này...”

Lý Lam muốn chỉ cho Chu Vận xem nhưng cô nào cần chứ. Khoảnh khắc Lý Lam lấy hình ra, ánh mắt của cô tự nhiên đã có điểm dừng.

“Đây là lúc em trai chị mấy tuổi?”

“Chín tuổi.”

Chu Vận hít sâu, đáng yêu quá! Lý Tuân thuở bé gầy còm, cứ như bộ xương khô. Khuôn mặt nhỏ bé căng thẳng, nhìn về phía ống kính với nụ cười khẩy mơ hồ. Từ tấm bé đã phảng phất ánh mắt ngang tàng, không coi ai ra gì này.

Chu Vận quên cả chớp mắt, vẫn nhìn chăm chú như thể có thể lùi thời gian họ quen biết về mười năm trước. Trong ảnh Lý Tuân rất cô đơn, khá tách bạch với người khác, chỉ có Lý Lam là đứng sau lưng cậu.

“Em trai chị rất thích chị đấy nhì.” Chu Vận nói.

Lý Lam lắc đầu: “Nó thích kiểu con gái giống mẹ nó.”

Chu Vận liếc nhìn Lý Lam, rồi im lặng.

Một lát sau đã sắp đến giờ đóng cổng trường, Chu Vận đi đến quầy thu ngân tính tiền, khi trở về Lý Lam nói: “Tôi vẫn có thể ngồi đây được không?”

Chu Vận thoáng khựng lại mới nói: “Được.”

Trước khi đi, cô lại len lén gọi cho Lý Lam một phần bò bít tết, dặn dò nhân viên phục vụ: “Nếu cô ấy có hỏi thì nói là quán tặng nhé.”

Rời khỏi quán cà phê, trên đường về Chu Vận vẫn nghĩ đến cuộc nói chuyện khi nãy, lững thững đến văn phòng, đẩy cửa ra nhìn thấy Cao Kiến Hồng. Lúc này cô mới hoàn hồn lại, hình như cô đã cho cậu ta leo cây rồi.

Cô vội vàng đi đến nói xin lỗi: “Mình xin lỗi, bên mình...”

“Không sao.” Cao Kiến Hồng dọn dẹp sách trên bàn, “Mình vừa nói chuyện với Ngô Mạnh Hưng xong, hình như cậu ta cũng có hứng thú với cuộc thi, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc thử xem.”

Chu Vận gật đầu đồng ý, Cao Kiến Hồng đứng dậy: “Mình về trước đây.”

“Lý Tuân đâu?”

“Mới vừa đi ra ngoài, chắc là sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Cao Kiến Hồng rời đi, văn phòng Hội chỉ còn lại mình cô. Chu Vận đóng cửa lại, đi đến chỗ ngồi của Lý Tuân. Cô mở chiếc túi của sân vận động trung tâm ở dưới bàn ra. Không hề bất ngờ, bên trong quả nhiên là vé xem concert, thời gian là cuối tuần này. Cậu định dẫn chị ấy đi sao?

Đúng lúc này, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, Chu Vận liền đặt túi lại chỗ cũ. Lý Tuân trở về văn phòng, thấy cô ở đây liền nhướng mày.

“Còn ở đây làm gì?”

Chu Vận lắc đầu: “Không có gì, tôi thu dọn đồ rồi về ngay đây.”

Lý Tuân ngồi vào chỗ, không hề mở máy lên mà thản nhiên hỏi Chu Vận: “Buổi tối đi đâu thế?”

Tim Chu Vận giật thót, tự nhắc mình phải bình tĩnh: “Có chút việc đi ra ngoài.”

“Thật sao!”

“Ừ.”

Chu Vận điềm tĩnh vợ đại hai quyển sách bỏ vào túi, vừa ngẩng đầu đã thấy Lý Tuân ngoắc tay với cô. Chu Vận tiến đến hai bước, Lý Tuân thuận thế nghiêng người về phía trước. Cô đứng, cậu ngồi, gương mặt vừa kề đến, tai đã áp ngay vào ngực cô.

Cái quái gì thế này?

Trời càng ngày càng nóng, quần áo càng lúc càng mỏng, cách lớp vải cotton, da thịt Chu Vận có thể cảm nhận rõ ràng đường nét gương mặt của Lý Tuân. Áo ngực bị cậu ép chặt vào người. Một hơi nóng bắt đầu lan tỏa từ lưng lên tay chân rồi đến tai.

Cô không tài nào lùi về sau được, bởi vì tay phải của Lý Tuân đang đặt ngang eo cô. Cô sắp sửa không thể hít thở nổi nữa rồi, một cộng một bằng mấy ấỵ nhỉ?

Đang lúc Chu Vận tưởng mình sắp ngất xỉu đến nơi, Lý Tuân ngửa đầu lên. Cậu không thẳng người dậy mà chỉ ngước mắt trong tư thế vẫn tựa vào ngực cô, nhìn cô đắm đắm, mảy nhú lại, cười nhẹ.

“Tim đập nhanh như vậy xem ra là nói dối rồi.”

Toàn thân Chu Vận râm ran. Tim tôi đập nhanh thật sự không phải vì nguyên nhân đấy đâu!

Lời tác giả muốn nói:

Sao tớ cảm giác mọi người bỗng nhốn nháo lên thế nhỉ? Lẽ nào thần kinh tớ khác thường ư? Từ đầu đến cuối diễn biến câu chuyện đều nhẹ nhàng, phần giữa hơi ngược và máu chó tí thôi. Chẳng qua là tớ không khống chế được sở thích tàn ác của mình nên mọi người cứ xem cho vui là được. Tiểu thuyết trên mạng nhiều lắm, có thể tình cờ sa chân vào hố này cũng coi là duyên phận rồi. Mọi người đọc đến tình tiết mình thích thì cứ hân hoan vui sướng, còn lúc gặp phải tình tiết mình không thích cũng có thể ném đá thoải mái. Sự trao đổi giữa tác giả và độc giả vốn là quá trình phản hồi lẫn nhau, chuyện này rất bình thường.

Được rồi, những gì nói bên trên chỉ là mào đầu thôi, dưới đây mới là lời tớ thật sự muốn nói này.

Thế này nhé! Bởi vì trước mắt bản thảo truyện này đã đến chương năm mươi mấy, chiều hướng cũng đã rõ ràng, rất khó điều chỉnh. Sau khi trải qua dư âm thốn thức về chương thân thể của Lý Tuân, phía sau rất có thể sẽ còn xuất hiện những tình tiết tố thấy “bình thường” nhưng mọi người sẽ cảm thấy muốn “cắt cánh”.

Vì thế hãy để tố tiêu phòng trước cho những đồng chí có ý định theo dõi truyện này đến cùng. Nếu hôm nào đấy có chương khiến các bạn lờ “bay lên trời”, tố xin khoanh tay tạ lỗi trước ở đây, mong mọi người rộng lượng tha thứ.

Lời dịch giả:

Thế này có thể xem là tác giả đã lên tiếng bảo chứng cho cái kết không nhi?

Chương 36:

Chu Vận ù té chạy về ký túc xá. Cô mở cửa ra, đóng lại rồi tựa vào cửa thở hỗn hển.

Phượng Thư Miêu quay đầu lại hỏi: “Sao mặt cậu đỏ vậy?”

Chu Vận chậm chạp trả lời: “Leo cầu thang...”

Chu Vận không học bài nữa, tắm rửa sạch sẽ rồi trèo lên giường từ sớm. Thật ra Lý Tuân không hề làm gì quá đáng, cậu chỉ nói một câu đầy thâm ý như chuyện trò băng quơ, rồi mở máy tính lên làm việc. Dĩ nhiên Chu Vận cũng không thể chủ động “thẳng thắn được khoan hồng” rồi. Lỡ như cậu đang đào bẫy đợi cô nhảy vào thì sao. Dù sao đầu óc của thủ khoa Lý rất nhạy bén, lại không thích tung chiêu theo lẽ thường.

Nhưng tối nay thật sự là quá kích thích, ban đêm, Chu Vận mơ một giấc mơ. Họ vẫn ở tư thế đó, chẳng qua lần này từ đứng chuyển thành nằm. Chu Vận nằm trên một chiếc giường nhỏ, Lý Tuân thì đè lên người cô. Cậu nghiêng đầu, áp tai vào ngực cô lắng nghe nhịp đập của trái tim cô.

Trong mơ rất yên tĩnh, cô cúi đầu không nhìn được mặt cậu, chỉ có thể thấy mái tóc vàng óng kia. Cô nhìn xung quanh, nhận ra đây chính là căn phòng đơn bé nhỏ ở khách sạn Lập Hoa lúc tết Lý Tuân đến tìm cô.

Cô nhanh chóng ý thức đây chỉ là giấc mơ, cố ép mình mở mắt, quả nhiên trông thấy trần nhà đen như mực. Đêm khuya im ắng, Chu Vận ôm gương mặt đỏ bừng, trần trọc khó mà ngủ trở lại.

Ngày hôm sau, Chu Vận mang cặp mắt thâm xị đi họp với Cao Kiến Hồng.

“Ngày hôm qua mình thảo luận lại với giáo sư Lâm, cuối cùng quyết định chọn đề tài này.” Cao Kiến Hồng đặt tài liệu đã chuẩn bị trước đó lên bàn, “Bảo vệ hệ thống máy chủ ảo sử dụng Chip, hai người xem nội dung trước đi.”

Chu Vận và Ngô Mạnh Hưng mỗi người lấy một phần, cúi đầu xem.

“Này, Lý Tuân, cậu cũng xem giúp bọn tôi với.” Cao Kiến Hồng nghiêng người gọi thủ khoa Lý, “Lý Tuân! Này!”

Chu Vận len lén quay mặt về phía sau, Lý Tuân đang ngồi nhìn chăm chăm máy vi tính nhưng không gõ bàn phím, vẻ mặt cậu xa xăm như đang suy ngẫm về chuyện gì đó. Cao Kiến Hồng gọi vài tiếng liên tục cậu mới hoàn hồn, liếc mắt sang, Chu Vận vội vàng quay đầu đi.

Lý Tuân không nói gì, ngoắc tay, Cao Kiến Hồng ném tài liệu qua cho cậu.

Hôm nay là thứ sáu, ngày kia là diễn ra nhạc hội. Tầm vé đó nhất định là mua cho Lý Lam rồi. Sau đó thì sao? Cậu có định dẫn chị ấy đi không?

Họ bình yên trôi qua ngày hôm đó. Thứ bảy, Chu Vận và Cao Kiến Hồng dẫn theo Ngô Mạnh Hưng đến văn phòng giáo sư Lâm nghiên cứu đề tài cuộc thi, ngồi tịt trong văn phòng suốt từ trưa.

Tuy Ngô Mạnh Hưng vô cùng phấn khởi với việc có thể tham gia cuộc thi, cũng biểu hiện rất nhiệt tình, nhưng so với Cao Kiến Hồng và Chu Vận, thực lực của cậu kém hơn rất nhiều. Lúc thử tìm hiểu log giám sát, cậu ta tốn rất nhiều thời gian.

Cao Kiến Hồng và giáo sư Lâm giải thích nội dung cho cậu ta, Chu Vận ngồi một bên, trông như thể đang nghe nhưng thật ra tâm tư đã trôi giạt tận đâu tận đâu rồi.

Vất vả lắm Ngô Mạnh Hưng mới hiểu được nội dung, nhóm họ mới trở về văn phòng Hội, Lý Tuân đang ngồi viết chương trình. Chu Vận nhìn về phía chân cậu, túi vé xem nhạc hội vẫn còn đặt ở đó. Lý Lam đã đi chưa, hay vẫn còn ở gần đây chờ cậu?

Rốt cuộc chủ nhật đã đến, sáng sớm Chu Vận đến văn phòng Hội, phát hiện Lý Tuân vẫn làm ổ trên ghế lập trình, mắt cậu hằn đầy tia máu, chắc do đã thức suốt đêm, nhưng vẻ mặt rất ung dung.

Thời gian còn sớm, cả căn phòng chỉ có hai người họ. Chu Vận đi đến hỏi cậu: “Tối qua cậu không về phòng à?”

Lý Tuân không để ý đến cô. Chu Vận nhìn cậu: “Có phải cậu mọc rễ trên ghế luôn rồi không?”

Lý Tuân vẫn như không nghe thấy. Chu Vận nhìn về phía màn hình, từng hàng lệnh logic và đầy tiết tấu xuất hiện, cậu không hề sửa đổi, thậm chí là không có ý định dừng lại, chính xác như được viết từ chiếc máy tự động.

Cậu tập trung cao độ vào công việc, như vậy sẽ không cần suy nghĩ đến chuyện khác.

Chu Vận yên lặng trở về chỗ ngồi, chờ Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng đến.

Lúc Ngô Mạnh Hưng đến, vẻ mặt uest oải: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa làm xong...” Tối hôm qua lúc chia tay, Cao Kiến Hồng đã phân một vài nhiệm vụ cho cậu ta.

“Không sao, viết được bao nhiêu rồi, để chúng tôi xem giúp cậu.” Cao Kiến Hồng nói.

Ngô Mạnh Hưng mở phần mình đã làm, Chu Vận đi đến xem sơ qua. Nội dung rất lộn xộn. Có thể nhìn ra được Ngô Mạnh Hưng chăm học rất nhiều môn, nhưng tham thì thâm, có rất nhiều đoạn cậu muốn dùng câu lệnh tối ưu, nhưng bản thân lại thiếu hụt tính tích hợp. Đến cuối cùng, cả chương trình rời rạc, mỗi hàm lệnh thành mang một hướng khác nhau, rối tinh rối mù.

Cao Kiến Hồng cau mày nhìn, Ngô Mạnh Hưng đứng bên cạnh mặt đỏ gay: “Để tôi... để tôi sửa lại.”

Cao Kiến Hồng nói: “Cái này không dễ sửa đâu, viết lại luôn đi.”

Ngô Mạnh Hưng cúi đầu im thin thít.

Cao Kiến Hồng ngược mắt khỏi máy vi tính, thấy dáng vẻ Ngô Mạnh Hưng liền cười xòa: “Đừng căng thẳng, không sao.”

Ngô Mạnh Hưng nhỏ giọng: “Tôi sợ làm chậm tiến độ của bọn cậu.”

Cao Kiến Hồng nói với giọng nhẹ nhàng: “Không phải là vấn đề thực lực của cậu, chẳng qua là cậu muốn viết ra những thứ rườm rà thôi. Lập trình không nhất thiết phải phức tạp, hàm lệnh đều là phục vụ cho chức năng, thậm chí là càng đơn giản mới càng vững chắc. Chú ý một chút, cậu có thực lực đấy, đừng lẩn lộn đầu đuôi là được.”

Chu Vận nhìn về phía Cao Kiến Hồng. Khác với thiên tài thực lực siêu quần như Lý Tuân, Cao Kiến Hồng giản dị hơn. Cậu không gay gắt và cũng bao dung với người khác hơn. Trên thực tế cô cũng chưa từng gặp ai bướng bỉnh hơn Lý Tuân cả.

Cao Kiến Hồng chú ý đến ánh mắt Chu Vận: “Sao vậy?”

Chu Vận lắc đầu: “Không có gì.”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đã mau chóng đến buổi trưa. Cao Kiến Hồng rủ Chu Vận và Ngô

Mạnh Hưng đi ăn, Chu Vận từ chối.

“Mình không đói, hai cậu đi đi.”

Cô ở lại văn phòng với Lý Tuân. Nhưng chính cô cũng không biết cô làm vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Lý Tuân vẫn im lặng bình tĩnh. Lập trình rất tốn calo não, đã sắp một ngày một đêm rồi.

Chu Vận lẳng lặng ngồi tại chỗ đọc lại kết quả thảo luận ban sáng, nội dung không đến năm trăm chữ, nhưng xem sáu bảy lần cũng không biết đang nói về điều gì. Cuối cùng cô đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu hỏi Lý Tuân: “Cậu không đi ăn cơm à?”

Không ai đáp lại.

Cô thử nói: “Có muốn... đi ăn chút gì với tôi không?”

Vẫn không ai lên tiếng, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy. Một lát sau, Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng trở lại. Ngô Mạnh Hưng đã ăn no đến mức bụng phình lên. Cũng không biết Cao Kiến Hồng đã nói gì với cậu ta mà trông cậu ta tràn trề lòng tin, toàn thân đầy hăng hái.

“Chúng ta họp tiếp đi.”

Chu Vận quay người, không nhìn Lý Tuân nữa.

Kim đồng hồ xoay vòng thật nhanh. Một giờ, hai giờ, năm giờ rồi sáu giờ... Buổi nhạc hội bắt đầu vào lúc tám giờ tối, phải vào sân trước hai tiếng. Cậu vẫn chưa chịu đi sao? Vẻ im lìm của cậu lạ quá.

Trời dần tối, tà dương lặn xuống phía tây, tiếng bàn bạc của Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng như hòa lẫn vào ánh hoàng hôn nơi rừng trúc, lao xao xào xạc.

Rốt cuộc Chu Vận bỏ đồ vào túi, Cao Kiến Hồng nhìn về phía cô: “Sao thế?”

Chu Vận khẽ nói: “Mai tiếp tục.”

“Mệt rồi hả?”

Chu Vận gật đầu, Cao Kiến Hồng thu dọn giấy bút, nói với Ngô Mạnh Hưng: “Vậy dừng ở đây đi.”

Ngô Mạnh Hưng vội nói: “Tôi không mệt, để tôi làm tiếp.”

Chu Vận quay người, đi thẳng đến trước mặt Lý Tuân, cô không nói gì cũng không dừng lại, chỉ khom lưng cầm lấy túi của sân vận động trung tâm rồi quay người bỏ đi. Cao Kiến Hồng ở phía sau nhìn thấy cảnh này cảm thấy lạ, vừa định hỏi gì đó đã bị mấy câu hỏi của Ngô Mạnh Hưng ngắt ngang.

Trong khoảnh khắc Chu Vận rời khỏi phòng học, bàn tay gõ bàn phím mấy mươi giờ kia cuối cùng đã dừng lại, đầu ngón tay khẽ gãi cằm.

Chu Vận chạy băng băng đến cổng khu sinh hoạt. Rồi chạy từ Nam đến Bắc, lại chạy từ Bắc đến Nam dọc theo con phố kia. Cô tìm hết tất cả quán trà sữa, quán cà phê và tiệm bánh ngọt ven đường. Nhưng chẳng thấy được bộ quần áo quê mùa kia đâu.

Nửa giờ sau, Chu Vận nản chí, ngồi bệt xuống lề đường, toàn thân đầm mồ hôi. Quả thật như mò kim đáy biển, biết tìm đâu bây giờ?

Cô mệt đến mức thở hồng hộc, giơ tay lên xem đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi. Không tìm ra người, không vào kịp sân, thế xem như đã lãng phí vé vào cổng.

Chu Vận từ bỏ ý định đi tìm tiếp, mở túi lấy vé ra. Tổng cộng hai tấm, mỗi tấm 1.880 tệ. Cô trầm mặc giây lát, sau đó nhanh chóng tìm trong túi có cách nào liên lạc với bộ phận bán vé, xem có thể trả vé hay không. Thế nhưng, lật túi ra không tìm được phương thức liên lạc với phòng bán vé mà lại rơi ra một tờ giấy. Chu Vận nhặt tờ giấy lên xem, nội dung trong đó vô cùng đơn giản.

“Khách sạn Thái Phủ, phòng 408, lúc nào về tìm tôi thanh toán tiền đi lại.”

Ồi vãi chưởng, tôi đi á! Trời đất quay cuồng, đầu Chu Vận đau nhức, cô như đã hiểu được nỗi đau khổ của Tôn Ngộ Không bị Như Lai Phật Tổ nhốt trong lòng bàn tay năm xưa rồi. Cô đứng dậy. Thanh toán cái mả cha nhà cậu!

Nhìn từng đường nét viết trên giấy, Chu Vận cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ thông thả khi Lý Tuân đặt bút viết xuống. Nhìn ra được cậu cố gắng tránh né cắt đứt quan hệ với gia đình mình, nhưng lại không nỡ lòng vứt bỏ người chị duy nhất từng chăm sóc cho cậu. Sự xuất hiện của Chu Vận đúng lúc có thể giúp cậu làm vài việc vặt vãnh.

Thật ra không phải là cô không giúp cậu làm mấy việc nhỏ nhặt này được. Nhưng mở mồm nói một câu thì đã sao, cần gì phải như vậy?

Chu Vận tức tối giậm chân, một bà cô dẫn theo đứa trẻ đi ngang qua liếc nhìn cô bất mãn. Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn 20 phút nữa thôi, chắc chắn không kịp giờ rồi. Nhưng nếu thuận lợi thì cũng sẽ không đến trễ lắm. Cô lập tức bắt một chiếc xe: “Khách sạn Thái Phủ.”

Tài xế sừng sốt: “Thái Phủ á? Đi về phía trước năm phút là đến rồi.”

“Tiếp theo còn đi chỗ khác nữa, chú ở dưới lầu đợi cháu.”

Tài xế vừa đạp ga đã đến nơi, Chu Vận lao xuống xe, vẫn không quên ngoái đầu lại dặn: “Chú nhất định phải đợi cháu đấy!”

Thang máy dừng ở tầng Năm, Chu Vận trực tiếp đi thang bộ, chạy đến phòng 408 đập cửa ầm ỉ.

“Lý Lam, Lý Lam, chị có ở đây không?”

Vài giây sau, khe cửa mở hé hé, Lý Lam lo sợ nhìn ra ngoài.

“... Không cần quét dọn đâu, tự tôi quét được rồi.”

Ai dọn phòng cho chị chứ? Chu Vận đẩy cửa ra, kéo chị ta lại, một tay chỉ vào mình: “Tôi, là tôi, chị còn nhớ tôi không?”

Lý Lam: “Cô là...”

Chu Vận đã chứng kiến tính rề rà của chị ấy, không đợi chị ấy đáp lời đã lôi ra ngoài.

“Nào, đi theo tôi!”

Lý Lam cố giật lại: “Làm gì thế? Cô muốn đưa tôi đi đâu, cô định làm gì?”

Chu Vận: “Chị cứ đi theo tôi là được.”

“Không được, không được, cô đừng lôi tôi...”

Thật không hổ là ngày ngày lao động, thân thể Lý Lam gầy còm nhưng sức lực lại vô cùng mạnh mẽ. Chu Vận kéo thế nào chị ấy cũng không suy suyển, cuối cùng hít sâu vào một hơi, quay đầu lại cười nói: “Lý Lam, mấy hôm trước chị nói chị thích một ban nhạc đúng không?”

Không biết tại sao nụ cười của Chu Vận hiện tại lại trông dữ tợn, Lý Lam sợ hãi, không dám đáp lời.

Chu Vận vẫn giữ dáng vẻ tươi cười: “Tôi đưa chị đi xem nhạc hội.”

Lý Lam sững sốt, sau đó lập tức lắc đầu: “Không cần đâu... xem ca nhạc đắt lắm.”

“Không.” Chu Vận xua tay, “Không đắt chút nào, tôi nhật được vé miễn phí, không đi tiếc lắm.”

Chương 37:

Lúc Chu Vận và Lý Lam chạy đến sân vận động trung tâm đã là 8 giờ 30. Cô lấy vé ra định đi soát, bất ngờ cổ tay bị kéo lại. Cô quay đầu, thấy Lý Lam mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm tấm poster to lớn treo ở cổng.

“Chính là họ...” Lý Lam cất lời, “Khi xưa em trai dẫn tôi đi xem họ biểu diễn.”

Chu Vận sững sốt, cũng liếc nhìn tấm poster kia. Cô từng nghe nói về nhóm này, đó là một ban nhạc rất nổi tiếng, nhưng bản thân không cảm thấy hứng thú với nhạc nhẽo nên không bao giờ chú ý đến giới này. Bây giờ nghe Lý Lam nói, cô mới tính toán thời gian, đáy lòng cảm thán số tuổi đời của ban nhạc.

Qua cổng soát vé, Chu Vận nhanh chóng đẩy Lý Lam vào trong: “Nhanh lên, nhanh lên, đã muộn rồi.”

Buổi nhạc hội đã bắt đầu, cả hội trường như thể nổ tung, đèn màu nhấp nháy trong biển người đông nghịt. Chu Vận nắm chặt tay Lý Lam, sợ chị ấy lạc.

Lý Tuân mua vé là hàng trước khu A, hai người họ đi len qua nhóm người, đến chỗ của mình. Vị trí của Chu Vận bị người bên cạnh đặt chiếc túi, cô gọi lớn: “Này, đây là vị trí của tôi, cảm phiền cô lấy túi...”

Người kia quay đầu, cười nói: “Tôi biết là của hai người mà!”

Chu Vận giật cả mình: “Nhậm Dịch.”

Hôm nay Nhậm Dịch trang điểm như chiếc bánh kem, cô ấy nghiêng người cho Chu Vận thấy dãy người bên cạnh. Chu Vận hoàn hồn nhìn lại, đó không phải là ban nhạc tự phát của Nhậm Dịch sao.

Thành viên ban nhạc chào cô: “Yo!”

Chu Vận cũng lớn tiếng chào lại họ: “Yo!”

Cô cúi đầu nói với Nhậm Dịch: “Trùng hợp quá.”

“Trùng hợp cái con khi.” Nhậm Dịch nhìn về mặt ngọc ngạch của Chu Vận, “Đây là Lý... Ô...”

Sau khi Chu Vận nói trùng hợp quá đã lập tức nhận ra điểm đáng ngờ, nhất định là Lý Tuân đã bao hết cả dãy này rồi. Trước khi Nhậm Dịch kịp nói ra tên cậu, cô đã bịt miệng cô ấy lại.

“Suyt!” Cô cau mày nghiêm mặt, nháy mắt ra hiệu về phía sau.

Chu Vận không ngồi, Lý Lam cũng không dám ngồi, đang ở phía sau dè dặt nhìn họ. Nhậm Dịch nhìn qua bả vai Chu Vận, thoáng chốc hiểu rõ, rồi khẽ gật đầu.

Chu Vận quay người lại, kéo Lý Lam ngồi xuống: “Không sao, người quen của tôi, đúng lúc gặp được.”

Buổi nhạc hội thuận lợi bắt đầu, không bao lâu Lý Lam đã đắm chìm vào âm nhạc. Thật không hổ là ban nhạc đã nổi tiếng mười năm nay, từ bài hát cho đến cách biểu diễn đều như làm chủ cả sân khấu, dày dặn kinh nghiệm. Buổi biểu diễn nhanh chóng được đẩy đến cao trào, tất cả mọi người đều đứng lên lắc lư theo điệu nhạc, giơ cao biển và que dạ quang trong tay.

Ánh đèn trên sân khấu sáng chói, nhóm nhạc say sưa gào thét, dấy lên ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tất cả.

Chu Vận cũng bị không khí này lây nhiễm, đứng lên nhảy nhót theo mọi người, trong vô tình nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của Nhậm Dịch bên cạnh liền hỏi: “Sao thế?”

Khóe môi Nhậm Dịch cong cong, gào lớn với cô: “Cậu cần thận một tí!”

Chu Vận: “Gì cơ?”

Nhậm Dịch: “Đừng bị tên Quái Thú kia ăn hiếp!”

Vị trí bọn họ gần sân khấu, Chu Vận bị âm hưởng dội vào chấn động lồng ngực: “Mình cũng không muốn, phải làm sao đây?”

Nhậm Dịch thấy dáng vẻ Chu Vận nghiêm túc trưng cầu ý kiến liền kéo cô đến, ngửa đầu cười khanh khách. Kết quả mãi cho đến khi buổi nhạc hội kết thúc, Nhậm Dịch cũng không bày cho cô cách làm thế nào để không bị Lý Tuân ăn hiếp nữa.

Lần đầu tiên Chu Vận đi xem nhạc hội, còn là loại nhạc rock điên cuồng, tác dụng chậm này thật sự quá lớn. Sau khi kết thúc đi ra ngoài, toàn thân cô đều run run.

Nhậm Dịch khinh thường nói: “Trông cái kiêu của cậu kìa.”

Bên tai Chu Vận còn vang vọng bài hát vừa rồi, chẳng có sức đáp trả. Cô choáng váng nói với Lý Lam: “Đi, tôi đưa chị về.”

Trên đường trở về, Lý Lam nói cảm ơn với Chu Vận những hai trăm lần, Chu Vận bị buổi nhạc hội chấn động đến nỗi buồn nôn, rất muốn bảo chị ấy im lặng nhưng cuối cùng cất lời vẫn là câu nói “Không cần cảm ơn.”

Lý Lam: “Tôi sắp phải đi rồi, thật sự là chưa bao giờ dám nghĩ đến có thể xem được buổi biểu diễn này trước khi đi cả.”

Tay Chu Vận đang ấn vào huyệt thái dương khựng lại: “Đi á? Khi nào đi?”

Lý Lam: “Vé tàu hỏa tối nay.”

“...” Chu Vận ngược mắt, “Sao giờ chị mới nói, đến nhà ga kịp không?”

Lý Lam cúi đầu: “Ngày đầu tiên tôi đến thì em trai tôi đã mua trước vé về cho tôi rồi. Nó đưa tiền cho tôi, không muốn tôi ở lại đây.” Giọng chị ấy rất nhẹ, “Có điều vẫn kịp, tôi về thu dọn đồ đạc xong vẫn kịp thời gian mà.”

Kịp thời gian đương nhiên là phải kịp rồi. Chu Vận cười khẩy, hệ thống em trai chị xây dựng quả thật là vững như núi Thái Sơn ấy.

Trở lại khách sạn Thái Phủ, Lý Lam lên lầu lấy hành lý, Chu Vận muốn đưa chị ấy đến nhà ga nhưng Lý Lam nhất quyết không chịu.

“Không cần đâu, cô đã giúp tôi nhiều quá rồi.” Lý Lam đưa một túi lớn cho Chu vận, “Đây vốn là đồ tôi mang cho em trai tôi, nhưng em ấy không cần. Tôi cũng không có tiền để cảm ơn cô, cô giữ nó đi nhé.” Chị ấy ngại ngùng cười với Chu Vận, “Cô tốt quá, vốn tôi còn cảm thấy người ở đây đều rất đáng sợ...”

Thật ra thì tôi cũng rất đáng sợ đấy bà chị! Chu Vận không từ chối, đưa tay nhận lấy. Vừa treo vào cổ tay đã suýt nữa khụy xuống. Thứ gì nặng thế này?

“Thật sự không cần tôi đưa chị đến ga hả?”

Lý Lam kiên trì: “Không cần.”

Chu Vận cũng mệt rũ cả người, thầm nói với Lý Tuân trong lòng. Không phải là tôi không đưa tiền mà là người ta không cho tôi tiền đấy nhé! Cô đưa Lý Lam đến chỗ xe taxi, rồi vẫy tay tạm biệt.

Chu Vận giơ tay xem đồng hồ, đã mười một giờ rồi, ký túc xá đã đóng cổng từ lâu. Đến studio của Nhậm Dịch ư? Xa quá đi không nổi. Cô nghĩ ngợi rồi cuối cùng quyết định đến văn phòng Hội tá túc một đêm.

Túi đồ Lý Lam đưa cho cô siêu nặng, cô xách không nổi liền dứt khoát kéo lê trên mặt đất. Được một hồi tay đã mỏi nhừ, ngồi xuống bồn hoa nghỉ cho đỡ mệt. Cô thuận tay mở túi ra, nhất thời ngửi thấy một mùi hôi thối. Bị mùi thối xộc lên, đầu Chu Vận càng đau hơn.

Cô cau mày, dẫn xuống nỗi bức bối nhìn vào trong. Trong túi đầy nghêu sò và cá, còn có một túi nước. Có lẽ túi nước này là nước đá đã tan, bây giờ trời nóng, không kịp thời xử lý nên tôm cá tươi cũng đã ươn hết rồi.

Chu Vận yên lặng nhìn một hồi, sau đó vứt chiếc túi vào thùng rác căn tin. Cô vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, trong lòng cảm giác áy náy.

Chu Vận đi đến tòa nhà thí nghiệm, từ đằng xa đã nhìn thấy đèn văn phòng Hội vẫn sáng. Giờ này chỉ có thể là Lý Tuân vẫn còn ở đây thôi.

Chu Vận không bước đến ngay mà đứng ở cửa một lát, định suy nghĩ gì đó nhưng đầu óc trống rỗng. Bỗng nhiên cô nghe thấy âm thanh đánh lửa rất khẽ phía sau. Cô rất quen với âm thanh này, buổi tối đầu tiên mua nó về cô đã tập thử vô số lần.

Chu Vận quay đầu, nhìn thấy ánh lửa bập bùng, Lý Tuân tựa vào tường hành lang, lấy điều thuốc ra khỏi miệng.

“Về rồi hả?”

Cậu nở nụ cười khinh khỉnh. Có lẽ đây là thói quen của cậu rồi. Chu Vận nghĩ thầm, ngoại trừ lúc đối diện với máy tính làm việc sẽ có thái độ nghiêm túc ra, những lúc còn lại trên mặt cậu luôn mang theo vẻ bồn chồn như vậy. Tuy rằng không nhất định tất cả nụ cười đều biểu đạt cho sự vui vẻ.

Chu Vận gật đầu. Lý Tuân nhìn cô từ trên xuống dưới: “Công chúa điện hạ vất vả đến vậy à.”

Chu Vận im lặng. Là ai ban cho hả? Cô vừa định đáp lại thì bỗng nhớ đến lời Nhậm Dịch vừa nói với cô lúc xem nhạc hội – “Cậu đừng để tên Quái Thú kia ăn hiếp.”

Không sai, cãi nhau với cậu là mắc bẫy của cậu rồi. Chu Vận quyết định không chú ý đến cậu, quay người đi vào văn phòng, thầm nghĩ tối nay không thể tắm rửa sạch sẽ thật là khó chịu chết được.

“Này.”

Chu Vận dừng bước, đợi Lý Tuân phát biểu cao kiến. Dù sao cô đã quyết định tối nay dù Lý Tuân có trêu chọc cô thế nào cô cũng nhất định không thềm cãi lại.

“Đi theo tôi nào.”

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân đã quay người bước đi. Cô còn chưa đồng ý cơ mà! Nhìn bóng lưng Lý Tuân, cô do dự một hồi, đến khi bóng dáng kia sắp mất hút cô mới thở dài rồi đi theo.

Đêm mùa hè nóng nực oi bức. Chu Vận đi theo sau Lý Tuân, cậu vẫn cô độc một mình nhưng lại thư thái và sạch sẽ. So ra, Chu Vận trông nhếch nhát hơn nhiều. Cô vất vả một ngày, mệt mỏi quá mức, cộng thêm lại bôn ba qua lại, quần áo đã bám đầy bụi bặm, lưng đã đầm mồ hôi. Chu Vận thừa dịp Lý Tuân không chú ý lén vuốt lại tóc mình.

Họ đi đến sân thể dục. Trên bãi cỏ hoang, khung thành bóng đá vẫn loang lỗ gỉ sét. Lý Tuân tựa vào vị trí thường ngày của cậu, nói: “Ở đây mát hơn một chút.”

Sân bóng trống trải, thỉnh thoảng có cơn gió mát thổi từ xa đến, khẽ lay bãi cỏ. Chu Vận ngồi dựa vào cột khung thành còn lại.

Đêm khuya vắng lặng, yên tĩnh như tờ, Chu Vận lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Hiện tại hai người họ có cách xa nhau lắm đâu. Khung thành bóng đá tiêu chuẩn có chiều rộng 7,32 mét, nhưng cái khung thành rách này của trường họ đủ tiêu chuẩn sao...

Lý Tuân thản nhiên nói: “Nhạc hội hay không?”

Dòng suy nghĩ của Chu Vận bị ngắt ngang, quay đầu nhìn cậu: “Nói thật à?”

Lý Tuân hất cằm, ý là “dĩ nhiên”.

Chu Vận: “... Ban đầu tạm được, sau đó thì ừ cả tai.”

Lý Tuân cười ha ha, như nhớ đến gì đó: “Phải đấy, tôi cũng cảm thấy vậy, không hiểu sao phụ nữ ai cũng thích.”

Có phải vì đêm hè nên giọng nói của cậu trở nên dịu dàng không? Chu Vận ngẫm cậu cười, nhưng khi cậu quay đầu lại thì cup mắt né tránh. Không khí bất giác thoải mái hơn nhiều, Chu Vận ngồi bệt trên bãi cỏ,

oán trách: “Tôi mệt chết được.”

Lý Tuân: “Cô nên tập thể dục đi.”

Chu Vận lườm cậu: “Sức khỏe tôi rất tốt.”

“Thật sao, vật tay thử không?”

Chu Vận không sao tưởng tượng nổi: “Cậu hay quá nhỉ, tôi là con gái đấy.”

“Chấp cô hai tay luôn.”

“Khùng.”

“Nếu không tôi dùng một ngón tay thôi.” Lý Tuân nở nụ cười đặc trưng, “Ngón tay nào do cô chọn.”

Đầu óc Chu Vận nổ tung. Ngày cuối tuần êm đềm thế này mà cô phải bận tối mắt tối mũi, ngay cả chỗ ngủ cũng không có là vì ai hả? Vậy mà cậu còn cười, thách thức vật tay với cô bằng một ngón tay á?

Chu Vận đứng dậy chỉ vào cậu, lặp lại lời nói kinh điển của giáo sư Lâm: “Lý Tuân, thằng nhóc cậu đừng có mà ngông cuồng.”

Lý Tuân tựa vào khung thành bóng đá, cười điềm nhiên: “Chơi không?”

“Được.” Chu Vận tự nói với mình, tuyệt đối không phải cô nhất thời ấm đầu, cô đã quá biết hình thể của Lý Tuân, cậu không phải là kiểu con trai cơ bắp cuồn cuộn. Một ngón tay á, cô không thể nào thua được.

Sau khi làm rõ điều này, Chu Vận sôi trào nhiệt huyết, hừng hực ý chí. Ở trước mặt cậu, lúc nào cô cũng rơi vào thế yếu, như vậy thật sự không tốt. Trước tiên phải kéo ngoại hình đến trực hoành mới được.

“Như vậy đi.” Cô nói với Lý Tuân, “Chúng ta đánh cuộc, nếu cậu thua thì phải lập tức chạy quanh sân thể dục mười vòng.” Chạy như vậy thì lượng mồ hôi của cậu đổ ra hần có thể so sánh với cô rồi.

“Được thôi.” Lý Tuân đồng ý không hề do dự, “Vậy cô thua thì sao?”

Chu Vận: “Không đời nào.”

Lý Tuân cười: “Tốt.”

Bọn họ đi lên khán đài, kề vào một bậc cao thi vật tay.

Lý Tuân hỏi: “Muốn tôi dùng ngón nào?”

Câu hỏi này rõ ràng thừa thãi, Chu Vận: “Đương nhiên là ngón út rồi.”

Lý Tuân: “Thật không nể mặt gì cả.”

Chu Vận lại dứt khoát: “Giữa hai chúng ta không có tình cảm.”

Hôm nay tôi sẽ cho cậu biết rõ thế nào là “tự gây nghiệt không thể sống”.

Lý Tuân đưa tay phải ra, chống khuỷu tay xuống, bốn ngón co lại, chỉ chừa lại ngón út. Chu vận giật mình, trông cậu giống đã nói là làm thế kia. Lý Tuân luôn mang vẻ chắc thắng, Chu Vận không dám lơ là, không chừng tên này có thiên phú, có được bàn tay vàng gì đó thì sao.

Tay phải cô móc vào ngón út của cậu, tay trái vịn vào tay phải, người hơi nghiêng, chuẩn bị gồng lên bất cứ lúc nào.

“Xong chưa?” Lý Tuân hỏi.

Chu Vận hơi khấn trương: “... Xong rồi.”

Lý Tuân: “Cô hô bắt đầu hay tôi hô.”

“Để tôi.” Chu Vận cố hết sức nắm quyền chủ động, hít sâu vào, “Ba, hai, một, bắt đầu.”

Vừa dứt lời, hai người đồng thời ra sức, Chu Vận rõ ràng cảm nhận được cánh tay Lý Tuân cứng lại trong nháy mắt. Tuy cậu không phải dạng người ưa thể thao, nhưng con trai thì vẫn là con trai, sức mạnh của Lý Tuân lớn hơn tưởng tượng của Chu Vận nhiều.

Nhưng, cậu chỉ dùng một ngón tay mà lại là ngón út, sức lực toàn thân của cậu không thể nào dồn hết lên một ngón được. Chu Vận móc lấy ngón tay kia, từ từ vật xuống.

Thắng lợi sắp đến tay rồi, cho cậu hết ra về cool ngẫu đi nhé! Chu Vận vừa phấn khởi lại rất nhanh phát hiện không ổn. Sau khi kết thúc đoạn gồng sức ban đầu, họ đã tiến vào khoảng thời gian giằng co, lúc này Chu Vận phát hiện mình đã kéo ngón tay Lý Tuân ra một góc độ rất lớn. Cô cảm nhận rõ rệt ngón tay dưới

cổ tay cô vẫn luôn ra sức chống chịu nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Trong nháy mắt cô có thể ra thêm chút sức, trực tiếp vật ngã cậu, nhưng như vậy ngón tay của Lý Tuân sẽ khó tránh khỏi bị cô làm rách toác. Nếu vẫn giằng co như vậy chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Cô liếc nhìn Lý Tuân, cậu vẫn điềm nhiên như không, thấy cô nhìn mình thì nở nụ cười, nói đầy thâm ý: “Sao không ra sức nữa đi?”

“...”

Mẹ nó, trong lúc quan trọng thế này mà Chu Vận chột nhớ đến câu chuyện thời cổ đại. Có hai người phụ nữ đều nói mình là mẹ đứa bé, quan Huyện bèn bảo mỗi người kéo một cánh tay của đứa bé, ai kéo về bên mình được thì đứa bé sẽ thuộc về người đó. Kết quả một người phụ nữ kéo đến giữa chừng thì buông tay, nhưng quan Huyện lại phán quyết đứa bé là con bà ta. Lý do là mẹ ruột sẽ không nhẫn tâm làm con mình đau.

Chu Vận móc chặt ngón út kia, nghĩ thầm chủ nhân ngón tay này là của ai trong hai người đây, sao cậu không hề biết đau như thế? Qua vài giây, Chu Vận đột nhiên cảm giác đầu ngón út run lên. Cậu bị thương rồi sao?

Cô hoảng hốt, không hề nghĩ ngợi đã buông tay ra ngay lập tức.

Lý Tuân bình thản thu tay về, cho vào túi quần, đặc ý nói: “Không phải đã nói giữa hai chúng ta không có tình cảm sao?”

Cậu đã được lợi còn trêu đùa nhau à! Chu Vận quay người bỏ đi, Lý Tuân ở phía sau gọi với theo: “Không chịu hình phạt thua cuộc à, tôi còn chưa nói điều kiện đấy.”

“...”

Chu Vận vừa không còn sức lực gì nữa, vừa tức sùi cả bọt mép, hai nỗi mâu thuẫn đang đập nhau chan chát trong thân thể, thiêu rụi lý trí của Chu Vận. Cô từ từ quay đầu, cười gằn nói: “Cậu nói đi.”

Cậu vẫn tựa vào vị trí ban nãy, nghiêng đầu nhìn cô, bóng đêm bao phủ xung quanh đường nét thanh tú của cậu. Cậu cũng cười: “Công chúa, tặng vị trí của Ngô Mạnh Hưng lại cho tôi đi.”

Chương 38:

Chu Vận sững sờ hồi lâu mới hiểu được câu nói này của cậu có ý gì.

“Cậu nói là cậu muốn tham gia cuộc thi á?”

“Ừ.”

Chu Vận hơi rỗi: “Nhưng trước đó không phải cậu...”

“Tôi đổi ý rồi.” Lý Tuân vươn vai, “Không cần thiết căng thẳng như vậy, lúc thích hợp phải thư giãn một chút.”

“...”

Chu Vận nhìn động tác cậu vươn vai, lần nữa nhận thức được người bình thường thật sự không thể nào theo kịp tiết tấu của cậu. Ban đầu một câu nói không tham gia đã hành hạ họ rất lâu, bây giờ một câu tham gia lại khiến người ta vui buồn lẫn lộn.

Nhớ đến lời Lý Lam nói, Chu Vận hỏi thêm một câu: “Thật hả?”

Lý Tuân gật đầu.

Chu Vận nhăn mày: “Sao cậu không nói sớm, Ngô Mạnh Hưng đã tham gia rồi.”

Lý Tuân: “Cô không phải để ý đến cậu ta, cô chỉ cần nói cô đồng ý hay không thôi.”

Việc này không tốt lắm đâu. Tuy nói thực lực của Ngô Mạnh Hưng và Lý Tuân khác nhau một trời một vực, nhưng dù gì người ta cũng hết lòng hết dạ đến hỗ trợ, lẽ nào còn chưa qua cầu đã rút ván sao.

Nhưng mà...

Chu Vận lén nhìn nửa người bên dưới của Lý Tuân. Dù thế nào cô cũng không muốn từ bỏ việc ôm cái bắp đùi này của cậu đâu.

Trong lúc Chu Vận đấu tranh nội tâm căng thẳng, Lý Tuân đi đến trước mặt cô, hai tay cho vào túi quần, khẽ khom lưng, để ánh mắt ngang tầm nhìn với cô.

Chu Vận nghĩ thầm. Cậu đổi sữa tắm khác rồi à? Lần này là hương bưởi, mùi hương hơi cay cay. Lọ bạc hà kia đã dùng hết rồi sao? Không biết hiện tại người cô có mùi gì nhỉ? Chắc chắn là chẳng thơm tho rồi, chưa tắm quả thật đã thua ngay ở vạch xuất phát. Ồ, không đúng! BỐp! Chu Vận tự tát mình một bạt tai trong lòng. Giờ phút này mà mày còn nghĩ gì thế hả?

“Tôi nói...” Lý Tuân khẽ cất lời, Chu Vận dừng suy nghĩ miên man, “Cô không cần để ý đến Ngô Mạnh Hưng nghĩ thế nào, cũng không cần quan tâm đến Cao Kiến Hồng nghĩ ra sao, cô chỉ cần nói cô có đồng ý hay không là được.”

Gió đêm thổi vào mặt như mơn man lòng người. Chu Vận nhìn sang chỗ khác: “Chắc chắn là tôi đồng ý rồi.”

Lý Tuân thẳng người lên, ung dung nói: “Vậy được rồi, Ngô Mạnh Hưng để tôi xử lý.”

Chu Vận á khẩu. Từ “xử lý” này thốt ra từ miệng Lý Tuân luôn khiến người ta sồn gai ốc.

Cô nhìn Lý Tuân: “Cậu đừng làm gì quá đáng đấy.”

Lý Tuân quay người bỏ đi, Chu Vận đi theo sau: “Ngô Mạnh Hưng rất tốt, làm việc cũng rất cố gắng.”

Lý Tuân cười cười, lấy bật lửa ra châm thuốc, vừa đi vừa nói: “Công chúa điện hạ, tốt nghiệp trung học chỉ là một bước ngoặt thôi.”

Chu Vận bước nhanh đuổi theo cậu: “Bước ngoặt gì?”

Lý Tuân căn điếu thuốc, thản nhiên nói: “Kể từ khoảnh khắc nó kết thúc, chuyện chỉ cần dựa vào cố gắng là có thể làm tốt đã càng ngày càng ít.”

Trở lại văn phòng Hội đã hơn nửa đêm, Chu Vận mệt mỏi quá độ, chuẩn bị nằm nhoài ra bàn ngủ tạm, kết quả còn chưa ngồi nóng mông đã bị Lý Tuân xách lên. Cậu lấy mười mấy chiếc ghế ở trong phòng ghép thành hai hàng hướng vào nhau, lại lấy ra hai tấm rèm cửa sổ dự bị từ ngăn tủ trải lên.

“Đến đây.” Ông chủ Lý ra lệnh.

Chu Vận nằm lên đó, lưng thoải mái không ít. Nhưng cái giường tạm này rất hẹp, cô không thể trở mình, chỉ có thể nằm ngửa ra đó mà không nhúc nhích được. Độ cao hai bên lưng ghế vừa phải, Chu Vận tưởng tượng nếu bên trên có nắp đậy thì sẽ hoàn toàn giống như chiếc quan tài rồi.

Lý Tuân chống tay lên lưng ghế, nhìn xuống cô.

Nhìn mặt di hài lần cuối ư?

Lý Tuân: “Cô cứ mở to hai mắt làm gì, ngủ đi.”

Cậu bảo tôi ngủ thế nào với cái điệu bộ này của cậu đây?

Lý Tuân quay người, tắt đèn. Trong phòng tối đi, không khí cũng không còn kỳ lạ như mới vừa rồi nữa. Cậu trở về chỗ ngồi, mở máy tính lên. Chu Vận cách cậu khá gần, từ giữa khe ghế có thể nhìn thấy gương mặt cậu bị ánh sáng lạnh hắt vào.

“Cậu không ngủ sao?” Chu Vận khẽ hỏi.

Lý Tuân: “Tôi xem tài liệu cuộc thi của bọn cô một chút, cô không cần để ý đến tôi.”

Chu Vận vốn rất mệt nhưng bây giờ lại đột nhiên không ngủ được. Cô nhìn trần nhà, thầm nghĩ mấy ngày qua thật sự dài đằng đẳng. Trong phòng im ắng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng nhấp chuột. Sao cậu lại đổi ý nhỉ? Chu Vận cảm thấy mình loáng thoáng biết được lý do nhưng cô không muốn tìm hiểu, càng không muốn lấy được bằng chứng gì từ phía Lý Tuân. Kết quả chính là tất cả.

Chu Vận khẽ nghiêng đầu, Lý Tuân đã xem gần xong tài liệu, lấy hai viên kẹo cao su vừa nhai nhóp nhép vừa hí hoáy viết trên giấy. Cậu không bao giờ nản chí. Chu Vận nghĩ thầm, cậu chưa từng lo lắng, chưa từng đa sầu đa cảm và cũng sẽ không quay đầu lại. Cậu đã đi một con đường chẳng mấy nhẹ nhàng, nhưng bước chân lại dứt khoát hơn ai khác. Cho nên cậu đi xa hơn bất cứ ai.

Nhìn bóng dáng Lý Tuân, Chu Vận luôn cảm giác rằng ngọn lửa đã tắt nơi đáy lòng dường như đang bùng cháy lên lần nữa. Cô không nhịn được nói với cậu: “Lý Tuân, cậu nhất định phải thắng đấy...”

Lý Tuân dừng viết: “Còn chưa ngủ à?”

Chu Vận nằm trong ‘quan tài’ nhìn cậu, lặp lại lần nữa: “Cậu nhất định phải thắng đấy.”

Lý Tuân cười thản nhiên: “Vâng ạ, nếu công chúa điện hạ đã ra lệnh thì nhất định phải thắng cuộc thi này rồi đúng không.”

Thật ra ý cô không hề chỉ cuộc thi này, nhưng cô cũng không giải thích nhiều. Lý Tuân đã viết trên giấy xong, chuyển sang thao tác với máy tính. Chu Vận bất giác yên tâm ngủ say trong tiếng gõ phím vô cùng nhịp nhàng này.

Hôm sau Chu Vận thức dậy rất sớm với tình trạng lưng nhức mỏi. Lúc cô tỉnh dậy Lý Tuân đã không còn ở trong văn phòng nữa. Cô trở về ký túc xá tắm rửa sạch sẽ, lấy sách lên lớp. Đến giờ học môn Ngôn ngữ C, Lý Tuân không ở vị trí của mình. Chu Vận nhìn ra sau, thấy cậu đang ngồi trong góc phòng nói gì đó với Ngô Mạnh Hưng. Một tay cậu khoác lên vai Ngô Mạnh Hưng, khiến cái đầu cậu ta vốn không ngẩng cao lại

bị đè ép đến mức không thấy đâu nữa.

Đến giờ tan lớp, Lý Tuấn đi đến chỗ Chu Vận rủ cô cùng về văn phòng Hội: “Đi thôi.”

“Bên chỗ Ngô Mạnh Hưng...”

“Đã bảo rồi.”

“Cậu nói với cậu ta thế nào?”

“Sắp xếp chút việc cho cậu ta.”

Chu Vận vẫn đầy nghi ngờ: “Chuyện gì?”

Lý Tuấn liếc nhìn cô, dừng bước lại, cau mày: “Về mặt cô vậy là sao?”

Chu Vận tự nhủ, không phải tôi đang lo lắng cậu làm ra việc gì quá đáng sao?

“Tôi đã nhường dự án đang làm cho cậu ta rồi.” Lý Tuấn bức bối giải thích, “Công ty loại A, phần chương trình đã viết sắp xong. Cậu ta tiếp nhận, sau khi kết thúc sẽ có được vị trí thực tập trong công ty.”

“Ồ.” Việc này cũng tốt đấy nhỉ. Chu Vận yên lòng, bất chợt nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cậu.

“Cô sợ tôi xử tử cậu ta đúng không?”

Chu Vận ghen lời. Đâu khoa trương như vậy chứ.

Xế chiều, Lý Tuấn tìm Cao Kiến Hồng bàn bạc về tiến độ của đề tài, hơn nữa còn yêu cầu xóa hết tất cả những phần Ngô Mạnh Hưng đã làm trước đó.

Cao Kiến Hồng không đồng ý: “Đã sửa xong hết rồi, giáo sư Lâm cũng đã kiểm tra, không có vấn đề. Nếu cậu thấy chỗ nào không ổn thì có thể sửa lại mà.”

Lý Tuấn: “Sửa lại không bằng viết lại.”

Cao Kiến Hồng: “Thời gian của chúng ta không còn kịp nữa.”

“Vẫn kịp.” Lý Tuân tựa vào ghế, “Cậu đã cho tôi xem tài liệu đề tài này lâu rồi, trong lòng tôi tự có tính toán làm thế nào, xóa hết phần lập trình của cậu ta đi.”

Cao Kiến Hồng vẫn hơi do dự: “Nói như vậy tiến độ của chúng ta sẽ chậm đi rất nhiều ấy.”

Lý Tuân nói: “Bây giờ cậu không bỏ chẳng khác nào mặc áo bông lội xuống nước, ban đầu thì thấy không sao, nhưng kéo dài càng lâu thì càng chết người. Khi đó mới thật sự là không còn kịp nữa.”

Chu Vận lặng thinh ở bên cạnh gặm bánh mì, cô đã sớm biết kết cuộc sẽ là gì. Quả nhiên, hơn một giờ sau, Lý Tuân đã thuyết phục Cao Kiến Hồng thành công.

Sau khi Cao Kiến Hồng rời đi, Chu Vận đi đến bên cạnh Lý Tuân: “Những lời cậu nói với cậu ấy rất có lý.”

Lý Tuân chẳng buồn ừ hử, uống hớp nước thấm giọng rồi mới nói: “Tôi cần cậu ta phải dốc hết lực để làm việc, nên vẫn phải nói rõ thì hơn.”

Chu Vận: “Vậy sao cậu không giải thích gì với tôi hết vậy? Cậu không cần tôi dốc hết sức lực làm việc sao?”

Lý Tuân: “Không cần.”

Chu Vận ghen bánh mì ngay cổ họng, cô rất muốn đánh người. Lý Tuân nhìn thấy vẻ mặt của Chu Vận thì cười rộ lên kể đến. Chu Vận không tránh né, khuỷu tay Lý Tuân tì trên bàn, thông thả giáo dục cô.

“Ngồi trên ngai vàng ra lệnh, chờ binh sĩ trình lên chiến lợi phẩm, thân là công chúa điện hạ phải có khí chất ngồi mát ăn bát vàng này mới được.”

Quả thật là tên thần kinh. Chu Vận thầm trừng mắt, đúng lúc Lý Tuân đứng dậy, bàn tay to ấn xuống đầu cô, lườm nhác nói: “Còn mắng nữa coi chừng tôi xử cô đấy.”

Chu Vận rụt cổ lại, nơi bị cậu ấn mơ hồ râm ran.

Ngày mới bắt đầu, tất cả đều đi vào quỹ đạo. Có Lý Tuân tham gia, đề tài dự thi tiến hành rất thuận lợi. Giáo sư Lâm đến hai lần, hướng dẫn qua loa sau đó liền bỏ mặc họ.

Cho dù Lý Tuân bảo để Chu Vận bồi dưỡng khí chất “công chúa” nhưng cô vẫn một lòng một dạ chú tâm vào đề tài. Ngày ngày ôm sách và máy tính làm việc điên cuồng. Lý Tuân thấy Chu Vận thức thâu đêm suốt sáng, mặt mày hốc hác liền chặc chặc đánh giá: “Đúng là hết thuốc chữa.”

“...”

Nhưng thật ra cú đêm đầu chỉ có mình Chu Vận. Có một lần họ bàn bạc quá muộn, nên phải đến studio của Nhậm Định tá túc. Nửa đêm Chu Vận tỉnh giấc, nhìn thấy Lý Tuân đang dựa vào tường viết chương trình. Cô đi đến đó, nhưng Lý Tuân quá mức tập trung, không hề phát hiện ra.

Cậu đang viết một dự án khác, Chu Vận cũng biết về dự án này, nếu họ không tham gia cuộc thi thì sau khi trở về từ thủ đô sẽ làm cái này. Bây giờ cuộc thi đã chiếm dụng tất cả thời gian sau giờ học của Chu Vận và Cao Kiến Hồng, người duy nhất có thể phân chia sức lực chỉ còn lại Lý Tuân mà thôi, nên người phải làm nó nhất định là cậu. Bởi vì bất kể thế nào, ban nhạc, Hội Thực tiễn và cả cái nhà mà cậu không bao giờ trở về kia vẫn cần phải chi tiêu như cũ.

Chu Vận tựa lưng vào tường, ngồi cạnh cậu. Trong buổi đêm khuya khoắt, âm thanh gõ bàn phím của cậu khiến cô an lòng hơn tiếng đàn guitar của Nhậm Định nhiều.

“Làm gì mà...” Rốt cuộc Lý Tuân đã chú ý đến cô, cậu vẫn nhìn vào màn hình, mỉm cười, “... lén la lén lút thế hả.”

Chu Vận im lặng, Lý Tuân cũng không nhiều lời, tiếp tục làm việc của mình. Cô nhìn màn hình một lúc rồi dời tầm mắt lên gương mặt cậu. Ánh sáng nhẹ hắt lên làn da của Lý Tuân một màu trắng xanh.

Chu Vận ngồi bó gối, bỗng cất lời: “Lý Tuân.”

“Hả?”

“Đến khi cuộc thi kết thúc, cậu muốn tôi làm gì cũng được.”

Lý Tuân dừng tay, quay đầu lại. Cậu chỉnh độ sáng màn hình giảm đi, khiến khuôn mặt cậu trông vô cùng mịn màng. Cậu nhếch môi, nói đầy thâm ý: “Câu nói này của cô có thể bị suy diễn sâu xa đấy.”

Chu Vận không buồn đoái hoài đến lời trêu chọc của cậu: “Tôi nói thật, sau này cậu muốn làm gì, có mục tiêu gì đều có thể tính tôi vào trong đó.”

Lý Tuân khẽ cười: “Cô là công chúa, nói chuyện phải chú ý thân phận.”

Chu Vận kéo cổ tay cậu, tiếng gõ bàn phím im bật. Cô nhìn xoáy vào mắt cậu, lần đầu tiên cảm thấy ánh mắt này có chút khác thường, sau khi nhìn lâu lại có một vẻ dịu dàng khôn tả.

Cô hít thật sâu, trấn định nói: “Tôi không nói đùa đâu, tôi nói là giữ lời đấy.”

Trong không khí yên lặng như tờ, Lý Tuân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ không chịu ngủ, khẽ nói: “Ừ, tôi biết rồi.”

Chương 39:

“Xác nhận lại lần cuối cùng đi.”

Chu Vận cầm lấy phiếu đăng kí dự thi, để trước mặt Lý Tuân.

Cậu vô cùng mất kiên nhẫn: “Cô đã xác định bao nhiêu lần rồi hả?”

Chu Vận hòa nhã nói: “Có lần nào cậu chịu nhìn kỹ đâu? Toàn do tôi điền phiếu thôi.”

Cô ngồi bên cạnh Lý Tuân, đối chiếu từng mục một với cậu.

“Còn nữa, phiếu đăng kí này nộp rồi thì không thể sửa đổi được nữa, sau này còn một đồng việc cậu đều phải tham dự bao gồm, sau khi qua được vòng loại thì phải đến thủ đô tham gia trận chung kết, và cả thuyết trình với ban giám khảo chuyên môn. Ngoài ra...”

Lý Tuân giật lấy tấm phiếu đăng kí dự thi.

“Này!” Chu Vận định lấy lại nhưng đáng tiếc Lý Tuân cao hơn, cậu giơ tay lên cao khiến Chu Vận không thể làm được gì khác.

Lý Tuân gấp tấm phiếu đăng kí lại, vứt cho Cao Kiến Hồng: “Mau cất đi.”

Cao Kiến Hồng cười tóm lấy.

Giữa tháng Tư, phiếu đăng kí dự thi đã được nộp. Cuối tháng Tư, các sản phẩm dự thi đã hoàn thành cơ bản. Cách thời gian đấu vòng loại còn nửa tháng. Chu Vận tìm Lý Tuân, hỏi han cậu về dự án mới của Hội.

“Sao thế?” Lý Tuân cười khẩy, “Thừa hơi quan tâm đến việc khác rồi à.”

Chu Vận á khẩu. Muốn giúp cậu mà còn bị giễu cợt, trên đời này cậu quả thật là người có một không hai. Cuối cùng Lý Tuân cũng không phân nhiệm vụ cho cô.

“Không phải cô nói là nhất định phải thắng sao? Vậy thì đến khi thắng rồi hẵng bàn.”

Vì thế mười ngày còn lại trước cuộc thi, Chu Vận vẫn cắm đầu vào đề tài, kiểm tra lại chương trình hết lần này đến lần khác, còn định nâng cấp phần mềm lên.

Rốt cuộc đã đến ngày thi đấu vòng loại. Thi vòng loại bắt đầu theo hình thức nộp tác phẩm từ xa. Hôm ấy, Chu Vận thức dậy từ sáng sớm tinh mơ, chạy ngay đến văn phòng Hội.

“Ở đây cả đêm à?” Lý Tuân xách túi vào phòng.

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân nhướn mày nhìn máy tính: “Ấn gửi đi, còn làm gì nữa?”

Chu Vận nhìn Lý Tuân, nhỏ giọng hỏi: “Cậu nói xem có nên kiểm tra lại lần nữa không?”

Lý Tuân bật máy tính lên, tựa vào bàn uống nước: “Đóng gói rồi còn kiểm tra gì nữa, nhanh nộp đi thôi.”

Ngón trỏ Chu Vận chần chừ trên con chuột vài lần nhưng không ấn. Cô lo lắng: “Có khi nào nền tảng Hệ điều hành sẽ xảy ra vấn đề không?”

“Theo quy định, các sản phẩm dự thi chỉ dựa trên ba nền tảng hệ điều hành bao gồm Windows, Linux và Unix; cô muốn xảy ra vấn đề cũng khó đấy.”

Chu Vận im lặng vài giây, lại nói: “Vậy có khi nào...” Cô vừa nói được một nửa thì Lý Tuân đã không muốn nghe nữa, đưa tay ấn gửi giúp cô. Chỉ thấy loáng một cái, file đã được gửi đi.

Cô trơ mắt nhìn thông báo đã gửi thành công, ngồi thừ trên ghế thần thờ hồi lâu. Tối hôm qua cô mất ngủ cả đêm, cứ nghĩ mãi về chuyện cuộc thi. Tác phẩm chưa gửi đi thì căng thẳng vô cùng, giờ gửi đi rồi thì thờ phào nhẹ nhõm.

Lý Tuân giải quyết qua loa vài chuyện ở văn phòng Hội rồi kéo Chu Vận đến lớp học: “Đi, đi học thôi.”

Chu Vận lảo đảo đi đến lớp, cố gắng qua tiết thứ nhất, chống đỡ sang tiết thứ hai, cuối cùng cô ngủ gục vào giờ của giáo sư Lâm. Cô mơ mơ màng màng ngủ một giấc trước mắt thầy, khi tỉnh lại đã tan học rồi.

Buổi chiều Chu Vận đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm, Cao Kiến Hồng đi cùng. Cậu ta cũng quan tâm đến cuộc thi này chẳng kém cô, thường nhờ thầy phân tích tình huống. Thầy Lâm bị cậu hỏi đến choáng váng đầu óc.

“Ôi, bọn em tự nhìn mình đi, lo gì chứ.” Thầy bưng cốc trà, “Giờ mới chỉ thi đấu vòng loại thôi, bọn em cảm thấy sản phẩm của mình không vào được chung kết sao?”

Cao Kiến Hồng cười nói: “Chúng em hỏi nhiều để an tâm hơn thôi thầy ạ.”

“Đừng căng thẳng như vậy, xem bọn em cứ nơm nớp lo lắng kìa.” Giáo sư Lâm lẩm bẩm, lại nói, “Tuy thầy vẫn mắng thẳng nhóc Lý Tuân kia ngông cuồng tự đại, nhưng đôi khi quả thật bọn em phải học hỏi ở em ấy nhiều hơn, thanh niên phải tự tin chứ.”

Chu Vận đứng bên cạnh lặng thinh, trong lòng tự nhủ hôm đó thầy mắng cậu ấy thật còn gì nữa.

“Đúng rồi.” Giáo sư Lâm bỗng đặt cốc trà xuống, lục túi, “Giờ mới nhớ ra.”

Ông lấy một xấp giấy trong túi ra: “Danh sách đề tài dự thi của mỗi trường đều đã hoàn thiện, thầy in ra rồi, bọn em mang đi xem đi.”

Lòng Chu Vận run lên, bên kia Cao Kiến Hồng đã cầm lấy tờ danh sách, cậu vừa xem vừa hỏi: “Thầy xem chưa ạ? Phân tích đối thủ cạnh tranh cho chúng em với.”

Thầy bảo: “Phân tích cái gì, chỉ có vài ba trường mạnh về công nghệ thông tin thôi, hơn nữa đều thuộc Học viện Quốc phòng, không có gì đáng để phân tích, ai có tài tự sẽ nổi bật, tự các em xem đi.”

Cao Kiến Hồng lật xem, Chu Vận đứng khá xa nên không tiện, chỉ có thể chờ đợi.

Thầy Lâm lại nói: “Thầy đã xem qua sản phẩm của bọn em rồi, đánh giá theo giải năm trước thì tuyệt đối không thành vấn đề. Có điều cuối cùng có đoạt giải hay không còn phải xem hệ thống giải thưởng năm nay. Trọng điểm hằng năm đều khác nhau.”

Rời khỏi văn phòng thầy Lâm, Chu Vận lấy danh sách đề tài, nhanh chóng lật ra xem, khi thấy được tên trường kia thì chợt dừng tay lại. Phương Chí Tịnh quả nhiên đã tham gia cuộc thi, hơn nữa còn là nhóm trưởng.

Chu Vận nhìn tiêu đề tác phẩm của họ: “Mã hóa cổng USB thông minh.”

Đến văn phòng Hội, Chu Vận lên mạng tìm tất cả các bài nghiên cứu về mã hóa cổng USB, im lặng xem vài giờ. Đến khi mặt trời đã lặn, Chu Vận mới nhú mày hỏi người bên cạnh: “Cậu có thể mã hóa cổng cắm thiết bị USB không?”

Lý Tuân ngược mắt khỏi máy tính: “Gì cơ?”

Chu Vận lặp lại lần nữa, Lý Tuân nghiêng đầu, hờ hững nói: “Cái này còn chưa xong cô lại nghĩ vẫn vơ

đến cái khác rồi.”

Chu Vận: “Tôi hỏi nghiêm túc đấy, cậu có thể làm không?”

Lý Tuân nhìn vào mắt cô, sờ cằm, suy tư một hồi mới nói: “Mã hóa cổng cảm... Nếu chỉ là muốn thực hiện chức năng theo như cô nói thì thay vì điều khiển (1) làm máy chủ xử lý rồi lại làm một cổng cảm chip là được. Tôi không giỏi về phần cứng, có lẽ phải nghiên cứu mới biết hết được. Còn nếu là phần mềm thì rất đơn giản, xử lý cổng cảm và đặt mật mã là được rồi.”

(1) Vi điều khiển là một máy tính được tích hợp trên một chip, nó thường được sử dụng để điều khiển các thiết bị điện tử. Thực chất vi điều khiển là một hệ thống bao gồm một vi xử lý có hiệu suất đủ dùng và giá thành thấp (khác với các bộ vi xử lý đa năng dùng trong máy tính) kết hợp với các khối ngoại vi như bộ nhớ, các mô đun vào/ra, các mô đun biến đổi số sang tương tự và tương tự sang số,... Ở máy tính thì các mô đun thường được xây dựng bởi các chip và mạch ngoài. Vi điều khiển thường được dùng để xây dựng các hệ thống nhúng. Nó xuất hiện khá nhiều trong các dụng cụ điện tử, thiết bị điện, máy giặt, lò vi sóng, điện thoại, đầu đọc DVD, thiết bị đa phương tiện, dây chuyền tự động, v.v.

Chu Vận: “Có khó lắm không?”

Lý Tuân liếc nhìn cô: “Sao thế? Công chúa cũng nhận dự án ngoài cho Hội à?”

Chu Vận ngẹn lời.

Lý Tuân nhếch môi khen đều: “Giỏi lắm, biết tìm việc làm rồi. Tôi nói trước nhé, thân phận cô cao quý nên đừng có bán phá giá đấy, chúng ta không thiếu tiền tiêu đâu.”

Chu Vận thoáng nhìn mấy bài nghiên cứu khi này, đầu đau như búa bổ, không có hơi sức cãi cọ với Lý Tuân. Cô hít thật sâu, gằn từng chữ: “Tôi hỏi cậu, nếu cậu làm thì phải mất bao nhiêu ngày?”

Cô càng sốt ruột Lý Tuân càng ung dung, cuối cùng dứt khoát xoay ghế, cánh tay chống lên bàn, cười cợt nói: “Quyết định dựa vào giá cả thôi.”

Chu Vận: “Nếu cho một cái giá cậu vô cùng vừa lòng thì cậu phải dốc hết tâm sức làm trong vòng bao lâu?”

Lý Tuân nhìn vào ánh mắt sáng rực của Chu Vận, nói: “Phải xem yêu cầu nữa, trên đời này có rất nhiều cách mã hóa, mức độ cũng không giống nhau. Nếu là mã hóa cao cấp thì có thể phải làm rất lâu, còn nếu chỉ là thực hiện một chức năng mã hóa cổng cảm thì hoàn thành rất nhanh.” Cậu thoáng dừng lại rồi thản nhiên nói, “Sao đấy, mấy kiến thức thông thường này cô đều biết mà, còn hỏi tôi làm gì?”

Chu Vận cũng không hiểu vì sao, cô chỉ muốn hỏi Lý Tuân một câu thôi, giống như hỏi rồi sẽ có thể an tâm

vậy.

“Tôi đi ăn cơm đây.” Chu Vận tắt máy tính.

Lý Tuân đắm chiêu nhìn bóng dáng Chu Vận bỏ đi. Hồi lâu cậu đứng dậy, đưa tay cầm lấy danh sách dự thi kẹp ở cuối quyển sách mà Chu Vận mang về xem cả buổi trưa kia.

Ban đêm, Chu Vận hút thuốc lá trên sân thượng. Cô tựa vào lan can, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm. Hôm nay trời không sao. Chu Vận hoang mang, cảnh quang thành phố này xem như là một trong những nơi tốt nhất trong cả nước, tại sao lại không thấy sao nhỉ?

Khoảng một tuần sau có kết quả của vòng loại, không hề bất ngờ nhóm Chu Vận đã vào vòng chung kết. Trường tổng cộng có ba nhóm dự thi thì đã có hai nhóm lọt vào vòng trong. Chu Vận ngồi thử trước máy tính. Cao Kiến Hồng ở bên kia bàn luận với Lý Tuân quy trình diễn ra trận chung kết.

“Thời gian thuyết trình chỉ có mười phút, sau đó là chạy sản phẩm, yêu cầu ngầm là trong khoảng thời gian ngắn phải trình bày được sự sáng tạo, thể hiện kỹ thuật cao và tính ứng dụng của sản phẩm trong tương lai cho nhóm chuyên gia xem.”

Cao Kiến Hồng đọc nhấn từng câu từng chữ cho Lý Tuân nghe.

“Sau đó còn có thời gian bảo vệ đề tài, đây là điều quan trọng, cậu xem trong đây viết này, ‘Trả lời câu hỏi phải tự tin, nhưng tuyệt đối không được khoe mẽ tự đại, lúc nào cũng phải giữ thái độ khiêm tốn khách quan’. Lý Tuân, cậu thấy được mấy chữ này không, khiêm tốn, khách quan đấy. Lý Tuân, cậu có nghe không vậy? Này?”

Cao Kiến Hồng gọi vài tiếng không ai đáp lời. Lý Tuân tựa vào ghế bên cạnh hút thuốc lá, ánh mắt nhìn về phía khác. Còn Chu Vận thì đang ngồi chờ dẫn ở hướng đó.

Cao Kiến Hồng nhăn mày: “Hai người sao thế?”

Chu Vận hoàn hồn, vội vàng mang giấy bút đến. Cao Kiến Hồng lặp lại quy trình trận chung kết, cuối cùng dặn dò lần nữa: “Lý Tuân, lúc thuyết trình cậu nhất định phải tỏ thái độ tốt đấy.”

Lý Tuân thờ ơ nói: “Nếu không an tâm thì cậu lên thuyết trình đi.”

Cao Kiến Hồng: “Quy định là nhóm trưởng phải thuyết trình.”

Chu Vận cũng nói với Lý Tuân: “Thực lực của cậu mạnh nhất, cậu trả lời sẽ ổn thỏa hơn.”

Lý Tuân liếc nhìn cô qua làn khói thuốc, không nói gì cả.

“Quyết định như vậy đi.” Cao Kiến Hồng đẩy laptop đến, “Thời gian cách cuộc thi chung kết còn rất dài, chúng ta có thể trau chuốt lại chương trình lần nữa.”

Thời gian chậm rãi trôi qua. Có một hôm, Chu Vận ngồi lập trình ở văn phòng Hội đến trưa thì mệt, gục xuống bàn ngủ thiếp, khi tỉnh lại mồ hôi đã làm nhòe mắt. Cuối tháng sáu trời vô cùng nóng bức, cô nhìn ra cửa sổ. Ánh nắng xuyên qua rừng trúc, soi xuống con đường đá, loang lổ long lanh.

Các môn học của kỳ này đã kết thúc, bây giờ đang bước vào giai đoạn ôn bài chuẩn bị thi cuối kỳ, thi xong đến giữa tháng bảy là được nghỉ hè. Thời gian trôi qua nhanh quá! Chu Vận quay lại nhìn người đang gõ phím bên cạnh.

Buổi trưa hè khiến tinh thần người ta uể oải, còn chưa đến giờ bật điều hòa, trong phòng rất oi bức. Bên ngoài chiếc cốc nước đá mua về uống lúc trước đã đọng chỉ chút giọt nước, thỉnh thoảng im lặng chảy xuống thành dòng.

Thấm thoát năm Nhất đã kết thúc. Năm nay mẹ cô không có yêu cầu đặc biệt về thành tích cuối kỳ, mẹ biết cô luôn bận bịu chuẩn bị cho cuộc thi, mấy lần gọi điện hỏi thăm, Chu Vận đều bảo mẹ yên tâm.

Chắc hẳn có thể yên tâm được mà. Tất cả những chuyện có thể làm cô đã làm hết rồi, cô dốc hết tâm sức không tin là không thắng được Phương Chí Tịnh.

Bởi vì trận chung kết diễn ra vào cuối tháng Bảy, nên sau khi được nghỉ hè họ vẫn phải ở lại trường nửa tháng. Để tiện quản lý, nhà trường sắp xếp cho toàn bộ sinh viên ở lại vào cùng một tòa nhà, giờ giấc của Lý Tuân khác với người bình thường nên cậu tự mình đến studio của Nhậm Dịch.

Sản phẩm dự thi của họ được nâng cấp vô số lần, đến cuối cùng giáo sư Lâm chẳng buồn ngó đến nữa. Ông chỉ nói một câu, “Nếu nhóm bọn em mà xảy ra trục trặc gì thì tôi sẽ lập tức về hưu”, sau đó ông chỉ chú tâm vào sản phẩm của nhóm khác.

Cứ thế hai tuần lại trôi qua, vào một buổi sáng trời xanh mây trắng, rốt cuộc giáo sư Lâm dẫn theo hai nhóm dự thi bay đến thủ đô.

Chương 40:

Nơi diễn ra vòng chung kết vẫn là trường tổ chức lễ trao giải đợt trước, nhưng lần này trông có phần vắng vẻ hơn một chút. Nhà khách vẫn sắp xếp ở trong trường, tuy nhóm Chu Vận đến sớm vài ngày, thế nhưng trong nhà khách đã có rất nhiều nhóm tham gia dự thi đến ở rồi.

Bởi vì đã nghỉ hè, cả khuôn viên trường chỉ có nơi này náo nhiệt nhất, hội tụ sinh viên cả nước, cùng nhau trao đổi học hỏi kinh nghiệm.

Chu Vận vẫn được phân ở cùng phòng với một đàn chị khóa trên, đồ còn chưa thu dọn xong đã có người đến gõ cửa. Cô tưởng là Cao Kiến Hồng và Lý Tuân đến bàn chuyện cuộc thi, kết quả vừa mở cửa đã thấy một gương mặt không quen thân mà cũng chẳng mấy xa lạ.

“Bọn cậu đến rồi!” Người tới vô cùng nhiệt tình, bước đến ôm chầm lấy Chu Vận.

Trời ạ! Chu Vận ngẩng đầu trong mùi hương hoa quả nồng nặc. Cô gái này tên gì nhỉ, Từ gì ấy nhỉ?

“Nhóm cậu đến trễ quá, mấy trường đại học ở vùng này đều đến từ mấy ngày trước rồi đấy.”

Nhớ ra rồi, là Từ Lê Na.

Chu Vận cười thân thiện: “Thầy bọn tôi đặt vé máy bay muộn.”

Từ Lê Na rủ Chu Vận: “Nào, sang phòng mình ngồi chơi.”

Chu Vận còn chưa xếp đồ xong đã bị Từ Lê Na kéo sang phòng cô ta, bên trong có khoảng bảy tám người đang trò chuyện sôi nổi, máy tính bày la liệt trên giường và trên bàn, chia thành tốp năm tốp ba tụ tập với nhau.

“Chờ bọn cậu lâu lắm rồi đấy, cho cậu xem sản phẩm của nhóm mình này.” Từ Lê Na đi đến một máy tính, hồ hởi mở sản phẩm của nhóm mình ra, “Bọn mình làm ‘Phần mềm hệ thống tự phát hiện sách lậu’, đây là hệ thống rà soát chuyên biệt ấy...”

Chu Vận chú tâm xem Từ Lê Na chạy sản phẩm của nhóm cô ta. Nói thật là không tệ nhưng tính hoàn thiện của hệ thống vẫn còn kém khá xa với nhóm cô.

Từ Lê Na cho chạy xong liền hỏi Chu Vận: “Cậu thấy thế nào?”

Chu Vận: “Hay lắm, phương hướng mã bảo vệ rất tốt, bọn tôi còn chưa nghĩ đến.”

Từ Lê Na nhón môi cười: “Nhưng vẫn chưa giỏi bằng bọn cậu.” Cô ta tựa vào bên cạnh, hỏi vu vơ, “Lý Tuấn đâu, cậu ấy có đến không?”

“Đến rồi.”

“Ở đâu thế?”

“Ở trong phòng đấy.” Sự chú ý của Chu Vận vẫn đặt vào máy tính.

Từ Lê Na lại nói: “Gọi cậu ấy đến đây đi, mình muốn xem sản phẩm của bọn cậu, bảo cậu ấy giới thiệu qua xem nào.”

Chu Vận hơi khó xử: “Có thể cậu ấy đang ngủ.”

Từ Lê Na đẩy cô, nói trêu: “Giờ này mà ngủ gì, ông già chắc?”

“...” Chu Vận thầm nghĩ tốt nhất đừng để thủ khoa Lý nghe thấy lời này, dựa vào kinh nghiệm từng trải của cô, bất kỳ ai giễu cợt cậu cuối cùng đều nhận được kết cuộc thê thảm.

Từ Lê Na vẫn cố gạ gẫm: “Của nhóm mình đã cho cậu xem rồi mà.”

“...” Sớm biết thế đã không xem, thật sự cô chẳng có hứng thú gì mấy với nhóm của cô ta.

Từ Lê Na: “Đi mà, gọi cậu ấy đến đây đi.”

Được rồi, được rồi! Quả thật là phải nể mặt mũi người khác. Chu Vận lấy điện thoại ra gọi cho Lý Tuấn nhưng không ai nghe. Cô lại gọi cho Cao Kiến Hồng, cậu ta nhanh chóng bắt máy. Cao Kiến Hồng đang ở phòng khác thảo luận vấn đề với ai đó, Chu Vận hỏi cậu: “Lý Tuấn đâu?”

“Lúc mình đi cậu ấy vẫn còn ở trong phòng viết chương trình.”

Chu Vận cúp máy, nói với Từ Lê Na: “Tôi đến phòng cậu ấy xem thử, cậu chờ chút nhé.”

Nhóm nam sinh ở tầng trên, Chu Vận cúi đầu lên tầng, bất ngờ gặp phải một người ở cầu thang.

“Ồ, Chu Vận!”

“...” Chu Vận nghe thấy giọng nói này, dạ dày liền sôi sục theo phản xạ. Lòng cô hơi khó chịu, nhưng vẫn

ngẩng đầu mỉm cười, “Phương Chí Tịnh.”

Vóc người Phương Chí Tịnh trung bình, dáng hình hơi gầy, vàng trán rộng, đeo cặp kính không gọng. Chu Vận nhớ khi cậu ta học cấp Hai thường hay khoe khoang trán mình với người bạn cùng bàn, nói điều đó tượng trưng cho sự thông minh. Trên thực tế đầu óc cậu ta cũng rất khá.

“Vốn định liên lạc trước với cậu, nhưng lại không có số điện thoại.”

Phương Chí Tịnh đứng trên bậc thứ ba, Chu Vận thật sự không muốn phí sức ngẩng đầu nhìn mặt cậu ta chút nào.

“Mình đã liên lạc với cô Lưu, cô có kể cho cậu nghe không?”

“Ừ, nói rồi.”

“Cậu cũng tham gia cuộc thi à, làm sản phẩm gì thế?”

Chu Vận nói đề tài của mình cho cậu ta biết. Phương Chí Tịnh liên tục ừ à: “Hình như hơi có ấn tượng.” Cậu ta cầm đồng giấy quạt gió cho mình, “Hôm nay nóng quá, lát nữa bên phía nhà tài trợ còn muốn gặp gỡ trao đổi với mình, khoảng bảy giờ xong, sau đó bọn mình cùng đi ăn cơm nhé.”

Chu Vận lắc đầu: “Không cần đâu.”

Phương Chí Tịnh cười nói: “Bạn học cũ lâu quá không gặp, ăn một bữa tâm sự với nhau đôi chút cũng được mà.”

“Thật sự không cần đâu.” Chu Vận tìm bừa cái cớ, “Buổi tối bọn mình còn phải họp với nhóm trưởng.”

Phương Chí Tịnh khựng lại: “Nhóm trưởng? Lý Tuân hả?”

Chu Vận bất giác thẳng lưng lên: “Cậu biết cậu ấy à?”

Phương Chí Tịnh ừ, cười nói: “Mình đã để ý hồi lễ trao giải lần trước, chủ yếu là tóc của cậu ta nổi quá. Đây là cuộc thi mang quy mô cả nước, chơi trội thế cũng được sao?”

Cậu cũng có thể đi thi thì tại sao thủ khoa của chúng tôi lại không được?

“Được rồi, mình sắp trễ rồi, đi trước đây.” Phương Chí Tịnh đi vài bước rồi dừng lại, “Cậu cho mình số

điện thoại di động của cậu đi.”

“Tôi không mang theo di động, không nhớ số.”

Phương Chí Tịnh im lặng cau mày: “Ôi lạ hồn, thôi nói sau vậy.”

Phương Chí Tịnh rời đi, Chu Vận đứng yên hồi lâu sau đó mới tiếp tục đi lên tầng. Vừa bước được hai bậc đã nghe thấy ở cửa cầu thang truyền đến một giọng nói hờ hững: “Tôi bảo tối nay họp khi nào thế nhỉ.”

Chu Vận lão đảo, suýt nữa trượt chân ngã bật ngửa. Một giây sau, cô nghe thấy tiếng bật lửa quen thuộc, làn khói bay ra từ khúc quanh. Lý Tuân dựa vào tường, tay cầm túi của siêu thị ở gần đây, chân đi đôi dép lê, vừa nhìn đã biết mới ở ngoài về.

Chu Vận đi đến hỏi: “Cậu mua gì thế?”

Lý Tuân không đáp, lấy điều thuốc ra khỏi miệng, thông thả bước hai bước đến trước mặt Chu Vận, nhìn cô từ trên cao xuống.

“Tôi nói này công chúa.”

Chu Vận thầm căng thẳng, cảm thấy giọng nói bỡn cợt này của cậu thoáng lộ ra vẻ lạnh lùng. Lý Tuân giơ tay lên, vuốt sợi tóc mai của cô từ chân cho đến đuôi tóc rồi nhẹ nhàng buông ra.

Cậu thản nhiên nói tiếp: “Hình như cô còn chưa khai báo động cơ tham gia cuộc thi của chúng ta thì phải?”

Việc này... Cô phải trả lời thế nào đây?

“À đúng rồi.” Chu Vận cố lảng sang việc khác, “Cậu còn nhớ Từ Lê Na không?”

Lý Tuân im lặng.

Chu Vận nói: “Lúc trước chúng ta từng gặp một lần đấy, cô ta muốn tìm cậu thảo luận về sản phẩm dự thi.”

Cậu vẫn im lìm.

Giọng Chu Vận dần nhỏ xuống: “Đang ở tầng dưới...”

Lý Tuân cười khẩy rồi quay người đi về phòng. Bóng lưng của cậu càng lúc càng xa, Chu Vận đứng ngây ra

giấy lát, cuối cùng quyết định thôi cứ sẽ thẳng thắn được khoan hồng.

“Đó là bạn học cấp Hai của tôi.”

Lý Tuân không dừng chân cũng không ngoảnh lại, tay kẹp điều thuốc vung lên thành một đường trong không trung, thờ ơ nói: “Đến đây, vào phòng khai báo.”

Chu Vận nghẹn họng.

Quẹt thẻ vào phòng, trước tiên Lý Tuân bật điều hòa lên, sau đó lấy một túi nhỏ từ túi nilon ra, đồ còn lại thì ném lên giường.

Chu Vận ở bên này còn đang suy nghĩ xem tóm tắt sơ lược chuyện về Phương Chí Tịnh thế nào cho Lý Tuân nghe thì vừa ngược mắt đã thấy bên kia Lý Tuân đang cởi áo.

Cô kinh ngạc, quả thật không dám tin vào mắt mình: “Cậu làm gì thế?”

“Thay áo.”

Cậu mở chiếc túi nhỏ, đặt điều thuốc hút được một nửa lên cửa sổ, giữ một chiếc áo thun cotton ngắn tay màu đen trong túi ra.

Chu Vận trố mắt lú lờn nhìn cảnh trước mắt. Eo thon thả, bụng phẳng lì, ngực... Xin lỗi, cô thật sự không dám nhìn ngực cậu. Lại hướng lên trên, góc độ giữa cơ bắp và xương quai xanh vừa đẹp, nơi hõm xuống có thể đặt râu tiền xu cũng không thành vấn đề. Làn da của Lý Tuân rất mỏng, lại rất mịn màng, được một lớp sáng nhạt phủ lên trông mềm mại, sạch sẽ và tinh khiết.

Hai tay Lý Tuân giơ lên, bả vai đã không còn gì nữa, áo sơ mi nhanh chóng được cởi xuống, vút qua một bên. Đây là cảnh tượng trần trụi với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cỏ biết bao. Mãi cho đến khi Lý Tuân thay áo xong, rồi ngậm lại điều thuốc lần nữa, hồn Chu Vận vẫn còn bay bổng xa xăm.

“Nóng vài chương.” Lý Tuân nhăn mày than phiền, lại chỉnh điều hòa thấp xuống vài độ.

Chu Vận hoàn toàn đồng ý. Quả thật rất nóng, rất nóng, rất rất nóng! Cô thừa dịp Lý Tuân dụi điều thuốc liền kéo cổ áo quạt gió cho mình, thuận tiện nhìn một lượt xung quanh.

So sánh giữa hai chiếc giường về mức độ sạch sẽ gọn gàng, quả thật đã có kết quả cách biệt một trời một vực. Buổi sáng họ nhận phòng, chắc chắn Lý Tuân đã ngủ trưa nên chăn đệm nhăn nhúm, gối cũng hơi lún xuống. Còn giường của Cao Kiến Hồng thì vẫn còn như mới, cảm giác dường như cậu ta chưa từng ngồi

lên vậy.

Hành lý của Lý Tuân rất ít, chỉ mang theo chiếc túi du lịch nhỏ, quần áo chẳng có bao nhiêu, đa phần là đến đây mới mua.

Chu Vận quay đầu, cậu mua chiếc áo T-shirt màu đen kiểu dáng rất đơn giản, vừa nhìn đã biết thuộc kiểu free size. Đối với chiều cao của cậu thì hơi ngắn, chiếc áo khoác trên người cậu tựa như có một chiếc bút lông màu đen vẽ theo đường nét thân thể cậu vậy. Lý Tuân không phải kiểu cường tráng, không có cơ bắp cuồn cuộn. Dáng người cậu cao ráo, làn da nhẵn mịn, mỗi chỗ uốn lượn đều như biết hít thở.

Cậu vừa thay áo xong, còn chưa kịp bắt đầu chủ đề khi nãy thì cửa phòng đã bị gõ vang. Cao Kiến Hồng trở về ư?

Chu Vận đi đến mở cửa ra liền ngửi được mùi hoa quả qua khe cửa.

Từ Lê Na lăm lét nhìn vào: “Mình đến xem thử sao lại lâu như thế.”

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân đi đến, Từ Lê Na nói với cậu: “Nào, giao lưu với bọn mình một chút, lát nữa cùng nhau dùng cơm, còn mấy ngày nữa mới thi, đừng ở ru rú trong phòng mãi như thế.”

Từ Lê Na kéo Chu Vận: “Cùng đi nhé.”

Tính cách cô ta cởi mở, lại là người địa phương, nắm rõ các nơi vui chơi trong thành phố như lòng bàn tay. Buổi tối họ tổ chức tiệc liên hoan chừng mười mấy người tại một nhà hàng bên hồ, vị trí kín đáo, phong cảnh đẹp dễ, hơn nữa lại không đắt.

Gió đêm thổi hiu hiu, nhóm sinh viên trẻ tuổi thoải mái chè chén say sưa, cười đùa, gàoร้อง. Hàng liễu ven đường phát phơ, trắng sáng treo cao trên bầu trời.

Lý Tuân ngồi bên bàn, nghịch chén trà đã uống cạn trong tay, Chu Vận ngồi yên bên cạnh cậu. Cao Kiến Hồng đang thảo luận cuộc thi với Từ Lê Na, cô ta khen sản phẩm của nhóm Lý Tuân không ngớt.

“Mình đã xem hết sản phẩm của mấy nhóm khá giỏi rồi, chỉ còn chờ biểu diễn vào phút cuối. Sản phẩm của bọn cậu chắc chắn không có vấn đề gì đâu, giáo sư hướng dẫn của bọn mình đều luôn miệt khen hay đấy.”

Cao Kiến Hồng hỏi: “Tôi còn chưa tìm hiểu hết nữa, mấy nhóm khác thế nào, năm nay sẽ có bao nhiêu giải?”

Từ Lê Na: “Năm nay có thể sẽ nhiều hơn một chút. Nhóm tham gia cuộc thi khá đông, cũng không ít nhóm tài giỏi, có điều cậu cứ an tâm đi, bọn cậu nhất định giành giải nhất mà.”

Cao Kiến Hồng cười cười, Từ Lê Na như nhớ ra gì đó liền dấu môi nói: “Nhóm các cậu có thực lực thật sự, mọi người đều công nhận điều này, không giống nhóm nào đó...”

Hình như có chuyện hay ho để tán dóc rồi, Chu Vận dỏng tai lên.

Có vẻ Cao Kiến Hồng cũng nghe được chuyện này, nói: “Lúc chiều tôi cũng nghe người ta nhắc đến...” Cậu nói ra tên một trường học, “... là bọn họ sao?”

Chu Vận nghe thấy tên trường kia thì khá sửng sốt. Tay Lý Tuân đang nghịch chén trà cũng chợt dừng lại.

Chương 41:

“Đúng vậy, cậu cũng nghe nói hả?” Về mặt Từ Lê Na khinh thường, khẽ nói, “Chưa từng thấy ai mặt dày như thế.”

Chu Vận hơi sốt ruột, hỏi thẳng: “Là nhóm của Phương Chí Tịnh à?”

Lý Tuân liếc nhìn cô. Bên kia Từ Lê Na nói: “Cậu cũng biết cậu ta à, Phương Chí Tịnh là nhóm trưởng của bọn họ đấy.”

Chu Vận: “Nhóm họ sao thế?”

Từ Lê Na lẩm bẩm: “Đi đường ngang ngổ tắt vì cuộc thi, đúng là khiến người ta mở mang kiến thức.”

Đường ngang ngổ tắt á?

Cao Kiến Hồng nói với Chu Vận: “Nghe nói họ tìm gặp và trao đổi với phía nhà tài trợ.”

“Đâu chỉ là trao đổi.” Từ Lê Na xen lời, “Giáo sư dẫn đội của bọn họ đi thẳng đến chỗ người ta xin đề tài nữa kia.”

Chu Vận: “Đề tài đâu ra, không phải cuộc thi đều là đề tự chọn sao?”

“Nói như thì nói vậy...” Từ Lê Na xiên chiếc nĩa vào đĩa salad hoa quả đang ăn dở, “Ôi mà thôi, đừng nhắc đến mấy chuyện bực mình này nữa, dù sao bọn họ cũng sẽ không ảnh hưởng đến bọn cậu, họ sẽ không tham gia vòng thi tiếp theo đâu.”

Chu Vận càng nghe càng hoang mang: “Ý cậu là sao? Không tham gia nữa à?”

Cao Kiến Hồng nói với Chu Vận: “Trong quy định dự thi có một điều lệ, sản phẩm đang và sẽ hợp tác với công ty khác không được dự thi. Hình như cái mã hóa cổng của họ đã được bán bán quyền rồi.”

Chu Vận ngây ra như phỗng. Lý Tuân lại nghịch chén trà.

Từ Lê Na: “Giáo sư hướng dẫn của bọn họ từng hợp tác với công ty tài trợ, biết bọn họ gần đây đã xây dựng văn phòng tại Tân Thành, đang nghiên cứu về mảng này, nên trước đó mấy tháng đã nhận đề tài. Ông ấy làm tốt xong mới chia ra một phần cho sinh viên đi dự thi, thật là không thể không bội phục.”

Một bạn học bên cạnh tiếp lời: “Vốn họ có thể tiếp tục tham gia cuộc thi, làm xong đề tài rồi hăng bán nhưng bọn họ sốt ruột, sợ có sai sót.”

Lại thêm một bạn học nữa nói: “Cũng không biết có bao nhiêu bug nữa, chỉ là cái thùng rỗng.”

Chu Vận im lặng một hồi rồi khẽ nói: “Vậy bọn họ sẽ không tham gia cuộc thi nữa hả?”

“Còn tham gia làm gì nữa.” Từ Lê Na cười khẩy hai tiếng, “Bán bán quyền rồi còn giành được giải đặc biệt, người ta có cả danh và lợi cần gì quan tâm người khác nói gì chứ.”

“Đừng có ăn nói GATO như thế.”

Một giọng nữ the thé truyền đến, mọi người quay đầu lại, thấy một nam một nữ ngồi ở bàn cách đó không xa. Chu Vận thoáng có ấn tượng với hai người này, bọn họ cùng trường với Phương Chí Tịnh, cô gái tên Lương Vũ Hân là bạn gái của Phương Chí Tịnh, cùng đến đây nhưng không tham gia cuộc thi, còn cậu thanh niên kia là thành viên trong nhóm của cậu ta. Không ngờ bọn họ cũng đến đây ăn cơm.

Lương Vũ Hân châm chọc: “Có thể bán được bản quyền là nhờ vào bản lĩnh, thay vì ở đây nói xấu sau lưng người khác, tôi nghĩ có vài người chi bằng về nhà đóng cửa tu luyện nâng cao trình độ của bản thân đi.”

Từ Lê Na không cam lòng yếu thế: “Nâng cao trình độ gì, trình độ đi cửa sau à?”

Bị bắt quả tang nói xấu ngay tại trận nhưng Từ Lê Na không hề cảm thấy lúng túng, thoát nhìn đã biết trong lòng cô ta cũng không ưa cách làm của Phương Chí Tịnh.

Lương Vũ Hân trừng mắt: “Sao gọi là đi cửa sau, có bản lĩnh thì cô cũng...”

“Thôi đi, Vũ Hân.” Nam sinh kia ngắt lời cô ta, cười nhạt, “Nói những lời này có ích lợi quái gì đâu, mấy năm nay đều như vậy, có người bán được bản quyền thì sẽ có người nói bóng nói gió thôi. Mỗi người đều có tư tưởng khác nhau, đừng yêu cầu cao với người khác.”

“Ồ, cậu nói vậy cũng đúng.” Lương Vũ Hân khinh thường liếc mắt, không thèm nhìn Từ Lê Na nữa.

Từ Lê Na giận đến mức nổi cơn tam bành, nghiêng răng ken két. Chu Vận không muốn nghe nữa, đứng dậy bỏ đi.

Bên hồ mát mẻ thư thái, ven bờ cách đó không xa đang neo vài chiếc thuyền con. Chúng không thể chạy trên hồ, chỉ là quán cà phê được trang trí cầu kì thôi. Hàng liễu bên hồ đong đưa, khung cảnh tao nhã trải khắp con phố quán bar. Đêm hè nhàn nhã, người qua lại trên đường khá đông, trai xinh gái đẹp băng qua con phố rực rỡ sắc màu, tiếng cười, tiếng khóc, tiếng trò chuyện đều bị gió đêm cuốn đi.

Vầng trăng sáng in bóng trên mặt hồ uốn lượn theo từng gợn sóng rồi vỡ tan.

Chu Vận nhìn hồ nước, đột nhiên cảm thấy những việc mình làm chẳng có ý nghĩa gì. Cô khờ dại cho rằng có thể chỉ dựa vào cố gắng là sẽ thắng được Phương Chí Tịnh, nhưng thực tế đã cho cô bài học xương máu, dạy cô biết trên đời này có vô số con đường đi đến thắng lợi, mình chặn một đường thì người ta có thể lượn lách sang đường khác. Ta trách ông trời không có mắt, khiến tiểu nhân đắc chí nhưng sự thật chẳng qua ông trời chưa bao giờ để mắt đến ta mà thôi.

Lại nói tiếp, cho dù Phương Chí Tịnh có tham gia vòng thi tiếp theo, thì thành tích của nhóm cô có thể đè bẹp hẳn sao? Đã nhiều năm qua đi, hẳn có còn nhớ đến cô gái tên Lưu Hiểu Nghiên không? Với hẳn, Lưu Hiểu Nghiên chỉ là một nấc thang để hẳn nịnh bợ lãnh đạo trường, giẫm qua rồi sẽ không bao giờ nhìn lại nữa.

Chỉ có bản thân cô là luôn canh cánh trong lòng, luôn lục tìm ký ức rồi hồi tưởng lại những tiếc nuối như có như không kia, sau đó tìm mọi cách quanh co vòng vèo để bù đắp. Điều này có ý nghĩa gì đâu? Nếu mà thật sự ghét Phương Chí Tịnh thì nhiều năm trước mà nên đứng ra bảo vệ bạn của mình, bây giờ có thắng hẳn thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Huống chi mà còn không thắng được.

Chu Vận bỗng nảy sinh tâm trạng chán ghét bản thân mình quá đỗi, kẻ đầu vào trụ đá khắc hoa sen trên cây cầu rồi từ từ ngồi xuống, tựa dầy quận đau mãnh liệt.

Không lâu sau, bỗng trên bụng xuất hiện thêm một bàn tay. Bàn tay ấy rất to lớn, rất dịu dàng, rồi từ từ đỡ cô dậy tựa như vớt chiếc thuyền bị đắm.

“Làm sao thế? Không uống rượu mà cũng say à?”

Giọng của cậu vẫn bình tĩnh trong veo như trước, mang theo vài phần trêu chọc, lại vì bóng đêm mà có vẻ trầm khàn.

Chu Vận cúi đầu, khẽ lắc.

“Sao vậy hả?”

“Không có gì...”

Lý Tuân tựa vào bên người cô: “Không vui à?”

“Không có.”

Ban ngày chảy quá nhiều mồ hôi, sợi tóc bết chặt vào tai, gió thổi không khô nổi.

Lý Tuân nhắm mắt, thản nhiên nói: “Tôi bỏ nhiều thời gian đến đây không phải để xem cái vẻ mặt hiện tại này của cô đâu nhé.”

Lòng Chu Vận đau xót: “Tôi xin lỗi.”

Quả thật cô không nên tỏ vẻ giận dữ và khó chịu trước mặt Lý Tuân. Chuyện Phương Chí Tịnh không liên quan gì đến cậu, cậu đã hết lòng hết dạ giúp cô, cậu không nên nhận được đối xử như thế. Cô cố gắng đổi chủ đề nhẹ nhàng khác để nói chuyện với cậu, nhưng đầu óc như thể bị gì sét, không thể nào xoay chuyển được.

Lý Tuân châm điếu thuốc: “Cô rất ghét tên Phương Chí Tịnh kia à?”

“Ừ.”

Vừa đáp xong, theo phản xạ cô chợt thấy không tốt, định giải thích lại nghe tiếng cười khẽ của Lý Tuân: “Biết rồi.”

Yên lặng một hồi, Chu Vận nói: “Cậu không hỏi tôi nguyên nhân à?”

“Không hỏi.”

“Không chừng lý do khiến cậu không tin nổi thì sao?”

“Cho dù không có lý do cũng không sao.” Lý Tuân đứng thẳng người, “Ai cũng có lúc làm việc theo cảm tính mà.”

Giọng nói Lý Tuân bao giờ cũng ung dung, Chu Vận bị cậu lây nhiễm, cảm giác bản thân không còn khó chịu như vừa rồi nữa. Cô nói với cậu: “Tôi về nghỉ ngơi trước, các cậu cứ từ từ ăn đi.”

“Ừ.”

Dỗi mắt nhìn theo bóng dáng Chu Vận rời đi, Lý Tuân mới trở về bàn ăn, Cao Kiến Hồng hỏi cậu: “Người đâu?”

“Công chúa đã bãi giá hồi cung rồi.”

Cao Kiến Hồng cười xòa, Từ Lê Na bên cạnh kề đến, hỏi Lý Tuân: “Gì cơ? Công chúa gì thế?”

Lý Tuân không ngồi xuống, cậu thông thả lấy thuốc ra. Từ Lê Na giục cậu: “Rốt cuộc là sao vậy?”

“Thì là công chúa chứ sao.”

“Bây giờ còn có công chúa nữa cơ à, con gái kiểu gì mới được coi là công chúa vậy hả?”

Lý Tuân tựa vào cạnh bàn.

“Công chúa ấy...” Cậu nhìn con đường về trường hun hút trong đêm hè, nửa đùa nửa thật, “Thứ nhất cô phải có đôi mắt thanh cao, lại thêm một trái tim vừa ngây thơ vừa yếu đuối.”

Về mặt Từ Lê Na hoang mang, Lý Tuân nhướn mày bổ sung: “Dĩ nhiên, nếu có thêm một chút tinh thần mạo hiểm được ăn cả ngã về không thì càng tốt.”

Từ Lê Na nghe như lọt vào sương mù, đẩy cậu: “Là sao? Thần bí quá.”

Lý Tuân hút xong điếu thuốc liền đứng dậy, Từ Lê Na kéo cậu lại: “Đi đâu vậy, lát nữa bọn mình đi dạo phố một lát nhé.”

“Không được, tôi còn có việc.”

“Chuyện gì, không phải sản phẩm dự thi đã chuẩn bị xong rồi sao, cậu về phòng tập thuyết trình à?”

Lý Tuân cười: “Tôi phải nghĩ cách xem có thể bổ cứu lại không?”

“Bổ cứu gì chứ?”

Lý Tuân dụ điều thuốc, hờ hững nói: “Nếu cứ theo đà này, vụ làm ăn lần này của tôi có khả năng lỗ chổng vó rồi.”

Từ Lê Na thất vọng nói: “Vậy bây giờ cậu phải về ngay à?”

Lý Tuân vừa định gật đầu, nhưng nghĩ đến gì đó, ánh mắt liếc về phía Từ Lê Na. Bị đôi mắt trong suốt kia nhìn như thế, mặt Từ Lê Na ửng đỏ, giọng nói cũng khẽ khàng.

“Sao thế hả?”

Lý Tuân nói: “Hình như cô biết rất nhiều về những nhóm dự thi và giáo sư dẫn đội nhỉ.”

Từ Lê Na ừ: “... Tôi quen biết khá nhiều người.”

Lý Tuân nhìn cô ta dăm chiêu, chậm rãi đi đến. Vóc dáng cậu cao dong dỏng, che đi ánh trăng, tìm Từ Lê Na đập thành thạch. Bỗng vai cô ta trĩu nặng, sau đó chợt ngửi thấy một mùi hương tinh khiết. Giọng nói quyến rũ vang lên bên tai: “Vậy... cô có thể giúp tôi lấy được thiết bị mẫu và chương trình gốc của Phương Chí Tịnh không?”

Gió thổi lay bụi cỏ dại ven đường.

Chu Vận trở về phòng, gặp phải người mà cô không muốn gặp nhất ở ngay cửa nhà khách. Phương Chí Tịnh đã họp với công ty tài trợ xong, mặt mày tươi roi rói, có vẻ kết quả bàn bạc rất khả quan, bước chân cậu ta thoăn thoắt.

Chu Vận định trốn ra phía sau bồn hoa nhưng không thành công, Phương Chí Tịnh vừa liếc mắt đã thấy được cô.

“Này Chu Vận!” Cậu ta sải bước đi đến, “Mình họp xong rồi, ôi năng suất làm việc của công ty họ mấy hôm nay thấp quá, làm mình cứ phải nhẫn nại nói chuyện.”

“...”

“Đúng rồi, nhóm bọn mình có thể không tham gia cuộc thi chính thức nữa.” Phương Chí Tịnh nói nửa đùa nửa thật, “Giải nhất sẽ nhường lại cho bọn cậu, như vậy cô Lưu cũng sẽ vui vẻ, hì hì!”

Hình như là có một tuyệt chiêu ẩn thân gì đấy nhỉ...

“Tôi nghe rồi.” Từ bé đến giờ Chu Vận đã nói những lời dối lòng không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này lại khiến cô khó chịu nhất, “Chúc mừng các cậu.”

Phương Chí Tịnh: “Nghe nói rồi hả? Nghe ai nói thế?”

Chu Vận không trả lời, Phương Chí Tịnh cười khẩy: “Lại là mấy người chuyên nói xấu sau lưng người khác kia đấy hả?”

Chu Vận vẫn im lặng, Phương Chí Tịnh nhún vai nói: “Mình không quan tâm, con người chính là vậy, khi thành công sẽ bị người khác ghen ghét. Bọn họ nói mình giở chiêu trò nhưng cái gì gọi là chiêu trò chứ? Có tài nguyên không sử dụng cứ để phí ư? Xã hội này làm gì có công bằng thật sự, chẳng nhẽ ngày ngày cắm đầu trong phòng thí nghiệm mới là bỏ công bỏ sức, lẽ nào mình đi tìm đối tác thì không tốn thời gian và hơi sức sao? Dù sao kết quả mình muốn đã đạt được, mình không quan tâm người khác nói gì.”

Chu Vận vẫn trầm mặc như trước, Phương Chí Tịnh hỏi: “Động não chút đi. Con người phải tận dụng thời gian để đạt được giá trị hồi đáp cao nhất. Với lại, Chu Vận, cậu biết bản chất của mình và bọn họ khác nhau ở đâu không?”

Chu Vận lắc đầu, Phương Chí Tịnh yên lặng nhìn cô: “Bọn họ có thể lựa chọn nói gì thì nói, còn mình cũng có quyền lựa chọn có nghe hay không. Nhưng bất kể họ có nói xiên xỏ thế nào, thành quả của mình vẫn không thay đổi. Nếu mình chọn nghe những lời đó, cùng lắm chỉ khó chịu một lúc rồi thôi, mà một khi mình lựa chọn không nghe thì sẽ toàn thắng.”

Ánh mắt cậu ta lóe sáng, ánh lên vẻ cương quyết đặc thù của kẻ thành công, ép Chu Vận phải đồng cảm.

“Cậu chắc chắn sẽ không như bọn họ, cậu thông minh như thế, hẳn là biết đạo lý ai cao ai thấp đúng không.”

Lòng Chu Vận lạnh lẽo, bàn tay đặt bên người không ngừng run run, cô cố gắng giữ vẻ mặt và giọng nói bình tĩnh: “Ừ, tôi hiểu.”

Chương 42:

Chu Vận trở về phòng, ngã úp mặt xuống giường, chìa khóa trên tay vẫn cầm nhưng cô chẳng thốt lên nổi một

lời. Bắt đầu từ bụng cho đến bả vai, dường như tất cả bộ phận trên cơ thể đều bị đánh cặp cả rồi, ngay cả thở cũng cảm thấy mệt.

Ngủ một giấc thôi! Cô vùi mặt vào gối, tự ép mình ngủ một giấc rồi sẽ tốt. Đêm đó Chu Vận nằm mơ, cảnh trong mơ rất hỗn loạn, cô bị tảng đá lớn đè ép không thể nào cử động được. Choàng tỉnh lại cũng ngọt ngào khó thở, buồn nôn vô cùng.

Ngày hôm sau trường có hoạt động khác, Cao Kiến Hồng đến rủ Chu Vận cùng đi, cô từ chối bảo trong người khó chịu, không đi được.

“Sao cả cậu cũng không chịu ra ngoài vậy?” Cao Kiến Hồng khó hiểu, “Cả hai cậu sao thế, không quen khí hậu à? Đi đi mà.”

Chu Vận cả đêm ngủ không ngon, mắt hằn đầy tia máu, cô nhìn Cao Kiến Hồng.

“Lý Tuân...”

Cao Kiến Hồng: “Tối qua cậu ấy cũng không ngủ, cứ thức làm gì đó. Sáng nay Từ Lê Na đến tìm cậu ta một lần, hai người họ nói chuyện hơn một giờ đồng hồ.”

Đầu óc Chu Vận mụ mị, không nghĩ ra gì cả: “Mình ngủ một lát nữa, cậu đi một mình đi.”

Cao Kiến Hồng lo lắng nhìn cô: “Cậu không sao chứ?”

Chu Vận lắc đầu, Cao Kiến Hồng nói: “Có cần mình mua đồ ăn cho cậu không?”

“Không cần đâu.” Không có khẩu vị.

Dù Chu Vận từ chối khéo nhưng Cao Kiến Hồng vẫn tốt bụng mua bữa sáng cho cô, đều là mấy món khai vị thanh đạm. Cao Kiến Hồng bày bát đĩa, dầu mướt mát mồ hôi cầm lên một phần khác.

“Mình còn phải đưa cho Lý Tuân nữa, thật sự là giống như bảo mẫu của hai cậu vậy.”

Tuy Cao Kiến Hồng liên tục oán trách, nhưng Chu Vận quá hiểu cậu, nhận ra được tâm trạng cậu rất tốt, có lẽ là vì nhóm họ căn bản đã xác định sẽ đạt được giải nhất.

“Ăn chút đi.” Cao Kiến Hồng nói.

Chu Vận không nỡ phụ lòng tốt của Cao Kiến Hồng, cầm đũa lên ăn. Cô vừa ăn vừa hỏi: “Lý Tuân làm gì

thế, Hội lại có dự án à?”

“Không biết.” Cao Kiến Hồng nhún vai, “Nói chuyện với cậu ấy thì cậu ấy chẳng buồn đoái hoài, cứ ra về thâm trầm, trông khủng bố lắm.”

Chu Vận cắn chiếc thìa nhựa.

Mấy ngày còn lại, Lý Tuân như hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, gọi điện thoại không nghe máy, gửi tin nhắn không trả lời. Mới sáng sớm đã ra ngoài đến đêm khuya mới trở về, thậm chí có khi không về luôn.

Chu Vận và Cao Kiến Hồng không hề thấy cậu đâu hết, mãi cho đến đêm trước cuộc thi, giáo sư Lâm gọi tất cả sinh viên đến dặn dò lần cuối và nhắc nhở chú ý vài chi tiết, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Tuân.

Giáo sư Lâm trợn trừng mắt: “Chủ yếu dặn cậu ta mấy điều này, thế mà cậu ta không có mặt.”

Mọi người yên lặng cúi đầu.

“Chuyện này là sao, cậu ta đi đâu rồi?” Giáo sư Lâm hỏi Cao Kiến Hồng và Chu Vận.

Chu Vận giả ngốc, Cao Kiến Hồng khẽ trả lời: “Bọn em cũng không biết...”

“Ngày mai thi rồi mà còn không biết cậu ta đã đi đâu à?”

Thấy thầy chuẩn bị tặng huyết áp, Chu Vận vội vàng đưa cốc trà cho ông: “Thầy uống nước đi ạ.”

Giáo sư Lâm uống vài hớp trà mới nói với Cao Kiến Hồng: “Em chuẩn bị đi, ngày mai cậu ta không xuất hiện thì em lên thuyết trình.”

Cao Kiến Hồng gật đầu: “Vâng ạ.”

Đã chuẩn bị suốt quãng thời gian dài, bất kể là Cao Kiến Hồng hay Chu Vận đều hiểu chi tiết sản phẩm như lòng bàn tay.

Giáo sư Lâm ngồi xuống, còn không nhìn được khẽ mắt: “Thằng nhóc này không ngày nào để người ta bớt lo cả...”

Chu Vận đồng tình. Rốt cuộc cậu đã đi đâu mà không nhắn nhủ gì thế này?

Hôm chung kết, cuộc thi diễn ra tại trung tâm tổ chức hội nghị của tòa nhà hành chính. Ở cửa cổng rất nhiều băng rôn biểu ngữ, đặt đầy hoa tươi và poster lớn. Nhà tài trợ không bỏ qua bất kỳ cơ hội quảng cáo tuyên truyền nào, mấy người thợ chụp ảnh đi theo dựng chân máy kín hết các góc.

Nhóm tình nguyện viên ở cửa đưa thí sinh dự thi đến chỗ ngồi chỉ định. Không khí trong hội trường rất sôi nổi, Chu Vận hít sâu một hơi rồi nhìn xung quanh. Mấy nhân viên qua lại trong hành lang, sinh viên thì tụ thành tốp hai tốp ba, đều chờ đợi cuộc thuyết trình lát nữa.

Quả nhiên Lý Tuân vẫn không đến, nhất định là cậu đã gặp chuyện gì rồi. Tuy phong cách làm việc của Lý Tuân luôn tùy hứng thái quá, nhưng chuyện cậu đã nhận lời thì tuyệt đối không rút lui giữa chừng. Chu Vận biết chắc chắn cậu đã gặp phải chuyện gì rồi.

“Đến khi cuộc thi kết thúc, bọn mình cùng đi tìm Lý Tuân.” Chu Vận nói với Cao Kiến Hồng, “Có thể cậu ấy có việc gì gấp rồi.”

“Ừ.” Cao Kiến Hồng dồn hết sự chú ý vào vòng chung kết, vẻ mặt chăm chú, Chu Vận không biết cậu có nghe được hay không.

Chu Vận nhìn về phía trước, cách đó không xa, Phương Chí Tịnh và Lương Vũ Hân đang ngồi cùng nhau. Lương Vũ Hân trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy xanh nhạt, ngồi bên cạnh Phương Chí Tịnh. Vì không cần tham gia cuộc thi nên vẻ mặt họ rất thanh thoi.

Phía sau có người khẽ chọc Chu Vận, cô quay đầu lại, Từ Lê Na nhoài người qua dãy ghế dựa, lắc đầu.

“Ơ, Lý Tuân đâu?”

Chu Vận nói: “Bọn tôi cũng không biết.”

“Kỳ lạ quá.”

Chu Vận nhớ lúc trước Cao Kiến Hồng nói Từ Lê Na có đến tìm Lý Tuân, cô hỏi: “Không phải trước đó cậu từng gặp cậu ấy sao?”

“Mấy hôm trước có gặp, cậu ấy nhờ tôi lấy sản phẩm của Phương Chí Tịnh.”

Chu Vận khá kinh ngạc: “Phương Chí Tịnh?”

Từ Lê Na dẫu môi, nói: “Có thể là muốn xem thử sản phẩm đó thôi, tuy hành động của nhóm họ rất bần

thiếu, nhưng có thể bán được bản quyền thì khẳng định cũng có chỗ hơn người, không thể phủ nhận được.”

Ừ, ừ, đúng vậy. Chu Vận cúi đầu.

...

“Sao trông cô như sắp chết đến nơi vậy hả?”

Giọng nói trong trẻo, pha lẫn chút bồn chột và mệt mỏi. Một người ngồi xung quanh thoáng chốc đều ngẩn ra, Chu Vận quay đầu, nhìn thấy người đứng trong lối đi nhỏ. Lý Tuân mặc áo sơ mi trắng, quần đen, có vẻ như vừa mới thay. Cậu vội vã chạy đến đây, môi mím lại, đờ bộ ngực đang phập phồng. Cậu rất mệt mỏi, nhưng vẻ mệt mỏi này lại khiến cậu trông vô cùng vững chãi. Đôi chân giẫm lên mặt đất như có sức nặng nghìn cân.

“Nhìn gì thế?” Cậu nhìn vào đôi mắt tròn tròn kinh ngạc của Chu Vận, nhấc chân, khẽ đạp mũi giày cô, “Nhích vào trong một chút.”

Chu Vận dịch người chừa ra một chỗ trống, Lý Tuân ngồi xuống, Cao Kiến Hồng nói: “Cuối cùng cậu đã đến rồi.”

Cuộc thi nhanh chóng được bắt đầu, Chu Vận vừa nhìn Lý Tuân vừa nghe mấy lãnh đạo nói dông dài trên bục.

“... Cuộc thi của chúng ta là hoạt động khoa học công nghệ dành cho sinh viên đại học mang tính ứng dụng hàng đầu, mục đích là tuyên truyền kiến thức an toàn thông tin, đào tạo năng lực thực tế, khả năng làm việc nhóm cũng như phát triển tầm nhìn khoa học cho sinh viên...”

Từ Lê Na nắm lưng ghế, cô ta đã chuẩn bị xong nội dung thuyết trình, bây giờ chỉ chăm chăm để ý đến Lý Tuân, hỏi thăm tình hình của cậu: “Cậu chơi trò mất tích hả? Một ngày qua không thấy cậu đâu cả, cậu đi đâu thế?”

Lý Tuân còn chưa ổn định hơi thở, không trả lời cô ta, cô ta lại chuyển hướng sang Chu Vận: “Lúc ở trường cậu ấy cũng vậy à?”

Chu Vận cũng không trả lời.

“Nước.”

Chu Vận lấy một chai nước trong túi ra đưa đến, Lý Tuân mở nắp, uống một hơi hết nửa chai.

Bài phát biểu của ban lãnh đạo cuối cùng đã kết thúc, chương trình nhanh chóng bước vào giai đoạn chạy thử và bảo vệ sản phẩm. Cao Kiến Hồng quay đầu lại nói với Lý Tuân: “Chuẩn bị thôi, chúng ta được xếp vào mấy tiết mục đầu, tôi đi trước đây.”

Cao Kiến Hồng đi đến sau sân khấu, Chu Vận rướn cổ nhìn phía trước. Nhóm chuyên gia ngồi ở dãy ghế đầu, già có trẻ có, trông đều thông thái. Sinh viên lên sân khấu chạy sản phẩm, sau khi kết thúc liền lắng nghe và trả lời câu hỏi của nhóm chuyên gia. Mấy người mới vừa bước lên đều hơi có vẻ khẩn trương, nhưng vẫn thuận lợi hoàn thành nội dung dự thi.

Dưới sân khấu vỗ tay nhiệt liệt. Người bên cạnh cử động, Chu Vận quay đầu. Có thể do trời nóng, Lý Tuân cởi măng sét tay áo ra, xong rồi lại cởi luôn hai nút trên cùng ở cổ. Chu Vận nhỏ giọng hỏi: “Mấy ngày nay rốt cuộc là cậu làm gì thế?”

Tiếng vỗ tay tắt dần, nhóm chuyên gia thảo luận đôi ba câu rồi lập tức đến nhóm dự thi tiếp theo. Lý Tuân đứng dậy, cậu đối mặt với cô, khom lưng xuống, góc độ của Chu Vận trùng hợp nhìn thấy xương quai xanh lộ ra nơi cổ áo cậu.

Cậu đứng trước mặt cô, mặt cười khinh khỉnh, khẽ nói bên tai cô: “... Đi làm chuyện xấu đấy.”

Nói xong cậu thẳng người, khoe môi cong lên, đi thẳng đến sân khấu. Chu Vận nhìn bóng lưng và mái tóc vàng rực của cậu, trái tim đập rộn rã như thể có dự cảm mơ hồ nào đó.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào mặt, vào tóc cậu. Trong ánh mắt họ có nỗi kinh ngạc, có tò mò và nhiều hơn là tâm thái xem cuộc vui.

Lý Tuân chẳng mang theo gì cả, chỉ nắm một chiếc USB bé nhỏ trong tay, lên sân khấu, cắm vào máy, ấn phát một tập tin PPT không có tiêu đề.

Hai tay cậu chống lên bục phát biểu, mắt nhìn bên dưới một vòng, rồi lập tức cất lời: “Tôi rất vinh hạnh có thể đến tham gia cuộc thi lần này.”

Hàng mày Lý Tuân khẽ chau lại, đôi môi mấp máy, nói rõ từng chữ một. Lúc Lý Tuân thốt ra chữ đầu tiên, Chu Vận đã phát hiện có điều bất ổn. Cô không dám nói mình hiểu cậu như lòng bàn tay, nhưng tính cách của cậu thì cô cũng biết sơ sơ phần nào. Cậu không hề để ý đến cuộc thi này, tuy nhận lời dự thi nhưng tối đa chỉ làm tròn trách nhiệm. Nhưng hiện tại...

Người trên bục kia hoàn toàn không hề mang thái độ qua loa cho xong, mà cũng chẳng phải thái độ hòa nhã chuẩn bị thuyết trình. Vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt sáng rực này và sự mạnh mẽ cùng vẻ hưng phấn toát ra từ cơn mệt mỏi áp lực như đang nhấn nhủ rõ ràng đến khán giả một tin tức. Cậu muốn gây sự.

“Cuộc thi này giúp tôi gặp được rất nhiều người xuất sắc, cũng xem được những tác phẩm ưu tú của họ.”

Giọng nói trầm bổng băng qua khoảng không, dội vào màng nhĩ rồi truyền thẳng đến trung khu thần kinh. Lý Tuấn dáng vóc cao ráo, lại phối hợp với khí chất và màu tóc vàng chói vốn đã rất khiến người khác chú ý. Bây giờ cộng thêm hiệu quả ánh đèn trên sân khấu, khiến cảm giác tồn tại của cậu như thể bùng nổ.

“Dựa trên tinh thần thứ nhất là hữu nghị, thứ hai là cạnh tranh, trước khi trình bày sản phẩm của nhóm tôi, tôi muốn thảo luận với mọi người về những sản phẩm khác.”

Cậu vừa nói dứt lời, dưới sân khấu liền xôn xao, nhóm chuyên gia ngơ ngác nhìn nhau, dường như không ngờ rằng lại xuất hiện chi tiết này.

“Bạn học này, cậu...” Người dẫn chương trình đi lên từ cánh gà sân khấu, muốn nói rõ quy định cuộc thi với Lý Tuấn.

Nhưng Lý Tuấn không cho cô ta có cơ hội nói hết lời: “Sẽ kết thúc nhanh ngay thôi.”

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Lý Tuấn khẽ di chuyển nhìn về vị trí của Phương Chí Tịnh nơi góc tối, khoe môi nở nụ cười khẩy: “Dù sao cũng là thứ rất đơn giản.”

Ngón tay cậu khẽ nhấp nhẹ lên con chuột, tập tin PPT hiện lên. Đó là một tập tin PPT vô cùng đơn giản, không có khuôn mẫu, cũng không thêm bất kỳ hiệu ứng gì vào, chỉ là vài dòng chữ đen trên phông nền màu trắng, đơn giản đến đáng sợ.

“Trước tiên chúng tôi xin...” Lý Tuấn lấy một vật thể màu đồng trong túi ra, kẹp giữa hai ngón tay, “... Phân tích cách mã hóa ổ cắm USB này, và thiết kế lại thành ba sản phẩm có giá thành thấp hơn.”

...

Người trong hội trường sững sốt trong vòng năm giây, sau đó ồ lên. Còn người trên sân khấu thì chẳng màng đến tiếng xì xào bên dưới, bắt đầu tiến hành phân tích rành mạch.

Chu Vận từ từ giơ tay lên, che miệng lại trong tiếng bàn luận huyên náo. Trước kia cô luôn cảm thấy tính tình Lý Tuấn ngô ngốc, suốt ngày làm ra vài trò tai quái khiến người xung quanh giậm chân nổi điên. Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày, tính cách lớn lối kiêu căng kia sẽ thật sự giáng một đòn đau vào đối thủ, sẽ đánh thức lòng người, gây nên sóng to gió lớn đến nhường nào.

Chương 43:

Thật ra không ai lắng nghe cụ thể Lý Tuân đang nói về vấn đề gì, tựa như phương pháp crack và chi tiết cậu ngày đêm nghiên cứu ra không hề quan trọng. Đối với mọi người, đặc sắc là ở bản thân sự việc. Nhóm dự thi ở đây ít nhiều đều biết hành động đáng xấu hổ của nhóm Phương Chí Tịnh. Có người khinh thường, có người hâm mộ, có người ganh tỵ cũng có người không phục. Mà giờ khắc này, thấy cục diện như thế, đa số trong lòng mọi người chỉ có ba chữ: Hay rồi đây!

Dưới sân khấu thì thầm to nhỏ, người biết nội tình kể cho người không biết. Ban đầu âm thanh còn rất nhỏ, sau đó theo từng trang PPT lật đi thì bên dưới càng lúc càng ồn ào hơn.

Tuy tất cả sự chú ý đều không tập trung vào bài thuyết trình của cậu, nhưng dù sao khán giả đang ngồi dưới kia cũng là những sinh viên xuất sắc trong ngành, họ đều biết người trên sân khấu đã thật sự ghi lại cặn kẽ cách crack phần mềm và thiết kế lại phần cứng, có căn cứ rành mạch rõ ràng.

Sản phẩm bảo vệ còn chưa được thử nghiệm và khai thác sâu rộng đã bị người ta crack được, không những thế còn bị mang ra giới thiệu trước bao người không hề kiêng dè. Việc như vậy trong nghề có nghĩa là gì? Tất cả mọi người đều hiểu rõ ràng.

Lý Tuân nói đến đoạn crack đặc sắc, bên dưới còn có người vỗ tay. Phần lớn sinh viên ở đây đều có tính cách ôn hòa, bị áp lực học hành lâu ngày đã trở nên trầm tĩnh, khiêm nhường và lịch sự. Nhưng người không ôn công cuồng thì uống thời trẻ, vì thế trong trái tim của đám thanh niên luôn ẩn sâu ý tưởng nổi loạn.

Lý Tuân làm như không thấy phản ứng bên dưới càng lúc càng sôi động, cậu chỉ nói ra ý nghĩ của mình như lẽ thường tình, không hề dừng lại dù chỉ một giây, nhanh chóng kết thúc bài diễn thuyết như đã hứa với người dẫn chương trình.

Giọng nói cậu quá tự nhiên, thế nên khi mười mấy trang PPT đã lật qua, nhóm chuyên gia và các thầy dẫn đội bên dưới vẫn chưa kịp hiểu ra đây là tình huống gì. Mãi cho đến khi nhóm khán giả dần có xu thế ồn ào náo động, thành viên ban tổ chức mới vội vã chạy đến. Trước đây chưa bao giờ xảy ra sự việc tương tự thế này, họ cũng không rõ nguyên nhân bên trong. Mười mấy người cứ đứng đấy, không biết nên lập tức ngắt ngang Lý Tuân hay là duy trì trật tự hội trường trước.

Chu Vận ngồi ngay ngắn, sau khi trải qua nỗi khiếp đảm và khẩn trương ban đầu, toàn thân cô bắt đầu nóng lên, chất adrenalin tăng vọt, kích động đến mức cả người run run.

Trời... Trời ạ... Chu Vận liếc mắt, len lén nhìn về phía Phương Chí Tịnh.

Trên thực tế, hiện tại không chỉ mỗi mình Chu Vận mà còn rất nhiều ánh mắt ở đây đều đang đổ dồn vào cậu ta. Thậm chí là cậu ta còn bị chú ý nhiều hơn cả Lý Tuân. Phương Chí Tịnh cố gắng ổn định tâm trạng mình, nhưng vẫn không khống chế được mặt đỏ gay. Lương Vũ Hân bạn gái của cậu ta như mang nỗi sỉ nhục lớn nhất, mở hai tay ra, trợn trừng mắt nhìn người trên sân khấu với vẻ mặt không thể tin nổi.

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên hội trường trở nên náo loạn, nhưng nhóm bình luận viên và mấy vị

chuyên gia phía trước lại tỏ thái độ rất khoan dung, thậm chí có hai vị giáo sư cao tuổi vừa mỉm cười nhìn màn ảnh vừa thảo luận gì đó với nhau.

Chu Vận nhìn người trên sân khấu, khỏe miệng bất giác nhoẻn cong. Trong tiếng nghị luận sôi trào xung quanh, vào lúc này cô nghe thấy một tiếng huýt sáo lạnh lạnh thật dài. Cô quay đầu lại, người huýt sáo là Từ Lê Na đang đứng hẳn lên chiếc ghế phía sau. Trông cô ta còn kích động hơn cả Chu Vận, giờ hai tay thật cao như fan gặp được thần tượng, ánh mắt nồng cháy, chứa chan tình cảm.

Khoan đã, chứa chan tình cảm á? Chu Vận ngẩn ngơ chừng mười giây.

Nhờ ơn của Lý Tóc Vàng, giờ phút này não của Chu Vận được cung cấp máu đầy đủ, đầu óc xoay chuyển thật nhanh. Trước đó, cô luôn cảm thấy áp lực nặng nề, từ khoảnh khắc Chu Vận đặt chân đến thủ đô, toàn bộ sức chú ý đều dồn vào Phương Chí Tịnh, chưa từng nghĩ đến việc gì khác. Giờ phút này trời quang mây tạnh, cô nhanh chóng xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, cuối cùng nảy sinh ra một ý niệm.

Có phải cô đã lơ là quá rồi không?

Mới vừa rồi Chu Vận còn nhiệt huyết sôi trào, bây giờ bỗng hiện lên ý nghĩ quái lạ khiến cả người lạnh toát. Mặc kệ Lý Tóc Vàng vẫn còn trên sân khấu kia, cô chỉ chăm chăm nhìn vào Từ Lê Na.

Cô ta vui vẻ đến thế kia à? Chuyện này có liên quan quái gì đến cô ta đâu?

Chu Vận thầm cau mày, có điều lại mau chóng cảm thấy không đúng. Hình như cũng không phải là hoàn toàn không có liên quan. Rất có thể chương trình gốc trong tay Lý Tuân do Từ Lê Na lấy được, mấy hôm trước cô ta còn là “người cuối cùng gặp được Lý Tuân” và nói chuyện với cậu hơn nửa tiếng nữa cơ. Buổi tiệc liên hoan lần trước cũng vậy, lúc Từ Lê Na và Lương Vũ Hân xảy ra tranh cãi, Lý Tuân cũng ở đó.

Có phải cô ta cho rằng Lý Tuân đang trả thù giúp cô ta không vậy?

Chu Vận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng vì kết quả mình đã phân tích ra. Đôi mắt sáng rực của cô lần nữa nhìn chăm chăm vào Từ Lê Na. Cô ta rất đẹp, mặt thanh tú, mắt to tròn, tính cách cởi mở, sôi nổi nhiệt tình, luôn dùng nước hoa hương hoa quả, thuộc kiểu người giao thiệp rộng rãi.

Chu Vận quay đầu lại, lén lấy điện thoại di động ra, soi gương bằng màn hình điện thoại.

Bởi vì bị Phương Chí Tịnh kích thích, mấy ngày nay Chu Vận luôn trong trạng thái chán đời, hoàn toàn không có lòng dạ nào chú ý đến dáng vẻ bề ngoài của mình. Đầu tóc hai ngày không gội, quần áo vẫn mặc đồ cũ.

Càng soi càng đau lòng, Chu Vận lẳng lặng cắt điện thoại đi. Lý Tuân ở trên sân khấu cũng đã nói xong.

“Như vậy, tiếp theo tôi xin trình bày sản phẩm dự thi của nhóm chúng tôi.” Nói xong, cậu hất cằm với phía dưới sân khấu, ra hiệu Cao Kiến Hồng đang ngơ ngác đi lên phối hợp chạy sản phẩm.

Nhìn đi, cậu tự nhiên biết bao. Không ai hỏi thăm, không ai quấy rầy, như thế lúc này cũng là tiết mục dự thi chính thức vậy.

Đến khi họ chạy chương trình xong, rốt cuộc đến phần bảo vệ, hội trường mới yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nghe nhóm chuyên gia đặt câu hỏi.

Vị giáo sư khi này vẫn mỉm cười thảo luận với người khác lúc Lý Tuân trình chiếu tập tin PPT cầm lấy micro đầu tiên, vẻ mặt ông thoải mái, như hỏi đùa Lý Tuân: “Chào em, em muốn chúng tôi hỏi em về sản phẩm nào?”

Lý Tuân nhìn ông, cũng mỉm cười, nói thản nhiên: “Cái nào cũng được ạ.”

Kết thúc cuộc thi, Chu Vận chờ ở cửa hội trường. Sản phẩm của họ không được cho điểm ngay cuộc thi, sau khi Lý Tuân bảo vệ xong đã bị lãnh đạo trường lập tức gọi đi. Chu Vận gửi tin nhắn hỏi thăm tình hình, cậu vẫn không trả lời.

“Mình thật sự phục rồi đấy...”

Chu Vận quay đầu, nhìn Cao Kiến Hồng đứng khoanh tay bên cạnh.

“Mình thật sự phục cậu ấy sát đất luôn.” Cậu ta nhấn mạnh từng chữ.

Chu Vận đưa cho Cao Kiến Hồng một chai nước, cậu ta nhận lấy, không quên nói lời cảm ơn.

“Cậu biết không, mình bị cậu ấy dọa sợ chết đi được.” Cao Kiến Hồng thở hỗn hển, ngực lên xuống phập phồng, như chưa hoàn hồn lại từ nỗi căng thẳng, “Đâu có ai như cậu ấy vậy, dù sao cũng phải nói cho bọn mình biết một tiếng chứ!”

Chu Vận nói: “Có thể là không kịp thời gian, hôm nay cậu ấy cũng đến ngay sát giờ thi mà.”

Cao Kiến Hồng mở nắp chai ra uống nước, tựa vào thân cây ven đường.

“Bây giờ thì hay rồi, đừng nói là thi thố, nhóm mình có thể sống sót trở về hay không cũng là vấn đề đấy.”

Từ Lê Na đi đến: “Sao mà không thể sống sót trở về chứ? Sợ cái gì!” Cô ta ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, “Cậu yên tâm, nếu thật sự xảy ra việc, bọn tôi sẽ không để mình nhóm cậu chịu trách nhiệm đâu. Bọn tôi đã bàn bạc rồi, có gì thì cùng chịu.”

Cao Kiến Hồng nhú mày nhìn cô ta, Từ Lê Na nói tiếp: “Vốn mọi người đều bất mãn chuyện này, bây giờ có người đã bản lĩnh trút giận giúp bọn tôi, đương nhiên bọn tôi cũng không thể hèn nhát, nhất định sẽ đồng lòng chống lại kẻ xấu đến cùng. Chương trình gốc và sản phẩm của Phương Chí Tịnh đều do tôi đưa cho Lý Tuân, nếu sau này trường học hỏi tới thì tôi sẽ đứng ra đầu tiên.”

Chu Vận á khẩu. Còn đứng ra đầu tiên nữa á! Cô định làm liệt sĩ cách mạng sao?

Trong phòng họp tòa nhà hành chính, đội ngũ hai bên đang tranh luận kịch liệt.

“Tôi mong nhà trường nhất định phải nghiêm túc xử lý!” Phương Chí Tịnh kích động, đứng lên nói lớn tiếng, “Hành vi này quá mức xấu hổ! Dựa theo quy định của cuộc thi, phải hủy bỏ tư cách của họ mới đúng.”

Vị giáo sư ngồi trong chỗ nhóm chuyên gia nhìn về phía người đang ngồi trên ghế đối diện Phương Chí Tịnh. Trạng thái của Lý Tuân hoàn toàn đối lập với Phương Chí Tịnh. Cậu đã làm xong chuyện cần làm, cơn mệt mỏi suốt mấy ngày qua liền lũ lượt kéo nhau ùa đến. Bản thân Lý Tuân luôn mang vẻ kiêu căng, bây giờ mệt mỏi quẩn thân, cậu chống tay lên trán, ngay cả mí mắt cũng lười nhướng lên. Trong mắt Phương Chí Tịnh, tư thế này của cậu lại càng khiến cậu ta nhục nhã gấp bội.

Phương Chí Tịnh phẫn nộ: “Cuộc thi có quy định nghiêm ngặt, chỉ chấp nhận đề tài mang tính phòng ngự, không chấp nhận bất cứ đề tài nào có tính công kích nào, thậm chí là làm trái với pháp luật. Hành vi của cậu ta đáng phải bị trừng phạt.”

Thấy Phương Chí Tịnh càng lúc càng kích động, vị giáo sư nhóm chuyên gia giơ tay lên, ra hiệu cậu ta ngồi xuống trước.

Thầy hỏi Lý Tuân: “Bạn học này, em tên là Lý Tuân à? Em nói thử xem sao em lại làm như vậy?”

Lý Tuân khẽ nói: “Bởi vì yêu...”

“...” Mọi người hoàn toàn sửng sốt.

Yên lặng giây lát, Lý Tuân nhếch môi, ánh mắt từ từ ngược lên: “Bởi vì quá yêu...” Cậu liếc nhìn Phương Chí Tịnh, cười nhạt, “... quá yêu nghề, quá ham thích giao lưu học hỏi, lại gặp được thứ tốt nên ngứa tay không nhịn được muốn nghiên cứu ạ.”

“Nói láo.” Phương Chí Tịnh giận đến mức mũi nở to, tức tối nghiêng răng nói, “Là do các người ganh tỵ với tôi! Thật là một đám tiểu nhân.”

Sắc mặt Lý Tuân vẫn không đổi, đứng dậy nói với vị giáo sư kia: “Xin lỗi đã mang lại phiền phức cho cuộc thi, bất kể kết quả có ra sao em đều chấp nhận cả.”

Nói xong liền đi ra ngoài không hề ngoảnh lại.

“Cậu đứng lại!” Phương Chí Tịnh đuổi theo cậu, kéo tay cậu lại.

Giáo sư bên cạnh thấy thế liền ngăn cản: “Hai em đều bình tĩnh một chút, đừng có đánh nhau.”

Lý Tuân cũng không hề động thủ. Cậu quay đầu lại, vì dáng vóc cao nên trong khoảng cách gần thế này, cậu như kẻ bề trên nhìn xuống Phương Chí Tịnh.

“Thật ra thì có một số cách làm của cậu rất thông minh.” Lý Tuân nói bằng âm lượng chỉ có hai người mới nghe thấy, “Có vài ý tưởng cũng rất chính xác.”

Phương Chí Tịnh nhìn chăm chăm Lý Tuân, cậu nói tiếp: “Quả thật trong thế giới hiện nay, phải lấy thành quả để phân định thắng bại, nhưng đáng tiếc cậu đã chọn thời gian kết thúc nhầm rồi.” Cậu khẽ cười khẩy, khinh khỉnh nói, “Đường thắng thua dài lắm đấy.”

Lý Tuân đi ra ngoài, bước ngang qua đại diện nhà tài trợ vừa rồi ra ngoài gọi điện thoại. Phương Chí Tịnh thấy sắc mặt vị đại diện liền ý thức được điều gì đó, cũng không màng đến Lý Tuân nữa.

Trong hành lang, Phương Chí Tịnh trấn tĩnh nói với người đại diện: “Hiện nay tác phẩm của chúng tôi mới vừa nghiên cứu phát triển, đương nhiên có nhiều bug bị phát hiện. Nhưng chỉ cần cho chúng tôi thêm chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thiện tốt nó.”

Người đại diện lắc đầu, Phương Chí Tịnh còn định nói gì đó thì đối phương đã khẽ vỗ vai cậu ta, tỏ ý an ủi.

Phương Chí Tịnh cắn chặt hàm răng, cố gắng bổ sung: “Tôi nói thật, xin hãy tin tưởng thực lực của chúng tôi, tôi...”

“Tôi biết bọn cậu rất xuất sắc, nhưng công ty có quyết định của công ty.” Người đại diện là một nhân viên kỹ thuật ba mươi mấy tuổi, dáng hình hơi béo, đeo kính trông rất nghiêm túc. Anh ta nói tiếp, “Nói thật, lúc trước quyết định mua bản quyền cũng vì muốn có được khởi đầu hợp tác tốt đẹp với phía trường học, cũng nhân tiện quảng cáo tích cực cho công ty. Nhưng giờ đã thành thế này, chúng tôi cũng rất khó xử.”

“Nhưng lúc trước chúng ta đã bàn xong...”

“Sản phẩm của cậu quả thật vẫn có khả năng...” Người đại diện thông thả ngắt lời cậu ta, “Nhưng mà, chúng tôi là công ty bảo mật, cậu hiểu ý tôi không?”

Phương Chí Tịnh im lặng, người đại diện nói thăm thía: “Người khi này, bất kể phương pháp crack hay sản phẩm thiết kế lại của cậu ta có chính xác hay không, có thể hoạt động được không, bây giờ cũng không còn quan trọng nữa. Công ty bảo mật luôn đảm bảo mang đến cảm giác ‘an toàn’ cho khách hàng. Một khi sản phẩm khiến người ta nảy sinh ‘ngghi ngờ’, vậy bất kể nó có chất lượng thế nào đều không còn ý nghĩa và giá trị gì nữa.”

Lý Tuân bị nhóm chuyên gia giảng đạo xong lại bị giáo sư Lâm lô đi mắng chửi xối xả mấy giờ liền. Lúc mọi chuyện lắng xuống thì đêm cũng đã khuya. Cửa tòa nhà hành chính không còn ai nữa, chỉ còn một bóng người nho nhỏ đang ngồi trên bậc thềm ven đường.

Sân trường ban đêm rất yên tĩnh, tuy đang trong dịp nghỉ hè nhưng vì có cuộc thi nên nhà trường cho bật hết tất cả đèn ở cửa tòa nhà và đài phun nước, khiến đêm tối không còn tịch mịch. Trong chuỗi âm thanh của gió đêm, nước chảy và tiếng côn trùng kêu vang, Chu Vận cúi đầu, đặt cằm lên gối. Điện thoại di động đã hết pin, cô nương theo ánh đèn đường leo lét đếm kiến trên đất.

Nghĩ lại cô còn từng ăn bọn chúng nữa cơ, còn ăn một lần cả một đàn ấy chứ !

Lúc Chu Vận đang suy nghĩ miên man thì phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn trầm ấm.

“Ở đây làm mồi cho muỗi à?”

Chu Vận quay đầu lại. Lý Tuân đang đứng bên cạnh cột điện, trên đỉnh đầu có vài con côn trùng bé nhỏ bay lượn.

Chu Vận đứng dậy, phất bụi trên quần áo. Cô muốn hỏi cậu có phải bị mắng thê thảm lắm không, nhưng nhìn cậu mệt mỏi như vậy lại không muốn hỏi gì cả.

Vẻ mặt Lý Tuân đậm nét mệt mỏi, cậu cúi đầu châm thuốc, rồi hỏi: “Vui không?”

Chu Vận gật đầu.

Lý Tuân hài lòng khẽ gẩy điếu thuốc, rồi ngẩng đầu thản nhiên nói: “Vậy thì cười một cái cho tôi xem nào.”

Chương 44:

Tuy Chu Vận nói mình rất vui, nhưng cô vẫn cảm thấy đêm khuya mà cười ngây dại ở ven đường thì có vẻ hơi chập mạch.

“Đi nào, về thôi.” Chu Vận khẽ kéo góc áo Lý Tuân, hai người cùng nhau về nhà khách.

Sân trường lạ lẫm, bóng đêm xa lạ. Trên đường đã không còn ai nữa, chỉ có hai người họ lẳng lẳng sóng vai bên nhau suốt quãng đường. Ngày hôm nay trôi qua quá kịch tính, lúc này đây bức màn sân khấu đã kéo lại nhưng dư âm vẫn còn vang vọng. Chu Vận muốn nói với Lý Tuân vô số lời, nhưng trong đầu rối loạn không biết phải nói từ đâu.

Hay là hỏi kết quả xử lý của ban tổ chức trước vậy!

Lúc Chu Vận vừa định cất lời thì điện thoại Lý Tuân đã reo vang. Cậu chậm chạp lấy điện thoại ra: “Alo? Ồ, mới ra, không sao, không cần đâu, tôi sắp về đến rồi.”

Chu Vận đóng tai lên cẩn thận lắng nghe. Màn đêm yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng con gái qua điện thoại, nhưng không rõ cụ thể đã nói gì. Trong đầu chỉ vang lên câu hỏi: Ai thế nhỉ? Một giọng nói khác trả lời: Còn ai ngoại trừ nữ liệt sĩ Từ kia chứ!

Vừa nghĩ đến cô ta, những chủ đề nghiêm túc trong đầu Chu Vận nháy mắt bay biến, chỉ còn lại vẻ mặt hưng phấn và tiếng huýt sáo lạnh lạnh của Từ Lê Na trên hội trường cuộc thi ngày hôm nay.

Lý Tuân nhanh chóng cúp máy, Chu Vận lơ đãng hỏi: “Ai thế?”

“Từ Lê Na.”

Biết ngay mà!

“Có chuyện gì không?”

“Không, hỏi thăm thôi.”

Chu Vận ồ một tiếng, Lý Tuân lại nói: “Bảo tôi tối nay đến gặp cô ta, nói có chuyện muốn nói với tôi.”

Thời gian tẻ nhạt như vậy, quả thật là nghĩ bằng mộng cũng biết được cô ta định làm gì. Đầu Chu Vận đang giống lên hồi chuông cảnh giác.

“Cậu có định đi không?”

Đúng lúc Lý Tuân ngáp dài, Chu Vận lập tức thức thối: “Đã mệt mỏi thế này rồi thì mau về phòng ngủ thôi.”

“Ừ.” Lý Tuân không từ chối, cậu đã cạn kiệt sức lực, mí mắt đã không gượng nổi nữa.

Chu Vận thầm chấp tay trước ngực, cảm ơn trời đất. Cô đưa Lý Tuân đến cửa phòng, Cao Kiến Hồng chờ bên trong từ lâu, vừa mở cửa đã định hỏi thăm Lý Tuân. Nhưng Lý Tuân nằm vật ra giường, chưa đến hai phút đã ngủ mất.

Cao Kiến Hồng quay sang hỏi Chu Vận: “Cậu ấy nói kết quả xử lý thế nào?”

“Chưa hỏi, để mai đi.” Chu Vận nói.

Trở về phòng mình, chị khóa trên đã ngủ rồi, cô rón rén đến phòng vệ sinh, mở vòi sen tắm nước lạnh. Theo dòng nước mát chảy qua thân thể, Chu Vận cảm thấy tất cả tâm trạng tồi tệ mấy ngày qua đều biến mất tăm hơi.

Tắm xong cô choàng khăn, ngả người xuống giường. Cô không hề lập tức chìm vào mộng đẹp như Lý Tuân, ngược lại trần trọc khó ngủ. Cảm xúc mặt trái vừa biến mất thì một cảm xúc khác lại bắt đầu nhen nhóm trong đêm tối.

Trong đầu Chu Vận luôn quần quanh hình ảnh nữ liệt sĩ Từ kia. Cô cứ nằm bẹp trên giường như thế đến hơn ba giờ sáng mới chịu bò dậy với đôi mắt hằn tia máu, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài hành lang.

Hành lang im ắng, tất cả mọi người đều đang ngủ say, cô đi đến cửa cầu thang rồi ngồi xuống, bấm một số điện thoại. Điện thoại vang lên mười mấy lần thì bỗng bị ngắt. Chu Vận không cam lòng gọi lại lần nữa, lúc này mới có người bắt máy.

Người bên kia đầu dây đột ngột bị dựng dậy, vô cùng đau khổ, khàn giọng nói: “Mình nói này đại tiểu thư Chu, có biết hiện tại là mấy giờ rồi không? Cậu muốn giết người hả?”

Chu Vận áp sát điện thoại di động vào mặt: “Nhậm Dịch, cứu mạng với!”

Nhậm Dịch: “Cứu con khi ấy, bị người ta cướp của à?”

“Không phải, Nhậm Dịch...”

Giọng Chu Vận hiếm khi khẽ khàng thế này, rốt cuộc bên kia Nhậm Dịch thờ dài, xuống giường, tiện tay nhặt chiếc áo sơ mi của một thành viên ban nhạc khoác lên người, đẩy cửa lan can ra. Gió đêm thổi đến, cuối cùng tinh thần cô đã tỉnh táo lại.

Nhậm Dịch châm điều thuốc: “Nói đi, Lý Tuân lại thế nào?”

Chu Vận im lặng ba giây rồi nói: “Sao cậu biết là cậu ấy?”

Nhậm Dịch cười khẩy: “Cậu còn có thể có chuyện gì nữa chứ.”

Trông mình nông cạn đến vậy ư?

“Sao hả, không phải chuyện của cậu ấy à?”

“... Phải.”

“Nói đi.”

Vừa định nói thì Chu Vận lại ngại ngùng. Từ bé đến lớn cô giỏi nhất là việc suy diễn xa xôi, tự mình chia làm hai bản thể đấu tranh với nhau. Cô chưa từng nói kiểu chuyện này với ai nên không có kinh nghiệm gì cả.

Không đợi Chu Vận ấp úng xong, Nhậm Dịch đã nói: “Bên kia cậu ấy lại của ai à?”

Mở màn thẳng thắn quá, Chu Vận nói: “... Không có.”

“Được ai của hả?”

“...”

Không nghe được Chu Vận trả lời, Nhậm Dịch đã hiểu: “Xem ra là chuyện này rồi, trông thế nào?”

Một người có tình yêu cách mạng vô hạn. Chu Vận cúi đầu, thành thật nói: “Một cô gái rất đẹp.”

“Người vùng đó à?”

“Chắc là vậy.”

“Chẳng có việc gì đâu.” Nhậm Dịch thản nhiên, “Nếu Lý Tuân có thể yêu xa thì, địa cầu đã hủy ‘con mẹ nó’ diệt rồi.”

“Thật sao...”

Nhậm Dịch cười khẩy, lại hỏi: “Tóm lại là cậu định nói gì?”

Ngón tay Chu Vận chọc vào đất từng lần một.

“Nhậm Dịch, mình hỏi cậu một câu nhé!”

“Nói đi.”

Chu Vận mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Nếu con gái bày tỏ trước, có khi nào bị người ta xem thường không?”

“Nếu là Lý Tuân, có bày tỏ hay không đều bị xem thường cả thôi.”

“...”

Chu Vận lại trầm mặc, Nhậm Dịch nói: “Ôi, Cũng làm khó cho cậu rồi.”

Gì cơ?

Nhậm Dịch gạt tàn thuốc vào bóng đêm, giải thích: “Con người Lý Tuân nhìn như khó gần, người bình thường đều xa lánh, nhưng con gái chủ động tán tỉnh cậu ấy đa phần đều khá dày dạn kinh nghiệm tình trường. Còn kiểu như cậu... Mình không biết hình dung ra sao... Đại loại là... nai tơ quá dễ bị cậu ấy bắt nạt.”

Đây gọi là cậu không biết hình dung đấy hả? Chu Vận cảm thấy như có những con dao vô hình đâm vào người từng nhát một.

Nhậm Dịch hỏi dò: “Nhỏ kia đẹp đến cỡ nào, so sánh với búp bê Liễu Tư Tư thì sao?”

Chu Vận hồi tưởng lại rồi nói: “Không cùng một kiểu, nhưng mình thấy không xinh bằng Liễu Tư Tư.”

“Như vậy sao? Cậu có ý kiến gì không?”

Chu Vận tự nhủ, nếu mình biết thì cần quái gì phải gọi điện cho cậu. Tự dưng cô nghĩ đến chuyện khác, nói: “Đúng rồi, trước đây mình đọc báo có nói bây giờ tỷ lệ nam nữ nước mình quá chênh lệch, phụ nữ ít hơn đàn ông rất nhiều, tương lai...”

“Vô nghĩa.” Nhậm Định ngắt lời cô chẳng hề nể nang.

Chu Vận nói: “Đây là số liệu trong đợt tiến hành điều tra dân số nước ta đấy.”

“Ai tra cũng vô dụng.” Nhậm Định lạnh lùng nói, “Đều là giả tưởng thôi. Chu Vận, mình nói cho cậu một câu châm ngôn, cậu nghe cho kỹ nhé.”

Chu Vận bất giác ngồi thẳng người.

Nhậm Định nói: “Bất kể tỷ lệ nam nữ chênh lệch thế nào, trên đời này, đàn ông tốt mãi mãi ít hơn phụ nữ tốt.”

Câu nói vừa dứt, thoáng chốc Chu Vận cảm thấy như thể bị trúng một tia sét, nhưng lại có nỗi khoái cảm tỉnh ngộ.

“Vì thế nên khi cậu gặp được người tốt thì nhanh chóng ra tay đi, cứ do dự chần chừ thì cuối cùng chỉ còn lại mấy người như cậu thôi.” Nhậm Định dụi tắt điếu thuốc, lại nói, “Còn nữa, đừng có lý tưởng hóa bọn con trai, sức mạnh ý chí của họ đôi khi kém hơn tưởng tượng của cậu nhiều. Nhất là vào thời điểm có sự lựa chọn.”

Có câu nói thế nào đấy nhỉ? Chín lời khuyên tỉnh kẻ lạc đường, một câu vạch rõ người mê muội.

Chu Vận hít sâu: “Nhậm Định...”

“Hả?”

“Mình đi đây.”

Nhậm Định thấy buồn cười: “Đã giờ này rồi cậu còn muốn đi đâu?”

Chu Vận hoàn hồn, mới nhớ ra hiện giờ đã khuya lơ khuya lắt. Nhậm Dịch cười khanh khách: “Chờ trời sáng đi, có tin tốt thì báo mình biết.”

“Ừ.”

Cuối cùng Nhậm Dịch an ủi cô: “Dù tin xấu cũng không sao, với năng lực giả ngốc của hai cậu tuyệt đối có thể làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không phải lo lắng sẽ rơi vào tình cảnh ngượng ngùng.”

“...”

“Đừng áp lực, cũng đã đến lúc cần có người trị cho tên khốn Lý Tuân kia một trận.”

Cậu cứ cho mình một cái tát rồi lại một viên kẹo, mình càng áp lực hơn đấy. Chu Vận rối rắm, nên cứ nghĩ gì nói đó: “Trước kia cậu ấy nói thích ‘con gái ngốc’...”

“Cậu ấy nói nhiều lắm, ngoại trừ chuyện chính sự của Hội thực tiễn thì những thứ khác cậu chỉ cần nghe một hai câu cho vui là được rồi. Với lại...” Nhậm Dịch cười khi, “Cậu cảm thấy hơn nửa đêm lén lút ra ngoài gọi điện thoại xin tư vấn tình cảm là cách làm của kẻ thông minh sao? Bớt dặt vàng lên mặt mình đi.”

Được rồi!

Lại trò chuyện vài câu, cuối cùng Chu Vận tha cho Nhậm Dịch đi ngủ.

“Này...” Trước khi cúp điện thoại, cô khẽ nói, “Nhậm Dịch, cảm ơn cậu.”

“Không có gì.”

Cuối cùng Chu Vận hỏi: “Cậu cảm thấy hai đứa bọn mình...”

“Một cặp tuyệt phối.”

Chu Vận cười ngây ngô trong hành lang yên tĩnh. Cúp điện thoại, cô đã thoải mái hơn, nhưng chưa nhẹ nhõm được bao lâu thì gánh nặng trên vai lại oằn xuống. Lần mò trở về phòng nhưng vẫn không ngủ được, cô bèn kéo túi hành lý đến phòng vệ sinh mở ra xem.

Lúc trước trong đầu cô chỉ nghĩ đến chuyện thi thố nên chẳng chú ý đến gì khác. Bây giờ mới phát hiện, lần này ra ngoài cô không mang theo bộ trang phục nào đẹp mắt, đều là áo sơ mi, quần dài bình thường và đôi giày thể thao. Đến lúc cần dùng mới thấy đồ quá ít, Chu Vận hồi tưởng lại cách ăn bận của mình suốt mấy ngày qua, thật sự là giống hệt nhân viên bán hàng trong siêu thị.

Cô ngồi trên bồn cầu, trong lòng khá lo âu, nhưng nhiều hơn là kích động, giống như lúc tiếp nhận một dự án mới vậy. Cô cố vũ bản thân, coi như đang khiêu chiến với khó khăn lớn, dốc hết sức lực ra ứng phó, cuối cùng thành hay bại thì phải xem ông trời an bài rồi.

Sau khi quyết định như vậy, đợi sắc trời vừa hửng sáng, Chu Vận không nói gì với bất cứ ai, cầm theo thẻ ngân hàng ra ngoài. Cô bắt xe đến trung tâm thương mại lớn nhất gần đấy. Trung tâm còn chưa mở cửa, Chu Vận đợi bên ngoài, vừa đợi vừa suy nghĩ.

Đến khi trung tâm mở cửa, cô là người đầu tiên đi vào, tìm kiếm cửa hàng có nhãn hiệu chiếc váy Lý Tuân đã tặng cô. Đó là một nhãn hiệu nổi tiếng, Chu Vận rất dễ tìm ra, có điều trang phục trong cửa hàng đã đổi mùa khác. Khi đó Lý Tuân tặng cô chiếc váy dày của mùa đông, lúc này trong cửa hàng toàn là váy áo mỏng tang của mùa hè.

Chu Vận chỉ thử qua chiếc váy Lý Tuân tặng một lần, sau đó liền cất kỹ, nhưng cô vẫn nhớ rõ kiểu dáng và cảm giác của nó. Cô cứ chọn tới chọn lui trong tiệm. Cửa hàng này khá đắt đỏ, Chu Vận ăn mặc theo kiểu sinh viên giản dị nên nhân viên bán hàng không ai bắt chuyện tư vấn cho cô cả. Ban đầu còn đi theo cô, sau đó dứt khoát tự với nhau tán gẫu.

Chu Vận không buồn đếm xỉa, tự mình xem hết món này đến món khác.

Phong cách của Lý Tuân thật sự rất đằm dáng, kiểu đơn giản thanh lịch không phải sở thích của cậu. Dựa theo chiếc váy ban đầu mẹ mua cho cô và chiếc của Lý Tuân tặng, Chu Vận cảm thấy hẳn là cậu thích kiểu váy công chúa cầu kỳ lộng lẫy hơn.

Cuối cùng cô chọn một chiếc váy không tay, lớp lót đen bó sát, bên ngoài cùng là một lớp ren cứng màu xám, may chít ở eo xòe như ra như cánh hoa, bên dưới phồng lên làm lớp lót màu đen bên trong và đôi chân dài như ẩn như hiện.

Dáng người Chu Vận không thuộc kiểu mình đây, từ bé đến giờ cô luôn ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng nên người cô trông có da có thịt theo kiểu duyên dáng và gợi cảm. Cô vẫn cảm thấy đây chính là thể mạnh của mình.

Mua váy xong, Chu Vận xuống tầng một chọn đôi giày gót nhọn màu đen. Lúc thử giày vô tình nhìn thấy làn da khô héo do thức đêm của mình trong gương, cô nghĩ ngợi rồi lại tìm một cửa hàng mỹ phẩm, mua trọn bộ dưỡng da, trang điểm cộng thêm dụng cụ làm tóc.

Chu Vận thức trắng một đêm và liên tục mua sắm trong trung tâm hơn nửa ngày, lại đến tiệm làm đẹp hành hạ thêm vài giờ, đến cuối cùng đầu óc mụ mị đến mức không còn năng lực nhận xét gì nữa cả. Cô ngồi trên ghế, lẩm bẩm hỏi thợ trang điểm và làm tóc cho cô.

“... Chị thấy đẹp không?”

Thợt trang điểm là cô gái trẻ tuổi, nghe Chu Vận hỏi thế liền ngừng tay, nhìn vào hình ảnh cô đang sờ sờ trong gương, nói nhỏ nhẹ: “Nếu em thay bộ váy cưới là có thể đến nhà thờ kết hôn ngay luôn đấy.”

Chương 45:

Xế chiều Chu Vận mới về trường, lúc vừa xuống taxi cô còn khá ngại, dù sao ăn diện thế này vào trường quá long trọng. May là đang kỳ nghỉ hè, sân trường không có bóng người.

Chu Vận lén lút như kẻ trộm đi về phía nhà khách. Đã lâu cô không mang giày cao gót mà còn là giày mới nên chân không quen, chỉ một quãng đường ngắn mà đã bị trầy gót chân rồi.

Cả tòa nhà yên tĩnh đến lạ, Chu Vận trở về phòng mình, dọc đường chẳng thấy ma nào. Trong phòng cũng không có ai, không biết chị khóa trên đã đi đâu mất. Cô đang cảm thấy kỳ lạ, ngồi trên giường cời giày được giữa chừng mới nhớ ra hình như hôm nay là lễ trao giải cuộc thi.

Chu Vận không nhịn được thầm khiển trách mình, đầu với óc chẳng chứa nổi việc chính đáng nào cả. Đã gần hai giờ trưa, lễ trao giải hẳn sắp kết thúc rồi, không biết cuối cùng nhóm họ sẽ được xử lý thế nào. Nhưng cô phát hiện mình không hề khẩn trương, thậm chí còn không quan tâm đến kết quả cuộc thi, không quan tâm cuối cùng sẽ được giải thưởng hay bị xử phạt. Lúc này trong đầu cô chỉ mãi nghĩ đến kế hoạch màu hường phấn thơ mộng kia.

Quả thật là hư hỏng quá rồi!

Điện thoại đã hết pin tự động tắt nguồn, cô cảm sặc, sau đó chỉnh điều hòa đến mức thấp nhất, nghĩ thầm ăn mặc thế này thì đừng nên đến hội trường, dù sao chút nữa họ cũng về đây thôi. Quyết định như thế, cô liền nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Trong phòng yên ắng, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, thật là một ngày đẹp trời. Chu Vận ngẩng nhìn phong cảnh bên ngoài, đã mấy đêm liên cô không ngủ ngon giấc, bây giờ đầu óc trống trải, nhìn một hồi liền ngủ thiếp.

Cô ngủ một giấc dài tới khi trời tối đen, lúc thức dậy còn không biết mình đang ở nơi nào. Đến khi cô tỉnh táo lại mới bất chợt cảm giác đại sự không ổn.

Mấy giờ rồi nhỉ? Chu Vận lăn một vòng xem đồng hồ, đã sáu rưỡi rồi!

Cô cuống cuống lấy điện thoại sạc đầy pin bên tủ đầu giường, vừa bật điện thoại lên đã thấy được một tin nhắn, là của chị khóa trên: Chương trình trao giải đã kết thúc, bọn chị đi liên hoan đây. Không liên lạc với em được nên bọn chị đi trước. Chúc mừng các em giành được giải nhất nhé!

Chuyện gì xảy ra thế này? Tin nhắn này bao hàm quá nhiều thông tin, Chu Vận nhìn mà trố mắt. Kết thúc, liên hoan, nhóm cô đã giành được giải nhất. Sao cô lại ngủ như heo chết thế cơ chứ?

Chu Vận buồn bực cào tóc, sau đó mới chợt nhớ ra mình đã tốn rất nhiều tiền để tạo kiểu tóc này liền dừng tay lại. Sau đó cô chú ý điện thoại còn có mười mấy cuộc gọi nhỡ, ngoại trừ hai cuộc của Cao Kiến Hồng, một cuộc của chị khóa trên và một cuộc của giáo sư Lâm, còn lại đều là của Lý Tuân.

Ôi thôi rồi, chỉ còn cách cái chết một hơi nữa thôi. Chu Vận đưa tay che ngực, cố ổn định nhịp tim, gọi lại.

Không ai nghe máy! Tắt thờ rồi!

Trong nhà hàng nào đó, nhóm sinh viên mới gọi món xong ngồi quanh bàn, vừa chờ thức ăn mang lên vừa tán gẫu. Trước mặt giáo sư Lâm đặt một tách trà, nhưng ông không uống chỉ lo la rầy người bên cạnh.

“Lần này bọn em may mắn lắm mới gặp được giáo sư Vương. Ông ấy là giáo sư do trường mời đến, là người có đức cao vọng trọng, nhờ ông ấy cố bảo vệ bọn em nên bọn em mới không bị xử phạt.”

Bên cạnh thầy Lâm, Lý Tuân tựa vào lưng ghế, nhìn chăm chăm vào đĩa củ cải ăn kèm miễn phí, vẻ mặt sa sầm. Ai cũng có thể nhận ra cậu đang vô cùng bức dọc, tất cả mọi người đều cho rằng do cậu bị thầy Lâm mắng. Cao Kiến Hồng ngồi kế bên Lý Tuân ló người ra, hỏi thầy Lâm: “Giáo sư, sao vị giáo sư kia lại giúp bọn em ạ?”

“Còn sao nữa! Giáo sư Vương có lai lịch thế nào, có sinh viên quái gở nào mà ông ấy chưa thấy! Bọn em có biết bởi vì chuyện của bọn em mà tối qua nhóm chuyên gia và phía nhà tài trợ đã suýt cãi nhau không?”

Cao Kiến Hồng rụt vai lại, rồi lùi về.

Giáo sư Lâm nhìn đương sự bên cạnh cứ chăm chú vào đĩa củ cải, trước sau vẫn không có phản ứng với lời nói của ông. Ông làm giáo sư dẫn đội cũng bị kéo vào cuộc họp tham gia giải quyết sự việc nên biết chủ yếu nhờ vào giáo sư Vương nên nhóm Lý Tuân mới được miễn xử phạt, hơn nữa còn có thể tiếp tục được giữ tư cách dự thi. Sau cuộc họp, giáo sư Lâm gặp mặt giáo sư Vương bày tỏ lòng biết ơn, giáo sư Vương đã nói với ông thế này.

“Có thể làm được việc này chứng tỏ em sinh viên này rất thông minh. Chắc chắn cậu ta cũng biết làm những thứ này cũng chỉ phí công vô ích, sẽ đắc tội với người khác, không chừng công ty tài trợ còn xử phạt cậu ta. Nhưng cậu ta vẫn làm, vì sao thế?” Giáo sư Vương cười nói, “Bởi vì cậu ta còn trẻ, chống lại bất công chính là bản chất của lớp thanh niên. Với lại cậu ta còn rất quyết đoán, nói phóng đại một chút là mỗi ngành mới đều cần có người xây dựng nền móng trước, họ chẳng những muốn khiêu chiến với thứ đã biết

mà còn muốn khiêu chiến luôn cả thứ chưa biết. Bây giờ lớp trẻ của nước ta thiếu không phải là trí tuệ, mà là có thể quyết đoán dùng cảm đối mặt với những cái không biết vì mục tiêu và niềm tin của mình. Tôi nhớ lúc ấy khi tôi hỏi tại sao cậu ta muốn làm như vậy, cậu ta đã trả lời là bởi vì yêu, tôi cảm thấy không phải cậu ta đang nói đùa.”

Nụ cười trên mặt giáo sư Vương càng rạng rỡ: “Tôi đã là người truyền nghề cho đám học trò thì tại sao có thể phá hoại niềm say mê của chúng chứ.”

Giáo sư Lâm lại trầm tư. Mà lúc này em sinh viên vô cùng “quyết đoán” nào đó mà giáo sư Vương đã nói đang ngồi trên ghế tựa ra áp suất thấp. Cao Kiến Hồng huých cậu: “Này, điện thoại cậu cứ rung suốt kìa.”

Lý Tuân không nói lời nào.

“Nghe điện thoại đi, có thể là Chu Vận ngủ dậy rồi đấy.”

Lý Tuân cười khẩy, vẫn vững như núi Thái Sơn. Cao Kiến Hồng quá hiểu tính cậu, khuyên hai câu liền không nói gì nữa. Điện thoại vang hơn mười lần, rốt cuộc Lý Tuân mới từ từ đứng dậy đi ra ngoài, Cao Kiến Hồng nhìn bóng lưng cậu, cười với vẻ thấu hiểu.

Lý Tuân cầm lấy điện thoại đi ra ngoài hành lang, có rất nhiều nhân viên đang qua lại bưng bê thức ăn. Cậu gượng lại rồi tiếp tục rảo bước đi về phía cuối, đẩy cửa lối thoát hiểm.

Nơi khúc quanh cầu thang có một đầu bếp đang ngồi hút thuốc lá, nhìn thấy Lý Tuân đến liền quan sát cậu từ trên xuống dưới một lượt. Lý Tuân không để ý đến anh ta, bản thân cũng lấy thuốc ra.

Cửa vừa đóng lại, cầu thang trở nên tối đen. Rốt cuộc cậu bắt máy: “Alo?”

Bên kia lặng thinh. Lý Tuân cười lạnh nói: “Sao hả, còn phải đợi tôi nói trước à?”

Bên kia điện thoại vang lên sột soạt vài tiếng, cuối cùng đã truyền đến một giọng nói bối rối: “Ồ gọi được rồi hả?”

Lý Tuân ghen lời. Bên kia đầu dây Chu Vận đã hoàn toàn sốc lại tinh thần.

“Lý Tuân, lúc chiều tôi ngủ quên mất.”

“Ừ.”

“Điện thoại tôi hết pin, tự động tắt nguồn.”

“Ừ.”

“Không phải là tôi cố ý không nghe điện thoại của cậu đâu.”

“Ừ.”

“...”

Bên này Chu Vận khá khó chịu, rõ ràng là cậu đang tỏ vẻ giận dữ đây mà.

“Mọi người... mọi người đang liên hoan ở đâu thế?”

Lý Tuân đọc địa chỉ nhà hàng: “Muốn đến à?”

“Phải.” Có điều cô còn việc quan trọng hơn, “VẬY, liên hoan xong, cậu còn việc gì không?”

Lý Tuân tựa vào tường, một tay cầm điện thoại, một tay cầm điều thuốc lá, đôi chân dài vắt chéo nhau. Nghe thấy câu hỏi của Chu Vận, khóe môi cậu khẽ nhếch trong bóng tối, thuận miệng nói: “Có.”

Chu Vận hỏi ngay lập tức: “Chuyện gì thế?”

Lý Tuân: “Từ Lê Na tìm tôi.”

“...” Cảm giác sụp đổ như con đê ngàn dặm bị phá hủy. Chu Vận nắm chặt điện thoại di động: “Cô ta tìm cậu làm gì?”

Đầu Lý Tuân dựa vào tường, nhìn lên trần nhà rồi nói địa điểm.

Chu Vận: “Đó không phải là nhà hàng bên hồ lúc trước cô ta rủ chúng ta đi ăn uống sao?”

“Đúng vậy.”

Giọng nói Chu Vận lo lắng rõ rệt: “Cậu định đi à?”

“Đi chứ, người ta đã bảo có chuyện muốn nói với tôi mà.” Cậu thờ ơ nhìn đồng hồ, “Bọn tôi đã hẹn giờ rồi, còn chưa kịp dùng cơm bên này tôi đã phải qua đó đây.”

Chu Vận hoảng hốt: “Hả?”

“Cúp máy trước nhé.”

“Đừng, Lý Tuân, Lý Tuân, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu...”

Chu Vận còn chưa nói xong, Lý Tuân đã cúp máy. Cậu thích thú cầm chiếc điện thoại như món đồ chơi, tựa vào tường không nhin được mỉm cười.

“Đều quá đấy.” Anh đầu bếp ngồi ở góc tường đối diện hút thuốc lá chỉ vào cậu, nói với giọng đặc sệt tiếng địa phương “Nói chuyện với bạn gái mà thế hả.”

Lý Tuân liếc sang anh ta: “Vẫn chưa phải.” Cậu bỏ điện thoại vào túi, nói tiếp, “Nên kích thích cô ấy một chút...”

Cậu quay người đi về, xoa xoa cổ mình, không biết là nói với anh đầu bếp hay là đang lẩm bẩm: “Để cửa không lâu quá rồi, có chút khó chịu ...”

Chu Vận lại gọi cho Lý Tuân, nhưng cậu không bắt máy nữa. Chưa ra quân đã bại trận, cô đặt điện thoại xuống, dờ khóc dờ mếu. Nhưng tâm trạng cô chỉ sa sút ba phút, liền lập tức sửa soạn chuẩn bị ra ngoài.

Khoan bàn đến tâm trạng của cô thế nào, chỉ nghĩ đến số tiền đã tiêu phí hôm nay thôi thì chuyện này đã không thể gạt sang một bên như thế được. Để tiện đi đường Chu Vận đã bỏ giày cao gót vào ba lô rồi thay bằng đôi giày thể thao. Cô vừa ra cửa đã xách váy chạy như bay, đến cổng trường bắt xe rồi đi tới nơi tụ hội lần trước.

Trời đã tối, Chu Vận ngắm cảnh bên ngoài cửa xe, thành phố phồn hoa, ánh đèn sắc sỡ. Trong khoảnh khắc nào đấy, Chu Vận bỗng cảm giác mình đang làm một chuyện rất quan trọng, quan trọng hơn tất cả những chuyện cô đã từng làm trước đây.

Vừa nghĩ như thế, tinh thần của cô lại bốc cao ngùn ngụt. Rất nhanh đã đến đích, Chu Vận xuống xe, nhìn đảo mắt xung quanh. Cô còn nhớ buổi tối cách đây không lâu, cô đã mang tâm trạng thế nào khi đứng bên hồ này. Mà giờ đây, vẫn là cái hồ này, nhưng đã không còn là đêm đó nữa.

Chu Vận men theo con đường sỏi đi tìm Lý Tuân, trong thoáng chốc quay đầu lại thấy mặt trăng treo cao, cành liễu đong đưa, cô chợt nhớ đến câu thơ “Bờ dương liễu, trăng tàn, gió sớm” của Liễu Vĩnh, nhưng cô

bỗng ý thức được bài thơ Vũ Lâm Linh này có ngụ ý không tốt liền lắc đầu xua đi suy nghĩ đó.

Vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Lý Tuân cách đó không xa. Cậu mặc chiếc áo ngắn tay mùa hè, lúc nào cũng thích kéo tay áo lên tận bả vai để lộ đường nét cánh tay rắn chắc. Chu Vận không kịp thưởng thức liền vội vàng cảnh giác nhìn qua phía bên cạnh cậu.

Không có ai cả, nữ liệt sĩ Từ còn chưa đến ư? Thật tốt quá, Chu Vận tranh thủ thời gian, hít sâu vào rồi lao về phía mục tiêu.

Lý Tuân đang đứng trong đám liễu thướt tha ở bên lan can cầu đá hóng gió. Cậu đến sớm, đã đợi được một lúc nên nhàm chán ngắm cảnh nơi xa. Bỗng dưng cậu thấy được gì đó, nghiêng đầu nhìn kỹ thì bất chợt giật cả mình.

Cách đó không xa là một bóng dáng đang chạy băng băng về phía cậu, như chiến sĩ tiên phong hăng hái xông pha ra sa trường. Ban đầu Lý Tuân sững sốt, sau đó lại phát hiện chiến sĩ này còn trông rất xinh.

Chiếc váy ấy rất tinh tế, dưới vòng eo thon thả là lớp ren bông bao quanh thân thể con gái thướt tha. Cô trang điểm nhã nhặn, tóc dài vấn lên, bởi vì chạy quá nhanh nên có vài sợi xõa xuống, tôn thêm vài phần quyến rũ. Trong đôi mắt kia có nét xinh đẹp của con gái lúc rung động, lẫn nỗi căng thẳng mong chờ chuyện tiếp theo xảy ra.

Trần ngập nhựa sống!

Vẻ mặt Lý Tuân thích thú, ung dung dựa vào cột đá chờ cô. Chu Vận cảm thấy cô đã đánh giá cao mình rồi. Trong khoảnh khắc thấy được bóng dáng Lý Tuân, đôi mắt cô bất giác ửng đỏ. Không phải là kích động mà là cảm xúc phức tạp hơn kích động nhiều. Cô đột nhiên cảm thấy mình làm ra những chuyện như vậy vì cậu quả thật là chịu muôn vàn ảm ức. Bởi vì một cuộc điện thoại của nữ liệt sĩ Từ mà mất ngủ cả đêm, vì chiếc váy rườm rà mới mua mà không kéo nổi khóa, vì giảm quần thâm mắt mà ngồi suốt ngủ gật trong ghế thẩm mỹ viện.

Cậu có biết hết những việc này không? Mẹ nó, cậu ăn mặc giống như là ông cụ chuẩn bị đi chợ mua thức ăn vậy.

Lòng Chu Vận đầy căm phẫn, nhưng theo khoảng cách từ từ rút ngắn, càng nhìn rõ đôi mắt trong suốt tĩnh lặng kia, cô lại nghĩ... Có ảm ức đến đâu cô cũng bỏ qua hết.

Cành liễu khẽ lay động, mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Lý Tuân lẳng lẳng nhìn cô.

Ở trên taxi Chu Vận đã nghĩ sẵn trong đầu rất nhiều, nào là bắt tay từ đâu, tính toán xem cách nào có tỷ lệ thành công nhất. Nhưng giờ khắc này, cô phát hiện những điều đó đều vô ích. Không cần phải nói gì cả, cô

chịu thua rồi.

Vậy thì đừng sĩ diện gì nữa hết, cô tự nói với mình. Bây giờ không phải là lúc làm bộ làm tịch, nếu đã đến nước này, thì cứ nói thẳng suy nghĩ thật sự của mình với cậu ấy đi.

Rốt cuộc cô đã đứng trước mặt cậu.

“Lý Tuân...”

Đôi mắt cậu dần sâu hút, khe khẽ “ừ” một tiếng.

Giọng nói Chu Vận run run: “Cậu chọn mình đi.”

Cô dăm dăm nhìn vào mắt cậu, nhìn vào mái tóc vàng rực ngoan cố, và cả cái lưng hơi khòm vì luôn làm ồ trước máy tính mà không hề chớp mắt. Cuối cùng cô hít sâu vào một hơi, ưỡn ngực, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Mình tuyệt đối sẽ không phản bội cậu.”

...

Bà thím đi ngang qua liếc nhìn cô. Cảnh liêu bên bờ cũng bất động vì phát ngôn chấn động, oai phong lẫm liệt này.

Sau mười giây yên lặng, Lý Tuân phì cười.

Chương 46:

Tiếng cười của Lý Tuân đã đánh bay toàn bộ sự kiên cường của Chu Vận. Cô đã lấy hết can đảm đến đây, thời gian kéo dài càng lâu thì càng dễ lung lay.

Ban đầu Lý Tuân chỉ cười khẽ, sau đó thật sự không nhịn được, lập tức cười đến nổi cong cả người lại. Chu Vận hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống. Không đúng, trên mặt đất không có cái lỗ nào lớn như vậy, có thể chứa được cô chỉ có lỗ cống thôi.

Trong lúc Chu Vận đang bận phi báng mình thì bên kia cuối cùng Lý Tuân đã cười chán chê. Cậu đứng thẳng dậy, vẻ mặt vẫn còn nét cười vừa rồi trông dịu dàng đến quái lạ. Dĩ nhiên, từ “dịu dàng” bình thường không đủ để hình dung biểu cảm của thủ khoa Lý lúc này. Chu Vận đang trong lưới tình bủa vây còn chứng kiến được vẻ trêu chọc đắc thắng của cậu.

“Lặp lại lần nữa.” Cậu nén cười, “Em muốn tôi thế nào?”

Chu Vận á khẩu.

“Nào, nói tôi nghe lại xem.”

Mới vừa rồi còn cất lời đồng dục được, nhưng bây giờ đã tỉnh lại, Chu Vận nhất thời cảm thấy hoang mang lúng túng. Cô cúi gằm đầu, mái tóc xõa xuống tạo thành một lớp màn che chắn tự nhiên, nhìn chăm chăm vào gạch lát đường.

Trước mắt cô nhanh chóng tối đi, ai đó đang cúi người thấp xuống nhìn cô.

“Sao không nói?”

Cậu đưa ngón tay thon dài, vén những sợi tóc lòa xòa của cô lên như thể vén tấm rèm cửa, thờ dài nói: “Tôi chưa từng nghe thấy lời tỏ tình độc đáo mới mẻ như thế bao giờ.”

Chu Vận im thin thít. Vũng bùn dưới chân càng lúc càng lún sâu, cô cảm thấy không thể cứ để mặc cậu đặc ý như thế được nữa. Với lại chuyện quan trọng nhất cô còn chưa hỏi.

Rốt cuộc Chu Vận ngẩng đầu: “Từ Lê Na đâu?”

Lý Tuân: “Chưa đến.”

Chu Vận: “Chưa đến? Hai người hẹn mấy giờ, kệt xe sao?”

Lý Tuân cười thản nhiên: “Ai biết được.”

Vậy có lẽ cô tỏ tình trước rồi... Tuy không biết nguyên nhân thực sự về cuộc hẹn của họ, nhưng tảng đá lớn trong lòng Chu Vận đã được thả xuống. Cô nhìn Lý Tuân, ra vẻ thoải mái: “Buổi tối rất dễ kệt xe, cô ta không đến trước giờ hẹn sao.”

Lý Tuân nhún vai.

Chu Vận lại đổ dầu vào lửa: “Hình như cô ấy không xem trọng cậu lắm thì phải.”

Lý Tuân chẳng hề tiếc nuối: “Phải đấy.”

Theo tình hình trước mắt thì tất cả đều thuận lợi. Bỗng Chu Vận thấy tay nhẹ bẫng, Lý Tuân đột ngột nắm tay cô kéo đi, tay còn lại thì đang hút thuốc, cô nghĩ thầm trông cậu giống như là phụ huynh đến nhà trẻ đón con tan học vậy. Nhưng cô đâu phải là đứa trẻ, nhà trẻ làm gì có con bé nào to xác như cô chứ.

Trong lúc nguy cấp thế này mà cô còn nghĩ ngợi lung tung được cơ à?

Lý Tuân bắt xe ở ngã tư, hai người cùng ngồi vào ghế sau. Tài xế hỏi đi đâu, cậu bảo cứ chạy dọc theo con đường này. Chu Vận lười suy nghĩ, cả người cô đều lâng lâng bay bổng. Tay vẫn bị cậu nắm, không chặt không lỏng, lòng bàn tay cậu khô ráo và dễ chịu.

Cảnh sắc vụt qua ngoài cửa sổ, rõ ràng trong tầm nhìn là đường phố xa hoa rực rỡ nhưng cô như thấy được bàn tay thon dài của cậu rõ mồn một trước mắt. Cô không biết cậu muốn đi đâu, hoặc là nói, cô cảm thấy đi đâu cũng được, dù cho chiếc xe này cứ chạy mãi không ngừng cũng chẳng sao.

Ý nghĩ này vẫn kéo dài cho đến khi Lý Tuân bảo tài xế ngừng xe lại. Trên thực tế, xe không chạy được bao lâu, bản thân Lý Tuân cũng không có đích đến chính xác. Cậu vẫn nhìn ra ngoài như đang tìm kiếm gì đó, bây giờ rốt cuộc cậu đã thấy được mục tiêu rồi.

Chu Vận ngẩng đầu, là một khách sạn.

...

Cái quái gì thế này? Tình tiết tiến triển nhanh quá. Không đợi cơn gió trong lành mát rượi thổi qua thì bão táp mưa sa sầm sì đã kéo đến đóng đô trong lòng cô.

Chu Vận đứng bất động bên đường, Lý Tuân đi đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh, nửa phút sau đã quay lại. Cô quan sát cậu, không phát hiện ra điều gì khác thường. Cậu mua gì vậy nhỉ?

Lý Tuân trở lại, vẫn tự nhiên kéo tay Chu Vận như hồi nãy, đi vào khách sạn. Chu Vận không hề nghĩ ngợi giật cậu lại.

Lý Tuân nhìn cô: “Sao vậy?”

“Tôi...” Chu Vận ngập ngừng mãi mới thốt ra một câu, “Tôi không mang chứng minh nhân dân.”

“À.” Lý Tuân bỏ tay cô ra, “Vậy em chờ tôi ở đây.”

Một mình cậu vào khách sạn, đến quầy lễ tân thuê phòng rồi gửi tin nhắn cho Chu Vận.

“301.”

Chu Vận không biết nên trả lời thế nào, dứt khoát cắt di động, vứt bỏ hết sầu lo đi vào. Quy mô khách sạn cũng không lớn, quầy lễ tân chỉ có một nhân viên, lúc này người ta đang bận xem phim truyền hình giờ

vàng, không buồn đếm xỉa đến cô.

Chu Vận thuận lợi rẽ vào lối đi nhỏ, vừa ngược mắt đã thấy Lý Tuân đứng ở cửa thang máy đợi cô. Mãi đến lúc cửa thang máy đóng lại, Chu Vận vẫn như đang mơ, cô thoáng cảm thấy tình tiết không nên phát triển chóng mặt thế này được. Nhưng cụ thể nên phát triển thế nào thì cô lại không nghĩ ra nổi, dù sao cô không hề có kinh nghiệm.

Đến phòng 301, Lý Tuân mở cửa, Chu Vận kinh ngạc phát hiện đây là phòng đơn và chỉ có một chiếc giường. Sau lưng bị đẩy nhẹ, cô bước vào vực sâu xa lạ. Cô chợt cảm giác được cổ tay bị nắm lấy, Lý Tuân trở tay đóng cửa lại, quay người áp cô vào cửa.

Đèn còn chưa bật, xung quanh tối đen. Tim Chu Vận đập rộn rã, toàn thân cứng đờ, như thể cô đã lọt vào gông cùm của cậu rồi.

“Hôm nay tôi vô cùng khó chịu.” Môi cậu kề sát vào tai cô, trong bóng tối giọng cậu như có âm thanh nổi, vang vọng khắp xung quanh.

Chu Vận như bị lên dây cót hết mức, bụng hóp lại.

“Tối hôm qua tôi mệt quá không gượng nổi nữa, vốn định sáng nay tỉnh lại chờ em đến hầu hạ.”

“...”

“Kết quả là cả ngày chẳng thấy bóng em đâu.”

Cậu nói xong liền mơn trớn gò má cô rồi đến chiếc cổ. Toàn thân Chu Vận nóng rực, không biết có phải do trong phòng không bật điều hòa hay không.

“Lúc ấy tôi đã nghĩ, thật không hổ là công chúa, vắt chanh xong liền bỏ vỏ, có khí phách lắm.”

Cuối cùng Chu Vận đã lấy lại được giọng mình: “Không phải, khi đó tôi...” Nói đến giữa chừng bỗng cô cảm giác cổ mình bị hôn khẽ. Khoảnh khắc đó toàn thân Chu Vận râm ran giống như bị điện giật, bả vai rụt lại, im bật.

Lý Tuân ngược mắt nhìn cô, khẽ cười: “Bản lĩnh em không nhỏ đấy nhì.”

Lúc này khen cô chắc chắn không phải là chuyện nghiêm chỉnh gì rồi. Quả nhiên một giây sau người Chu Vận căng thẳng, mông bị nắm lấy, tay cậu đặt lên lớp váy ren, nhẹ nói: “Sở thích của tôi đúng là bị em nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Chu Vận bị cậu chạm vào như thế, trong thân thể như dấy lên một đám lửa. Thấy sắp sửa nổ tung, cô cố gắng lấy lại chút quyền chủ động, khó khăn nói: “Có khó gì đâu, cái nào trông dung tục thì là cái đó chính là cái cậu thích.”

Lý Tuân nhướng mày, vòng tay siết lại, Chu Vận áp sát vào người cậu. Cậu đưa một tay lên nắm lấy cằm cô, bắt cô ngửa đầu nhìn mình: “Lặp lại lần nữa.”

Chu Vận lặng thinh.

“Tiểu thư Chu thoát tục, lặp lại lần nữa đi.”

Lại là hình ảnh quen thuộc, Chu Vận bất giác nhớ lại trước đây, hình ảnh lúc trước đè lên lúc này, hòa với cảnh tối đen như mực, lần lượt hiện lên trước mắt như giấc mơ bất tận.

Lý Tuân đối mặt với cô, hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau một cách rõ rệt. Lồng ngực cậu rung động vì cất giọng nói, kích thích đến mức khiến người ta dâng trào cảm xúc.

Mặt Chu Vận nóng bừng như lửa, ánh mắt do dự giây lát rồi mới dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay.

Khi bốn mắt nhìn nhau, rất nhiều thứ đã không còn giống với lúc trước nữa. Lý Tuân hơi cúi đầu, kề trán vào trán cô, cậu cười nói: “Theo kinh nghiệm trước đây của tôi, với khoảng cách này không phải đánh nhau thì hôn nhau, công chúa điện hạ, em chọn một đi.”

...

Nói thật cô cũng khá muốn đánh nhau đấy.

Chu Vận nhích bước tiến lên, tuy mang giày cao gót nhưng vẫn phải kiễng chân lên một chút. Cô vịn vai cậu, nhắm mắt chào đón nụ hôn. Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, cô có cảm giác mình không còn cầu mong gì khác nữa. Đây là nụ hôn đầu của cô, cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi đã trao cho cậu.

Cô không hiểu mấy việc yêu đương này, sau phút chủ động thì lập tức trở nên ngây dại. Hôn một hồi, Lý Tuân thấy buồn cười.

“Công chúa, thở nào.”

Mặt Chu Vận đỏ bừng. Lý Tuân không hề vì vậy mà cười chê cô, cậu bế thốc cô lên, đặt xuống giường, nghiêng mình áp đến. Thân hình cậu cao lớn, chân dài miên man, ép Chu Vận đến tận đầu giường, một tay đặt bên mặt cô, nhìn cô hỏi: “Tôi đẹp trai không?”

“...”

Chu Vận nhỏ giọng nói: “Trước khi hỏi câu này thì rất đẹp.”

Lý Tuân cười, quay cầm cô lại, để cô nhìn vào cậu: “Vẫn còn mạnh mẽ phải không?”

Chu Vận rụt cổ, Lý Tuân áp sát hơn, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của cậu thoáng qua chóp mũi.

Cậu khẽ khàng nói bên tai cô: “Chúng ta thành thật với nhau đi, em đã sớm chết mê chết mệt tôi rồi.”

Chu Vận cảm giác mình như bị đốt thành tro bụi. Người Lý Tuân cũng nóng hực, cậu không nói gì thêm nữa, tay luồn vào làn váy đặt lên đùi cô. Lúc này Chu Vận bỗng tỉnh táo lại, cầm lấy cổ tay cậu.

Lý Tuân khẽ hỏi: “Không được sao?”

Chu Vận im lặng nhìn cậu. Từ tối hôm qua, cô vẫn như con ruồi mất đầu, cứ nơm nớp lo sợ bay lung tung khắp nơi. Hôm nay gặp được cậu rồi nhưng vẫn như thế, từ đầu đến cuối đều mặc cậu dẫn dắt. Chỉ có giờ phút này, vẻ mặt Chu Vận mới bất đồng, như thay đổi thành một người khác, khá trịnh trọng.

“Lý Tuân.”

Cậu đáp lại một tiếng.

Chu Vận nói: “Em không phải là Liễu Tư Tư, cũng không phải là Juliet.”

“Ừ.”

“Anh hiểu ý em không?”

Cậu gật đầu: “Hiểu được đại khái.”

Cô cũng cảm thấy cậu hiểu được. Một người thông minh đến vậy có cái gì mà không hiểu cơ chứ. Cô chờ đợi đáp án từ cậu. Trong giây phút cậu yên lặng, tim cô cứ siết lại từng chút một. Kết quả gì thì cứ đến

nhanh đi, cảm giác thể này thật sự chết người quá đi mất.

Lý Tuân cứ nhìn Chu Vận, người nghiêng sang một bên, chống tay vào đầu. Trông cậu nhẹ nhõm hơn cô nhiều, vẫn điềm nhiên đề lên người cô, vẽ mặt trêu đùa.

Chu Vận không nhận được hỏi: “Anh đang nghĩ gì?”

Lý Tuân ra vẻ nghiêm túc trả lời: “Anh đang nghĩ đàn ông như anh mà bị ràng buộc sớm quá như vậy, quả thật là một kiểu tội lỗi đấy.”

Thật là muốn nhét quách chiếc giày vào mồm anh quá đi mất!

“Dù xác suất xảy ra tình huống như vậy cực nhỏ, nhưng anh vẫn phải hỏi một câu.” Cậu nghịch mép váy Chu Vận, thong thả nói, “Nếu anh lỡ sa ngã ngoại tình thì sao, công chúa điện hạ định xử lý anh thế nào?”

Chu Vận lập tức nói: “Giết chết anh ngay.”

“...”

Lý Tuân nheo mắt, nghiêm túc nhìn cô, cô cũng nghiêm túc nhìn lại cậu. Một lát sau, cậu nhòm người dậy khỏi người cô.

“Hay là thôi đi.”

Một chậu nước lạnh xối xuống đầu, Chu Vận không sao tin nổi, gần như là hét lên: “Lý Tuân.”

Bả vai cậu run run, nhòm người dậy được nửa chừng thì không giả bộ nổi nữa, bật cười khanh khách. Cậu quỳ gối hai bên người cô, tay bắt chéo kéo góc áo, giơ tay lên cời ra. Trước mắt là thân thể trần trụi. Lý Tuân vứt áo sang một bên, rủ hai hàng mi, nghiêm trang nói:

“Quyết định như vậy, ai phản bội thì người đó sẽ chết.”

Dưới bóng đêm, tiếng chuông lòng ngân dài. Khi tay cậu lần theo chân cô luồn lên trên, Chu Vận nhìn chăm chăm trần nhà, lặng lẽ nghĩ ngợi. Đúng, cậu luôn thích như thế, bất kể chuyện gì cũng luôn làm ra vẻ không buồn đếm xỉa, khiến cô điên cuồng tức tối. Lúc cô chán ghét muốn từ bỏ thì cậu lại ung dung giải quyết hết tất cả. Rõ ràng cậu nói đầu tiên là có thể giải quyết xong mọi chuyện, nhưng cậu lại muốn cho cô ngồi tàu lượn siêu tốc lộn đến trăm vòng. Như thế có thể mới khiến cô nhớ kỷ niệm đặc biệt của cậu vậy.

Cậu hôn nghiêng vào cổ cô như muốn hạ gục: “Mẹ nó, cuối cùng cũng đợi được em quy hàng rồi.”

Chu Vận cũng khá cảm thán, cuối cùng mọi chuyện đã có hồi kết, may mà kết cuộc đều như cô mong muốn.

Trong lúc Chu Vận đang xúc động chất ngất thì thân thể chợt nhẹ bẫng, vai trái bị kéo lên. Lý Tuân lật người cô lại, nhắc mông cô lên từ phía sau, để cô quỳ mọp trên giường.

Ớ?

Ớ?

Ớ? Ớ? Ớ? Ớ?

Chu Vận vô thức tròn tròn mắt, tư thế này đâu phải là tay non!

Chương 47:

Lý Tuân xốc vác cô lên, nâng hông cô, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng thì Chu Vận đột nhiên hoàn hồn lại.

“Lý Lý Lý... Lý Tuân?”

“Ừ?”

Cô cố gắng trở mình lại, nhưng Lý Tuân giữ chặt lấy cô: “Đừng cử động.”

“Chờ một chút...”

“Không muốn chờ.”

“Không phải, chờ chút đã! Ngừng...”

Chu Vận tròn trĩnh mắt, bò ra ngoài bằng cả tay lẫn chân, Lý Tuân bắt hụt vài lần, bị cô giầy vò đến mức mất kiên nhẫn liền đè thẳng lên người cô: “Anh nói này, công chúa.”

Nặng quá đi mất!

Chu Vận khó thở, vất vả quay đầu lại, tức giận nói: “Đây là thái độ của anh khi nói chuyện với công chúa hả?”

Thân thể trên lưng cô run run, Lý Tuân đang cười, hoàn toàn không có ý muốn đứng dậy, giải thích với cô: “Tư thế này là nguyên thủy nhất, xét về mặt giải phẫu học và sinh lý học thì đây là cách hoàn mỹ nhất. Không phải công chúa điện hạ nói chuyện dựa theo khoa học sao?”

Chu Vận bị cậu đè đến nổi mặt đỏ gay: “Anh đứng lên trước đi.”

Lý Tuân: “Em chưa quen với những việc này, cứ nghe anh là được rồi.”

Cậu lại định nâng mông cô lên lần nữa, Chu Vận khẩn trương đến mức thở không ra hơi, không hề suy nghĩ hất tay cậu ra, hét lớn: “Không được.”

“...”

Căn phòng trở nên yên tĩnh, trong không khí yên lặng quái gở này, Chu Vận lén quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh như băng kia.

Tiêu đời rồi!

Trong suy nghĩ của đàn ông, lời hứa hẹn giống như ký hợp đồng, hôm nay đã quyết định chắc chắn, vừa mới cất bút đã bị bội ước, chuyện thế này làm gì có ai chịu được huống chi là Lý Tuân. Cự tuyệt cậu trong trường hợp này, chỉ nghĩ thôi Chu Vận cũng đã biết mình sẽ chết thê thảm cỡ nào.

Tay Chu Vận nắm lấy ga giường, giải thích: “Anh... hiểu lầm rồi. Không phải em không cho, em hoàn toàn không thành vấn đề!” Cô đỏ bừng mặt, ấp úng, “Nhưng mà... dù sao đây là lần đầu tiên...”

Lý Tuân im lặng.

Chu Vận đề nghị: “Hay là chúng ta thử kiểu bình thường giảm xóc trước đi.”

Lý Tuân nhướn mày lên.

Chu Vận cố gắng lấy ví dụ: “Anh xem đi, ngay cả đấu quyền anh cũng có thời gian nghỉ giải lao để dọn lại sân giữa các hiệp mà.”

Cậu cười khẩy.

Chu Vận dịu dàng: “Chúng ta thử dạo đầu đã được không... Sau này còn nhiều thời gian lắm mà.”

Ánh mắt Lý Tuân khẽ dao động, dường như đã bị lời cô nói làm lung lay. Một lát sau, rốt cuộc Chu Vận

cảm nhận được gông xiềng trên người đã giảm bớt, trên bả vai xuất hiện một bàn tay, lật ngửa cô lại.

Lý Tuân: “Bây giờ có tính là kiểu bình thường không?”

“...”

Để trấn an cậu, Chu Vận chủ động vươn hai tay ôm lấy cậu. Lưng Lý Tuân rất mịn màng, làn da nhẵn nhụi có độ đàn hồi cao, đường nét rắn chắc mượt mà. Mặt cô kề sát vào mặt cậu, cảm nhận nhiệt độ mà cô chưa từng trải nghiệm.

Váy đã bị cởi sạch trong khi cô không hề hay biết nó bị cởi bằng như thế nào. Cậu ngồi dậy, cởi dây lưng, trong suốt quá trình cứ mặc cho Chu Vận chiêm ngưỡng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ soi lên bả vai cậu, trông bóng loáng như thể sứ men xanh man mát.

Lý Tuân là người rất tự tin, điều này không chỉ thể hiện ở riêng đầu óc cậu. Cậu luôn tự hào về mỗi bộ phận trên thân thể mình, tin rằng bản thân chính là kiệt tác của tạo hóa và người lựa chọn mình là người có... ánh mắt tinh tường nhất.

Chu Vận cảm thấy lòng tự tin thật sự có thể ảnh hưởng đến rất nhiều thứ. Nếu không, người từ bé đã cầu toàn như cô khi đối mặt với một thân thể xa lạ vào giờ phút này sẽ không bao giờ cảm thấy nó hoàn mỹ đến thế. Hình dung một người con trai như vậy có lẽ không hợp lắm, nhưng cô thật sự muốn nói với cả thế giới rằng cậu rất đẹp.

Lý Tuân cúi người, cậu thân cao chân dài, hoàn toàn che kín cơ thể cô, nâng niu cô trong lòng bàn tay.

“Làm loạn đủ rồi chứ!” Cậu dịu giọng, thân thể đã nóng hơn vừa rồi rất nhiều, bàn tay to lớn nắm lấy cánh tay cô, giọng nói khàn khàn tỏ vẻ bất mãn, “Nửa năm rồi, em đã ngâm anh lâu lắm rồi đấy.”

Vâng, vâng, vâng, đều là lỗi của em cả! Chu Vận luồn tay qua hai tay cậu, ôm lấy eo cậu, rồi từ từ lần lên lưng, mơn trớn đến cổ.

Lúc ngón tay mảnh khảnh của cô luồn vào tóc cậu, Lý Tuân đã đẩy người vào thân thể cô. Cậu đã nhịn lâu lắm rồi, không còn kiên nhẫn dành quá nhiều thời gian cho màn dạo đầu nữa. Dù Chu Vận đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng trong khoảnh khắc đó cô vẫn cắn răng run lên. Cô buộc mình phải phân tán sự chú ý, ánh mắt nhìn vào sợi tóc của cậu.

Đây là lần đầu tiên cô chạm vào tóc Lý Tuân. Cô luôn cảm giác đây là vùng đất cấm trong cuộc đời cậu, nó thiêng liêng như mảnh sân thể dục ở trường. Nhưng trong cảnh hoang vu ấy, nó lại chất chứa quyết tâm và sự kiêu ngạo mà cậu mãi mãi không nói cho người ngoài biết.

Chu Vận biết trong tình huống này cảm xúc trong đầu sẽ khó tránh khỏi việc khuếch đại lên, nhưng cô thật sự có cảm giác mình đã dành hết tâm trí và tình cảm cả cuộc đời này dâng hiến cho cậu mất rồi.

Mây mưa mịt mù, sấm chớp hỗn loạn, con tim rung động.

Thân thể rất đau, nhưng dù có đau thế nào cô cũng không rên rỉ lấy một tiếng.

Hồi bé Chu Vận rất tò mò nên từng tìm hiểu về lần đầu tiên từ nhiều nguồn thông tin, cô đã từng lo lắng sợ hãi vì những lời miêu tả của người từng trải. Mà giờ phút này khi nó thật sự diễn ra, cô thấy những thứ kia đều là lời lừa bịp.

Việc không hề khiến người ta khổ sở thì làm sao có tư cách gọi là “đau” được?

Hành động của Lý Tuân không mấy dịu dàng, cậu cau chặt mày, dồn hết tâm trí... Đầu Chu Vận bỗng hiện lên hình ảnh cậu mặc áo sơ mi và quần dài làm ố trên ghế văn phòng Hội viết chương trình. Khi ấy cô thấy ngồi bên cạnh cậu rất ngượng ngùng và đáng sợ. Nhưng hôm nay thân thể cậu lại đầm đìa mồ hôi đang áp lên người cô, kết nối chặt chẽ với cô...

Nghĩ đến đây, cô lại cảm nhận trong đau đớn lại thấm nổi ngọt ngào, như dòng nước thanh sau khi vừa uống phải trà đắng. Chu Vận ôm chặt lấy người cậu, chính cô cũng đổ rất nhiều mồ hôi, chiếc giường khách sạn bị cậu làm lắc lư, tấm ga bên dưới cũng nhăn nhúm.

Trong đầu cô dần hiện ra rất nhiều hình ảnh vớ vẩn, điều khiến điều hòa nằm trên bàn, chiếc áo sơ mi vò nhăn nằm dưới đất, chiếc ghế đặt chệch và cả từng hạt bụi trên bề cửa sổ trong ánh trăng soi sáng.

Cô ngửi thấy mùi hương trên người cậu, hương thơm cơ thể hòa lẫn với mùi mồ hôi, nó bủa vây lấy cô. Cô chợt nghĩ dù có tìm cả thế giới cũng không thấy mùi hương thứ hai có thể hòa hợp với cô đến mức này. Cô bị cậu giày vò đau đớn, nhưng trong cơn đau lại có chút vui thích, cứ như thân thể này không còn của mình nữa.

Điều này hơi đáng sợ!

Bụng của cậu cọ xát vào bụng cô, một mềm mịn một rắn chắc, kiểu đối lập này khiến Chu Vận như chìm đắm trong cơn say. Cô mướt mát mồ hôi, ánh mắt mê ly, nắm chặt ga giường. Trong thoáng chốc cô như dạo bước trên sân thể dục kia, nhìn qua bả vai cậu ngắm bầu trời không sao đen như nhưng.

Lúc này rốt cuộc cô có thể xác định, yêu chính là tín ngưỡng công bằng nhất của loài người. Cô tin rằng ai ai cũng từng ảo tưởng và tuần đạo vì nó.

Không biết qua bao lâu, cậu mới ngẩng đầu lên, người đầm mồ hôi, thở hắt ra, cuối cùng kiệt sức nằm vật xuống người cô. Ánh trăng rải khắp giường, cậu không ngừng thở hỗn hển.

Một lát sau, cậu giơ một tay lên, bàn tay áp vào mặt cô.

“Công chúa...” Giọng cậu trở nên khàn khàn sau phút hoan lạc, Chu Vận chợt thấy cơn râm ran chạy khắp thân mình bởi giọng nói kia.

Cậu nằm trên ngực cô, Chu Vận chỉ nhìn thấy tóc cậu. Cô đáp lại một tiếng, cậu mới nói tiếp: “Điều kiện em tự đặt ra thì chính mình phải nhớ kỹ đấy.”

Ừ!

Lý Tuân nằm trên người cô, sung sướng thỏa mãn, không bao lâu đã ngủ mất. Ban ngày Chu Vận ngủ nhiều nên bây giờ còn rất tỉnh táo, cô nghĩ mình nên đi tắm, nhưng cô lại không muốn buông cậu ra.

Trong suốt quá trình dẫn đo giữa việc “buông” hay “không buông” vô bổ này, đêm dần dần trôi đi, cuối cùng cô mới trở mình xuống giường trong tình trạng chân tê nhức.

Cô tự nhủ với mình, đừng nóng vội, cậu ấy đã là của mày rồi.

Chu Vận đi vào phòng vệ sinh với tư thế kẻ thắng cuộc, nửa giờ sau tắm rửa xong rồi trở về giường. Trước đây cô rất thích sạch sẽ, nhất là khi vừa tắm xong sẽ không bao giờ chạm vào thứ gì khác ngoại trừ khăn bông. Nhưng giờ đây cô mới vừa nằm lên giường đã không hề do dự ôm lấy Lý Tuân mồ hôi đầy người vào ngực lần nữa.

Cậu ngủ rất say, hơi thở chậm rãi. Chu Vận nhắm mắt lại, cảm nhận chút dinh dính giữa thân thể đang dán chặt nhau của họ, điều đó khiến cô mê đắm. Dòng suy nghĩ cứ miên man trước khi cơn buồn ngủ kéo đến, đến cuối cùng Chu Vận nghĩ... Người đã sáng tác ra câu “gần gũi xác thịt” đầu tiên trên thế giới đã lĩnh ngộ được sự hoàn mỹ nhất đời này đến cỡ nào.

Cô ngủ sau nhưng lại tỉnh trước. Lúc ngủ là cô ôm cậu, nhưng lúc tỉnh biến thành cậu ôm cô. Cậu dán sát vào lưng cô, cánh tay vòng qua eo, đặt lên mu bàn tay cô. Cô cử động mới phát hiện ra tóc mình đã bị cậu đè lên.

Mấy giờ rồi nhỉ? Mặt trời ngoài cửa sổ chưa lên cao, Chu Vận đoán bây giờ khoảng bảy rưỡi đến tám rưỡi gì đó.

Cô thấy hơi nóng, đưa tay với lấy chiếc điều khiển điều hòa trên bàn. Lý Tuấn rất tỉnh ngủ, cậu trở mình lại, thở dài, một tay đặt lên trán.

“Mấy giờ rồi?” Cậu khàn giọng hỏi.

Chu Vận: “Chưa đến chín giờ.”

Lý Tuấn cau mày, tay còn lại giơ lên che mặt, từ từ xoa nắn vài cái rồi mở mắt ra, trong mắt hằn đầy tia máu.

Chu Vận nhìn cậu: “Sáng nào anh thức dậy cũng trong trạng thái này sao?”

Lý Tuấn nhích người lên, tựa đầu vào vách tường, một chân cong lên, ngay cả nói chuyện cũng chậm chạp.

“Không phải.”

Chu Vận nhíu mày. Trông Lý Tuấn hình như không thoải mái lắm, cậu chau mày nói: “Lấy điếu thuốc giúp anh.”

Chu Vận xuống giường, nhặt chiếc quần của cậu từ mặt đất lên, lại mò vào túi lấy chiếc bật lửa màu vàng kia ra. Lý Tuấn cứ thế nhàn nhã hút thuốc lá trên giường.

Chu Vận: “Hay là anh mặc đồ vào rồi hãy hút tiếp?”

Lý Tuấn liếc nhìn cô rồi dứt khoát hất chăn ra, phơi bày thân thể lỏa lồ trước mắt cô.

Còn chưa qua thời nổi loạn à? Mới sáng sớm đã làm vậy là sao?

Dáng vóc Lý Tuấn như được vẽ nên, nhưng đám đen sì bên dưới lại khiến Chu Vận trở về thực tế phũ phàng. Đây không phải là tranh vẽ, đây chính là một người đàn ông đang sống sờ sờ.

Chu Vận quay mặt đi, nói lảng sang chuyện khác: “Anh muốn ăn gì, em đi mua.”

Lý Tuấn ngậm lấy điếu thuốc, uể oải nói: “Không cần.”

“Không đói à?” Đã lao động khổ sai suốt một đêm rồi đấy.

Lý Tuấn lắc đầu, khẽ vỗ bên cạnh mình: “Đến đây.”

“Làm gì?”

“Thể hiện tình cảm.”

Mặt Chu Vận nóng lên, từ từ lết qua, Lý Tuân choàng qua vai cô. Lúc này cô mới ý thức được mình đã là bạn gái của cậu rồi.

Chu Vận nhìn xung quanh: “Phòng này nhỏ thật.”

Cậu ừ: “Anh đã quen ở phòng nhỏ rồi, lần sau sẽ đổi cái khác lớn hơn cho em.”

Chu Vận hỏi: “Sao lại quen ở phòng nhỏ?”

Lý Tuân nói: “Trước kia có một khoảng thời gian dài anh chỉ ở nơi lớn thế này... Không đúng, nếu so với căn phòng này thì phải nhỏ hơn một chút.”

Cậu như nhớ lại điều gì đó, Chu Vận không quấy rầy cậu hồi tưởng. Cậu nhanh chóng hoàn hồn lại, quan sát cô nói: “Tinh thần em tốt quá nhỉ.”

Đương nhiên rồi.

“Không khó chịu à?”

“Tối qua rất khó chịu, nhưng sáng nay đã trở lại bình thường.”

Lý Tuân mỉm cười. Ánh nắng soi lên điệu bộ lười nhác của cậu, Chu Vận cảm thấy quan hệ của họ đã thân mật đến mức có thể chia sẻ với nhau những việc khác nữa.

“Thể chất em rất tốt.” Chu Vận nhỏ giọng hỏi, “Biết tại sao không?”

“Không biết.”

Chu Vận nhướn môi: “Em nói ra sợ sẽ dọa chết anh cho xem.”

Cậu cười cứng chiều: “Vậy em cứ dọa chết anh đi.”

Chu Vận ghé vào tai cậu nói gì đó, Lý Tuân cau mày, nghi ngờ hỏi: “Thật à?”

Chu Vận: “Đương nhiên là thật rồi. Bác gái em trước đây làm ở bệnh viện phụ sản, chuyên quản lý loại này. Năm xưa trông coi lỏng lẻo, “chôm” dễ cực, lúc bé em và mấy thằng em trai thường xuyên ăn nó.”

“Được rồi, ngừng ngừng.”

Chu Vận nhếch môi: “Anh xem đi, em đã bảo nói ra sẽ dọa chết anh mà. Thể chất của em rất tốt, hồi bé cũng rất ít khi bị đau đầu, bị thương ngoài da cũng lành nhanh hơn người khác.”

“Ừ.” Cậu nói lấy lệ, “Công chúa điện hạ vạn phúc kim an, sống lâu trăm tuổi.” Dứt lời cậu lại nhớ đến điều gì đó, nhếch môi nói, “Mà công nhận là cơ thể em tốt thật đấy...” Kèm theo câu nói là tay Lý Tuân đang choàng qua vai Chu Vận lại bắt đầu lần đến giữa hai chân cô.

Chu Vận kẹp chặt chân lại theo phản xạ, hét ầm lên: “Anh làm gì thế?”

Lý Tuân đã hút xong điều thuốc, dụi tắt nó trên đầu giường, thuận thế kề sát người đến, tay vuốt từ ngực đến eo rồi trượt xuống hông cô.

“Em cho rằng sáng nào anh cũng có thể bị cạn kiệt sức lực đến vậy sao?” Cậu véo Chu Vận, “Em đã lớn lên thế nào mà người cứ như đậu hũ thế, vừa chạm vào đã mềm nhũn.”

Cái ví dụ vớ vẩn gì thế này?

Mặt Chu Vận đỏ bừng bừng, Lý Tuân lấn tới: “Tên em đọc hay thật, Chu Vận, Chu Vận, chắc cả đời này em chỉ cần quan tâm đến mấy chuyện trăng gió kia thôi.” (1)

(1) Vận () trong vận sự () là chỉ về những việc tao nhã, văn thơ. Ở đây Lý Tuân dùng từ là Hạ Lưu Vận Sự ý chỉ là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, trăng gió mây mưa.

Chu Vận bị cậu ve vuốt khiến toàn thân khó chịu, cuối cùng không nhịn được nữa đạp cậu ra.

“Đó gọi là ân ái! Lượn đi!”

Lý Tuân cười lớn xuống giường, đến phòng vệ sinh tắm rửa, lúc đi ra ngoài như đã được hồi sinh đầy máu. Cậu để Chu Vận rời khỏi khách sạn trước, sau đó một mình đi trả phòng.

Lý Tuân vừa đi ra khỏi khách sạn đã thấy Chu Vận đang ngửa mặt nhìn trời. Cậu đi đến.

“Làm gì vậy? Chờ tiền rơi à?”

Chu Vận thần nhiên: “Nếu có tiền rơi xuống thật sợ rằng anh còn nhặt nhanh hơn em nhiều.”

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó nhìn ra hai phía, trên môi mỗi người đang nở một nụ cười hạnh phúc.

Tán cây môn môn, bầu trời trong xanh, họ đều cảm thấy bản thân đã tìm được người đặc biệt cho riêng mình. Sự ăn ý tốt đẹp nhất trên đời này không gì hơn thế cả.

Chương 48:

Cuộc thi chính thức kết thúc, họ gặt hái được khá nhiều điều phong phú. Có mấy người nôn nóng về nhà nên đi trước nhưng phần lớn hành lý của họ vẫn còn đặt ở trường, nên phải bố trí thời gian trở về thống nhất.

Chu Vận chịu trách nhiệm đổi vé máy bay, so sánh với Lý Tuân ở chung nhóm, giáo sư Lâm vô cùng yên tâm với tác phong làm việc của lớp phó môn như cô. Lúc Chu Vận lấy vé máy bay đã có ý đồ riêng, sắp xếp mình và Lý Tuân ngồi cùng nhau, kết quả là trời không chiều lòng người, cô vừa mới lên máy bay đã bị thầy Lâm giành chỗ. Chu Vận vô cùng không vui. Đã lớn tuổi thế này rồi mà thầy còn giành chỗ với một cô gái trẻ.

May mà vị trí của giáo sư Lâm ở hàng trước, sau khi Chu Vận đổi chỗ liền tựa sát lưng vào ghế, đóng tai nghe ngóng cuộc nói chuyện phía sau.

Sau màn mở đầu giảng đạo như mọi khi, giáo sư Lâm bắt đầu đi thẳng vào vấn đề chính với Lý Tuân.

“Sau này em có dự định gì không?”

Chu Vận hơi sửng sốt. Con người Lý Tuân trông có thể cởi mở nói kế hoạch tương lai với người khác sao? Quả nhiên một giây sau đã nghe cậu thần nhiên trả lời.

“Có thể là đi bán khoai tây ạ.”

Giáo sư Lâm tức giận: “Em đừng có nói vớ vẩn với thầy.”

Chu Vận ngồi ở hàng trước rụt vai lại, lại nghe thầy nói: “Bây giờ thầy đang nói chuyện nghiêm chỉnh với em, thái độ em phải đàng hoàng cho thầy! Có nghe thấy không, mở mắt ra.”

Cuối cùng đã vào việc chính, thầy Lâm nói với Lý Tuân: “Là thế này, em biết Bành Quốc Thụy không, ông ấy là giáo sư công nghệ được quốc gia cấp kinh phí đặc biệt, cũng là thầy của thầy. Bây giờ ông ấy đang nghiên cứu phát triển hệ thống làm việc với máy tính mang quy mô lớn cho quốc gia, em có hứng thú với việc này không?”

Yên lặng một hồi, Lý Tuân mới từ từ nói: “Đây là dự án bí mật ạ.”

Giáo sư Lâm cười nói: “Dĩ nhiên, không ngờ em còn hiểu biết nhiều quá nhỉ.”

Lý Tuân im lặng, giáo sư Lâm cảm khái: “Thật ra giảng dạy đã nhiều năm, thầy từng gặp không ít sinh viên xuất sắc, nhưng vừa học năm nhất đã có kinh nghiệm thực tiễn phong phú như em quả thật là trăm năm mới có một. Nhà em chắc cũng làm việc liên quan đến lĩnh vực này hả? Chỉ có như vậy mới được tiếp xúc từ bé thôi. Ba mẹ em làm gì?”

Lý Tuân: “Bán khoai tây.”

Giáo sư Lâm ghen hống.

“Cái thằng ranh này!” Giáo sư Lâm cười mắng, rồi nói tiếp, “Em nói đúng đấy, đây là dự án bí mật, muốn vào rất khó. Nhưng gần đây giáo sư Bành muốn mở một lớp thảo luận, chủ yếu là cho sinh viên của mình được huấn luyện lý luận chuyên sâu. Thời gian là một tháng, thầy đã đề cử em với thầy ấy rồi.”

Lý Tuân: “Một tháng nữa... đã tựu trường rồi.”

“Bên phía trường học em không cần lo, thầy sẽ báo cáo với trường khoa, chỉ chờ ý em thế nào thôi. Có điều đây là cơ hội tốt, giúp ích rất nhiều cho việc sàng lọc lại hệ thống kiến thức của em. Không phải ai cũng có được cơ hội quý giá thế này đâu, thầy hi vọng...”

“Được ạ.”

Khi giáo sư Lâm còn đang tìm mọi cách khuyên bảo thì Lý Tuân đã gật đầu đồng ý. Sau khi đồng ý vẫn không quên lễ phép: “Cảm ơn thầy.”

Cậu đột nhiên trở nên bình thường như vậy khiến giáo sư Lâm giật mình: “Sao lần này em dễ dàng đồng ý thế hả?”

Lý Tuân chậm rãi nghiêng đầu, nở nụ cười với ngụ ý “thầy hiểu em mà” với giáo sư Lâm: “Chỗ đó đâu giống với cuộc thi thảm hại này, đúng không ạ.”

Giáo sư Lâm chỉ cậu, phê bình không thôi: “Cái thằng nhóc này thật là gian trá. Vậy được rồi, thầy sẽ nói với thầy ấy, nhưng chỗ đó không tùy tiện đến được đâu, có thể sẽ thông qua một cuộc kiểm tra chất lượng nho nhỏ, nhưng mà đối với em thì chắc chẳng thành vấn đề...”

Đề tài vẫn còn tiếp tục nhưng Chu Vận đã không còn muốn nghe nữa. Nếu hiện tại trước mặt có chiếc gương, cô sẽ phát hiện khoe môi cô đã trĩu xuống tận cằm rồi.

Tối qua họ mới vừa chính thức yêu đương, chưa qua 48 tiếng nữa đây. Có ai đã phải chia xa sớm vậy không?

Dĩ nhiên cô chắc chắn sẽ ủng hộ bằng cả hai tay nếu Lý Tuân đi tham gia chương trình học của thầy Bành Quốc Thụy như giáo sư Lâm đã nói. Nhưng không có nghĩa là chuyện này không hề quan trọng cần hỏi ý kiến cô một chút.

Chu Vận không có kinh nghiệm yêu đương, cô nhớ đến mấy bộ phim đã xem, nam nữ chính trong phim sau khi trải qua trăm ngàn khó khăn mới xác định quan hệ, diễn biến kế tiếp sẽ là một khoảng thời gian tình cảm ngọt ngào. Sao bọn cô lại lược qua giai đoạn này mất rồi nhỉ?

Máy bay hạ cánh, mọi người đi lấy hành lý, Chu Vận và Lý Tuân đều không có hành lý ký gửi nên đứng sau đám người.

“Lát nữa anh có việc bận, có thể sẽ không trở về trường.” Lý Tuân nói.

Chu Vận quay đầu: “Là chuyện giáo sư Lâm nói à? Giờ anh phải đi ngay sao?”

Lý Tuân liếc mắt cười nói: “Em nghe thấy hả? Anh đồng ý đi nhưng hiện tại không phải chuyện này.”

Hành lý đã lần lượt lấy xong, giáo sư Lâm bảo mọi người đến xếp hàng chờ xe bus sân bay. Lý Tuân qua đó báo với giáo sư Lâm, sau đó quay về nói với Chu Vận: “Anh đi trước đây.”

Chu Vận á khẩu, đi ngay bây giờ ấy hả? Có phải nên thể hiện chút gì đó hay không?

Nhìn dáng vẻ ung dung của Lý Tuân, lòng Chu Vận khá ngọt ngào, nhưng cô lại không muốn biểu hiện quá rõ rệt, như vậy trông mình chẳng có triển vọng gì cả. Hừ, đi thì đi đi, có gì mà ghê gớm chứ!

Đã củng cố xong tâm lý, Chu Vận hất mặt lên, ra vẻ như ân chuẩn: “Đi đi.”

Lý Tuân cúi đầu nhìn cô, bỗng cười xòa. Thừa dịp mọi người đang ở phía trước chờ xe, cậu liền nắm tay cô, kéo cô vào góc khuất. Cậu cúi người, môi chạm vào môi, hôn Chu Vận lâng lâng bay bổng.

Lý Tuân hôn cô xong mới khẽ nói: “Anh phải đi một tháng, bên chỗ Hội Thực tiễn có rất nhiều việc, anh phải trao đổi với chủ dự án rõ ràng, nếu không sẽ rất phiền phức.”

Chu Vận nhỏ giọng nói: "... Có dự án nào chưa hoàn thành cần em làm giúp anh không?"

Lý Tuân nghe xong không biết nghĩ đến gì liền cười xấu xa: "Công chúa, em thật giống hệt với trang web baidu cần gì có đó nhỉ."

Gì cơ?

Cậu kể vào tai cô thì thầm: "Mặc đồ hay cời ra đều dễ dàng sai bảo."

Cô định nhắc chân đạp cậu thì đã bị cậu đưa tay ngăn lại.

Lý Tuân đứng thẳng lên, nói: "Không cần em làm mấy việc này, có việc khác để em làm."

Chu Vận ngược mắt, Lý Tuân nói tiếp: "Em về đăng ký môn giúp anh đi, anh sợ đến lúc đó lại quên mất."

Cậu nói Chu Vận mới nhớ đến, sắp sửa đến lúc đăng ký môn học trực tuyến cho học kỳ tiếp theo trên mạng trường rồi. Chỉ mỗi chuyện vật vãnh này thôi à?

"Nào, đền cho em này." Lý Tuân tiện tay lấy thứ gì đó trong túi ra, nhét vào tay Chu Vận.

Chu Vận kinh ngạc, đang nghĩ cậu đã chuẩn bị lúc nào thì nhìn xuống... thấy là kẹo trắng miệng trên máy bay phát. Cô cảm giác như có thứ gì đó nghẹn ở cổ, nôn ra không được mà nuốt xuống cũng chẳng xong, vừa định trợn mắt trừng cậu thì ngẩng đầu phát hiện người đã đi xa, bóng lưng cao ráo giơ tay lên vẫy chào cô.

Chu Vận vừa muốn nổi giận vừa thấy buồn cười. Cô mở gói kẹo bỏ vào miệng, viên kẹo the the, lành lạnh, giống như mùa hè năm nay.

Thật ra chuyến đi này của Lý Tuân cũng bớt cho Chu Vận không ít việc, ít nhất là cô không cần phải suy nghĩ nát óc kiểm soát gì mới qua mặt được mẹ để có thể nghỉ hè ở lại trường mà không về nhà. Sau khi xác định hành trình của cậu, cô cảm thấy không cần thiết ở lại nữa, trở về ký túc xá thu dọn qua loa đồ đạc rồi lên đường về nhà ngay hôm đó.

Về đến nhà, trình giấy khen ra, mẹ cô vô cùng hài lòng.

"Con về muộn quá, sao cuộc thi lại kéo dài thế?"

“Thời gian cuộc thi đã được lên lịch trước rồi mẹ à...”

Mẹ nhớ cô nên hỏi han hết cái này đến cái khác. Dĩ nhiên Chu Vận không thể kể hết quá trình “gay cấn” trong cuộc thi kia mà chỉ chọn vài chi tiết nhẹ nhàng cho mẹ nghe.

Mẹ nói: “Vậy Phương Chí Tịnh thì sao?”

Chu Vận ừ à: “Nhóm họ... hình như xảy ra chút chuyện.”

“Chuyện gì, thành tích bọn họ thế nào?”

“Họ không giành được giải ạ.”

“Mẹ biết ngay mà!” Mẹ cô vỗ tay, mắt tỏa sáng nói với Chu Vận, “Mẹ biết thế nào cũng không được, với tính cách của cậu ta, đạt được thành tích tốt đã sớm gọi đến đây rồi. Hồi bé cậu ta đã thế rồi, chỉ được cái khôn vặt, tố chất tâm lý kém, không làm được việc lớn.”

Thân là một trong những kẻ đầu sỏ khiến Phương Chí Tịnh “thất bại”, giờ phút này cô chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Nói chuyện xong Chu Vận trở về phòng đi tắm, sau đó nằm trên giường cầm lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Nhậm Dịch: “Done!”

Qua vài phút sau, Nhậm Dịch nhắn lại: “Á đù đừng có nhắn tiếng Anh cho mình, chúc mừng nhé!”

Chu Vận bật cười. Cuộc sống giao tiếp của Chu Vận cực kỳ đơn giản, không có bạn bè thân thiết đặc biệt nào. Chuyện này chỉ có thể nói với Nhậm Dịch thôi.

Ngày hôm sau Chu Vận đến nhà sách mua một đồng sách lập trình về, cô lên kế hoạch học hành chi tiết cho mình. Cả ngày nghỉ cũng sắp kín hết lịch, nhưng đôi khi Chu Vận cảm giác hình như mình có vấn đề chỗ nào rồi, nếu không đọc sách sẽ tự dưng bật cười khó hiểu.

Cô không chủ động liên lạc với Lý Tuân. Tên Quái Thú kia đang trong giai đoạn đặc biệt, cô biết mỗi khi cậu làm việc sẽ chú tâm đến cỡ nào.

Chu Vận nhớ kỹ “công việc” mà Lý Tuân đã phân công cho cô, tối đó vừa về đến nhà đã chuẩn bị sẵn. Đến hôm đăng ký, Chu Vận nhập mật mã Lý Tuân đưa cho cô lên trang web đào tạo của trường, chọn môn giúp cậu.

Xuất phát từ mục đích không thể cho ai biết nào đó, Chu vận chọn lịch học tất cả các môn của cậu hệt như cái của mình. Dù sao xưa nay Lý Tuân có đến lớp cũng không chú ý nghe giảng. Nhưng chỉ có môn thể dục là Chu Vận do dự.

Năm Nhất Lý Tuân đã chọn môn tập thể hình. Dĩ nhiên cậu chọn môn này không có nghĩa là thấy hứng thú với nó, mà chỉ vì tập thể hình là môn duy nhất có thể danh chính ngôn thuận lười biếng không tập thôi.

Môn này học ở phòng tập thể hình của trường, nhưng vì thiết bị của phòng tập quá ư “đầy đủ”, còn nhận thêm học viên bên ngoài, nên khi đi học rất khó có máy trống. Vì vậy môn học này dần dần biến thành lý thuyết, chưa đến một phần ba học kỳ đã kết thúc, sau đó hoàn toàn không bị quản lý.

Năm Nhất Chu Vận chọn môn yoga, học ở trong phòng, không cần sợ mưa sợ nắng. Nhưng hiện tại... Cô nghĩ đến Lý Tuân, phải thừa nhận rằng cô đã để ý cậu lâu lắm rồi. Thói quen và tật xấu của cậu cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Ví dụ như là cậu không ăn đúng giờ, thích tắm vào buổi sáng, và cả lưng cậu còn có vấn đề nghiêm trọng nữa. Đúng vậy, chính là lưng. Lúc mới biết Lý Tuân, cô luôn cảm thấy đáng vẽ làm ổ trên ghế viết chương trình của cậu chẳng qua tỏ vẻ cool ngầu thôi, sau đó mới từ từ phát hiện lúc thẳng lưng lên tốc độ cậu chậm chạp khác thường, cũng kèm theo sắc mặt tối sầm đáng sợ.

Những thành viên trong Hội Thực tiễn thỉnh thoảng mới phải thức đêm để bắt kịp tiến độ, nhưng Lý Tuân lại xem lượng công việc kinh khủng này thành thói quen sinh hoạt hàng ngày. Chu Vận không biết đến cùng là cậu đã làm lập trình bao lâu, nhưng chứng bệnh ở lưng này không phải do một hai ngày tạo thành.

Thậm chí là cả sáng hôm đó cũng vậy, lúc cậu tỉnh dậy cũng nằm trên giường rất lâu mới có thể xuống đất. Cậu cố ý hút thuốc, kéo dài thời gian trò chuyện với cô. Nhưng thật ra cô biết hết. Con người này quả thật coi mình như là trâu bò ấy.

Chu Vận lắc đầu, nhìn vào màn hình lần nữa. Cô tìm suốt buổi chiều trên mạng, tra rõ xem môn thể thao nào tốt cho lưng. Cuối cùng qua trăm ngàn lựa chọn, đã đưa ra quyết định.

Thế là một ngày nào đó vào tháng sau. Mặt trời chói chang treo cao trên đỉnh đầu, đất dưới chân như sắp nứt nẻ, xung quanh là không khí oi bức... Trong sân chẳng có lấy một tấc bóng cây nào, mười mấy sinh viên chán nản chờ vào tiết.

Toàn thân đầm mồ hôi, Chu Vận đặt tay lên ngực, cảm giác trong áo ngực đã ướt đến mức có thể làm hồ nuôi cá được luôn.

“Mẹ nó, tôi sắp sửa nóng đến điên mất.” Một nam sinh bên cạnh vắt chiếc khăn lên cổ lẩm bẩm nói, “Sao lại rơi vào tình cảnh thế này cơ chứ?”

Chu Vận lau mồ hôi trên trán, cảm thấy tất cả ý thức của mình bắt đầu bị phơ nhễ đến mơ hồ.

Cô hồi hận, hồi hận chết đi được. Sớm biết đã chọn cầu lông cho rồi.

Ánh nắng như thiêu như đốt, ve cũng không buồn kêu. Trong lúc choáng váng, một bóng người đi đến từ đằng xa. Ban đầu Chu Vận cho rằng đó là thầy dạy thể dục, nhưng nhanh chóng nhận ra thầy không cao như vậy.

Áo Lý Tuân ướt đẫm, cả người mồ hôi nhễ nhại, mỗi bước chân đều rục rịch, sân bóng chuyền không có mái che. Cậu đi đến trước mặt Chu Vận.

Trước giờ Chu Vận không biết mình lại hoài niệm mái tóc vàng này đến thế. Rõ ràng cậu vẫn mang dáng vẻ cũ nhưng cô luôn cảm giác cậu đã đẹp trai hơn rồi.

Lý Tuân nhìn cô, xa nhau một tháng, tất cả nỗi nhớ nhung đều hóa thành một câu nói u ám: “Tốt nhất là em cho anh một lý do đầy đủ tại sao lại chọn môn này đi.”

Chu Vận bị phơ nhễ đến nỗi đầu óc mơ màng, lẩm bẩm trả lời: “Em bị chập mạch...”

Chương 49:

Lý Tuân chưa kịp tỏ thái độ với câu trả lời “bị chập mạch” của cô thì thầy thể dục đã đến. Thầy xách theo một túi lưới to, bên trong đựng đầy bóng chuyền.

“Khẩn trương lên, khẩn trương lên, tập hợp nào!” Huấn luyện viên bóng chuyền kêu gào từ đằng xa.

Huấn luyện viên họ Đường, tuổi tác không lớn lắm, dáng vóc trung bình, hình thể gầy gầy, trông rất hăng hái. Trong hoàn cảnh làm việc ngoài trời, thầy có làn da ngăm ngăm lại thích mặc đồ thể thao tối màu, nếu thoáng nhìn qua còn tưởng là cột nhà cháy di động nữa cơ.

“Mọi người xếp hàng, Giang Hưng Trì lên điểm danh hộ thầy.”

Huấn luyện viên vừa hô hào xong thì một nam sinh cao lớn bước ra khỏi hàng. Chu Vận nhận ra cậu ta, là sinh viên năng khiếu thể thao của lớp Hai, kiện tướng cấp Hai quốc gia, và cũng là tuyển thủ chủ lực trong đội bóng chuyền của trường.

Đám sinh viên bị phơ nhễ đến mức chóng mặt chậm chạp xếp thành hai hàng.

“Cậu kia, cậu vào hàng nhanh nào!” Giang Hưng Trì chỉ Lý Tuân.

Lý Tuân quay đầu liếc nhìn cậu ta.

Giang Hưng Trì: “Nhanh chút nào, vào học rồi kìa!”

Chu Vận lặng lẽ kéo góc áo Lý Tuân vào hàng. Lý Tuân lại liếc sang cô, vẻ mặt hơi thả lỏng.

Bên kia Giang Hưng Trì mở sổ điểm danh, ghi ngày tháng xong rồi ngẩng đầu lên: “Ồi thế này là sao? Cậu không thấy đó là hàng của nữ à? Mau ra đây!”

Bị phớt lảng nên ai cũng khó chịu, Giang Hưng Trì gọi vài tiếng, giọng nói đã trở nên gắt gỏng. Lý Tuân không nói lời nào. Chu Vận lén nhìn cậu, xem xét từ góc độ biến hóa rất nhỏ nơi đầu mày, cô biết cậu đã bức rồi đây.

Nhưng may là Lý Tuân không tỏ vẻ gì, cậu chỉ nhìn Giang Hưng Trì vài lần rồi đi ra khỏi hàng, đến phía trước.

Giang Hưng Trì bắt đầu điểm danh, sau khi điểm danh xong thì bên thầy Đường cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Giang Hưng Trì đưa lại sổ điểm danh cho thầy rồi quay trở về hàng. Thế nhưng, lúc cậu ta định đứng đầu hàng nam lần nữa thì phát hiện người nào đó không muốn nhường chỗ cho mình. Giang Hưng Trì nhìn về phía Lý Tuân, cậu bỏ hai tay vào túi, cằm hơi hất lên, vẻ mặt thờ ơ.

“Cậu bị sao thế hả? Không thấy hàng được sắp từ thấp đến cao à?”

Chu Vận á khẩu.

Tuy nói Giang Hưng Trì to con hơn Lý Tuân một chút, nhưng nếu xét theo chiều cao thì quả thật cậu ta không cao bằng Lý Tuân. Một tháng không gặp, tuyệt chiêu khinh người của Lý Tuân đã tiến bộ không ít. Giang Hưng Trì bị vẻ khiêu khích im lặng này đã kích, sắc mặt liền khó coi.

“Cậu có ý gì?”

Lý Tuân vẫn khinh khinh.

“Xếp hàng nhanh lên đi, vào tiết rồi kìa.”

Chu Vận khá khẩn trương. Giang Hưng Trì là sinh viên năng khiếu, ngoại trừ bài vở chuyên ngành, thời gian còn lại đều tập trung vào việc tập thể thao. Còn Lý Tuân thì suốt ngày ở văn phòng Hội, không bao giờ tham gia bất cứ hoạt động thể dục thể thao nào. Có thể nói trước đó hai người này căn bản không hề biết nhau.

Chu Vận đã học được mấy buổi, cũng hiểu sơ sơ về Giang Hưng Trì. Cậu ta là học trò cưng của thầy Đường. Nghe bạn học khác nói trước kia đội bóng chuyên của trường đi ra ngoài thi đấu, kết quả đều quyết định hoàn toàn vào việc bốc thăm. Nhưng kể từ khi Giang Hưng Trì gia nhập, chiến tích cứ tăng cao, giải đấu vòng tròn năm ngoái còn lọt vào top 6 nữa. Thân là đội viên chủ lực đội bóng chuyên của trường, Giang Hưng Trì có thể xem là nhân vật hoành hành trên sân bóng.

Chu Vận nhìn Giang Hưng Trì vạm vỡ, lòng run rẩy.

“Gì thế hả?” Thầy Đường vắt vãi lăm mới buộc lưới xong, vừa quay đầu lại đã thấy cảnh này, “Giang Hưng Trì, đã vào tiết rồi sao không mau cho lớp khởi động làm nóng người đi!”

Bạn học bên cạnh vừa nghe thấy đã suýt ngất. Thời tiết thế này mà còn khởi động nóng người á?

Rốt cuộc ánh mắt hai người đã chuyển đi, Giang Hưng Trì dẫn đầu hàng ngũ bắt đầu đội nắng chạy bộ.

Quả thật là khổ không để đâu cho hết. Chạy hai vòng xong, trông tất cả mọi người đều như mới ngoi lên khỏi mặt nước. Chu Vận lại lén nhìn về phía Lý Tuân, cậu cũng rất nóng, còn chảy mồ hôi nhiều hơn mấy bạn khác, thở hổn hển hển.

Lý Tuân cau mày, vô cùng khó chịu với thời tiết và môn học này. Chu Vận nhìn ra được cậu khá mệt, có lẽ bởi vì nguyên nhân về trường quá gấp.

“Hôm nay chúng ta học phát bóng!” Thầy Đường nhặt một quả bóng lên, nói với đám sinh viên, “Trong bóng chuyên có vài cách phát bóng, các em chỉ cần biết cách cơ bản nhất, đơn giản nhất là kỹ thuật phát bóng thấp tay nghiêng mình là được.”

Thầy vừa nói vừa làm mẫu. Hai chân giang ra, nghiêng người về phía lưới, tay trái cầm bóng để trước bụng, tay phải hạ xuống tự nhiên. Sau đó tay trái tung bóng lên, cánh tay phải duỗi thẳng, lấy xương bả vai làm trục hơi kéo về phía sau... Chỉ nghe một tiếng bộp vang lên, quả bóng nhanh chóng bay về phía bên kia sân.

“Mọi người đã nhớ rõ động tác chưa?”

Mọi người lờ mờ gật đầu, thầy Đường làm lại hai lần rồi mới nói: “Tốt, bây giờ bắt đầu luyện tập, các em cứ thử cảm giác trước xem, nếu không hiểu thì hỏi thầy hoặc là Giang Hưng Trì.”

Mỗi người tự ôm một quả bóng luyện tập, nam nữ chia ra hai đầu sân. Chu Vận thử phát bóng vài lần nhưng đều thất bại, chẳng lần nào qua lưới cả.

“Mạnh chút nữa.”

Chu Vận quay đầu lại, thấy Giang Hưng Trì đang đứng phía sau, sửa tư thế lại cho cô: “Người cậu nghiêng qua một chút, lực cánh tay yếu quá.”

Chu Vận gật gật đầu, lại thử phát bóng lần nữa nhưng vẫn không qua lưới. Giang Hưng Trì đi đến, điều chỉnh tư thế giúp cô, khẽ vỗ vào vị trí cổ tay cô: “Dùng sức ở đây này, nơi này lỏng quá, gồng lên một chút, mạnh lên!”

Chu Vận siết bàn tay, nhưng da thịt cô mềm mại, có siết tay lại cũng không có thay đổi gì. Giang Hưng Trì vẫn không hài lòng, cứ bảo cô dùng sức, dùng sức. Cuối cùng Chu Vận cắn răng gồng lên.

“Tốt, giữ cơ căng như thế, đừng thả lỏng, tung bóng lên!”

Chu Vận nghe hiệu lệnh của cậu ta đưa quả bóng lên, Giang Hưng Trì quyết đoán hô: “Tung bóng!”

Chu Vận dồn hết sức vươn tay ra sau, bỗng một tiếng rắc vang lên, kèm theo là tiếng thét thảm thiết. Cô luôn căng thẳng ở nơi đông người, ngay khoảnh khắc thét lên đã lập tức che miệng ngồi xổm xuống, ôm cánh tay vào người.

Mẹ nó, phát bóng mà giống như thử đốt pháo vậy. Cánh tay cô đau nhức, Giang Hưng Trì vội vàng chạy đến: “Sao thế? Bị thương hả?”

Chu Vận lắc đầu: “Không sao.”

Giang Hưng Trì: “Cậu đưa tay cho mình xem nào.”

Cánh tay Chu Vận đau rần, nhất thời không vươn thẳng được: “Không cần đâu, chút nữa là ổn thôi.”

“Mau để mình xem nào.”

Giang Hưng Trì đưa tay định kéo tay cô thì bị một bàn tay khác ngăn lại. Lý Tuân đẩy Giang Hưng Trì ra, ngồi xuống trước mặt Chu Vận.

Chu Vận chỉ phát hiện trước mắt tối đi, ngược mắt lên đã thấy Lý Tuân đầu mướt mồ hôi. Trong khoảng cách gần, thậm chí cô thấy được những giọt mồ hôi li ti trên hàng mi của cậu. Tay cậu bị nắng đốt đỏ ửng, quần áo ướt đầm.

Lý Tuân rử mi, hỏi Chu Vận: “Đau lắm không?”

Chu Vận lắc đầu: “Không sao, đập vào bóng mạnh quá nên chấn thương nhẹ thôi.”

“Có thể đuổi thẳng ra không?”

Chu Vận rút tay ra, từ từ đuổi thẳng, trong thời gian ngắn mà da cô đã tụ máu bầm tím. Da Chu Vận trắng nõn, nên chỉ hơi ửng tím thôi đã trông ghê người. Thầy Đường thấy bên này xảy ra sự cố cũng chạy nhanh đến, kiểm tra cánh tay Chu Vận, nói: “Không nghiêm trọng, nhưng cũng đừng khinh thường. Giang Hưng Trì, dẫn bạn ấy đi chườm đá đi.”

Giang Hưng Trì thừa vâng rồi dìu Chu Vận đi ra khỏi sân bóng.

Thầy Đường: “Các bạn khác luyện tập tiếp. Chú ý một chút, ban đầu chưa quen thì đừng dùng quá nhiều sức.”

Chu Vận được Giang Hưng Trì dẫn ra ngoài còn quay đầu nhìn Lý Tuân, đáng tiếc Lý Tuân đưa lưng về phía cô, không thấy được vẻ mặt cậu.

Khó khăn lắm mới gặp mặt nhau nhưng ông trời lại không tác hợp...

Giang Hưng Trì dìu cô đến phòng cứu thương ở sân vận động, để cô ngồi xuống ghế, bản thân đi lấy túi chườm đá.

“Áp vào đi.”

Chu Vận cúi đầu chườm đá. Nhân lúc rảnh rỗi, Giang Hưng Trì tán gẫu với cô.

“Cậu học lớp Một hả?”

“Ừ.”

Cậu ta nghĩ đến gì đó liền cười khinh thường: “Con trai lớp cậu cứ như cọng bún thiêu ấy.”

“...”

Chu Vận ngẩng đầu. Từ bé Giang Hưng Trì đã chơi thể thao, thể trạng vô cùng tốt, tướng mạo thô kệch, mắt to mũi to, không thanh tú như Lý Tuân. Hôm nay Giang Hưng Trì mặc bộ đồ tối màu, ngồi trước mặt Chu Vận như thể một ngọn núi sừng sững, trông rất áp lực.

Chu Vận rất muốn hỏi thử xem khi này trong đầu cậu ta đã nghĩ đến ai nhưng Giang Hưng Trì đã mau chóng cho ra đáp án: “Giống cái cậu nghĩ vài buổi vừa rồi đấy, lớp bọn cậu trông thẳng nào cũng éo là quá.”

Chu Vận bất mãn. Cậu nói như vậy tôi không thích đâu đấy!

Tay Giang Hưng Trì vẫn giữ cánh tay cô, Chu Vận rút tay lại: “Không sao rồi, không còn đau nữa.”

“Còn phải chườm một hồi nữa mới được.” Giang Hưng Trì không buông tay ra, cậu ta chơi bóng suốt thời gian dài, bàn tay to lớn thô ráp như giấy nhám, Chu Vận không rút lại được.

Dường như Giang Hưng Trì muốn làm cho Chu Vận thư giãn, liền tìm đề tài tán gẫu tiếp.

“Cậu ít khi tập thể dục lắm à?”

“... Ừ.”

“Thảo nào chẳng có chút kinh nghiệm gì cả, như vậy dễ xảy ra chuyện lắm.”

Chu Vận tìm cớ cho mình: “Bóng cứng quá.”

Giang Hưng Trì cười nói: “Còn cứng á? Trên lớp đều dùng loại mềm thôi, bình thường bọn mình luyện bóng và đi thi đấu mới là loại cứng. Nếu cậu mà đánh phải loại đấy chắc là gục ngã trên sân luôn rồi.”

Chu Vận cười nhạt: “Không đến mức vậy đâu.”

“Cậu không tin à, vậy lần sau mình đi tập cậu đến xem, mình sẽ cho cậu ấn thử quả bóng.”

Chu Vận giật mình, nhạy cảm phát hiện phương hướng câu chuyện hơi khác lạ.

Giang Hưng Trì nhìn cánh tay cô, cười nói: “Nữ sinh bọn cậu mảnh mai quá.”

Chu Vận nói: “Cũng không phải đâu, do chưa chuẩn bị tốt thôi.”

Rốt cuộc Giang Hưng Trì buông tay ra, tiếp theo lại lấy điện thoại di động từ trong túi: “Cậu cho mình số điện thoại đi, nếu còn đau nữa thì cứ tìm mình.”

Biết ngay mà! Chu Vận cảm thán, tình yêu quả thật là loại mỹ phẩm tốt nhất cho phụ nữ, tính cả Giang Hưng Trì, tháng này Chu Vận đã liên tiếp nhận được ba ám hiệu như thế rồi. Ai đó thật sự đã mở giúp cô

cánh cửa đào hoa ra mà. Có điều cô cũng chỉ có thể tự hào trong lòng thôi.

“Không đau nữa đâu.”

Cô giả vờ quên cho số điện thoại, đứng lên nói: “Cảm ơn cậu, mình về sân trước đây.”

Chu Vận lập tức đi ra ngoài, Giang Hưng Trì còn phải thu dọn đồ đạc nên ra chậm hơn.

Mới ra sân, Chu Vận đã nhìn thấy ai kia đang ngồi ở dưới bóng cây ven đường. Cậu cúi đầu, chống cùi chỏ lên gối, giống như đang nghỉ ngơi. Ánh nắng xuyên qua lá cây, soi rọi rác lên chiếc áo thun T-shirt trắng mềm mại của cậu. Cành lá xanh biếc, mái tóc vàng óng và cả con đường đá màu xám nhạt hòa quyện lại trong lành như thể một bức tranh màu nước.

Chu Vận ngẩng nhìn đến say mê, đúng là đồ của mình nhìn thế nào cũng thấy đẹp. Giang Hưng Trì thì biết gì chứ, ước mơ của con gái chính là có thể yên bình chìm đắm trong thế giới ảo là thế này đây.

Chu Vận đi đến, ngồi cạnh cậu. Lý Tuân không có phản ứng, Chu Vận lợi dụng đặc quyền của bạn gái, tựa vào người cậu. Rốt cuộc cậu ngẩng đầu, vẻ mặt mệt mỏi, thấp giọng hỏi: “Đã đỡ chưa?”

“Vốn đâu có việc gì lớn.”

“Để anh xem.”

Chu Vận ngoan ngoãn đưa tay ra, được chườm đá nên tay cô đã giảm sưng nhiều.

Cô hỏi cậu: “Hôm nay anh vừa về trường đấy à?”

“Ừ.”

“Sao không nghỉ ngơi một chút mà đã đến ngay lớp thể dục?”

“Muốn gặp em.”

Trong nháy mắt tim Chu Vận như tan chảy, không ngăn được muốn ôm chầm lấy cậu. Có điều không đợi lòng cô nở hoa, đã nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của cậu rồi.

“Kết quả em lại tặng cho anh một món quà lớn còn lớn hơn.”

“...”

“Cái con tinh tinh kia đã nói gì với em?”

Chu Vận giở trò láu lỉnh, cố ý nhìn lảng sang nơi khác, gãi cằm: “Không có gì, chỉ là xin số điện thoại của em thôi.”

Không có phản ứng gì cả. Chu Vận lén liếc nhìn cậu, bị nụ cười khẩy của cậu đả kích mặt đỏ ửng. Mẹ kiếp, mình đâu có nói dối, rõ ràng là cậu ta xin số điện thoại của mình mà, tại sao phải đỏ mặt chứ?

Lý Tuân đứng dậy, khẽ phúi bụi trên quần áo, ngoắc tay với Chu Vận. Cô đứng lên theo phản xạ, còn chưa kịp thẳng người đã bị cậu tóm lấy. Chu Vận hốt hoảng kêu ré lên, đến khi kịp phản ứng đã phát hiện bị cậu kéo ra sau thân cây rồi. Lý Tuân chẳng buồn nói gì đã ngay lập tức cho tay vào trong áo Chu Vận.

Làm gì thế này?

Chu Vận nhìn về phía sân trường rộng rãi và đám sinh viên qua lại đằng sau, nhận ra đây là con đường chính của khu giảng dạy.

Là đường chính đấy!

Dưới mấy phen kích thích, Chu Vận cố giãy dụa, đưa tay lên vỗ bôm bốp lên người cậu, gằn giọng: “Lý Tuân, anh nhìn cho rõ đây là đâu đi!”

Lý Tuân bị cô đánh khiến khó chịu bèn lườm cô một cái. Chu Vận không đếm xỉa đến cậu cảnh cáo, tiếp tục đánh. Thế là bàn tay to lớn kia thuận lợi mò lên lưng cô, phụp một tiếng, dây áo ngực đã bị mở ra.

Ôi mẹ ời!

Chu Vận chỉ cảm thấy ngực được thả lỏng, suýt nữa đã hét lên, lập tức rút tay lại ôm lấy mình. Tay Lý Tuân còn chưa chịu rút ra, tiếp tục chuyển sang phía trước. Chu Vận bị cậu sờ mó đến nỗi người vừa râm ran vừa nóng hực, lại không có chỗ rút lui, đành miễn cưỡng xin tha.

“Anh ời, anh ời em sai rồi!”

Lý Tuân bị mấy tiếng anh ời này dỗ dành, mày nhăn lại, hơi bước đến áp sát cô vào thân cây, thản nhiên nói: “Có phục không?”

“Phục sát đất...”

“Lần sau còn dám trêu chọc anh nữa không?”

Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân thấp đèn á! Thiên lý ở đâu? Lòng Chu Vận tràn ngập nỗi bi thương, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên nhìn thấy nét cười mỉm trên mặt cậu, tất cả sự bức dọc lúc này đều hóa thành hư vô.

Cậu ngay trước mắt cô, ánh nắng hắt vào lưng khiến khuôn mặt cậu toát lên cảm giác vô cùng chân thật, đẹp đến mức chân cô bủn rủn.

Lý Tuân khẽ cười, rồi đứng thẳng người: “Anh đi trước đây.”

Chu Vận còn chưa kịp hiểu gì... Lại đi nữa á?

“Anh đi đâu?” Cô vội vàng cài lại dây áo ngực, đuổi theo cậu hai bước, đúng lúc cậu quay người lại, liền đâm sầm vào ngực cậu. Cơ thể mang theo mùi mồ hôi thoang thoảng khiến cô nhớ đến đêm đó trong khách sạn, thân thể Lý Tuân thon dài, trần trụi và đàn hồi...

“Công chúa điện hạ, ban ngày ban mặt đừng lộ liễu như vậy được không?”

Chu Vận dẫu môi, Lý Tuân giơ tay mơn trớn cổ cô, kề đến tai cô khẽ khàng nói: “Chờ anh một lát, tối nay chúng ta ra ngoài ở.”

Chương 50:

Lý Tuân đến gặp giáo sư Lâm, suốt buổi chiều Chu Vận luôn trong tâm trạng phấn khởi. Cô trở về ký túc xá, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo trước. Chu Vận ngắm nhìn mình trước gương toàn thân.

Nhậm Dịch đã đi tập dượt với ban nhạc, Phương Thư Miêu bận việc trong hội sinh viên, trong phòng chỉ còn mình cô rảnh rỗi thảnh thơi suy nghĩ.

Có lẽ tình yêu thật sự có ma lực, khiến người ta trúng độc và trầm mình chìm đắm. Hôm tựu trường, Chu Vận giấu mọi người đến một tiệm spa ở trung tâm thành phố làm thẻ thành viên, một tuần tranh thủ đến hai lần để chăm sóc da dẻ. Trường học cách khá xa tiệm spa, phải đi xe mất nửa tiếng đồng hồ mới đến đó nhưng cô không hề cảm thấy vất vả.

Chu Vận nhớ trong Kinh Thánh có nói, Adam và Eva vốn sống cuộc đời vô tư lự, sau đó bị con rắn dụ dỗ ném trái cấm, họ bắt đầu phân biệt thiện ác, đẹp xấu, bắt đầu có dục vọng của mình. Thượng đế tức giận đuổi họ ra khỏi vườn địa đàng, cũng nguyên rủa họ đời đời phải chịu khổ nạn.

Kể từ khi yêu Lý Tuân, Chu Vận bắt đầu cảm thấy, ăn quả táo này cũng rất đáng giá.

Cô tìm một khách sạn cách trường học rất xa, chất lượng không hề thấp. Khi Lý Tuân bận việc ở trường xong, hỏi địa chỉ Chu Vận, đến nơi đã hơn tám giờ. Cậu vừa vào phòng đã oán trách: “Sao em chọn nơi xa thế?”

“Ở đây ít người.”

“Xem em nhất gan chưa kìa!” Lý Tuân vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Cậu cởi áo thun để bên ngoài, Chu Vận nhặt lên thấy hơi ẩm, ngày hôm nay cậu đã đổ nhiều mồ hôi quá. Đã thay quần áo chưa nhỉ?

Cô cầm áo ngủ thử. Đúng lúc mũi kề vào chiếc áo thun thì cửa phòng vệ sinh mở ra. Lý Tuân chỉ quần một chiếc khăn tắm quanh eo, Chu Vận trố mắt.

Lý Tuân thản nhiên nhìn Chu Vận đang ngủ áo của cậu, vừa lau tóc vừa cố ý khoe thân thể, nói: “Không phải ngủ, áo mới thay đấy.”

Tốc độ tắm rửa nhanh quá thì phải!

Lý Tuân khẽ cười, ngồi xuống giường. Chu Vận cũng không giải thích, yên lặng bước về phía đó, ngấm tẩm lưng cậu không chớp mắt.

Khách sạn này khác với chỗ lúc trước họ thuê, phòng ốc rộng rãi, tiện nghi đầy đủ. Dưới ánh đèn vàng soi rọi, làn da Lý Tuân trở nên óng ánh, vô cùng quyến rũ. Cậu lau tóc, cơ bắp phía sau lưng cũng lên xuống theo từng động tác, khiến lòng Chu Vận nhộn nhạo.

Áo cũng đã ngủi rồi còn hồi hộp quái gì nữa. Cuối cùng cô không nhịn được ghé sát ôm lấy cậu từ phía sau. Người Lý Tuân vẫn chưa lau khô hết, vài giọt nước còn đọng trên cánh tay man mát.

Lý Tuân không lau tóc nữa, vứt khăn sang một bên, quay người lại ôm lấy Chu Vận. Không biết có phải do khách sạn cao cấp hay không, Chu Vận nhìn thấy rõ từng chi tiết trên thân thể Lý Tuân hơn bao giờ hết. Cô thấy cảm cậu có một nốt ruồi nhàn nhạt, nho nhỏ, nằm ở nơi dễ mọc râu nhất của bọn con trai, trước đây cô vẫn không chú ý thấy điều này.

Lý Tuân hỏi: “Nhớ anh không?”

Chu Vận hỏi ngược lại: “Vậy anh nhớ em không?”

Đoạn đối thoại dạo đầu này hoàn toàn vô nghĩa, Chu Vận biết Lý Tuân ghét nhất là mấy đề tài lãng phí thời gian nên nhất định là cậu sẽ trả lời trước.

“Nhớ chứ!” Cậu nhanh chóng xoắn váy ngủ của Chu Vận lên, vùi đầu vào bụng cô, hít thật sâu.

Chu Vận vuốt mái tóc còn ươn ướt của cậu, cảm giác bàn tay cậu đang vuốt ve sau lưng cô, thỉnh thoảng lại vân vê ngứa véo. Cô thân thể thấy ngứa ran bèn giãy dụa. Một tay Lý Tuân chống người dậy, một tay đẩy Chu Vận nằm xuống, giường rất êm. Người Chu Vận nảy lên hai cái, lúc ngược mắt lên Lý Tuân đã vứt chiếc khăn quăn ngay eo đi rồi.

Chu Vận bị cảm dỗ giây lát, sau đó chợt nhớ ra gì đó liền vội vàng xuống giường kéo rèm cửa sổ. Quay đầu lại, thiếu gia Lý đang nằm nghiêng trên chiếc giường lớn, khoe thân thể trần trụi không hề xấu hổ, giống như là người mẫu khóa thân trong sách mỹ thuật.

Lý Tuân khẽ vỗ giường, Chu Vận đi đến, cậu lập tức ôm lấy cô, tay lại lần mò từ eo đến bụng, vừa vuốt ve vừa xoa nắn.

Chu Vận rất khó chịu: “Anh làm gì vậy?” Rốt cuộc anh có sở thích quái đản gì thế này?

Hơi thở Lý Tuân nặng dần, nói khẽ khàng: “Mẹ ơi, anh nhớ cảm giác này chết được...”

Cô nghe thấy giọng nói của cậu, cảm giác người đã không còn ngứa ran như khi nãy nữa mà đổi thành một kiểu mẫn cảm khác. Cơ thể Lý Tuân dần nóng lên, bên dưới cũng bắt đầu biến đổi. Cậu vừa hôn vừa cắn cổ cô một trận, cuối cùng trở nên phấn khích, ngay cả hơi thở của bản thân cũng hỗn hển.

Chu Vận cũng nóng hừng hực, có điều thấy trong mắt Lý Tuân hiện vẻ mệt mỏi liền hỏi: “Hôm nay đi đường mệt không?”

Lý Tuân ngược mắt nhìn cô: “Thương anh à?”

Chu Vận nói: “Nếu anh mệt thì chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Lý Tuân rướn người lên trước, một tay lót dưới người Chu Vận, cậu nhỏ giọng nói vào tai cô: “Ga giường đã ướt thế này rồi mà còn quan tâm anh có mệt không á!”

“...” Sao cái gì anh cũng có thể nói ra được thế hả?

Lý Tuân ôm lấy cô: “Em không muốn thì anh không làm.”

Chu Vận nhủ thầm, em đâu nói là em không muốn, không phải vì thấy anh mệt mỏi quá rồi hay sao?

Lý Tuân thừa dịp cô đang đấu tranh tâm lý liền nhắc chân cô lên.

“Nếu muốn làm thì chúng ta tranh thủ thời gian đi nào.”

Chu Vận cảm giác kiểu lần này khác hẳn với lần trước, Lý Tuân ở phía trên cười xấu xa.

“Công chúa điện hạ, hôm nay sẽ cho em thử tư thế mới, nhắm mắt lại đi.”

Chu Vận ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hoàn toàn phó mặc cho cậu. Lúc ân ái cậu không thích nói chuyện, bản thân Chu Vận cũng căng thẳng đến mức không thốt ra tiếng. Trong bóng đêm yên tĩnh, sức mạnh và hương vị của cậu được phóng đại vô hạn, tràn vào khắp ngõ ngách thân thể, khiến cô ghi khắc đến từng lỗ chân lông...

Nếu nói, trong thời thanh xuân nổi loạn này có thứ gì khiến Chu Vận không bao giờ hối hận, đó chính là lúc họ ở bên nhau không hề lãng phí từng giây từng phút. Họ luôn cùng nhìn về một hướng, cạn kiệt từng giọt mồ hôi, tận hưởng từng nỗi vui sướng...

Đêm vẫn chưa sâu, hiếm khi Lý Tuân làm xong mà không mệt mỏi ngủ luôn, Chu Vận nằm trong lòng cậu, ngẩn ngơ nhìn đèn trên trần phòng. Cô thầm đặt tên cho tư thế vừa rồi trải nghiệm là “Tàu Lượn Siêu Tốc”.

Lý Tuân vừa hút xong điếu thuốc, Chu Vận liền cất lời: “Có phải anh không thích môn bóng chuyền không?”

Lý Tuân khẽ nói: “Cũng tạm.”

Chu Vận: “Cậu Giang Hưng Trì kia...”

Lý Tuân cười khẩy, thiếu điều chưa viết lên mặt là “chẳng đáng ngó đến”: “Cái kiểu đầu óc ngu si tứ chi phát triển như cậu ta thì công trường thiếu gì.”

“...”

Chu Vận thấy lời nhận xét này không công bằng, nhưng cô không dám lên tiếng. Trải qua cuộc thi lần trước, Chu Vận nhận thức sâu sắc con người Lý Tuân lòng dạ khó lường, và sức chiến đấu lại kinh người. Cô sợ miệng một câu sẽ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, dẫn đến phiền phức không cần thiết.

Lý Tuân nói: “Em không phải lo, anh có nhiều việc phải làm lắm, không rảnh quan tâm đến gã đâu.”

Khi đó, quả thật là cậu đã nói như thế. Nhưng sau này xem lại thì rõ ràng lý trí trầm ổn của Lý Tuân không áp đảo được tính tình nóng nảy.

Xưa nay cậu vốn không hề quan tâm đến môn thể dục, bình thường hay bỏ tiết vậy mà lại đi học vô cùng nghiêm túc. Cậu và Giang Hưng Trì đều không ưa nhau, cả hai đều xem thường lẫn nhau, mỗi buổi học đều cố ý kiếm chuyện với đối phương. Nhiều lần Chu Vận thấy thế căng thẳng đến đổ mồ hôi tay. Nếu không phải thầy Đường có mặt ở đây, cô sẽ nghi ngờ chắc chắn hai người này sẽ lao vào đánh nhau rồi.

Cô nói bản khoản của mình cho Lý Tuân nghe, Lý Tuân liền ban cho cô một vẻ mặt khinh thường: “Ra tay đánh nhau với gã à, em coi thường anh quá rồi đấy.”

Khi ấy họ đang ở văn phòng Hội, sau đoạn đối thoại ngắn ngủi Lý Tuân lại bắt đầu viết chương trình, đến tận khi hoàn thành một chức năng cậu mới nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi Chu Vận: “Sao em lại lo lắng như vậy?”

Chu Vận đã quên mất nội dung cuộc nói chuyện khi nãy.

Vẻ mặt Lý Tuân sa sầm: “Em cảm thấy anh không đánh lại gã à?”

“Dĩ nhiên không phải rồi.” Chu Vận lập tức thể hiện lòng trung thành, “Cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của anh, với lại nếu hai người đánh nhau em nhất định sẽ cố vũ cho anh rồi.”

Hai đánh một không chột cũng què.

Lý Tuân nhìn cô với ánh mắt như nhìn người thần kinh. May là tuy Lý Tuân mang trạng thái như chuẩn bị chiến tranh nhưng vẫn chú tâm vào tiết học, thỉnh thoảng đá đếu Giang Hưng Trì chứ không hề có hành động quá khích nào. Dù vậy nhưng Chu Vận vẫn lo ngay ngáy, bởi vì càng qua nhiều tiết học, cô phát hiện vị thủ khoa Tóc Vàng hay khoe mẽ này thật sự... không có... tế bào... vận động nào cả.

Chỉ có thể than Thượng Đế luôn công bằng, người mở ra cho ta một cánh cửa thì đồng thời sẽ đóng lại một cánh cửa khác.

Ai có thể ngờ đến thủ khoa có chỉ số thông minh cao ngất và dáng vóc sánh ngang người mẫu này trên phương diện thể dục lại dở ẹc như thế. Không phải là tay chân cậu không phối hợp, trông tất cả đều rất bình thường, nhưng quả bóng nhất quyết không nghe lời. Phát bóng không đi thẳng, đỡ bóng cũng bay lung tung.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lý Tuân gặp phải môn khó chơi thế này. Chu Vận vô cùng hối hận, cậu là một người kiêu hãnh như thế sao lại rơi vào tình cảnh khốn khó đến nông nổi này, hơn nữa còn ngay trước mặt cô. Cô cảm thấy với tính tình của Lý Tuân, nhất định là đang tức điên lên rồi.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn không phải là những thứ này, không biết thầy Đường bị chập dây thần kinh nào còn đặc biệt sắp xếp cho Giang Hưng Trì và Lý Tuân thành một nhóm. Hai người nhìn nhau đầy hãn học, có một lần sau khi Lý Tuân phát bóng thất bại, Giang Hưng Trì ở đối diện như cố ý khoe khoang, tung bóng rồi nhảy lên đánh, suýt nữa quả bóng đã bay trúng người Lý Tuân. Sức của cú phát bóng của Giang Hưng Trì rất kinh khủng, nếu bị quả bóng đánh trúng người nhất định không thể đùa được đâu.

Trùng hợp Chu Vận thấy được màn kia liền giận tím mặt, định xông lên cãi nhau với Giang Hưng Trì nhưng Lý Tuân liếc nhìn cô, trấn an cô lại. Sau khi tiết học kết thúc, Chu Vận vô cùng phiền muộn, cảm thấy mình đã tự cho rằng thông minh, làm chuyện dư thừa. Cô bắt đầu dùng đủ lý do dụ dỗ Lý Tuân trốn học nhưng hoàn toàn thất bại, cậu vẫn kiên trì đến lớp, kiên trì luyện tập, kiên trì bị ngược đãi.

Mãi cho đến khi học được nửa học kỳ, Lý Tuân mới miễn cưỡng đỡ bóng được hơn mười quả. Sáng sớm thầy Đường đã nói nội dung thi học kỳ là đỡ bóng, chỉ có chia ra ba mức điểm, mười lăm là đủ chuẩn, hai mươi lăm là giỏi, hơn bốn mươi là xuất sắc.

Sinh viên tự chọn nhóm khi thi, cho nên gần như cả lớp đều đến nịnh nọt Giang Hưng Trì, chỉ có Chu Vận kiên quyết chung nhóm với Lý Tuân. Lý Tuân nói với cô việc này không cần thiết, bảo cô đi tìm Giang Hưng Trì đi, nhưng Chu Vận nhất quyết không chịu.

Hai người đã ở bên nhau thì phải cùng chung hoạn nạn chứ!

Đêm đó họ cơm nước xong, dạo bước trong sân trường đi đến sân thể dục. Nói đến tiết thể dục, Lý Tuân vẫn khuyên cô đi tìm Giang Hưng Trì.

Chu Vận cự tuyệt: “Em đã nói là không cần, em tập rất tốt, em cam đoan hai chúng ta sẽ đủ điểm để qua môn.”

Họ ngồi trên khán đài sân thể dục, gió đêm thổi phất phơ.

Lý Tuân: “Thành tích ở mức qua môn là đã đủ rồi sao.”

Chu Vận liếc nhìn cậu, Lý Tuân cúi đầu châm thuốc: “Học kỳ này không cần tổng thành tích nữa hả?”

Chu Vận do dự chốc lát, quả thật cô cần tổng thành tích cao, không chỉ là học kỳ này mà học kỳ nào cũng vậy.

“Đi tìm con tinh tinh đen kia đi.”

“...”

Lý Tuân cười trêu ghẹo: “Môn này anh không giúp em được đâu.”

Lòng Chu Vận bỗng nhiên chua xót. Cô chọn môn bảy bạ khiến cậu bị hành hạ khổ ải, học kỳ một còn chưa xong, đã nghiêm túc nhận định kết quả chỉ có thể đủ qua môn mà thôi. Lý Tuân là người rất ghét thất bại...

“Em xin lỗi.” Chu Vận chủ động nhận sai.

Gió đêm thổi qua người rất thư thái, trên sân tập có lác đác vài người đang tập thể dục. Trong không khí yên bình, cậu khẽ cất lời: “Không phải anh vì muốn thắng con tinh tinh đen kia mới đi học.”

Chu Vận nhìn về phía cậu, nhưng Lý Tuân nhìn về phía sân bóng nơi xa: “Em không phải bị chấp mạch mới chọn môn này.”

Chu Vận sững sốt, Lý Tuân nói: “Là em muốn cho anh vận động nhiều hơn thôi.”

Chu Vận luôn cho rằng mình đã giấu rất kín, bị cậu đột ngột vạch trần như vậy liền kinh ngạc hỏi: “Sao anh biết?”

Lý Tuân nghiêng đầu, cánh tay choàng qua kéo Chu Vận lại gần thật gần, buồn cười nói: “Tâm tư của em sao giấu nổi anh hả?”

Bóng đêm dịu dàng, trong lòng hai người đều có cảm giác được yêu thương che chở.

Lý Tuân vuốt ve cổ Chu Vận, nói: “Anh vì chuyện này mới đi học, cho nên em không cần để ý đến những thứ khác, cuối học kỳ có thể đạt tối đa được bao nhiêu điểm thì cứ cố gắng đạt bấy nhiêu.”

Chu Vận khẽ ừ. Không khí đã tốt hơn nhiều, Chu Vận bắt đầu trêu đùa Lý Tuân: “Sao môn thể thao của anh kém vậy chứ?”

Đây là sự thật, Lý Tuân không hề che giấu: “Đó giờ vẫn vậy.”

“Nhưng đáng vóc anh tốt lắm mà.”

“Là ông trời ưu ái thôi.”

Lại chém gió nữa! Chu Vận vất vả lắm mới gặp được chuyện khiến Lý Tuân chịu thua, không nhịn được phồng vãn tiếp: “Anh phát hiện mình không giỏi thể dục từ khi nào? Em nhớ lúc em học tiểu học bọn con trai đều thích đá bóng, sau đó đến trung học cơ sở thì đánh bóng rổ.”

Lý Tuân điềm nhiên nói: “Anh không thích trò chơi vận động nào cả.” Cậu nói xong lại như nhớ đến gì đó, “Thế nhưng có một môn vận động mà trình độ của anh cũng được đấy.”

Chu Vận nghi ngờ nhìn sang cậu: “... Là vận động nghiêm túc ấy hả?”

Lý Tuân biết cô nghĩ đến việc gì, liền cười ngả ngớn: “Tính luôn cái đó là hai môn.”

Chu Vận hỏi: “Anh giỏi môn gì?”

Lý Tuân dụi tắt điều thuốc, phả làn khói cuối cùng vào bóng đêm: “Nhảy Latin.”

...

Chu Vận: “Excuse me?”

Lý Tuân lặp lại lần nữa: “Nhảy Latin.”

Chu Vận cảm giác có lẽ mình nên xác nhận lần nữa: “Anh nói là cái môn nhảy Latin mặc quần bó mỏng ấy hả?”

“Ừ.”

Chu Vận bị dọa đến mức không thốt nên lời, Lý Tuân cười nói: “Do hoàn cảnh ép buộc, mưa dầm thấm đất. Đi thôi, về ký túc xá nào.”

Chu Vận mang thái độ hoài nghi với chuyện này. Trước khi gặp được Phó Nhất Trác, cô vẫn luôn cho rằng Lý Tuân đang nói đùa.

Chương 51:

Chu Vận gặp Phó Nhất Trác vào ngày cuối cùng của học kỳ. Hôm đó bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, tạo nên khung cảnh tươi đẹp cho sự xuất hiện của Phó Nhất Trác. Lần đầu Chu Vận nhìn thấy cậu ta là ở cổng trường. Lúc nghỉ trưa đại gia Lý muốn ăn bánh mì, Chu Vận chuyên làm chân sai vặt cho cậu, trên đường về bất chợt gặp bóng dáng dong dỏng cao kia. Tuy trong trường có rất nhiều nam sinh cao ráo,

nhưng đa phần là gãy tong gãy teo, nhưng dáng vóc cao lớn rắn chắc thế này lại hiếm thấy. Quả thật nhìn thoáng qua rất giống Lý Tuân.

Chu Vận không nhìn được ngắm thêm vài lần, người đó đang nhìn vào sân trường, tay chống hông, quay lưng về phía cô. Ngay cả tư thế cũng giống Lý Tuân đến lạ. Cô nhìn đối phương chăm chăm, nhưng trước sau cậu ta vẫn không quay đầu lại nên cô không thấy được chính diện.

Trở về văn phòng Hội, Lý Tuân đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, nghe tiếng có người đến, cậu chẳng buồn mở ra đã giơ tay lên. Chu Vận tức giận nhét bánh mì vào tay cậu. Lý Tuân mở mắt ra, nhìn thấy bánh mì đã nhăn nhúm liền vứt qua một bên. Thừa dịp Chu Vận quay người đi cậu đã đổi lấy túi bánh mì mới của cô. Đến khi Chu Vận phát hiện thì cậu đã ăn mất rồi.

Chu Vận hít thở thật sâu. Bây giờ cô đã hiểu sâu sắc sở dĩ truyện cổ tích được gọi là cổ tích chính vì nó không nhắc đến cuộc sống sau này của hoàng tử và công chúa. Huống chi hiện tại họ còn chưa cưới nhau, chưa hết một học kỳ mà tình cảm của họ đã bước vào trạng thái vợ chồng già không còn lãng mạn gì nữa rồi.

Là một cô gái bình thường, dĩ nhiên từ bé Chu Vận đã ôm ấp ảo tưởng tươi đẹp với mối tình đầu. Tư tưởng của cô thiên về bảo thủ, có thể hình dung bằng câu “suy nghĩ tường tận”, “tính toán chi li” khi trao cậu tình yêu đời mình. Trải qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng mới xác định quan hệ, cô cho rằng mình và Lý Tuân gần như đã đạt đến mức độ Soulmate (tri kỷ).

Nhưng thực tế tàn khốc không như cô hằng nghĩ, theo dòng chảy của thời gian, sự nồng nhiệt ban đầu đã lùi bước, Lý Tuân lại một lòng một dạ cắm đầu vào công việc của Hội, không những thế mà còn càng ngày càng bận, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có.

Tiến triển duy nhất của họ đó là Lý Tuân thuê nhà trọ ở ngoài trường, tiện cho hai người ở bên nhau nhưng cũng không đến mức góp gạo thổi cơm chung. Chu Vận còn chưa dám táo bạo như vậy, một tuần cô chỉ dành thời gian qua đó hai ba ngày thôi. Dĩ nhiên khi hai người sống chung nhất định là có những pha lửa tình rực cháy vận động ít nhiều, nhưng đa số thời gian là Lý Tuân nghiêm túc ngồi trước bàn làm việc.

Cậu yêu thích tình dục như bao thanh niên khác nhưng không hề mê đắm. Thật ra Chu Vận cũng không phải là người lo yêu đương mà xao nhãng chuyện học hành. Nhưng dù sao con gái khi yêu lần đầu tiên có một chút mong đợi là điều hiển nhiên.

Trên phương diện chuyện tình cảm, cô ý thức mình và Lý Tuân quả thật như là tiểu quý và đại ma vương vậy.

Nhìn Lý Tuân cướp bánh mì của mình ăn ngon lành, Chu Vận xót xa nghĩ, giờ đây hình như cô có thể hiểu được tâm trạng vừa muốn yêu vừa muốn giết Lý Tuân của Liễu Tư Tư và Juliet lúc ban đầu rồi.

“Em đưa cái này cho giáo sư Lâm đi.” Lý Tuân vừa ăn vừa sai bảo Chu Vận, “Nhờ thầy kiểm tra giúp một

chút, buổi chiều chúng ta cần dùng.”

Chu Vận nhận lấy nhưng im thin thít.

Lý Tuân quay lại nhìn cô: “Sao thế hả?”

Cô lườm cậu: “Hừ!”

Lý Tuân bị cô lườm nguýt mà bật cười, thừa lúc không ai chú ý liền véo một cái vào má cô. Chu Vận đỏ mặt, cảm thấy hai người họ thấp hèn như là đang yêu đương lén lút nơi công sở vậy.

Lý Tuân: “Nhanh đi nào, về rồi còn có chuyện khác nữa.”

Chu Vận dẫu môi, cầm đồ đi ra cửa. Trên đường trở về từ chỗ giáo sư Lâm, Chu Vận lại thấy bóng dáng cao cao kia ở hàng rào sân thể dục. Cô bất giác nghĩ đến, lẽ nào cậu ta là học sinh trường này sao?

Chu Vận đang định đi qua luôn thì đối phương bỗng quay người, ánh mắt trùng hợp giao nhau với Chu Vận. Nổi xấu hổ nhìn lên khiến cô không kịp đánh giá tướng mạo của cậu ta, chỉ cúi gằm đầu đi về phía trước, nào ngờ đối phương lại chạy đến, chặn cô lại.

“Bạn ơi có rảnh không?”

Gì đây?

“Mình muốn hỏi thăm bạn chút chuyện.”

Chu Vận ngược mắt, chàng trai này mày dài mắt nhỏ, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi tái, trên mặt luôn mang nét cười. Nói thật là trông cũng khá đẹp trai. Nhưng Chu Vận rất hiếm khi gặp con trai sửa lông mày, tóc

hất ngược ra sau, vuốt keo bóng lưỡng, hơn nữa còn mặc quần áo bó sát, cổ áo chữ V rộng gần như xẻ đến ngực, thấp thoáng lộ ra rãnh ngực sau làn áo, cả người trông vẻ đóm dáng không sao tả nổi.

Đây nhất định không phải là sinh viên trường họ rồi! Chu Vận dám chắc, nếu trường họ có sinh viên như vậy không thể nào đến giờ mà cô không biết.

Chu Vận ôn hòa hỏi: “Có gì cần giúp à?”

“Mình muốn hỏi thăm bạn một người.” Chàng trai cười nói, “Trong trường bạn có phải có một nam sinh

tóc vàng không?”

Đương nhiên là có rồi, còn vừa cướp bánh mì của tôi nữa kìa! Chu Vận quan sát chàng trai thật kỹ lần nữa, xem từ cách ăn mặc đến cử chỉ, xuất thân hẳn khá giả, nhưng cậu ta thiếu một chút khí chất của “người bình thường”.

Chu Vận hơi đề phòng, nói dối: “Cụ thể là ai mới được, trường tôi nhiều người nhuộm tóc vàng lắm.”

“Ồ?” Chàng trai mỉm cười, “Vậy thì ai nhuộm vàng nhất đấy.”

Cậu đang gọi thức ăn đấy à?

Cậu ta lại bổ sung: “Người đẹp trai nhất, kiêu căng nhất.”

“...” Nghe bạn trai mình được khen như vậy, Chu Vận thấy nhồn nhột, cô lập tức nói thẳng: “Tôi biết cậu muốn tìm ai rồi, có phải là Lý Tuân không?”

Chàng trai búng tay: “Đúng rồi!”

Chu Vận vui vẻ nói: “Đi theo tôi.”

Cô đưa chàng trai đi về phía tòa nhà thí nghiệm, vốn định dọc đường hỏi thăm xem quan hệ giữa cậu ta và Lý Tuân là như thế nào, nhưng đối phương cứ nói luyên thuyên suốt quãng đường, thấy gì cũng tò mò. Chu Vận thấy lạ hỏi: “Cậu không đi học à, cái này mà cũng không biết?”

“Bạn khinh thường tôi á?”

Cậu ta lục trong túi xách, lấy ra một quyển hồng hồng, ngón tay nhanh chóng lật ra soàn soạt, khoe cho cô thấy. Chu Vận chăm chú xem, là thẻ sinh viên của một trường đại học danh tiếng ở nước ngoài.

Trời ạ! Đánh giá một người không thể nhìn bề ngoài mà! Cậu ta trong tấm ảnh thẻ sinh viên vẫn mặc áo thun đen cổ chữ V xẻ sâu, tóc vuốt keo bóng loáng hất ngược ra sau, mắt nheo lại, vẻ mặt cười cợt. Bên cạnh tấm ảnh này là tên của cậu ta, Chu Vận khẽ đọc.

“... Phó Nhất Trác.”

“Đây này.”

Chu Vận ngược mắt, nhìn nụ cười kiêu ngạo của đối phương: “Thấy tôi kinh chưa?”

Chu Vận thầm đổ mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. Lý Tuân quen biết mấy kẻ lạ đời gì thế này?

Chu Vận đưa Phó Nhất Trác đến văn phòng Hội, Lý Tuân đang làm ỗ trên ghế viết chương trình, vừa định gọi cậu thì người phía sau đã gạt cô qua một bên.

Phó Nhất Trác tiến lên hai bước, búng tay. Lý Tuân dừng tay lại, ánh mắt khẽ liếc lên, chậm rãi quay đầu lại.

Phó Nhất Trác nhìn thấy cậu liền dịu dàng nói: “Tuân ơi, anh đến thăm chú đây.”

Quần chúng trong văn phòng trở mắt.

Lý Tuân im lặng, cầm lấy chiếc cốc inox trên bàn uống một hớp rồi đẩy nắp lại. Sau đó đột ngột quay người ném thẳng vào Phó Nhất Trác.

Phó Nhất Trác phản ứng cấp tốc, xoay eo né đầu còn lồng tiếng kèm theo: “Tránh được rồi!”

Cậu ta đã né tránh thành công, chiếc cốc bay thẳng về phía sau. Chu Vận đang suy nghĩ đến vấn đề thâm sâu “rốt cuộc Lý Tuân là em trai của bao nhiêu người” thì bỗng thấy trán đau nhức, hét lên thảm thiết rồi ngã xuống đất.

“Ớ chết!” Giờ Phó Nhất Trác mới nhớ ra phía sau còn có người, vội vàng đi đến xem tình huống, vừa định đỡ Chu Vận dậy đã bị một sức mạnh kéo phắt ra sau.

“Cút!” Lý Tuân tức giận mắng.

Cậu chẳng buồn nhìn Phó Nhất Trác cái nào đã đi thẳng đến bên cạnh Chu Vận, nâng cổ cô dậy, khẽ hỏi: “Không sao chứ?”

Chu Vận thình lình bị chiếc cốc nện trúng, choáng đầu hoa mắt, đau ghê gớm. Trong cơn choáng váng, cô kéo cánh tay Lý Tuân, vất vả mở miệng. Lý Tuân kề tai đến, nghe cô nói: “Sao lúc anh đánh bóng chuyền không chính xác vậy đi...”

Lý Tuân ngồi thẳng lên. Chu Vận đau khổ nói: “Có phải hai chúng ta đã đến thời kỳ chán nhau rồi không?”

Lý Tuân bất đắc dĩ nói: “Ngày nào em cũng...” Còn chưa dứt lời thì bên cạnh bỗng kề đến một cái tai khác.

Phó Nhất Trác: “Thời kỳ gì? Bạn mới nói thời kỳ gì thế?”

Lý Tuân vô cùng chán ghét, đưa tay định đẩy cậu ta ra. Trong nháy mắt Phó Nhất Trác liền phản ứng, lùi phải duỗi thẳng ra sau, khuỷu gối xuống, trọng tâm dời lên trước.

“Tén ten!”

Quần chúng trong văn phòng á khẩu.

Thân hình Phó Nhất Trác cao lớn, do thường xuyên tập luyện nên vừa tạo dáng độ cong của chiếc mông đã gần như vểnh lên trời. Lý Tuân thấy bộ dạng cậu ta như vậy quả thật không thể làm gì được, cậu rút tay lại dịu Chu Vận.

“Còn đau không, có cần đến bệnh viện không?”

Cơ buồn nôn khi này bị nện trúng đã qua, Chu Vận lắc đầu: “Không sao.” Cô thả tay ra, trán sưng đỏ một mảng.

Lý Tuân nhăn mày: “Đi nghỉ ngơi một chút.” Cậu thoáng ngừng lại rồi bổ sung, “Anh đi với em.”

Cậu quay lại tắt máy tính, đưa Chu Vận rời đi. Phó Nhất Trác đi theo phía sau nhìn bóng lưng hai người họ với vẻ mặt thích thú.

Lý Tuân đi thẳng ra khỏi trường, đến quán cà phê ở đối diện. Giờ này trong quán không đông người lắm, họ đến bàn bốn người, Lý Tuân để Chu Vận ngồi xuống trước còn mình thì đi gọi nước.

Phó Nhất Trác ngồi đối diện Chu Vận, nhoèn môi nhìn cô: “Em dâu.”

Chu Vận nhớ đến lời khi này cậu ta nói với Lý Tuân ở văn phòng liền hỏi: “Anh là anh trai của anh ấy à?”

“Phải đấy.”

Chu Vận nhanh chóng nhớ lại câu chuyện Lý Lam đã kể. Nhà Lý Tuân có ba anh trai, nhưng rõ ràng người này không phải là ai trong số đó. Cô lại sàng lọc những thông tin nhỏ nhặt, cuối cùng nhớ đến một người. Cậu ta hẳn là người Lý Tuân đã quen biết khi lén bỏ nhà vào thành phố chơi rồi.

Chu Vận nói hơi khách sáo: “Anh là anh trai của anh ấy sao không mang họ Lý, là anh họ bên ngoại sao?”

Phó Nhất Trác cười: “Anh em đâu nhất thiết phải là dòng họ, nếu em đâu muốn thì cứ gọi anh là Lý Nhất Trác cũng được.”

Chu Vận nheo mắt. Đúng lúc Lý Tuân bưng cà phê trở lại, phân vân có nên tạt Phó Nhất Trác hay không: “Cậu có tin cậu còn nói nhảm nữa là ăn nguyên cốc cà phê không hả?”

Phó Nhất Trác thoáng cân nhắc rồi nói: “Thôi, dù sao tôi cũng không thích uống cà phê.”

Chu Vận cố gắng hòa hoãn không khí: “VẬY, anh có đói bụng không, muốn ăn gì không?”

Phó Nhất Trác lập tức từ chối: “Không! Anh không thể tùy tiện ăn gì đâu.”

Chu Vận nghi ngờ: “Tại sao?”

Phó Nhất Trác nhìn cô với ánh mắt nghiêm cứu. Chu Vận đang thấy kỳ lạ thì khóe môi Phó Nhất Trác nhô lên, từ từ đứng dậy.

“Xem kỹ nhé!”

Gì thế này?

Cậu ta vừa dứt lời thì bỗng nhiên tạo thế, hai cánh tay giang rộng với tốc độ cực nhanh, sau đó lại như phim chiếu chậm, tao nhã xòe ra. Rồi tiếp theo lại xoay eo, hất đầu với tốc độ chóng mặt, tèn tèn tèn tèn!

Nhân viên phục vụ đi ngang qua sửng sốt, không bước nổi nữa.

Phó Nhất Trác vẫn giữ nguyên tư thế đó, nhìn về phía Chu Vận.

“Em đâu hiểu chưa?”

...

Cho đến gần đây tuổi, lần đầu tiên Chu Vận cảm giác được vốn từ của mình vô cùng thiếu thốn, vắt hết óc cũng không tìm ra được từ ngữ để diễn tả tâm trạng lúc này của mình. Lý Tuân ngồi trên sofa bên cạnh, bưng cốc cà phê, cười khẩy một tiếng rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đồ ngốc!”

Chương 52:

Phó Nhất Trác ngồi xuống sô pha, nói: “Anh là vũ công, không thể ăn lung tung được đâu.”

Chu Vận gật đầu, sau phút thưởng thức, mọi lời bình luận của cô như nghẹn ở cổ, hoàn toàn không nói nên lời. Ai có thể ngờ được một chàng trai to lớn lại đột nhiên uốn éo trong quán cà phê như vậy chứ? Mà quan trọng hơn là chiều cao của Phó Nhất Trác quá nổi bật. Vóc dáng Lý Tuân đã cao lắm rồi nhưng cậu ta còn cao hơn Lý Tuân nữa. Cộng thêm bởi vì hằng năm tập nhảy nên cường tráng hơn Lý Tuân nhiều. Thật sự Chu Vận không biết phải có biểu cảm gì khi chứng kiến màn nhảy bốc lửa này.

Đến khi Chu Vận hoàn hồn lại mới phát hiện ra Phó Nhất Trác đang nhìn mình bằng ánh mắt mong đợi. Còn chờ cô phản hồi ư?

Chu Vận giơ tay lên, khê vỗ tay rồi nói: “Hay quá.”

Phó Nhất Trác: “Hay chỗ nào?”

“...”

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, cậu đang lười nhác ngồi dựa vào ghế uống cà phê, lẳng lặng xem trò vui. Chu Vận quay đầu lại, hơi đắm chiêu rồi nói: “Vóc dáng của anh rất đẹp, anh cao bao nhiêu?”

Phó Nhất Trác: “1 mét 88.”

“Đừng có chém gió.” Lý Tuân thản nhiên cất lời: “1 mét 88 là tôi, cậu là 1 mét 94.”

Phó Nhất Trác nghe thấy chột mặt mày hốt hoảng, giống như đã giẫm phải bãi mìn, hít sâu vào một hơi rồi tức giận nói: “Tôi đã nói với cậu mấy lần rồi, tôi không cao đến 1 mét 94.”

Lý Tuân ừ, cười khẩy nói: “E là hai năm qua đã cao lên nữa rồi.”

Phó Nhất Trác giận đến mức mặt đỏ gay. Chu Vận ở bên cạnh như rơi vào sương mù. Xem ra Phó Nhất Trác nhất định là đang giận rồi, nhưng vì sao vậy nhỉ? Cô không hề cảm thấy đề tài vừa rồi có gì không ổn.

Lý Tuân ung dung giải thích cho cô: “Cậu ta nhảy Latin, bởi vì vấn đề chiều cao nên không tìm được bạn nhảy thích hợp, không ai muốn nhảy cùng với cậu ta cả.” Nói xong còn giễu cợt, “Anh chàng khổng lồ, bây giờ vẫn nhảy đơn như ngày trước nhỉ?”

Về mặt Phó Nhất Trác căm hận. Chu Vận nhìn hết người này rồi sang người kia, nghĩ xem có nên đứng ra hòa giải không. Không ngờ Phó Nhất Trác bỗng đổi sắc mặt, lại khôi phục dáng vẻ trêu đùa vừa rồi: “Tuân

à, chú vẫn hài hước như vậy.”

... Tâm lý ông anh này lạc quan quá.

Lý Tuân thản nhiên nói: “Bớt nói nhảm đi, đến đây làm gì?”

“Tìm cậu.”

“Có chuyện gì?”

Phó Nhất Trác nói: “Cậu đoán đi.”

Lý Tuân đứng dậy, nói với Chu Vận: “Đi thôi.”

“Tuân, cậu đừng kích động thế.” Phó Nhất Trác gọi cậu lại, “Là việc tôi đã nói với cậu qua điện thoại lúc trước ấy.”

Lý Tuân trả lời dứt khoát và ngắn gọn: “Không được.”

“Cậu suy nghĩ lại lần nữa đi.”

“Suy nghĩ bao nhiêu lần cũng không được.”

“Tuân, tôi cũng nghĩ cho cậu thôi, tôi đã nói với ba tôi rồi, chỉ cần cậu...”

Lý Tuân nhìn về phía cậu ta nói: “Phó Nhất Trác, mối quan hệ giữa tôi và nhà cậu đã chấm dứt vào thời khắc cậu vào đại học rồi. Ba cậu không liên quan gì đến tôi cả.”

Phó Nhất Trác ngập ngừng rồi không nói gì nữa.

“Đi thôi.” Lý Tuân khẽ vỗ vai Chu Vận, quay mặt đi ra ngoài.

“Ơ, anh đợi em với.” Chu Vận uống vài hớp cà phê, bỏ cốc xuống đuổi theo Lý Tuân, nhưng thỉnh lình cổ tay bị kéo lại. Chu Vận quay đầu lại nhìn, Phó Nhất Trác lại thả tay ra.

“Làm gì thế?”

Phó Nhất Trác lắc đầu, Chu Vận thấy lạ rồi khỏi quán cà phê, Lý Tuân đang đợi cô ở cửa. Cô đi đến hỏi cậu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Tuân cúi đầu châm thuốc: “Không có gì.”

Chu Vận: “Anh ta nói với anh chuyện gì vậy, sao anh lại không đồng ý?”

Lý Tuân nhả khói thuốc ra: “Chuyện vợ vẫn thôi.”

“Anh và nhà họ...”

“Đã không còn liên hệ gì với nhau nữa rồi.”

“Vậy sao anh ta...”

“Đi thôi, về văn phòng làm việc tiếp.”

“...”

Lý Tuân xoay xoay cổ, chuẩn bị băng qua đường. Đến khi cậu đã đi sang phía đường đối diện mới phát hiện ra bên cạnh không có ai, quay đầu lại, Chu Vận vẫn đứng ở chỗ cũ.

“Qua đây đi.” Cậu hô một tiếng.

Chu Vận không cất bước. Lý Tuân khẽ gãi cổ rồi đi qua đó lại. Đến khi cậu đứng trước mặt Chu Vận thì đúng lúc đèn xanh đã tắt, dòng xe sau lưng chậm chạp khởi động.

“Sao không đi?” Lý Tuân hỏi.

Chu Vận sầm mặt, nhìn vào mắt cậu.

“Lý Tuân.”

“Ồi.”

“Anh nói thật với em đi, có phải hai chúng ta đã bước vào thời kỳ chán nhau rồi không?”

Một ngày bị hỏi câu này những hai lần, Lý Tuân thấy buồn cười: “Mỗi ngày trong đầu em nghĩ gì thế hả?”

Mặc kệ cậu cười thế nào, Chu Vận vẫn lạnh lùng.

Lý Tuân nhìn cô một hồi mới nói: “Giận à?”

Cô im lặng.

Mười mấy giây trôi qua, rốt cuộc Lý Tuân thở dài, bất đắc dĩ nắm tay cô.

“Được rồi, đi theo anh.” Cậu đổi hướng đi về nhà trọ của mình.

Phòng trọ của Lý Tuân thuê diện tích không lớn, bên trong rất thơm mát, dĩ nhiên là do Chu Vận dọn dẹp. Sau khi vào phòng, Lý Tuân đun nước. Nhìn bóng lưng cậu, không hiểu vì sao trong lòng Chu Vận nảy sinh một cảm giác. Họ gần gũi với nhau như thế nhưng trông cậu vẫn như một người cô độc. Cô phải nói chuyện rõ ràng với cậu mới được.

“Lý Tuân.”

Cậu ừ.

“Bây giờ anh đã không còn một mình nữa.”

Cậu nhướn mày, cười quay đầu lại, mặt khá đặc ý, không màng đến vẻ nghiêm túc của Chu Vận, đi đến ôm cô.

“Phải đấy.”

Mỗi lần Chu Vận bị cậu ôm, giọng nói đều trở nên dịu dàng.

“Vậy thì nói đi!”

“Nói gì?”

“Anh phải nói với em chứ?” Chu Vận nhìn cậu, ra vẻ nghiêm túc lần nữa, “Lý Tuân, chuyện gì chúng ta cũng phải nói rõ với nhau, anh có hiểu không?”

Cậu nhúu mày nhìn cô. Từ bé cậu đã lớn lên một mình, cảm giác trong đời có thêm một người nữa rất xa lạ

với cậu. Trầm ngâm giây lát, cậu gật đầu: “Được, em muốn biết gì?”

Chu Vận thấy cậu nhẹ nhõm thốt ra liền an tâm hỏi: “Phó Nhất Trác kia là gì của anh?”

Lý Tuân: “Đối tác.”

Nước trong ấm sôi ùng ục, Lý Tuân cũng không để ý, cậu tựa vào đầu giường, nói: “Anh và cậu ta đã biết nhau từ bé. Có điều khi đó hoàn cảnh của bọn anh hoàn toàn khác biệt, vốn không qua lại với nhau. Sau này xem như là ma xui quỷ khiến. Nhà cậu ta kinh doanh, ba cậu ta có một công ty rất lớn, Phó Nhất Trác là con một, ông một lòng muốn cậu ta thừa kế sản nghiệp.”

Lý Tuân vừa nói vừa cười: “Nhưng em cũng thấy rồi đấy, cậu ta không hề có tế bào kinh doanh kia. Sau đó có thể ba cậu ta cũng nhìn ra được con trai mình là một thằng ngốc, nên không cưỡng ép cậu ta kế thừa gia nghiệp nữa.”

Chu Vận lặng thinh.

Lý Tuân lại nói: “Nhưng ba cậu ta là kẻ vô cùng sĩ diện, bắt buộc cậu ta nhất định phải vào đại học.” Cậu nhìn Chu Vận, “Em có thể nhìn ra ngoại hình bọn anh có điểm giống nhau đúng không.”

Chu Vận gật đầu, Lý Tuân cười nói: “Hồi bé bọn anh còn giống nhau hơn cả bây giờ, lần đầu tiên anh kiếm được tiền chính là ở chỗ cậu ta đấy. Khi ấy anh mới mười bốn tuổi, cậu ta có một cuộc thi quan trọng, anh đi thi hộ cậu ta, tất cả các môn đều được điểm tuyệt đối, cậu ta trả anh 500 tệ.”

Chu Vận trầm trồ: “Quào!”

Lý Tuân nói tiếp: “Có điều không có kinh nghiệm nên cuối cùng bị bắt.”

“...”

“Khi đó Phó Nhất Trác và ba cậu ta cãi nhau ầm ĩ, cậu ta chỉ muốn khiêu vũ, nhưng ông ta lại thấy đó là chuyện nhảm nhí. Bạn bè của cậu ta rất ít, chỉ thân với mỗi mình anh. Có lần hai cha con cậu ta cãi nhau gay gắt, vì thế cậu ta đưa tiền cho anh, bảo anh dẫn đi bỏ trốn khỏi nhà, kết quả bị ba cậu ta bắt về. Ba cậu ta cho người tìm hiểu hoàn cảnh gia đình anh rồi đến nói chuyện với anh. Mục đích của anh và ông ta rất đơn giản, giao kết xong, ông ta chuyển trường cho Phó Nhất Trác.”

Chu Vận hỏi: “Hai người giao kết gì thế?”

Lý Tuân: “Ông ta muốn cho cậu ta vào đại học, còn anh thì muốn học tiếp. Quan hệ của nhà Phó Nhất Trác

khá rộng, chuyện đó được giải quyết rất nhanh chóng, anh đi thi hộ cậu ta. Sau khi tốt nghiệp trung học, ông ta lại chuyển anh đến nơi khác, dùng học bạ của chính anh học lại một năm nữa rồi tham gia thi đại học. Chuyện sau đó thì em cũng biết rồi đấy.”

Lý Tuân nói nhiều nên hơi khát, đứng dậy đi đến bàn rót nước.

Chu Vận khá tò mò về Phó Nhất Trác: “Anh ta thích khiêu vũ đến vậy sao?”

“Ừ.” Lý Tuân cười khẩy, “Ba cậu ta luôn cho rằng cậu ta chỉ ham thích nhất thời, chắc chắn không kiên trì được bao lâu. Nào ngờ đã nhiều năm trôi qua mà cậu ta vẫn thế.”

Chu Vận lại hỏi: “Vậy bây giờ anh ta đến tìm anh làm gì? Mới vừa rồi anh ta định nói chuyện gì với anh?”

“Còn là chuyện gì nữa.” Lý Tuân nói, “Số tiền ông ta trả cho anh học xong vẫn còn dư. Ba cậu ta định lấn sân vào ngành công nghệ, muốn đầu tư vào anh, mở công ty riêng cho anh.”

“Đây là chuyện tốt mà.” Chu Vận kỳ lạ hỏi, “Sao anh không đồng ý?”

Lý Tuân không trả lời ngay, cậu thông thả bước đến giường, khom lưng, hai tay chống bên người Chu Vận. Cô lùi về sau theo bản năng, Lý Tuân cũng không lấn đến, chỉ cười nhạt, nói: “Công chúa, biết anh thích em nhất ở chỗ nào không?”

Chu Vận lắc đầu. Lý Tuân đặt tay lên ngực cô.

“Là chỗ này.”

Chu Vận ghen lời. Có còn nói chuyện nghiêm chỉnh nữa không hả?

Lý Tuân nói tiếp: “Anh thích nhất chính là trái tim đơn giản không bao giờ suy nghĩ sâu xa của em.”

Chu Vận trố mắt. Lần này cô không phục: “Không bao giờ suy nghĩ sâu xa là sao?”

Lý Tuân cười ngả ngớn, không trả lời. Chu Vận càng nhìn càng tức, giơ chân định đạp cậu thì bị Lý Tuân ngăn lại, thuận thế đè cô ngã xuống giường. Cậu rất nặng, đó là một kiểu áp lực mới mẻ khiến người ta mê muội. Chu Vận đưa tay ra đẩy thử, quả nhiên là bị cậu ôm chặt như giam cầm. Hít thở có chút khó khăn.

“Em nghĩ mọi chuyện luôn đi theo đường thẳng, một là một, hai là hai.” Lý Tuân đặt cằm lên xương quai xanh của cô, khen ngợi, “Cứ như là nó phải diễn ra theo quy ước từ xa xưa vậy.”

Cái quái gì thế này?

“Đáng tiếc hiện tại có rất ít người làm theo quy ước, cũng có rất ít người dám rút kiếm ra quyết đấu chính diện.” Cậu vừa vuốt ve ngực Chu Vận, vừa nói nửa đùa nửa thật, “Người có tinh thần kỵ sĩ càng ngày càng ít, thời nay là thiên hạ của tiểu nhân.”

Dường như Chu Vận đã hiểu ra ý của Lý Tuân là gì rồi. Cô nghĩ ngợi rồi hỏi: “Ba của Phó Nhất Trác là người thế nào?”

“Một người cha tốt, nhưng chỉ là với con trai mình thôi.” Lý Tuân nói, “Đối với người khác thì chính là thương nhân sắc sảo. Ánh mắt của ông ta rất tinh tường, nếu không sẽ không chọn anh đâu.”

“Thôi đi...” Chu Vận bĩu môi khinh thường, Lý Tuân trơ mặt nói, “Ông ta khởi nghiệp từ nghề sắt, kinh doanh rất lớn. Nhưng ông ta nhìn ra được tương lai nghề này sẽ càng ngày càng khó làm ăn, muốn tính toán sớm một bước. Ông ta đã kiếm được không ít kẻ tinh anh trong ngành IT, nhưng ông ta không biết một chữ nào về ngành này, để phòng ngừa chuyện bất trắc, đương nhiên là phải đẩy một người am hiểu công việc lại có thể bị ông ta khống chế vào giám sát giúp rồi.”

Chu Vận cẩn thận nói: “Vậy thôi chúng ta đừng đi theo ông ta.”

Lý Tuân cười ha ha, cậu ôm Chu Vận, hôn lên cổ cô một cái: “Công chúa, mẹ nó, em đáng yêu thật đấy.”

“Cảm ơn.”

“Có điều con người ông ta không dễ dàng từ bỏ ý định vậy đâu. Chờ đến khi chúng ta khởi nghiệp sẽ không khỏi bị ông ta đề đầu cho xem.”

“Khởi nghiệp gì? ” Chu Vận nghĩ, “Anh định mở công ty sao?”

“Nếu không em cho rằng anh sống chết cố nhận gia công phần mềm để làm gì?” Lý Tuân nghịch tóc cô, mân mê ngắm nhìn, “Đến khi đủ tiền thì chúng ta sẽ mở công ty riêng. Dù sao một chiếc váy công chúa đắt như thế, anh không cố cày cuốc thì không nuôi nổi em rồi.”

Chu Vận bị cậu dỗ dành vui vẻ, hỏi: “Chúng ta cần bao nhiêu tiền?”

Lý Tuân nói một con số cho Chu Vận biết, cô kinh ngạc: “Cần nhiều vậy á? Anh định làm gì?”

Lý Tuân thoáng dừng lại rồi nói: “Bây giờ chỉ là ý nghĩ sơ bộ thôi, đến khi anh xác định rõ rồi sẽ bàn với em.”

Chu Vận: “Anh đã xác định rồi còn bàn với em làm quái gì nữa?”

Lý Tuân cười to, còn Chu Vận khá lo lắng, số tiền khi này cậu nói thật sự không phải con số nhỏ. Cô không thể không cảm thán, lần đầu tiên cô biết được số tiền Hội kiếm ra từ dự án từng kinh ngạc há hốc mồm. Nào ngờ mới hai năm trôi qua, con số đã tăng lên gấp mười, mười lần. Hiện giờ dựa vào số tiền do Hội kiếm ra chắc chắn không đủ, phải kiếm nhà đầu tư mới được... Chu Vận nghĩ miên man.

Trái lại Lý Tuân không để ý lắm đến phương diện này, cậu ôm Chu Vận hỏi: “Còn giận không?”

Chu Vận lắc đầu.

Lý Tuân nói: “Nói nhiều như vậy thật lãng phí thời gian.”

Chu Vận phản bác: “Đây không phải là lãng phí thời gian.” Đây gọi là kết nối với nhau.

Lý Tuân khẽ vỗ má cô, đứng dậy nói: “Em về trường trước đi, tối nay anh phải ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Sắp xếp giúp cái tên ngu ngốc kia, đầu óc cậu ta không bình thường, không có khả năng tự lo cho cuộc sống của mình.” Lý Tuân sửa soạn qua loa rồi quay đầu lại trông Chu Vận đang neho mắt nhìn mình trên giường.

“Sao thế?”

Chu Vận lắc đầu.

Lý Tuân cười khẩy: “Bảo anh chuyện gì cũng phải nói với em, thế mà bây giờ đến phiên em tích chữ như vàng à?”

Chu Vận nói: “Em phát hiện một quy luật, hình như anh đối với tất cả những người gọi anh là ‘em trai’ đều không tệ.”

Khóe môi Lý Tuân nhếch một đường cong đầy thâm ý, từ từ đi đến trước mặt Chu Vận, khẽ nói bên tai cô: “Em không phát hiện anh đối xử với người gọi anh bằng ‘anh’ còn tốt hơn sao?”

Chu Vận run run, bỏ chạy: “Em về trường trước, anh xong việc thì gọi cho em nhé.”

Thành công lớn rồi! Trên quãng đường về trường, Chu Vận tung tăng cất bước, cô cảm nhận sâu sắc rằng con người Lý Tuân không thể nào nuông chiều được, phải trị cậu, không trị không được mà.

Trở về ký túc xá, lúc lấy sách trong túi ra thì Chu Vận phát hiện một tờ giấy, trên đó viết một số điện thoại. Cô ngạc nhiên nhưng lập tức nghĩ ra nhất định là Phó Nhất Trác đã bỏ nó vào túi cô lúc cô rời khỏi quán cà phê rồi.

Anh ta lén lút đưa số điện thoại cho cô là có ý gì nhỉ? Chu Vận thử lên dây cót tinh thần nhẩn tin chào hỏi.

“Xin chào.”

Một lát sau Phó Nhất Trác hồi âm.

“Em dâu.”

Chu Vận còn chưa nghĩ ra tiếp theo nên nói gì thì Phó Nhất Trác lại gửi tin đến: “Tối mai có rảnh không, đừng nói cho Tuân biết, chúng ta ra ngoài trò chuyện một chút, anh có việc muốn nhờ em.”

Chu Vận im thít nhìn tin nhắn. Anh ta muốn giấu Lý Tuân gọi cô ra ngoài à? Nói chuyện gì?

Nếu lúc vừa rời khỏi quán cà phê thấy được tờ giấy này, nhận được lời mời của Phó Nhất Trác, có thể cô sẽ không do dự nhiều. Nhưng cô vừa nghe Lý Tuân kể về chuyện khi nãy, mà Phó Nhất Trác lại được ba anh ta ủy thác đến tìm Lý Tuân, điều này khiến cô cẩn thận hơn một chút. Cô rất sợ Phó Nhất Trác sẽ đi đường vòng từ phía cô.

Trong lúc cô đang nghiền ngẫm thì điện thoại di động liên rung lên lần nữa. Chu Vận cúi đầu, thấy một hàng chữ rất đơn giản trên màn hình: “Anh sẽ không bao giờ hại Tuân cả, anh chỉ muốn giúp hai người thôi.”

Chương 53:

Địa chỉ Phó Nhất Trác gửi cho Chu Vận là một khách sạn hạng sang. Chu Vận lên mạng tìm tuyến xe bus, nhưng bất ngờ tra ra được tối mai ở đó có một buổi biểu diễn khiêu vũ Latin. Đúng là đi đâu cũng mắc bệnh nghề nghiệp.

Vì không để Lý Tuân phát hiện, trước bốn giờ Chu Vận đã bắt đầu chuẩn bị, tắm rửa, thay quần áo, trang điểm xong xuôi, Chu Vận xuất phát. Vứt hết những thông tin về tuyến xe bus đã tìm, cô bắt xe taxi đi thẳng

đến đó.

Khách sạn cách trường học rất xa, lúc cô đến Phó Nhất Trác đã đợi lâu rồi. Tiêu chuẩn nơi này khá cao, cậu ta mặc bộ vest trang trọng đứng ở cổng, đám đàn bà con gái qua lại đều vô thức nhìn chăm chăm vào mông cậu.

Nơi này không ở khu sầm uất, vị trí trống trải, đằng xa có một chiếc hồ nhân tạo nhỏ vô cùng yên tĩnh. Bấy giờ cảnh đêm mờ ảo, đèn chưa bật sáng, bầu trời xanh thẫm như thể bức tranh sơn thủy.

Phó Nhất Trác đứng ở bậc thềm rộng lớn. Cậu ta khác với Lý Tuân, lúc nào cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cằm khê hất lên như diễn viên chờ lên sân khấu. Nói thật nếu con trai bình thường mà ăn bận thế này rất dễ bị cho là nhân viên phục vụ ở cổng khách sạn. Nhưng với khí chất và vóc dáng của Phó Nhất Trác, thật đúng là khá trang trọng.

Phó Nhất Trác nhìn thấy Chu Vận liền cúi người gập đầu, chủ động đưa cánh tay ra cho cô khoác vào.

Chu Vận thầm kinh ngạc, nói: “Anh ga lăng hơn anh ấy nhiều.”

Phó Nhất Trác vẫn giữ nụ cười mỉm: “Đúng vậy.”

Cậu đưa cô vào hội trường khách sạn. Lần đầu tiên Chu Vận xem khiêu vũ Latin, nơi đây không hề có sân khấu như một buổi biểu diễn mà là đông đảo khán giả vây thành một vòng tròn, vũ công nhảy múa giữa sàn, điều này dễ dàng cho khán giả có thể thưởng thức từ mọi góc độ.

Chu Vận không biết gì về vũ đạo, chỉ xem náo nhiệt. Cô để ý những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, nhưng chợt nhận ra dù là mấy vũ công nam người nước ngoài kia cũng không cao bằng Phó Nhất Trác. Cậu nên đi làm người mẫu mới đúng.

So với buổi biểu diễn, Chu Vận càng chú ý người bên cạnh hơn. Phó Nhất Trác chú tâm vào tiết mục, xem vô cùng say mê, thân thể khê lắc lư theo điệu nhạc. Chu Vận lo ngay ngáy, sợ cậu nổi hứng sẽ đi thẳng ra nhảy thì với vũ công thì toi. May mà đến khi kết thúc buổi biểu diễn, Phó Nhất Trác vẫn khống chế được bản thân.

“Đi thôi em dâu.” Phó Nhất Trác cười nói, “Chúng ta đi uống một ly nào.”

Bọn họ đến quầy bar tầng một, bởi vì biểu diễn vừa kết thúc nên không ít người chọn đến đây uống một ly thư giãn. Quán bar được trang trí tao nhã, xung quanh là tông màu vàng nhạt dịu dàng. khắp nơi đều là quý ông quý bà mặc lễ phục dạ hội, có rất ít người trẻ tuổi, mọi người khê trao đổi với nhau, bàn luận về buổi dạ vũ vừa rồi.

Chu Vận thầm thấy may là bản thân không mặc quần jeans và áo thun.

Phó Nhất Trác ngồi bên quầy bar, hỏi: “Muốn uống gì nào?”

Chu Vận biết tửu lượng của mình không tốt nên chỉ gọi một ly nước ép trái cây. Trong quá trình chờ đợi đồ uống ngăn nguội, chỗ trống bên cạnh Phó Nhất Trác bị hai cô gái chiếm đóng, Chu Vận nhìn sang, là một cặp chị em xinh đẹp, mắt lúng liếng đưa tình.

“...”

Cô đánh giá Phó Nhất Trác lần nữa, cậu ngồi đối mặt với cô, một chân gác trên chân ghế quầy bar, chân khác thì chống thẳng xuống đất. Hai nút áo trên cùng cởi ra, cánh tay buông thõng gác lên mặt quầy, tạo hình vô cùng đom đóm.

Chu Vận nhỏ giọng nói: “Về điểm này thì hai người rất giống nhau.”

Phó Nhất Trác không nghe rõ: “Hả?”

Chu Vận: “Em nói hai anh em bọn anh rất giống nhau ở chỗ chải chuốt ấy, anh ấy học từ anh sao?”

“Ngược lại.”

Thế cơ á?

Phó Nhất Trác lắc cốc rượu trong tay, cười nói: “Không phải là cậu ấy học anh, là anh học cậu ấy.”

Chu Vận không tin lắm: “Thật hay giả thế?”

Phó Nhất Trác khẽ cười: “Em đâu, em phải có lòng tin với Tuấn chứ.”

Em không muốn có lòng tin với phương diện này của anh ấy đâu. Có một điều Chu Vận đã muốn hỏi từ lâu, nhân cơ hội này mới dám cất lời: “Sao anh lại gọi anh ấy là Tuấn? Đây là tên riêng hai người gọi nhau à?”

Phó Nhất Trác: “Em đoán xem.”

Chu Vận á khẩu.

Phó Nhất Trác: “Anh tốt bụng nhắc nhở nhé, lần trước chúng ta gặp mặt em đã nhắc đến đáp án rồi đấy.”

Đó là lúc ở quán cà phê kia sao? Không đợi Chu Vận nhớ lại, Phó Nhất Trác đã nói: “Tuân có kể chuyện bọn anh cho em nghe không?”

“Ý anh là chuyện nào?”

“Em dâu, đừng phòng bị nặng nề như vậy.”

Chu Vận cúi đầu uống nước trái cây, Phó Nhất Trác nói: “Tôi qua cậu ấy sắp xếp chỗ ở giúp anh, còn nói với anh rất nhiều chuyện về em đấy.”

Chu Vận: “Anh ấy đã nói gì?”

Phó Nhất Trác: “Cậu ấy nói là em theo đuổi cậu ấy cực khổ vô vàn, cậu ấy vốn không có ý gì với em, nhưng em quá si tình đuổi thế nào cũng không đi, nên cậu ấy mới miễn cưỡng chấp nhận.”

Chu Vận tròn tròn mắt, nước dưa hấu nghẹn lại ở cổ họng, nuốt vào khó khăn như thể đang uống máu: “Gì cơ?”

Cặp chị em kể bên liếc sang bên này, Phó Nhất Trác cười khúc khích, Chu Vận lập tức nhận ra mình bị chơi đùa rồi. Cái tên lừa gạt này!

“Tuy không đến mức khoa trương như anh nói, nhưng đại để là vậy.” Phó Nhất Trác nhún vai, “Vì vậy anh cũng mừng tượng ra được cậu ấy đã giới thiệu anh như thế nào với em.”

Chu Vận vẫn bình tĩnh, cố gắng giả bộ cao thâm.

Phó Nhất Trác nói: “Giống như kể chuyện vậy, cậu ấy chỉ kể với em sườn câu chuyện chứ không nói chi tiết. Bởi vì cậu ta không bao giờ muốn yếu thế, nhất là trước mặt người mà mình để ý.”

Phó Nhất Trác hơi kè đến một chút, dục dõ nói: “Em muốn biết chi tiết chuyện của bọn anh không, hồi bé Tuân đáng yêu lắm nhé.”

Chu Vận hất cằm: “Nói đi.”

“Em phải đồng ý điều kiện của anh trước đã.”

Chặc, chặc, chặc, hóa ra là vậy. Chu Vận khuấy ống hút, thân nhiên nói: “Vậy anh đừng nói.”

Phó Nhất Trác nghẹn lời.

Chu Vận: “Dù sao nói ra chưa chắc là thật.”

Phó Nhất Trác: “Nhất định là thật đấy.”

Chu Vận: “Ai làm chứng?”

Phó Nhất Trác kéo tay Chu Vận đặt lên ngực mình. Chu Vận vốn định bắt cậu ta thề với lương tâm, nhưng không ngờ cậu ta cất lời lại biến thành: “Em dâu, ngực anh bao lớn thì chân thành bấy nhiêu.”

Cặp chị em bên cạnh lẳng lặng rời đi. Lý Tuân nói không sai, tên này quả thật ngu ngốc mà!

Chu Vận rút tay lại: “Anh tỉnh táo trước đã. Em tin anh, không tin thì đã không đến đây rồi.”

Phó Nhất Trác: “Vậy em đồng ý điều kiện của anh đi.”

Chu Vận: “Chúng ta nói việc khác trước, việc này cuối cùng hãy bàn.”

Sự thật chứng minh, trong việc thương lượng cò kè mặc cả, phụ nữ bao giờ cũng giỏi hơn. Phó Nhất Trác hi sinh lồng ngực không có hiệu quả, đành ngoan ngoãn nghe lời: “Tuân nói với em chuyện bọn anh quen biết thế nào?”

“Anh ấy nói là ma xui quỷ khiến.”

“Biết ngay mà.” Phó Nhất Trác cười, “Ma xui quỷ khiến, chỉ có cậu ấy mới nói được như vậy, phải nói là trăm phương ngàn kế thì đúng hơn.”

“Có ý gì?”

Phó Nhất Trác giải thích: “Khi ấy anh học trường cấp Hai giỏi nhất thành phố, nhưng anh không thích học, ngày nào cũng trốn tiết, thường xuyên gặp được cậu ấy ở cổng sau. Bởi vì màu tóc quá nổi nên chẳng bao lâu anh đã nhớ kỹ cậu ấy. Sau đó có lần anh và bạn học đùn đẩy nhau ai chịu trách nhiệm làm bài thì cậu ấy đi đến nói để cậu ấy làm.”

Phó Nhất Trác đưa tay ước tính ở ngang eo: “Lúc đó cậu ấy chỉ cao cỡ này thôi, gầy lắm, không bao giờ cười. mấy bạn học của anh đều không để ý đến cậu ấy, chỉ có anh đưa bài tập cho cậu ấy làm giúp. Sau này quen thân một chút anh mới biết được, gia đình sẽ không định cho cậu ấy đi học sau khi cậu ấy học xong tiểu học. Cậu ấy phải chạy chọt khắp nơi tìm cách, tìm được trường anh liền cầm dùi ở đó. Cậu ấy

mượn sách anh xem, anh nói anh mua cho cậu ấy một bộ thì cậu ấy từ chối.”

Phó Nhất Trác cười nói: “Từ bé cậu ấy đã kiêu ngạo, vẫn là kiêu kiêu ngạo mà em không tìm được lý do ấy đấy. Bởi vì cậu ấy chịu rất nhiều thiệt thòi nhưng lại không buồn ghi nhớ. Tiếp theo có một cuộc thi rất quan trọng, anh đưa cậu ấy 500 tệ bảo cậu ấy thi hộ anh. Cậu ấy đi thi, sau đó thì bọn anh bị bắt, tại vì bọn anh đều quên mất mái tóc vàng của cậu ấy. Lần đó là lần đầu tiên cậu ấy mắng thẳng vào mặt anh, nói ngu ngốc cũng bị lây nhiễm.”

Bị người ta mắng ngu ngốc nhưng trông Phó Nhất Trác vô cùng tự hào.

“Khi đó quan hệ của cha con anh rất gay gắt, mẹ anh mất sớm, ba anh dồn hết tình thương cho anh, lúc nào cũng muốn anh xuất sắc hơn người. Nhưng việc ông ấy muốn anh làm, anh chẳng có hứng thú nào cả, anh chỉ thích khiêu vũ thôi. Tuần ở nhà anh một thời gian ngắn, anh để cậu ấy ở phòng khách nhưng cậu ấy không chịu, nhất quyết ở chung phòng kho với dì giúp việc trong nhà. Quan hệ của anh và cậu ấy nói thân không thân, nói tệ không tệ, luôn xa cách như đối tác làm ăn. Nhưng có một lần...”

Không biết từ lúc nào, giọng nói của Phó Nhất Trác trở nên vô cùng trầm ấm, từ tốn, vẻ mặt bình thản. Chu Vận nghĩ thầm, nếu khi này anh ta ra vẻ thế này thì đừng nói là cặp chị em kia, có thể là phụ nữ cả quán bar này đều si mê anh ta cho xem.

“Năm mười bảy tuổi anh đã cao được 1m89, bạn nhảy cùng anh không thêm nhảy đôi với anh nữa, ngay cả thầy hướng dẫn cũng khuyên anh đừng dốc lòng khiêu vũ nữa, cứ xem như là sở thích nghiệp dư là được rồi. Khi ấy ba anh đã nắm chắc phần thắng trong tay, khoảng thời gian đó anh cảm thấy cả thế giới của anh dường như đã sụp đổ, ngày nào cũng hút thuốc, uống rượu, vô cùng sa đọa. Vào kỳ nghỉ Tuần về nhà, thấy anh đang nôn thốc nôn tháo do say rượu trên giường, cậu ấy chỉ nói với anh một câu...”

Chu Vận vô thức tập trung toàn bộ sự chú ý...

Phó Nhất Trác nói sâu xa: “Cậu ấy nói với anh, ngu ngốc.”

Chu Vận suýt nữa gào lên, có thể thôi mà cần mở đầu dài dòng vậy hả?

Phó Nhất Trác còn chưa nói hết: “Cậu ấy nói anh ngu ngốc, đường thẳng bại còn rất dài, chúng ta chỉ mới đi bước khởi đầu mà thôi.”

Cậu cười với cô: “Cậu ấy từng mắng anh ngu ngốc rất nhiều lần, nhưng chỉ lần đó anh cảm thấy là cậu ấy nói thật lòng khiến anh ấn tượng rất sâu sắc. Đó là lần đầu tiên anh nghĩ... nếu như bọn anh là anh em ruột thì tốt biết bao.”

Phó Nhất Trác nghiêm chỉnh chốc lát rồi nhanh chóng trở lại với thói lạ đời, chỉ vào đầu mình nói: “Cho

nên từ đó về sau anh liền gọi cậu ta bằng cái tên này, tưởng tượng ra hai bọn anh cùng họ, em thấy sao?”

Chu Vận gật đầu: “Hợp lý.”

Phó Nhất Trác rút một phong bì từ lồng ngực ra, để lên quầy bar: “Giúp anh đi, hãy giữ cái này.”

Chu Vận đưa tay sờ thử, từ độ dày và cảm giác sờ vào phong bì, cô đoán bên trong là thẻ ngân hàng. Hai anh em này thật đúng là rất, giống, nhau!

“Không liên quan gì đến ba anh đâu, đây chính là tiền của anh làm ra đấy.” Phó Nhất Trác nói, “Anh biết cậu ấy có bản lĩnh cao, có cách kiếm tiền nhưng cũng cần chi rất nhiều tiền.”

Chu Vận im lìm.

“Cậu ấy là người muốn làm nên việc lớn, đừng để cậu ấy gặp khó khăn về chuyện tiền nong. Anh biết cậu ấy nhất định không chấp nhận điều kiện của ba anh, nhưng cậu ấy thật sự thiếu tài chính để khởi nghiệp. Với tính cách của cậu ấy chắc chắn cũng sẽ không mở lời với ai đâu...”

Phó Nhất Trác cầm lấy ly rượu, nghĩ đến gì đó lại vui mừng nói: “Dù sao trong tương lai, tỷ lệ anh có thể nuôi sống bản thân dựa vào con đường khiêu vũ là con số Không rồi. Hai đứa coi như là anh đầu tư cổ phần trước đi, anh sẽ không can thiệp vào công việc của hai đứa, nếu không yên lòng chúng ta cứ ký hợp đồng trước.”

Chu Vận uống cạn nước dưa hấu còn trong ly, cất phong bì.

Phó Nhất Trác nhìn cô nói: “Em dâu.”

“Ơi.”

“Em phải trầm ổn một chút.”

Chu Vận nhìn cậu: “Có ý gì?”

Phó Nhất Trác nói: “Năng lực của Lý Tuân rất cao, nhưng cũng có nhược điểm. Những điều này có liên quan đến việc cậu ấy từng trải qua, nhiều khi phong cách xử sự của cậu ta khá cực đoan, cứ như môn xiếc đi trên dây.”

Chu Vận cúi đầu: “Em biết.”

“Cho nên em phải quản chặt cậu ấy. Trước kia cậu ấy không thích nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng hiện tại cậu ấy có em. Đại học đối với người khác chỉ là mở đầu cho một giai đoạn mới, nhưng đối với cậu ấy lại là khởi đầu cho cuộc sống mới.”

Trong đầu Chu Vận hiện ra cảnh tượng ngày đầu tiên tựu trường, Lý Tuân đứng trên bục giới thiệu về mình. Khi đó cậu rất mệt, điệu cười rất đáng ghét, nói với tất cả mọi người trong lớp: “Tôi tên Lý Tuân, là thủ khoa năm nay.”

Chu Vận mỉm cười, khóe mắt nhác thấy Phó Nhất Trác đang nhìn mình chăm chăm, bèn nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

Phó Nhất Trác: “Em biết cậu ấy đã kể lần đầu hai đứa nói chuyện với nhau cho anh nghe thế nào không?”

Chu Vận lắc đầu, Phó Nhất Trác nói: “Cậu ấy nói lần đầu tiên hai đứa chính thức nói chuyện với nhau là trên sân thể dục của trường, em đi tìm cậu ấy, bảo cậu ấy đến lớp tự học. Theo Tuân hình dung, trong ánh mắt em khi đó có 2% e ngại, 2% do dự và 95% khinh thường.”

Chu Vận cảm thấy mình nên nhắc nhở Phó Nhất Trác: “Cái này cộng lại chỉ có 99% thôi.”

Phó Nhất Trác cười: “Còn 1% mong chờ nữa.”

Chu Vận bỗng dưng đỏ mặt, cắn ống hút, ngập ngừng nói: “Tối thui tối thui như thế mà anh ấy nhìn ra nhiều thứ quá nhỉ...”

Phó Nhất Trác: “Con trai lâu ngày không gặp nhau thì luôn thích chém gió một tí ấy mà.”

Họ lại trò chuyện thêm một lúc nữa, thấy đã muộn mới chịu rời khỏi khách sạn. Hai người đi về hai phía khác nhau nên chia tay ở cổng.

Phó Nhất Trác nói với Chu Vận: “Em bảo cậu ấy, mật khẩu là ngày đầu tiên bọn anh gặp mặt. Nếu quên rồi thì đừng hòng rút tiền được.”

Chu Vận ngẹn lời.

Phó Nhất Trác quay lưng đi, Chu Vận nhìn theo bóng lưng cậu nói: “Cảm ơn anh.”

Cậu chỉ búng tay vang lanh lảnh rồi hòa mình vào bóng đêm.

Lúc trở về trường đã trễ, Chu Vận thay bộ quần áo rồi đến văn phòng Hội, quả nhiên Lý Tuân vẫn còn ở đây. Cô luôn cảm thấy, hai người họ ở bên nhau giống như đang chơi trò ghép hình. Cô tìm được từng mảnh nhỏ khắp các góc, từ từ ghép ra cả bức chân dung về cậu.

Cô đi đến phía sau, lặng lẽ ôm lấy cậu. Lý Tuân vẫn chú ý vào máy tính, thản nhiên nói: “Làm gì vậy?”

Chu Vận kề sát vào mặt cậu, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, bất giác hít hà thêm vài cái.

Lý Tuân: “Em là chó à?”

Chu Vận nhỏ giọng nói: “Mai em dọn đồ ở ký túc xá qua chỗ anh được không?”

Lý Tuân khựng lại, nghiêng đầu nhìn cô, giễu cợt nói: “Sao em bỗng nghĩ thông suốt thế hả?”

Tay cô siết lại, ôm chặt cậu hơn, kề vào tai cậu nhấn mạnh từng chữ: “... Đương nhiên là để quản chặt anh rồi.”

Chương 54:

Ngày hôm sau Chu Vận dọn hết đồ đạc sang chỗ Lý Tuân. Lúc cô dọn đồ, Phương Thư Miêu vẫn đứng bên cạnh xem. Việc đã đến nước này, Chu Vận chẳng thèm giấu diếm gì nữa, ai muốn biết cứ biết, dù sao có đánh chết cô cũng không quay đầu lại.

Nhậm Định và tay trống Tiểu Lục Tử trong ban nhạc đến chuyển đồ giúp, Chu Vận đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt nên khá nhạy cảm với mấy vấn đề tình cảm. Thừa lúc bận rộn cô kéo Nhậm Định hỏi thăm, Nhậm Định chỉ cười xòa không nói.

Chu Vận tra được đáp án từ chỗ Lý Tuân, quả nhiên là Tiểu Lục Tử đang theo đuổi Nhậm Định. Tiểu Lục Tử nhỏ hơn Nhậm Định bốn tuổi, chưa tốt nghiệp trung học đã đến quán bar làm. Trông dáng vẻ hơi nữ tính, khuôn mặt rất thanh tú. Nhưng người cũng giống như tên, dáng vóc Tiểu Lục Tử mảnh khảnh, còn để tóc dài, đứng bên cạnh Nhậm Định, thoáng nhìn từ đằng xa giống hệt như hai chị em.

Trước khi Lý Tuân thuê nhà trọ thường xuyên đến studio của Nhậm Định, quen thân với các thành viên trong ban nhạc. Cậu không bao giờ gọi tên Tiểu Lục Tử, mà toàn gọi là gái ơi, gái à. Có cậu đầu têu, cả ban nhạc đều gọi Tiểu Lục Tử là em gái, cậu ta giận đến mức khó chịu ra mặt với Lý Tuân.

Bản thân Chu Vận được Nhậm Định thúc đẩy tạo nên “việc lớn trong đời”, bây giờ nói gì cũng muốn giúp Nhậm Định một tay. Kết quả bị Nhậm Định khinh thường: “Với cái kiểu nai tơ như cậu mà đòi giúp ai chứ? Mình đi qua cầu còn nhiều hơn cậu đi đường đấy.”

Chu Vận: “Không thể nói như vậy được, hiện giờ người ở trên cầu là mình. Với lại mình cảm thấy chuyện này ít ra phải xét đến tỷ lệ thành công nữa. Bây giờ tỷ lệ thành công của mình là trăm phần trăm đấy.”

Nhậm Định khinh bỉ không hề nể nang: “Cậu chỉ nên nói lời này với người mình thôi, đừng nói với người ngoài tránh để mất mặt nhé.”

Chu Vận bắt đầu tháng ngày sống chung với Lý Tuân, nhưng thật ra cuộc sống của họ cũng không có thay đổi gì lớn. Hai người đã quá quen thuộc, càng bước sâu vào cuộc sống của cậu, Chu Vận càng phát hiện ra Lý Tuân là người vô cùng nhàm chán, ngoại trừ công việc ra, gần như là cậu không có sở thích nào khác.

Ưu điểm lớn nhất của việc sống chung là hiệu quả công việc ở Hội tăng lên đáng kể. Lý Tuân giao sổ sách ở Hội cho Chu Vận quản lý, bản thân cậu thì tập trung vào làm dự án. Đến tận khi nhận được đồng sổ sách kia, Chu Vận mới biết được hai năm vừa qua cậu đã làm bao nhiêu việc.

Cô thử điều chỉnh thói quen sinh hoạt của Lý Tuân lại, ví dụ như ăn tối xong cô luôn lôi cậu đi dạo hai vòng quanh sân thể dục. Ban đầu Lý Tuân từ chối, cho rằng lãng phí thời gian, sau này cũng quen dần.

Họ không tránh khỏi nói chuyện về tương lai, nhưng nội dung lại không xoay quanh tình yêu và cuộc sống. Vào một đêm nọ, hai người tắm rửa xong nằm nhoài trên giường thế nhưng không hề buồn ngủ. Lý Tuân không thích kéo rèm cửa sổ, căn nhà trọ lại ở tầng cao, ánh trăng sáng ngời soi vào chần.

Chu Vận nằm trong lòng cậu, hỏi: “Cụ thể anh muốn làm gì, đã quyết định chưa?”

Lý Tuân suy nghĩ thật lâu, lâu đến mức Chu Vận cho rằng cậu đã ngủ mất rồi, cậu mới cất lời: “Em còn nhớ dự án đầu tiên khi em đến Hội là làm gì không?”

Dĩ nhiên cô nhớ rồi.

“Dự án của công ty Lam Quan. Bây giờ anh định làm về mảng sản xuất thực phẩm hay là thương mại điện tử?”

Lý Tuân nói: “Anh không nói về việc này, là ý tưởng mà tự em đã nghĩ ra kia kìa.”

Tự mình nghĩ ra à? Chu Vận thoáng nhớ lại rồi nói: “Nhân thế? Hướng dẫn bệnh lý kia á?”

“Ừ.” Lý Tuân thản nhiên nói, “Không biết tại sao, làm xong dự án đó rồi, anh vẫn mãi nghĩ về nó.”

Chu Vận ngẫm nghĩ nói: “Phát triển nó sao? Đi sâu vào khai thác sản phẩm hay là hoàn thiện chức năng trên nền tảng cũ?”

“Anh chưa nghĩ đến việc đi sâu, hiện giờ trong đầu anh chỉ là ý nghĩ thô sơ thôi, cho nên mới nói với em.” Lý Tuân quay đầu nhìn cô, “Em cảm thấy làm hệ thống chữa bệnh thế nào?”

Chu Vận sửng sốt: “Nhưng chúng ta không biết về y học, nếu chỉ đưa ra các phương pháp chăm sóc sức khỏe thông thường thì còn có thể tra sách, nhưng chi tiết hơn thì...”

Lý Tuân nói: “Chúng ta không biết về y, nhưng chúng ta rành công nghệ, hiểu về mạng và những hàm lệnh.”

Chu Vận: “Anh nói kỹ xem.”

Lý Tuân: “Lúc anh đi học ở lớp của thầy Bành Quốc Thụy, cũng gặp phải người có hứng thú với trang web chữa bệnh. Họ hi vọng thông qua đó kết nối internet và chữa bệnh với nhau, tương lai có thể khám bệnh tại nhà mà không cần bước ra đường. Anh cảm thấy phương hướng của họ đã sai. Họ tập trung quá nhiều đến việc phục vụ bệnh nhân, nhưng chữa bệnh chủ yếu là kiểu thị trường cung ứng điển hình. Trên đời này không bao giờ thiếu bệnh nhân, cái họ thiếu chính là tư liệu chữa bệnh tốt. Hơn nữa, trao đổi giữa bệnh nhân và bác sĩ tương đối quan trọng, trừ phi là trên phương diện hình ảnh có cuộc cách mạng mang tính đột phá, nếu không chỉ chẩn đoán bệnh qua mạng không thể nào tin tưởng được.”

Chu Vận: “Anh định làm thế nào?”

Lý Tuân ngáp ngừng rồi bình tĩnh nói: “Mẹ anh chết do ung thư. Khi ấy trình độ chẩn đoán của bệnh viện rất tệ, bác sĩ khác nhau có thể đưa ra kết quả chẩn đoán khác nhau. Cuối cùng kéo dài mấy tháng mới miễn cưỡng đưa ra chẩn đoán chính xác, bà không sống được bao lâu thì đã qua đời.”

Chu Vận nằm trong lòng cậu, khẽ đan xen vào ngón tay cậu.

Lý Tuân: “Thật ra thì bác sĩ không phải là không muốn trị, nhưng chỗ anh là nông thôn, thuốc thang và dụng cụ khám chữa bệnh bác sĩ có hạn vô cùng, phần lớn họ chỉ dựa vào trực giác và kinh nghiệm khám bệnh thôi. Còn thời nay khám bệnh không chuẩn xác không phải do tài nguyên ít, mà là bác sĩ giỏi quá ít. Cho nên anh cảm thấy, so với việc làm sao giúp bệnh nhân lười biếng, thì nên làm sao để cho kinh nghiệm của bác sĩ giỏi được truyền bá rộng rãi, tạo ra được càng nhiều bác sĩ giỏi hơn nữa, đó mới chính là suy nghĩ ưu tiên của chúng ta.”

Lần đầu tiên nghe được ý nghĩ này, cô ngồi thẳng người dậy: “Anh nói cặn kẽ hơn nữa đi.”

Lý Tuân suy tư chốc lát, không trực tiếp trả lời Chu Vận mà là hỏi ngược lại: “Công chúa, sao em lại chọn nghề này?”

Chu Vận: “Mẹ em bảo.”

“...”

Lý Tuân lặng thinh nhìn cô, Chu Vận nói tiếp: “Ban đầu mẹ cho em hai lựa chọn, một là tin học, hai là tài chính. Em không hề có hứng thú với tài chính. Anh còn nhớ người đã đưa em về trường lúc nghỉ tết không? Anh ấy học tài chính, trước khi đi học còn rất tốt, nhưng sau khi học xong mỗi ngày đều cười cười, trông chẳng bình thường chút nào.”

Lý Tuân cười khẩy: “Thật xứng đáng là công chúa, tài xế trong nhà cũng có học vấn cao đến vậy.”

Chu Vận bất đắc dĩ: “Đâu có cách nào, cung quy nghiêm ngặt mà.”

Lý Tuân nhìn thấy vẻ đắc ý của cô, trong lòng khó chịu liền trở mình đè lên người cô.

Chu Vận rụt cổ: “Nói chuyện chính, nói chuyện chính... nói chuyện chính trước đã.”

Lý Tuân ôm chặt cô vào lòng, thổi hơi vào tai cô: “Như vậy cũng nói được mà.”

Chu Vận cảm giác từ khi mình sống chung với Lý Tuân, cô đã thích ứng được tất cả mọi thứ về cậu, nhưng chỉ có... giọng của cậu thì dù làm cách nào đi nữa cô cũng không thể phản kháng lại được.

Từ ngày đầu tiên tựu trường, còn chưa nhìn thấy Lý Tuân, cô đã nghe được giọng nói của cậu rồi. Chu Vận từng kể với Lý Tuân chuyện này, cô nói khi ấy hình tượng cô đã tưởng tượng về cậu trong đầu khác xa với hình tượng thực tế quá mức cho phép. Lý Tuân cười xấu xa hỏi: “Em đã tưởng tượng ra anh thế nào?”

Chu Vận vừa định trả lời, Lý Tuân đã nắm lấy cằm cô nói: “Bất kể em tưởng tượng thế nào, chắc chắn cũng không bằng người thật được.”

Vậy anh còn hỏi làm gì, cứ theo lời anh nói là được rồi.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, trong đầu Chu Vận, giọng nói của Lý Tuân quá khắc sâu, cô cảm thấy dù trăm năm có trôi qua, cô vẫn sẽ đỏ mặt vì giọng nói ấy.

Giờ khắc này, Lý Tuân đang nói với cô chủ đề cực kỳ đáng dẫn bằng giọng nói ấy nhưng với thái độ không đáng dẫn chút nào.

“Công chúa, máy tính và internet phát triển mang lại rất nhiều thay đổi cho cuộc sống con người, em cảm thấy nguyên nhân và bản chất của loại biến hóa này là gì?”

Tai Chu Vận ngựa ran, cổ vùi vào lòng cậu.

“Không biết...”

Anh nói chuyện theo kiểu như vậy em chẳng biết gì cả đâu.

Lý Tuân nói: “Là tích hợp thông tin và truyền bá.”

Đúng, đúng, đúng! Anh nói gì cũng đúng hết.

Bàn tay Lý Tuân lần đến giữa hai chân Chu Vận, ngón tay thon dài nhẹ nhàng dạo chơi.

“Nhân thể chính là một mô hình to lớn, đủ mọi thông tin trong cơ thể hỗ trợ lẫn nhau và mang tính quy phạm. Nhưng trước đây anh tra tìm, cơ cấu chữa bệnh hiện tại có đến 90% số liệu đều chất đống, bám đầy bụi trong kho. Nếu chúng ta có thể dùng công nghệ tích hợp những số liệu lâm sàng bị lãng phí này lại, rồi thiết kế ra một cách phản hồi cho những bác sĩ chưa có kinh nghiệm phong phú kia, giúp họ chẩn đoán ra căn bệnh chính xác. Điều này hữu ích hơn là làm ra phần mềm máy tính khám chữa bệnh nhiều. Em thấy sao?”

Cậu hỏi ý kiến Chu Vận, Chu Vận khó nhọc cất lời: “... Cơ thể người khác thì em không biết, em chỉ cảm thấy anh rất lợi hại.”

“Cụ thể chút nào.”

“Trong thân thể anh có thể chứa những hai hệ thống.”

Một hệ thống điều khiển não bộ, một hệ thống điều khiển tứ chi. Một cái nghiêm cẩn, một cái phóng dăng, ai làm việc người nấy, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Lý Tuân mỉm cười.

Chu Vận vất vả lắm mới suy nghĩ được vài phút trong cảnh mê ly này, hỏi: “Những số liệu này... chúng ta phải lấy từ đâu, có thể dùng chung giữa các bệnh viện được không, vì hình như cách lưu trữ số liệu của họ cũng không giống nhau thì phải? Chúng ta tích hợp lại theo cách nào, con số hay là cách tổng hợp khác. Và cả...”

“Được rồi, được rồi, được rồi. Em bình tĩnh lại đi đã.” Lý Tuân ngắt lời cô, “Chỉ mới là ý tưởng thôi, em nghĩ nhiều như thế lát nữa sẽ mất ngủ cho xem.”

Anh rút tay anh ra khỏi người em là em có thể tỉnh táo lại ngay tức khắc đấy. Chu Vận hoàn toàn không hề mệt mỏi, cố gắng tập trung suy nghĩ vào ý tưởng vừa rồi của Lý Tuân. Như cậu đã nói, đây chỉ mới là ý nghĩ thôi, chỉ cần tùy tiện bóc tách là có thể khơi ra rất nhiều vấn đề. Từ thô sơ đến chính xác, từ tầng tầng vỹ mô đến chi tiết, nơi này liên quan đến rất nhiều phép tính, rất nhiều cơ cấu liên hệ, rất nhiều khái niệm y học...

Chỉ chọn bừa một cái đều phải trải qua vô số thí nghiệm, vừa tốn thời gian, vừa hao tinh lực. Nhưng... Chu Vận cảm thấy đây là chuyện rất đáng giá. Phương hướng này khiến người ta không thể không nghĩ tiếp. Cô nhớ được trong bài Đào Hoa Nguyên Ký thời học cấp Hai có một câu nói thế này: “Núi có hang nhỏ, bên trong mờ mờ như có ánh sáng.”

Lời của cậu khiến cô có cảm giác ánh sáng le lói cuối đường hầm như thế. Tuy chỉ là ý tưởng mới nhen nhóm, nhưng ít nhiều Chu Vận cũng được xem như sinh viên xuất sắc, rất nhạy cảm với vấn đề chuyên ngành. Cô đã sớm phát hiện Lý Tuân vô cùng chú ý đến thông tin và số liệu.

Theo thời đại công nghệ phát triển, tốc độ tăng lên của thông tin càng lúc càng lớn, việc này ai cũng nhận thức được. Nhưng có rất ít người suy ngẫm, trước đây những thông tin này chỉ là số liệu rải rác nằm khắp nơi đến cùng có ý nghĩa gì, rốt cuộc chúng sẽ mang đến biến hóa thể nào cho con người.

Đến tận một ngày nào đó hai năm sau, một công ty cổ vấn quản lý nổi tiếng quốc tế bên bờ kia đại dương sau khi nhìn thấy giá trị tiềm ẩn rộng lớn của thông tin trên internet mới tập trung nhân lực tiến hành nghiên cứu, cuối cùng phát hành “Báo cáo tập hợp cơ sở dữ liệu lớn Big Data” nổi tiếng trong lịch sử phát triển công nghệ thông tin. Tuy không phải khái niệm Big Data đến tận khi đó mới được nhắc đến, nhưng đến lúc phát hành báo cáo chính thức mới khiến mọi người chú ý. Ban đầu chỉ là giới tài chính, sau đó từ từ kéo theo các ngành nghề quan trọng khác.

Nhưng giờ khắc này, những thứ đó đều không quan trọng. Chu Vận không nghĩ xa đến vậy, trong căn phòng nhỏ này, trên chiếc giường xiu xiu này, trong đôi tay không nghiêm chỉnh này, trong đầu Chu Vận chỉ nghĩ đến mỗi chuyện làm sao giúp cậu thực hiện được bước đầu tiên.

Trong lúc Chu Vận đang trầm tư mặc tưởng, thế mà Lý Tuân lại dần dần gục trên người cô ngủ thiếp. Chu Vận dừng suy tư, sự chú ý cũng bị dời đi.

Cô thích nhất dáng vẻ Lý Tuân khi ngủ, cô ví dụ cả quá trình là “nước ấm nấu tôm”. Thân thể cậu ngủ một lúc sẽ chậm rãi co rúc, không bao lâu thì đầu sẽ trượt khỏi gối, thân thể cao ráo uốn cong như vầng trăng non, ngoan ngoãn đến lạ.

Có phương hướng, cuộc sống càng bận hơn. Chu Vận và Cao Kiến Hồng nói chuyện với nhau một lần, hỏi cậu ta sau này có tính toán gì không? Cao Kiến Hồng nói cậu ta còn đang suy nghĩ.

Học chung với nhau hai năm, Chu Vận cũng biết được hoàn cảnh gia đình của Cao Kiến Hồng phần nào. Ba mẹ cậu đều là tầng lớp lao động, điều kiện cũng bình thường. Cao Kiến Hồng nói cậu rất do dự, nếu học tiếp thì đơn giản chỉ có học lên thạc sĩ hoặc là xuất ngoại, nhưng cậu lại muốn bươn chải xã hội, đi làm kiếm tiền.

Lúc nói chuyện Lý Tuân không có mặt ở đó, Cao Kiến Hồng hỏi Chu Vận: “Cậu cảm thấy kinh nghiệm thực tiễn quan trọng hay là lý luận quan trọng?”

Chu Vận nói: “Cả hai đều quan trọng.”

Cao Kiến Hồng: “Vậy sao cậu lại theo Lý Tuân?”

Chu Vận cười xòa: “Tình huống của mình không thích hợp nói đến chuyện này đâu.”

Cao Kiến Hồng cũng cười: “Cũng đúng.” Cậu hỏi tiếp Chu Vận, “Vậy nếu chúng ta bàn đến chuyện rời khỏi ghế nhà trường, cứ gạt quan hệ bạn bè qua một bên trước đã, cậu nói thật với mình xem cậu ấy định làm gì?”

Chu Vận nói thật: “Anh ấy sẽ không thi lên thạc sĩ. Anh ấy đã chuẩn bị rất lâu rồi, chắc là sang năm sẽ bắt tay vào chuẩn bị mở công ty.”

“Sang năm?” Cao Kiến Hồng sững sốt, “Không đợi tốt nghiệp à?”

“Còn phải xem ý nghĩ của anh ấy nữa.”

“Cậu ấy tìm được nhà đầu tư chưa? Có tài chính để khởi nghiệp không?”

“Có.”

Còn không ít nữa kìa! Có một ông anh giàu có thật là sung sướng.

Cao Kiến Hồng nhăn mày, tập trung suy nghĩ. Chu Vận hiểu được sự dẫn dắt của cậu, nếu cậu định đi theo Lý Tuân, vậy chuyện tiếp theo sẽ bận đến mức cậu hoàn toàn không có sức nghĩ đến việc học lên thạc sĩ hay là xuất ngoại du học nữa.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa đông đã đến, thời tiết rét mướt như phủ lên lớp vỏ cứng rắn hiu quạnh cho vạn vật. Đường như bầu không khí giá lạnh bây giờ rất thích hợp thảo luận về đề tài này.

“Tôi biết thực lực của cậu ấy rất cao.” Cao Kiến Hồng suy nghĩ thật lâu rồi khẽ nói, “Nhưng cậu ấy cũng

rất dễ hành động theo cảm tính, nói thật, con người cậu ấy có chút cậy tài khinh người, làm việc chung với nhóm nhỏ như chúng ta còn tạm được, đội nhóm càng lớn thì càng dễ xảy ra chuyện.” Cậu thoáng nhìn về mặt Chu Vận, rồi nói tiếp, “Từ lúc quen với cậu thì cậu ấy đã đỡ hơn, nhưng lỡ như cậu không còn ở bên cậu ấy nữa thì sao, cậu ấy...”

Chu Vận không hề nghĩ ngợi đã ngắt lời cậu: “Mình không thể nào không ở bên cạnh anh ấy.”

Cao Kiến Hồng im lặng. Chu Vận nhìn cậu, chợt nói: “Cao Kiến Hồng, chuyện này liên quan đến tương lai của cậu, mình không thể đưa ra ý kiến mang tính lôi kéo quá nhiều. Nhưng có một vài việc mình muốn nhắc nhở cậu.”

“Cậu nói đi.”

“Ngoại trừ là bạn gái của anh ấy, thành tích trung bình các môn của mình còn là người đứng nhất lớp nữa.”

Cao Kiến Hồng nhìn cô, Chu Vận bình tĩnh nói: “Mình lựa chọn theo anh ấy không chỉ vì tình yêu.”

Chương 55:

Cuộc thi học kỳ nhanh chóng đến gần. Bài thi của tất cả các môn cứ êm đềm trôi đi, chỉ có môn thể dục...

Vị thủ khoa nào đó lúc trước luôn miệng bảo Chu Vận tìm Giang Hưng Trì hợp tác để giành điểm cao, nhưng đến sát ngày thi lại thể hiện rõ nói một đằng nghĩ một nẻo. Tuy cậu nhất định không thừa nhận nhưng Chu Vận biết tổng. Quen biết và yêu đương với nhau lâu như vậy, ánh mắt Chu Vận cũng đã tăng cấp, từ “cận thị” lên đến “kính hiển vi” rồi lại nhảy vọt lên “dao giải phẫu”. Chỉ cần vài đường cơ bản đã cắt bỏ lớp bề ngoài dửng dưng của thủ khoa Lý, nhìn rõ bên trong đầy vẻ nhỏ mọn.

Chu Vận giả ngốc để ứng phó. Sau phút xúc động đồng cam cộng khổ ban đầu, Chu Vận phát hiện cô vẫn không bỏ được phiếu điểm thành tích của mình. Hôm đi thi, dưới áp lực từ ánh mắt “đây là cơ hội cuối cùng dành cho em” của ai kia, Chu Vận bình thần đến nhờ Giang Hưng Trì đỡ bóng.

Phải nói rằng, kỹ năng Giang Hưng Trì đánh bóng chuyên cực kỳ siêu cấp, nhất là sau một học kỳ cùng nhóm với Lý Tuân, Chu Vận có thể cảm nhận được sự trâu bò của cậu ta.

Bởi vì có rất nhiều người đến nhờ Giang Hưng Trì, nên không ai có thời gian luyện tập, đến lượt Chu Vận, cậu ta chỉ nói với cô một câu “Đừng khẩn trương” rồi lập tức bắt đầu.

Chu Vận vào tư thế sẵn sàng khá chậm, quả bóng đầu tiên đã bay trượt, vừa nghĩ “thôi môn này tiêu rồi” thì không ngờ Giang Hưng Trì đã cứu được quả bóng, mà còn đánh nó phi thẳng tằm tắp về phía chính diện, lực cũng vừa phải. Những đường bóng sau đều như vậy, bất kể Chu Vận đánh bóng đến nơi nào, Giang Hưng Trì đều chuyển lại với cùng một lực độ vừa phải và điểm rơi tuyệt vời.

Có lẽ đã biết quan hệ của Chu Vận là Lý Tuân, Giang Hưng Trì đỡ bóng cho bạn học khác đều chỉ dừng lại ở mức xuất sắc, duy chỉ có Chu Vận là đã đỡ được chín mươi quả rồi vẫn còn tiếp tục. Cho đến quả thứ một trăm, Giang Hưng Trì mới ra hiệu kết thúc rồi bảnh chọe tung quả bóng lên cao thật cao rồi vững vàng đón lấy.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, sau một trăm quả bóng Chu Vận đã đổ mồ hôi đầy người, cô vui vẻ đi tìm Lý Tuân, cậu đang khoanh tay đứng tựa vào hàng rào sân bóng chuyền, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lạnh.

“Người ban đầu nói phải cùng chung hoạn nạn đâu rồi hả?”

Chu Vận tựa vào bên cạnh, nhìn lại cậu: “Đúng đấy, đi đâu rồi nhỉ?”

Lý Tuân cười gằn nhìn cô. Trong cái nhìn lom lom của cậu, Chu Vận nhanh chóng bại trận, huých cùi chỏ vào xương sườn cậu, ra vẻ ba phần làm nũng bảy phần ăn vạ.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Lý Tuân, cậu rảo bước đi đến. Không phụ sự mong đợi của mọi người, cậu chỉ đón được tám quả bóng. Thầy Đường định cho cậu thêm một cơ hội vót vát điểm số, nhưng Lý Tuân thờ ơ nói “Không cần, tám là con số may mắn” rồi quay người bỏ đi.

Khỏi phải nói, trông hình ảnh ấy tiêu sái biết bao.

Khác với Chu Vận, cậu hoàn toàn không quan tâm đến điểm số. Cũng đúng thôi, thành tích làm sao quan trọng bằng ra vẻ cool ngầu chứ.

Đêm kết thúc kỳ thi, thủ khoa Lý “không tính toán hiềm khích trước đây” mời vị khách Chu Vận làm bữa liên hoan tổng kết kỳ học, dẫn theo Cao Kiến Hồng và ban nhạc của Nhậm Dịch, bao cả căn phòng lớn trong câu lạc bộ billiards.

Ban nhạc của Nhậm Dịch không ai học hành tử tế, cả đám đều điên cuồng, chơi như bất cần đời vậy. Chu Vận và Nhậm Dịch ngồi xa đám con trai, Nhậm Dịch nói với cô về kế hoạch của mình.

“Có thể học kỳ sau mình sẽ không đến trường nữa.” Nhậm Dịch hút thuốc, vẫn trang điểm đậm như ngày nào. Hơn một năm trôi qua, cô ấy càng xinh đẹp lạnh lùng hơn lúc mới bước chân ra ngoài xã hội.

Chu Vận: “Không đi học nữa sao?”

Nhậm Dịch: “Dù sao hơn một năm nay mình cũng chẳng học hành gì, với số điểm hiện tại thì hoàn toàn không đủ điều kiện tốt nghiệp.”

Điều này cũng đúng.

“Nhà cậu đồng ý không?”

“Có đồng ý hay không cũng vô ích, ban đầu đã giao hẹn chỉ cần mình thi vào trường này, cả nhà sẽ không quản thúc mình chuyện gì nữa.” Nhậm Dịch nhún vai, “Con người phải giữ chữ tín đúng không?”

Chu Vận không biết nên nói gì, cô cảm thấy có lẽ mình nên khích lệ cô ấy đôi chút, nhưng lại ý thức được điều này không cần thiết, kinh nghiệm đường đời của cô ấy dày dặn hơn cô nhiều.

Trong không khí này, Chu Vận liên tục uống vài ngụm rượu, toàn thân đều thư thái.

“Còn cậu, có dự định gì không?” Nhậm Dịch hỏi.

Chu Vận không đáp lời, quay đầu lại nhìn về phía sau. Nhậm Dịch nhìn theo cô, thấy Lý Tuân đang tán gẫu với Cao Kiến Hồng, chợt hỏi: “Không thay đổi hả?”

Chu Vận: “Không thay đổi.”

Không còn điều gì tốt hơn nữa.

Họ chè chén đến hơn nửa đêm, thành viên ban nhạc đều say mèm, Lý Tuân mặc áo khoác vào cho Chu Vận, lại quần khăn quàng cổ, dịu cô say khướt rời đi. Bên ngoài trời tối đen như mực, không khí rét đậm, Chu Vận bị gió thổi rùng mình, Lý Tuân phát hiện liền kéo chặt áo lại cho cô.

“Còn lạnh không?”

Chu Vận mơ mơ màng màng lắc đầu. Lý Tuân dứt khoát cõng cô lên, mặt Chu Vận áp vào bả vai cậu, hưởng thụ dải ngọ xe kéo tay.

Một hồi lâu, Lý Tuân mới nói như cố tình soi mói: “Công chúa, hình như em hơi nặng rồi đấy.”

Cô duỗi chân tỏ vẻ bất mãn, Lý Tuân lại cười: “Không sao, gầy quá không có cảm giác, béo chút vẫn tốt hơn.”

Chu Vận ôm lấy cậu, trong cơn say chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều nằm trong ngực mình. Cô nhắm mắt lại, để giấc mộng thiếu nữ bay xa, biến xung quanh trở thành dải ngân hà vô biên vô hạn, họ nhẹ nhàng băng qua những vì sao xa kia.

“Lý Tuân.”

“Hả?”

“Anh có ước mơ gì không?”

“Không có.”

“Không thể nào?”

“Anh chưa từng suy nghĩ đến điều đó.”

“Giờ nghĩ đi.”

“VẬY... cứ tiếp tục thế này thôi.”

“Nghĩa là sao?”

“Hồi bé anh đã từng thề, đời này nhất định không làm... mình thất vọng. Anh chỉ làm việc mình muốn làm, chỉ nói chuyện mình muốn nói, bất kể phải trả giá thế nào anh cũng không hối hận.”

“Trước mắt, mấy năm qua anh đã thực hiện rất ráo quan điểm ương bướng này rồi đấy.”

“Đúng vậy, cho nên anh mới nói mơ ước là ‘cứ tiếp tục thế này’.”

“Ha ha.”

“Công chúa có ước mơ gì không?”

“Có.”

“Là gì thế?”

“Ước mơ của em chính là tu thành chính quả với mỗi tình đầu của mình.”

Cậu dừng lại dưới cột đèn đường, nghiêng đầu nhìn Chu Vận đang nhắm mắt nằm nghỉ trên vai cậu, “Anh không cần hỏi là ai đâu nhỉ.”

Chu Vận nhắm mắt lại cần cậu một cái.

Lý Tuân cười nói: “Ước mơ của em sẽ rất dễ trở thành hiện thực.”

Sáng sớm hôm sau Chu Vận tỉnh lại, nhìn thấy Lý Tuân đang ngồi trước bàn đọc sách. Cô đi ra ngoài mua đồ ăn sáng về, hai người ăn qua loa xong, Lý Tuân mới hỏi cô: “Em mua vé xe về nhà lúc nào?”

Chu Vận: “Còn chưa mua, không vội.”

Lý Tuân chỉ nhìn cô mà không nói gì. Trường học chính thức nghỉ tết, mọi người đã về gần hết, hằng ngày Lý Tuân không phải đến trường học nữa, ôm việc về nhà làm. Cậu và Chu Vận vẫn như ở văn phòng Hội, ngồi song song với nhau, lắng nghe âm thanh bổ phím của nhau.

Một tuần sau, rốt cuộc Lý Tuân hỏi cô lần nữa: “Vẫn chưa chịu về à?”

Chu Vận: “Anh đang đuổi em đấy hả?”

Lý Tuân thản nhiên nói: “Tết đến nơi rồi đấy.”

Chu Vận: “Còn mấy ngày nữa mà, không vội.”

Một lát sau, Lý Tuân lại nói: “Em đã nói với ba mẹ em rồi hả?”

Hiếm khi cậu truy hỏi đến vậy, Chu Vận biết cậu đang nghĩ gì liền nói: “Không sao đâu, đừng lo.”

Thật ra từ mười ngày trước mẹ đã bắt đầu gọi điện thoại cho cô rồi, Chu Vận thoái thác bốn lần liền, hình như mẹ cô biết được chuyện gì đó nên không liên lạc với cô nữa. Cứ thế mãi cho đến khi công việc đang làm tạm thời hoàn thành, Chu Vận mới về nhà. Trước khi cô đi, Lý Tuân ngồi bên giường nhìn cô, Chu Vận bước đến ôm lấy cổ cậu, nói: “Một mình anh chơi vài ngày trước nhé, em sẽ nhanh chóng quay lại thôi.”

Lúc Chu Vận về đến nhà, ba mẹ cô đều có mặt, từ khoảnh khắc cô bước vào cửa đã cảm giác không khí là lạ. Cả gia đình yên lặng cơm nước xong xuôi, mọi người đều ăn ý không ai rời khỏi bàn, cuối cùng Chu Quang Ích khẽ thở dài, đứng dậy trước, nói: “Chu Vận, con với mẹ con trò chuyện với nhau đi.”

Nói xong ông cầm lấy tờ báo ra ngoài phòng khách. Đèn phòng ăn rất sáng, trắng đến lóa mắt, soi lên chén bát phản chiếu lấp lánh.

“Trường học cho nghỉ sao không lập tức về nhà?” Mẹ cô hỏi.

Chu Vận nói: “Con có chút việc.”

“Việc gì?”

“Việc rất quan trọng.”

Chu Vận hơi khấn trương, nghiêm túc nhìn mẹ, theo thời gian trôi qua, tim cô càng lúc càng thắt lại. Cô bắt buộc mình phải phân tán sự chú ý, nghĩ đến dáng vẻ Lý Tuân nhìn cô lúc gần đi.

“Chu Vận.” Mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, “Hôm nay mẹ con mình thẳng thắn với nhau đi. Chuyện của con mẹ cũng biết được phần nào. Nói thế này!” Mẹ cô nói ngắn gọn, “Mẹ không đồng ý.”

Dù kết quả không hề bất ngờ, nhưng lúc nghe mẹ nói nhất quyết không đồng ý như thế, Chu Vận vẫn thấy lòng nguội lạnh.

“Mẹ, anh ấy không như mẹ nghĩ đâu.”

“VẬY con nói xem mẹ đã nghĩ thế nào?” Chu Vận im lặng, mẹ cô nói tiếp, “Ngay cả suy nghĩ của mẹ còn chưa nói ra được đã một mực phản bác rồi. Con cảm thấy con làm vậy có thể thuyết phục mẹ sao?”

Chu Vận khẽ nói: “Anh ấy rất xuất sắc.”

Mẹ cô im lặng một hồi rồi cười nói: “Ánh mắt con chỉ đến gần ấy thôi nên dĩ nhiên cảm thấy cậu ta rất xuất sắc rồi. Trong mấy đứa bé của bạn ba con đến nhà chúc tết, chọn bữa đưa nào cũng hơn hẳn cậu ta. Con không cần phải nói với mẹ cậu ta xuất sắc hay không, mẹ từng gặp nhiều học sinh giỏi lắm rồi. Với lại, gia cảnh của cậu ta cũng khá đặc biệt nữa.” Mẹ cô điềm nhiên nói tiếp, “Có một câu, nhà nghèo khó sinh ra quý tử. Có thể với thân phận là một giáo viên, mẹ nói cậu ta như vậy không hợp lắm, nhưng sự thật chính là thế. Có vài chuyện phải xem từ gốc rễ, dù bọn họ có ngụy trang thế nào đều vô ích.”

Chu Vận không nhịn được nói: “Anh ấy không hề ngụy trang.”

Mẹ cô vờ như không nghe thấy, nói tiếp: “Kiểu học sinh này thông thường nội tâm luôn không biết bằng lòng với hiện tại, chỉ vì cái trước mắt mà vất óc nặn mưu muốn xuất sắc hơn người...”

“Anh ấy không như vậy!”

Mẹ cô cười khẩy: “Không á? Không thì sao lại trèo cao bám dính lấy con? Cái thằng dân quê đó quả thật

cũng rất thông minh.”

“Không phải.” Mặt Chu Vận đỏ gay, “Là con bám lấy anh ấy!”

Mẹ cô không hề nao núng: “Con là con gái của mẹ, không ai hiểu con bằng mẹ cả, mẹ cũng có nghe loáng thoáng về hành động của thằng nhóc này trong cuộc thi. Từ bé con đã dễ dàng bị người ta lừa gạt như thế, mãi mãi không bao giờ lớn nổi.”

Chu Vận nhìn mẹ mình: “Lừa gạt là sao? Lúc thi vốn dĩ Phương Chí Tịnh không dựa theo quy tắc, điều đó không bằng với những nhóm khác.”

“Có công bằng hay không, không phải con nói là được.” Mẹ cô ung dung, “Những kẻ này chuyên chọn người lương thiện mềm lòng để lừa, trước tiên là trói chặt con, sau đó để mình con tranh đấu với ba mẹ, cậu ta lợi dụng con như vậy con không nhìn ra à?”

Chu Vận đứng dậy.

Giọng mẹ trở nên nghiêm khắc: “Mẹ còn chưa nói xong, con định đi đâu thế hả?”

Chu Vận khẽ nói: “Con không có gì để nói nữa cả.”

Mẹ ở phía sau gọi với theo cô, Chu Vận chạy như bay lên lầu. Tức giận, sợ hãi, ảm ức... từng cảm xúc cứ đan xen vào nhau mãnh liệt, khiến cô vô cùng khó chịu. Cô mau chóng thu dọn đồ đạc, đầu óc rối như tơ vò, không tài nào suy xét được gì. Cứ thấy cái nào trước mặt là quơ vào, cuối cùng mang cả vali hành lý đầy kèn xuống lầu.

Chu Quang Ích vốn đang uống trà đọc báo trong phòng khách, thấy cảnh này liền cau mày nói: “Con định làm gì?”

Chu Vận lặng thinh, đi đến cửa lấy áo khoác, Chu Quang Ích dần mạnh tách trà xuống bàn.

“Hỗn láo!”

Chu Quang Ích làm chủ gia đình, ngày thường luôn điềm tĩnh, Chu Vận gần như chưa bao giờ thấy ông tức giận. Thế nên cô bị tiếng quát lần này làm hoảng sợ đến mức lưng toát mồ hôi lạnh, dây giày buộc mãi chẳng xong. Cô kiên trì cắn môi không lên tiếng, bởi vì vừa cất lời sẽ lộ vẻ sợ hãi, ba mẹ đã làm nghề nhà giáo mấy mươi năm, muốn biết cô đang lo nghĩ gì là chuyện rất dễ dàng.

Cuối cùng đã mang giày được, Chu Vận đứng lên, nhìn thấy mẹ đang chặn trước mặt.

“Con định làm gì? Bỏ đồ đạc xuống!”

Chu Vận vòng qua bà, mẹ kéo tay cô lại, lạnh lùng nói: “Chu Vận, con mê muội rồi phải không?”

Đúng!

“Từ khi nào mà con không vâng lời như vậy hả? Tết nhất đến nơi rồi, mấy hôm nữa bà con thân thích đến nhà không thấy con đâu thì phải giải thích thế nào?”

Tốt nhất là cứ nói thật đi!

Mẹ cô đứng ở cửa, nhất định không nhường bước, nói: “Chu Vận, con đặt đồ xuống cho mẹ, lẽ nào ba mẹ không quan trọng bằng cậu ta à?”

Chu Vận ngẩng đầu: “Nếu con nói không thì sao?”

Mẹ cô sửng sốt. Trong lúc bà đang ngẩn người, Chu Vận đi vòng qua bà, mở cửa chạy đi.

Mẹ cô lớn tiếng gọi với theo sau: “Chu Vận!”

Trận gió rét mướt cắt da cắt thịt, gần như muốn đông cứng cả lực phủ ngũ tạng. Chu Vận chạy băng băng trên đường cái mười mấy phút, rốt cuộc dừng lại mới phát hiện ra mặt mình đã lấm lem nước mắt nước mũi, trông vô cùng khó coi.

Tệ quá đi mất! Trong đầu cô chỉ có mỗi câu nói này, càng nghĩ nước mắt càng chảy nhiều... Cô thật là quá tệ!

Chu Vận đứng ven đường, cơn gió mùa đông tạt vào mặt đau rát, cô cố gắng hít sâu nhưng không thể nào bình tĩnh trở lại. Cô chạy thẳng đến bến xe, ngồi chuyển xe đêm cuối cùng. Xe đồ từ từ khởi động, bên cạnh cô là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, chị ta hỏi Chu Vận: “Cô cũng về nhà à?”

Chu Vận nhìn chị ta, không nói gì.

Người phụ nữ trung niên không hề để ý, hưng phấn nói: “Chị cũng về nhà thăm con gái chị đấy!”

Chu Vận khẽ nói: “Em đi gặp bạn trai em.”

Người phụ nữ trung niên cười nói: “Đó là chuyện tốt mà, khóc gì chứ!”

Quay đầu lại, Chu Vận tựa vào cửa kính xe. Từng cột đèn đường cứ lướt qua bên ngoài cửa sổ, trước mắt Chu Vận hiện ra cảnh chia tay hôm nay. Lý Tuân mặc chiếc áo thun có mũ và quần dài, cong lưng ngồi bên giường nhìn cô. Cô bắt đầu cầu mong thời gian hãy trôi qua nhanh một chút.

Trở về nhà trọ đã hơn ba giờ sáng, mắt Chu Vận khô khốc, mệt mỏi kiệt sức. Tài xế taxi giúp cô mang vali đến tận cầu thang, Chu Vận nói cảm ơn, vừa cất lời đã phát hiện cổ họng hơi đau.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, nhẹ nhàng bước vào phòng, bên trong đèn kịt, Lý Tuân đang ngủ. Khoảnh khắc Chu Vận nhìn thấy dáng người nằm trên giường kia, những phiền muộn chất chứa trong lòng được hình ảnh dịu dàng vô hạn ấy cuốn trôi tất cả.

Cô nghiệm chứng cho lời nói của mẹ cô lần nữa. Cô đã mê muội rồi! Cô cảm thấy dù có trả giá thế nào cũng xứng đáng.

Chu Vận đi vài bước vào trong, nhác thấy trên bàn đặt một hộp bún gạo mua từ ngoài về, không ăn được bao nhiêu, còn thừa hơn phân nửa. Sách trên bàn để mở, vẫn là trang trước khi cô đi, đồ đạc đặt bừa bộn trên đất.

Máy laptop nằm trên giường, có lẽ cậu đang làm được một nửa thì mệt mỏi lăn ra ngủ. Lúc chỉ có một mình, cậu bừa bãi quá.

Chu Vận lấy máy tính ra, đầu ngón tay cậu khẽ động đậy. Cô cởi áo khoác, nghiêng người nằm bên cạnh Lý Tuân. Lý Tuân chỉ ngủ mơ màng, dễ dàng bị đánh thức, cố mở mắt ra. Chu Vận nhìn cậu bằng ánh mắt chào đón dịu dàng nhất. Sau giây lát mù mị ban đầu, Lý Tuân như đã hiểu ra gì đó, cậu chậm rãi nhắm mắt lại, không nói lời nào rúc vào lòng Chu Vận.

Chu Vận ôm lấy cậu, ghé vai tai cậu khẽ nói: “Thấy em trở lại nhanh không?”

Cậu vẫn im lặng, cứ thế để cô ôm.

Chương 56:

Chu Vận nhận ra, chỉ cần ở bên cạnh Lý Tuân, tất cả nỗi sợ hãi trong lòng cô đều từ từ tan biến. Sau khi bỏ nhà ra đi được ba ngày, tâm trạng Chu Vận đã bình ổn trở lại. Lý Tuân chính là thuốc an thần cho cô, cô thích ngắm nhìn cậu, thích vuốt ve cậu, thích được cậu ôm... Lúc khó chịu nhất, thậm chí cô muốn khám thẳng vào người cậu.

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Vận lén gọi về nhà, là Chu Quang Ích nghe điện thoại. Ông không hề nổi trận lôi đình, chỉ nghiêm túc nói cho cô biết, mẹ cô rất thất vọng về hành động của cô.

“Bây giờ con đã lớn rồi, rất nhiều chuyện tự có suy nghĩ của mình, ba không muốn độc tài yêu cầu con điều gì. Ba cũng đã nói chuyện với mẹ con, ba có thể cho con chút thời gian, để hai người đều tỉnh táo lại suy nghĩ thật kỹ. Nhưng mà Chu Vận, tuy tính tình mẹ con nóng nảy nhưng con nên biết tất cả những chuyện mẹ làm đều vì tốt cho con. Với lại mẹ con đã làm trong ngành giáo dục bao nhiêu năm, đương nhiên khả năng đánh giá học sinh khó mà có sai sót.”

Chu Vận im thin thít, Chu Quang Ích thở dài nói: “Con xem đi, đã đến tuổi này rồi mà còn hành động nông nổi. Từ bé đến lớn con luôn ngoan ngoãn vâng lời, đừng để mẹ con đau lòng.”

Cả kỳ nghỉ Chu Vận không hề quay về nhà, đêm giao thừa chỉ ru rú trong căn nhà nhỏ với Lý Tuân. Cậu vốn định dẫn cô ra ngoài chơi, nhưng Chu Vận lấy cớ là lười vận động, hai người cứ làm ồ trong phòng, chẳng buồn ngó đến tivi. Lúc mười hai giờ, họ cùng nhào người bên khung cửa sổ ngắm pháo hoa.

Lúc ấy Lý Tuân lại biểu hiện dịu dàng hơn bao giờ hết, ôm cô từ phía sau, làm nũng trêu đùa. Giọng cậu vang lên bên tai có sức sát thương rất lớn, lại nói chuyện dẻo quẹo, luôn nói mấy câu khiến Chu Vận đỏ mặt tía tai, quân lính tan rã, còn cậu thì mang dáng vẻ toàn thắng.

Đã mấy tuổi rồi mà còn trẻ con vậy nhi? Những lúc này cô đều mặc kệ cậu.

Ăn tết xong họ lại quay trở lại với công việc, hằng ngày cứ làm miệt mài, bận bịu một thời gian đã nhanh chóng đến ngày tựu trường.

Kể từ khi sống chung với Lý Tuân, Chu Vận cảm giác mức độ trưởng thành của mình trong mọi phương diện càng ngày càng tăng. Tất cả mọi chuyện đều suy đi nghĩ lại bốn năm lần mới cẩn thận quyết định. Đường như cuộc sống sinh viên đơn giản thuần túy như phần lớn bạn học khác đã cách cô rất xa.

Giáo sư Lâm biết Lý Tuân muốn mở công ty thì nhiệt tình giới thiệu công ty cổ vốn khởi nghiệp của người bạn cho cậu. Lý Tuân chẳng có hứng thú gì mấy với việc này, chỉ đáp lời cho có lệ, bản thân cậu không đi, phái Chu Vận và Cao Kiến Hồng đến xem thử.

Tiếp đãi họ là một nhân viên cổ vốn chừng ba mươi mấy tuổi, mặc âu phục, vẻ mặt nghiêm túc, đậm chất nhà nghề. Anh ta nghe sơ qua tư tưởng của Chu Vận liền nói thẳng: “Từ bỏ đi.”

Chu Vận hỏi: “Tại sao ạ?”

“Bọn em quá trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, không nên làm về lĩnh vực chữa bệnh phức tạp thể này. Chưa kể đến khó khăn, dự án này mang tính chất công ích quá lớn, lợi nhuận lại ít, rất có thể còn chưa bước vào quỹ đạo thì công ty đã sụp đổ vì vấn đề tài chính rồi.” Ngay sau đó, nhân viên cổ vốn lấy ra một loạt tài

liệu, đề cử, “Không biết bọn em có hứng thú với thương mại điện tử hay là game hay không? Theo chúng tôi phân tích, hai ngành này sẽ phát triển mạnh trong tương lai gần...”

Chu Vận nghe anh ta giảng giải rất lâu, trong lòng tự nhủ Lý Tuân không đến là đúng. Cô vốn định viện cớ rời đi, nhưng Cao Kiến Hồng lại khá có hứng thú với việc này. Cậu ta trò chuyện rất lâu với nhân viên cố vấn, hai người nói chuyện rất ăn ý, cuối cùng anh cố vấn còn đưa ra danh sách các công ty đầu tư nổi tiếng, cho biết gần đầu họ cũng có ý định đầu tư vào các công ty thương mại điện tử và thiết kế game. Nhóm của Chu Vận học trường danh tiếng, năng lực của bản thân cũng cao, nếu muốn làm về lĩnh vực này thì anh ta rất sẵn lòng giới thiệu giúp.

Chu Vận im lặng ngồi bên cạnh lắng nghe, chờ cuộc nói chuyện rôm rả của hai người họ kết thúc. Cô không vội trở về trường mà đưa Cao Kiến Hồng đến quán cà phê ven đường ngồi một lúc.

Cà phê được mang lên, nhưng chẳng ai buồn động đến. Hai người đều hiểu ý đối phương, Cao Kiến Hồng cũng không lòng vòng, nói thẳng: “Mình thấy anh vừa rồi nói có lý, bản thân mình cũng không phải bất chợt có ý định như thế. Trước đó mình đã suy tính rất lâu, lĩnh vực chữa bệnh quả thật giống như lời anh ta đã nói, khó khăn nhiều, tiền lãi ít. Dù sao chúng ta cũng mở công ty gây dựng sự nghiệp, nhất định phải suy nghĩ đến vấn đề lợi nhuận rồi.”

Chu Vận im lặng hồi lâu, mới từ từ cất lời: “Thật ra có đôi khi những quyết định của Lý Tuân rất lý tưởng hóa.”

Cao Kiến Hồng nghe cô nói vậy khá bất ngờ: “Cậu cảm thấy vậy à?”

Chu Vận cười: “Phải.”

Bởi vì có lẽ năm xưa bị thực tế đè ép quá mức, khiến khi Lý Tuân có năng lực thoát khỏi trói buộc, lựa chọn tương lai liền thiên về suy nghĩ chuyện bản thân thích làm mà ít để ý đến tiền tài. Cái tính bướng bỉnh của cậu đã thấm sâu vào xương cốt rồi.

Chu Vận nhanh chóng sửa sang lại ý nghĩ, gạt chuyện râu ria sang một bên, chỉ tập trung vào câu chuyện với Cao Kiến Hồng.

“Chúng ta khoan hẵng bàn đến giá trị của sự nghiệp bản thân, chỉ nói đến vấn đề lợi nhuận thôi. Lấy ví dụ là năm ngoái, số người phát bệnh ung thư trong cả nước lên đến hơn ba triệu, cậu biết điều này có nghĩa gì không? Nó chứng tỏ mỗi ngày nước ta có hơn tám nghìn người bị ung thư. Riêng nghiên cứu mấy bệnh viện ở tỉnh chúng ta, phát hiện được chỉ có gần xấp xỉ 2% người bệnh được ghi chép lại thông tin chữa bệnh cặn kẽ, số còn lại đều là kết cấu số liệu lộn xộn.”

“Cậu có nhìn thấy những thứ tiềm ẩn này không?” Chu Vận nhìn Cao Kiến Hồng không chớp mắt, “Thông tin chữa bệnh sớm muộn gì cũng sẽ được thống nhất và tổng hợp lại, số liệu trước sau gì cũng sẽ có một

ngày phải tiêu chuẩn hóa. Giá trị tiềm ẩn ở đây tuyệt đối không chỉ là những thứ chúng ta có thể nhìn thấy được ở bề nổi. Trước đó không ai làm không có nghĩa là không đáng làm, cũng giống vậy, người khác làm không được cũng không có nghĩa là chúng ta cũng làm không được.”

Cao Kiến Hồng nhú mày, yên lặng suy nghĩ, Chu Vận lại nói: “Chúng ta không phải tổ chức từ thiện, phương hướng của chúng ta không có vấn đề. Cao Kiến Hồng, điều chúng ta cần không chỉ là làm đến nơi đến chốn mà còn phải nhìn xa trông rộng hơn nữa.”

Cao Kiến Hồng vẫn im lìm, cuối cùng Chu Vận nói: “Dự án tổng hợp số liệu chữa bệnh đúng là bước đầu sẽ gặp phải khó khăn, hiệu quả lại chậm, nhưng cậu phải xem là do ai làm nữa. Mình vẫn nói câu kia, con đường của cậu là do cậu quyết định. Nhưng nếu cậu đã lựa chọn theo Lý Tuân, xin cậu nhất định...” Nói đến đây, Chu Vận khẽ ngừng lại, rồi sửa lời, “Không, là cậu phải nhất định tin tưởng anh ấy.”

Cao Kiến Hồng ngược mắt nhìn cô trong giây lát, sau đó bỗng bật cười. Không khí căng thẳng nhất thời tan biến, Cao Kiến Hồng như không còn chú ý đến chủ đề kia nữa, tựa vào sô pha, trêu chọc: “Mình nói này Chu Vận...”

“Hả?”

“Cậu tốt với cậu ấy quá đấy.”

Chu Vận không nghĩ đến cậu ta sẽ bất chợt nói như vậy, nhất thời lặng thinh.

Cao Kiến Hồng thư giãn nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới thản nhiên nói: “Thôi, cứ vậy đi, dù sao mình cũng đã quen làm việc với hai cậu rồi.”

Chu Vận hiểu ý cậu ta, định nói gì nữa nhưng lại cảm thấy không cần thiết. Bưng cốc cà phê lên uống một hớp, rõ ràng vào miệng đắng chát nhưng cô lại cảm nhận được vị ngọt.

Hội Thực tiễn bắt đầu ngừng hoạt động vào năm Ba, vì chuyện này chủ nhiệm khoa nổi giận đùng đùng. Hóa ra ban đầu thủ khoa nào đó định vợ vét chút lợi lộc nên đã thề son sắt trước mặt chủ nhiệm khoa rằng sẽ nhiệt huyết cống hiến cho khoa. Bây giờ đã kiểm chác xong, công tác chuẩn bị tiền kỳ cơ bản hoàn thành, đã thêm xong điểm học phần cho thành viên trong Hội, cậu liền vứt gánh không làm nữa.

Chủ nhiệm khoa tức giận cũng không có cách nào để xử lý Lý Tuân. Một là cậu không để ý thành tích, hai là không cần trường học giới thiệu việc làm, thậm chí là có tốt nghiệp hay không cũng không quan tâm. Đã đi chân trần còn sợ gì giày dép, người ta toàn thân nhẹ tênh, giở thói vô lại không ai làm gì được.

Vào ngày Hội đóng cửa, Lý Tuân, Chu Vận và Cao Kiến Hồng đi ăn một bữa hoành tráng. Trên con đường phía sau trường học có một nhà hàng rất nổi tiếng, đêm nào cũng chật kín người. Sức ăn của Lý Tuân không

lớn, nhưng chủ yếu là Chu Vận, cô và Cao Kiến Hồng gọi xiên que đây bàn đồn sức tiêu diệt, đến khi kết thúc cô cảm giác mình như sắp biến thành cây xiên que luôn vậy.

Lý Tuân nhướng mắt ngồi bên cạnh xem, đến khi họ ăn đến mức gần như nôn ra mới hờ hững cất lời: “Đặt tên đi.”

Chu Vận và Cao Kiến Hồng đồng loạt nhìn cậu: “Gì cơ?”

Lý Tuân: “Công ty phải có một cái tên chứ.”

Chu Vận và Cao Kiến Hồng nhìn nhau, cuối cùng đã hiểu ra. Chu Vận nhiệt huyết sôi trào, cầm que trong tay vào khe bàn, nói: “Gọi là Xuyên Xuyên đi!”

Lý Tuân khinh bỉ nhìn cô: “Mẹ nó, lại uống nhiều nữa rồi.”

Cao Kiến Hồng nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Tôi cảm thấy cái tên rất quan trọng, hay là chúng ta tìm người xem quẻ thử?”

“Được thôi.” Lý Tuân vẫn giữ vẻ mặt kia, “Cậu đi coi cái tên Xuyên Xuyên là có may mắn không đi.”

Cao Kiến Hồng á khẩu.

Chu Vận và Cao Kiến Hồng hăng hái đặt tên, cậu một câu tôi một câu, tên càng lúc càng bay cao. Lý Tuân ngồi bên cạnh xem trò vui, thỉnh thoảng còn bình luận vào. Cuối cùng Cao Kiến Hồng hỏi Lý Tuân: “Cậu có ý kiến gì không?”

Chu Vận biết Lý Tuân lên tiếng sẽ mang tính quyết định, cấp bách ngồi bên cạnh giật giây: “Chúng ta chọn tên nào nghe Tây một chút đi.”

Lý Tuân nhìn cô: “Nghe Tây là thế nào?”

Cao Kiến Hồng đề nghị: “Hay là dùng tên tiếng Anh đi, dù sao mục tiêu cũng dài lâu, đúng không...”

Cậu nói xong liền ra hiệu bằng ánh mắt với Chu Vận. Chu Vận ăn ý gật đầu: “Đúng đấy!”

Lý Tuân nhìn hai kẻ uống say này như thể nhìn tên bị bệnh thần kinh, Cao Kiến Hồng không ngừng hỏi cậu, cuối cùng Lý Tuân liếc nhìn Chu Vận, cười khẩy: “Tiếng Anh à... Vậy L&P thế nào?”

“L&P?” Cao Kiến Hồng sừng sốt, “Có nghĩa gì?”

Lý Tuân úp úp mở mở, dưới sự thúc giục của Cao Kiến Hồng hết lần này đến lần khác, cậu mới nhường mà nói: “Không phải cậu muốn may mắn hay sao?”

“Đúng vậy.”

Lý Tuân nhún vai: “Lucky and power, phiên dịch trực tiếp thành Cát Lực, sao hả?”

Cao Kiến Hồng cười khanh khách: “Cái tên này nông cạn quá!”

Lý Tuân nói với vẻ mặt nghiêm trang: “Đại âm hi thanh, đại đạo vô hình (1). Càng mang ít đồ nhẹ nhàng thì lúc qua ải hóa rồng mới càng mạnh mẽ.”

(1) Hai câu trong chương 41 Đạo Đức Kinh có ý nghĩa, âm thanh lớn nhất chính là im lặng, đạo lý cao nhất chính là vô hình.

Cao Kiến Hồng vỗ bàn: “Hay!”

Trên đường trở về, Cao Kiến Hồng đi phía trước, Chu Vận lặng lẽ kéo Lý Tuân lại.

“Này.”

“Hả?”

“Anh đúng là biết bịa chuyện ấy nhỉ.”

“Gì cơ?”

Lý Tuân nhìn cô đầy thắc mắc, tựa như không hiểu cô muốn nói gì. Chu Vận thúc cùi chỏ vào hông cậu: “L&P rốt cuộc là cái của khi gì thế?”

“Không phải khi nãy anh đã nói rồi sao?”

“Hử!” Chu Vận nheo mắt nhìn cậu, nhỏ giọng nói, “Là randp...”

Cô mới vừa cất lời Lý Tuân đã ra vẻ tỉnh ngộ, “Hóa ra em nghĩ theo khía cạnh này à.”

Chu Vận ghen lời.

Lý Tuân chế giễu không hề nề tình: “Anh nói này công chúa, chúng ta có tự sướng cũng có mức độ thôi đúng không?”

Nói xong cậu bỏ hai tay vào túi, miệng ngâm điếu thuốc, vênh váo đi phía trước. Chu Vận bị cậu trêu chọc đến mức mặt đỏ gay, mượn hơi rượu làm liều, gào lên một tiếng rồi từ phía sau chạy như bay nhảy lên người cậu. Lý Tuân đã có chuẩn bị từ trước, bị cô đụng phải chỉ khẽ chao đảo, sau đó cứ thế công cô đi về phía trước.

Chu Vận đu trên lưng cậu, cảm thấy không khí ở độ cao này rất trong lành liền hít hà hai cái, Lý Tuân chế nhạo: “Em là chó đấy à.”

Chu Vận vô cùng phối hợp, ngoan một cú vào vai cậu.

“Khốn kiếp.”

Rốt cuộc xảy ra tình huống bất ngờ, Lý Tuân bị đau mắt ầm lên, quay đầu định trừng trị Chu Vận. Chu Vận nhảy xuống người cậu nhanh như chớp, cố hết sức chạy đi.

Lý Tuân làm sao để cô chuồn đi dễ dàng như thế, liền sai bước đuổi theo cô. Chu Vận quay người lại tung cú đấm, vung tay loạn xạ, Một tay Lý Tuân đã giữ chặt hai cổ tay cô, một tay khác bóp vào eo cô.

Toàn thân Chu Vận bị Lý Tuân khai phá triệt để, tùy tiện ra tay đều là nơi là yếu điểm. Chỉ giây lát Chu Vận đã thua tan tác, đau khổ xin tha.

Lý Tuân giữ chặt cô: “Còn dám nữa không?”

Chu Vận vẫn còn giận, thừa dịp Lý Tuân chưa kịp phòng ngự đã giẫm mạnh vào chân cậu. Đang giữa mùa hè, Lý Tuân chỉ mang đôi dép lê đi ra ngoài, bị giẫm một cái đau điếng suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Cậu hét lớn: “Chu Vận.”

Chu Vận đắc thủ liền tung tăng bỏ chạy. Chân Lý Tuân bị đau, không đuổi theo nhanh được, cậu vút điếu thuốc xuống đất, giận dữ vô cùng.

Gió đêm thổi hiu hiu, hương hoa quế lan tỏa. Đêm nay trời đẹp, cảnh sắc tiêu dao. Thiếu niên tâm cao khí ngạo, mắt nhìn về phía trước, khinh thường cúi đầu ngó nơi góc bần thế sự vô thường.

Thật ra trong khoảng thời gian rất dài sau này, Chu Vận đều nghĩ nếu ban đầu họ chịu lùi một bước, nhìn một chút, mài mòn góc cạnh đi một ít, có phải tất cả sẽ không giống như bây giờ hay không?

Nhưng trên đời nào có hai chữ nếu như.

Như cơn gió lốc thổi bay lớp bụi trần, họ đã sống nồng cuồng và liều lĩnh như thế trong những năm tháng thanh xuân niên thiếu kia.

Chương 57:

Mùa thu năm Ba, “Công ty cổ phần Khoa học công nghệ Cát Lực L&P” đã hoàn tất thủ tục đăng ký thành lập công ty. Dự án của nhóm họ phải cần liên hệ với phía bệnh viện để được hỗ trợ cận kề, nhưng ban đầu tiếp xúc khá tốn công, vì bệnh viện không muốn phối hợp với sinh viên đại học.

Khi ấy Cao Kiến Hồng đang bận mở tài khoản ngân hàng cho công ty, mà Lý Tuân lại không có gương mặt thân thiện, trách nhiệm liên hệ nặng nề đành phải giao cho Chu Vận. Chu Vận cố gắng phấn đấu mấy tuần liền, dồn hết tất cả công sức, vừa phân tích lý lẽ vừa cầu cạnh mũi lòng, cuối cùng là gián tiếp đút lót cho đám y tá, rốt cuộc đã thuyết phục được giám đốc bệnh viện, lấy được cơ hội hợp tác. Nhưng chẳng qua chỉ lấy được với một phần quyền hạn nhỏ mà thôi. Dù Chu Vận nói thế nào, người phụ trách bệnh viện vẫn luôn cảm thấy đây chỉ là ý tưởng đột phát của nhóm sinh viên đại học, không ai quan tâm sáng kiến của mấy sinh viên công nghệ này có tính khả thi bao nhiêu.

Khi ấy một bác sĩ họ Lâm quen thân với Chu Vận còn trêu cô: “Bọn em làm bài tập thì phải chọn cái đơn giản chứ, sao lại chọn cái hồ ung thư sâu hun hút này của giới y học. Tám phần là không có kết quả gì đâu.”

Chu Vận nói: “Anh không biết mục tiêu của bọn em à?”

Bác sĩ Lâm: “Không biết.”

Chu Vận vươn một ngón tay ra, bác sĩ Lâm nhướng mày.

“1%.” Chu Vận nói, “Mục tiêu của bọn em là nâng tỉ lệ người bệnh ung thư còn sống cao lên 1%.”

Bác sĩ Lâm yên lặng vài phút, sau đó cười nhạt nói: “Đúng là mục tiêu vĩ đại thật đấy.”

Lý Tuân đã bắt tay vào công việc từ rất sớm, cậu hi vọng có thể lấy được thông tin trong từng giai đoạn căn bệnh, từ đó tích hợp và phân loại chúng. Vốn lấy số liệu về căn bệnh trong kho dữ liệu điện tử với họ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi làm thực tế mới phát hiện ra chuyện không dễ như vậy. Bởi vì hằng năm số liệu những căn bệnh nan y không theo quy tắc kia rất nhanh cũ, nên khi chương trình đọc lấy dữ liệu thường xuyên xuất hiện lỗi, tỷ lệ rủi ro vô cùng cao.

Họ thử nghiệm rất nhiều cách, cuối cùng hiểu được dựa vào sức người để “theo dõi” kiểm soát là điều không thể. Những hành động này bao gồm kiểm tra nội dung dữ liệu đầu vào, phát hiện vấn đề, kịp thời phản hồi, tự động điều chỉnh quá trình thu nhận, làm cho cả hệ thống không ngừng tự hoàn thiện.

Đến cuối cùng đã giải quyết được vấn đề ban đầu.

Họ bận hơn nửa năm, mãi cho đến mùa đông năm đại học thứ Ba ấy, đó là một mùa đông mà tất cả mọi người đều không tài nào quên được.

Hôm đó Chu Vận vội vàng trở về trường, thấy bảo vệ đang căng băng rôn ở cổng. Cô tò mò nhìn kỹ mới kinh ngạc phát hiện nội dung trên đó vô cùng quen thuộc, ồ thì ra là cuộc thi an toàn thông tin. Cuộc thi năm nay tổ chức ở đây à?

Khi ấy, Lý Tuân rất ít khi đến trường, có một công ty sản xuất thuốc tinh mắt thích chương trình của họ, muốn bàn chuyện hợp tác. Đây là công ty có quy mô số Một, số Hai trong nước, chuyên bào chế thuốc trị ung thư. Có thể được một nhà máy thế này lựa chọn chính là khẳng định năng lực lớn nhất về dự án đối với thị trường.

Khác với những công ty khởi nghiệp khác, bởi vì có Phó Nhất Trác giúp đỡ, Lý Tuân không hề lo lắng chuyện tài chính, nên cậu thường đặt ra yêu cầu rất cao với phía hợp tác, cao đến mức mọi người nhìn vào đều không biết rõ ai mới là người đầu tư. Nhưng lần này Lý Tuân lại ra điều kiện rất thoáng.

Cậu giải thích với Cao Kiến Hồng và Chu Vận rằng công ty điều chế thuốc này có thế lực rất lớn trong nước, nhất là trên phương diện thuốc ung thư, hầu hết các bệnh nhân đều biết về công ty này. Nếu có thể hợp tác thuận lợi, họ sẽ dễ dàng cung cấp cho công ty của Lý Tuân số liệu thí nghiệm rất lớn.

Bởi vì cậu chỉ chủ yếu làm về mặt kỹ thuật, sau khi bàn xong vấn đề quan trọng, những việc nhỏ nhặt còn lại đều rơi vào đầu Chu Vận. Mỗi ngày cô phải làm việc với bộ phận pháp lý của bên công ty dược, vất vả đến nỗi đầu như sắp nứt toác.

Lý Tuân thấy cô quá mệt mỏi, liền nhắc đến tin tức mới giúp cô thư giãn.

“Cuộc thi năm nay tổ chức ở trường chúng ta đấy.”

Chu Vận gật đầu: “Em biết rồi.”

Lý Tuân cười: “Giáo sư Lâm nằm trong ban giám khảo nhà trường, thầy có việc bận nên bảo anh thay vào thay vị trí của thầy.”

Chu Vận kinh ngạc: “Thế này sao được.”

“Dĩ nhiên là không được rồi.” Lý Tuân nằm trên giường, thích thú nhìn Chu Vận. “Có điều thầy đã cho anh xem danh sách các đội tham gia vòng chung kết năm nay, anh thấy có thứ hấp dẫn lắm.”

Chu Vận: “Thứ gì?”

Lý Tuân giễu cợt nói: “Ông mai của hai chúng ta lại đến đấy.”

Chu Vận trố mắt. Phương Chí Tịnh á? Cảm giác tồn tại của cái tên này thật là vô song, mỗi lần Chu Vận thấy như mình đã quên mất cậu ta thì cậu ta lại xuất hiện. Năm nay vòng chung kết được tổ chức vào kỳ nghỉ tết.

Tất cả mọi chuyện đều đổ dồn lại vào dịp cuối năm. Chu Vận vừa sút đầu mề trán vì hợp đồng chi tiết với công ty được, vừa gấp rút tranh thủ thời gian về nhà. Suốt một năm học, trong nhà vẫn mang không khí ngột ngạt khó chịu. Chu Vận từng thử thuyết phục ba mẹ rất nhiều lần, ba cô thì còn dễ nói, nhưng mẹ cô thì cứng mềm đều không được.

Thật ra xét về mức độ nào đó mà nói, tính cách Chu Vận khá giống mẹ, cho nên cô biết rõ mẹ mình cố chấp đến cỡ nào. Trước khi cuộc thi diễn ra cô nhận được điện thoại của mẹ, bảo cô thi xong thì lập tức về nhà. Trùng hợp cô cũng muốn thừa dịp này nói chuyện với ba mẹ nên xin Lý Tuân nghỉ hai ngày.

“Được.” Lý Tuân dễ dàng đồng ý, một lúc sau cậu lại hỏi, “Khi nào em về, mấy ngày nữa Lý Lam đến đây.”

Chu Vận sừng sốt, đây là lần đầu tiên Lý Tuân nói chuyện trong nhà với cô. Nhìn dáng vẻ Chu Vận ngây ra như phỗng, Lý Tuân cười nói: “Qua tết chị ấy đám cưới rồi. Hai người chính thức gặp mặt nhau một lần đi, anh cũng không còn người thân nào khác ngoài chị ấy.”

Chu Vận thẳng thốt gật đầu, nói: “Anh yên tâm, em sẽ nhanh chóng trở về ngay.”

Lý Tuân: “Không cần gấp thế đâu, về nhà ở với ba mẹ thêm hai ngày, Lý Lam sẽ ở đây đến khi tựu trường mà.”

Lần đó Lý Tuân thu dọn đồ đạc giúp cô, đến cuối cùng Chu Vận lại không muốn đi nữa, cứ rề rề im lặng đứng ở cửa, Lý Tuân thấy thế bèn trêu chọc: “Sao vậy, không nỡ xa anh hả?”

Chu Vận dẫu môi, Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc, ngoắc tay với cô: “Đến đây.”

Chu Vận tiến lên hai bước, Lý Tuân vươn ngón tay ra vân vê cằm cô.

“Công chúa.”

Chu Vận bị cậu làm nhột, không nhìn được rứt cổ lại, trợn mắt nhìn cậu.

“Anh làm gì thế?”

Lý Tuân khẽ hôn lên môi cô: “Anh yêu em.”

Trí nhớ Chu Vận rất tốt, cộng thêm Lý Tuân lại là một sự tồn tại đặc biệt khác hẳn với những người từng xuất hiện trong cuộc đời cô, cho nên vô số vẻ mặt, vô số lời nói, vô số hình ảnh về cậu như khắc sâu vào đầu cô. Nhưng mà... tất cả những điều đó cũng không sánh bằng cảnh tượng trước mắt này.

Có lẽ thời khắc này quá đặc biệt, nên với Chu Vận cảnh tượng này như thể một cây đinh, trong đầu đã không còn chứa nổi, nên nó chỉ có thể đóng sâu vào trái tim, nhấp nhô theo từng nhịp đập của sinh mệnh.

Chu Vận về đến nhà, không khí vẫn vậy. Cả một năm học vẫn không ai thuyết phục được ai. Xưa nay mẹ cô luôn sĩ diện, chưa từng nhắc đến chuyện của Chu Vận với bất cứ người nào. Chu Vận luôn là niềm tự hào của bà, trong mấy đứa con của bạn bè bà, cô là đứa có tương lai xán lạn nhất. Trước kia bà còn thường xuyên than phiền với cô về mấy đứa em họ hư hỏng đến cỡ nào. Cả năm nay bà bận tìm đường cho cô xuất ngoại, dù Chu Vận kiên quyết không đi nhưng bà vẫn làm hết mọi việc, ra vẻ đã định liệu trước tất cả.

Chu Vận muốn nhân cơ hội lần này nói rõ ràng với mẹ về kế hoạch tương lai, nhưng còn chưa cất lời thì mẹ đã đặt một chồng giấy trước mặt cô.

Chu Vận im lặng nhìn chồng giấy, mẹ nói: “Thủ tục đã làm xong hết rồi, con muốn tham gia cuộc thi cũng được, mà không cũng chẳng sao. Năm sau đi du học cho mẹ.”

Chu Vận: “Con không đi được, con có việc phải làm.”

“Cái công ty khi gió của con đấy hả?” Mẹ cô chẳng buồn đếm xỉa, “Con đừng mơ nữa Chu Vận, chuyện nhỏ mẹ có thể để mặc cho con tùy hứng nhưng lựa chọn quan trọng của đời thì phải do mẹ quyết định. Tuổi trẻ quý giá chỉ vài năm, con chỉ học được vài ba thứ đã muốn mở công ty riêng với người ta, đúng là không biết trời cao đất rộng.”

Chu Vận: “Bọn con không tệ như mẹ nghĩ, ít ra mẹ tìm hiểu rồi hẵng...”

“Mẹ cần hiểu cái gì?” Mẹ lớn tiếng cắt lời cô, “Hiện tại chuyện mẹ hiểu duy nhất chính là con không lo

học hành, đường tương lai tốt đẹp cũng bị hủy hoại, cứ suốt ngày bám riết lấy cái thăng khôn kia.”

Bà nhìn Chu Vận chăm chăm, ánh mắt hung tợn như lưỡi dao.

“Con nói cho mẹ biết đi, rốt cuộc cái thăng đó đã cho con uống phải bùa mê thuốc lú gì rồi hả? Mẹ nhìn con mấy ngày mà con thật sự cho rằng mẹ đã đồng ý sao? Con còn muốn bảo mẹ tìm hiểu, con có tin là mẹ...”

“Ôi, bà đừng có quát âm ỉ lên như thế.” Chu Quang Ích từ phòng khách đi đến, ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con, “Bình tĩnh lại nói chuyện đi nào.”

Sắc mặt mẹ cô rất tệ, cố gắng kiềm chế cơn tức.

Chu Quang Ích nói với Chu Vận: “Con không hiểu chuyện gì cả, con có biết để liên hệ với trường học tốt cho con mà ba mẹ đã tốn bao nhiêu công sức và quan hệ không? Con vì một người ngoài mà cãi bướng với ba mẹ cả năm nay còn chưa đủ hay sao?”

Lại là một cuộc nói chuyện không có kết quả gì, đến cuối cùng ngay cả cơ hội cất lời Chu Vận cũng không có. Cô quay đầu nhìn bông tuyết bay ngoài cửa sổ. Mùa đông năm nay gặp phải trận rét hiếm có, mấy hôm trước báo đài đã đưa tin. Có điều việc này không ảnh hưởng tới gia đình Chu Vận, cả căn biệt thự đều lắp đặt thiết bị sưởi ấm nhập khẩu. Bởi vì cuộc nói chuyện gay gắt mà ai ai cũng cảm thấy như sắp bốc hỏa.

Bên này trường học cũng đổ tuyết. Các nhóm tham gia cuộc thi đã lần lượt đến nơi, năm nay trường họ có ba nhóm tham gia, là chủ nhà, nhóm thí sinh và tình nguyện viên cùng nhau tiếp đãi khách khứa nhiệt tình.

Mọi người thỉnh thoảng tụ hội tán gẫu với nhau, rồi rít oán trách năm nay cuộc thi tổ chức muộn quá, thời tiết rét căm căm, họ còn nói đùa không khéo đến khi thi máy móc bị đông lạnh không khởi động được thì toì.

Tại một quán cà phê trong trung tâm thương mại gần trường học, Lý Tuân và Lý Lam ngồi đối diện nhau. Lý Lam luôn căng thẳng khi ở trước mặt em trai, cô hắt hơi vài cái, Lý Tuân nhăn mày, cô liền nhanh chóng giải thích: “Bị cảm xoàng thôi, không sao.”

Lý Tuân bảo Lý Lam gọi thức uống, Lý Lam không dám gọi gì, chỉ chọn ly nước chanh giá rẻ nhất.

“Đúng rồi...” Lý Lam bỗng cất lời, “Tháng trước anh cả đã qua đời.”

Lý Tuân ừ. Lý Lam mím môi, lẩm bẩm: “Rất tốt...”

Lý Tuân nhường mày, Lý Lam lập tức xua tay, cuống quýt giải thích: “Chị không có ý đó.”

Lý Tuân không nói gì khiến Lý Lam càng ấp úng: “Về sau em không cần phiền muộn về việc đưa tiền cho bọn chị nữa.”

Lý Tuân cười cười, Lý Lam cảm giác vừa rồi mình nói chuyện hơi thiếu đạo đức, vẫn cúi gằm đầu. Lý Tuân hồ hững hỏi: “Mẹ chị đã tìm nhà chồng nào cho chị thế?”

Lý Lam nói: “Là chị tự tìm.”

Lý Tuân cười khẩy: “Hừ.”

Lý Lam bị cậu cười liên xấu hổ: “Trương Khánh, em còn nhớ anh ấy không? Khi còn bé chúng ta còn từng chơi đùa với nhau đấy.”

Lý Tuân nhìn cô: “Cái tên béo kia đó à.”

Vị hôn phu bị người ta chế giễu, dù là đứa em trai mình yêu thương nhất, Lý Lam cũng không nhịn được phản bác: “Bây giờ anh ấy không còn béo vậy nữa...”

Lý Tuân: “Giảm xuống còn một trăm ký rồi hả?”

Mặt Lý Lam đỏ bừng, Lý Tuân lại cười khẩy. Trong lúc vô tình liếc nhìn cậu, cô liền kinh ngạc. Lý Tuân lười nhác nói: “Sao thế?”

Lý Lam lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chị thấy hiện tại em...”

“Làm sao?”

Cô lựa lời rất lâu cũng không nói rõ được. Lý Tuân biết cô vụng về ăn nói cũng không chờ đợi nữa: “Chị ở lại đây thêm vài ngày đi, tôi cho chị gặp một người.”

Lý Lam: “Ai thế?”

Lý Tuân nói sâu xa: “Coi như là người quen với chị.”

Lý Lam lại càng thấy lạ, cô không quen ai ở đây cả, nhưng chưa kịp hỏi Lý Tuân đã nói: “Đến khi gặp chị

sẽ biết thôi.”

Lý Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Tuân nhìn cô hồi lâu mới nói: “Tương lai có con thì đưa đến chỗ tôi đi học đi.”

Lý Lam kinh ngạc ngược mắt, Lý Tuân cười nhạt: “Nhà bọn chị có thể dạy ra ai được chứ, nhắm mắt cũng biết.”

Lý Tuân nói chuyện luôn châm biếm, nhưng Lý Lam là chị cậu, cô biết rõ từng ẩn ý trong lời nói của cậu. Mắt cô đỏ hoe, xúc động đến mức đầu ngón tay run run. Hôm nay trước khi đến tìm Lý Tuân, cô khá khẩn trương, nhưng lần này Lý Tuân lại cho cô cảm giác rất khác. Cô không thể nói ra được cụ thể thế nào, vốn dĩ vì đang bệnh nên trong người khó chịu, nhưng giờ đây lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bên kia Lý Tuân cũng đang cảm thán sự huyền diệu của tình yêu. Giống như trước kia bất kể thế nào, chỉ cần cậu có nơi thuộc về, rất nhiều việc đều có thể bỏ qua, cũng có thể đối mặt và tha thứ.

Lý Lam cầm ly nước chanh, còn chưa kịp uống đã hắt hơi. Lý Tuân quan sát cô: “Chị mặc phong phanh quá.”

Lý Lam xoa mũi: “Không ngờ trời lạnh như thế.”

Mấy ngày nay cô cứ sốt nhẹ nhưng không nói cho Lý Tuân biết, sợ cậu lo lắng. Lý Tuân lấy ly nước chanh đi, mang ra quầy gọi ly nước gừng đậu đỏ cho cô. Lúc đang tính tiền thì ở cửa vang lên câu “xin chào quý khách”. Lý Tuân quay đầu lại theo phản xạ, thấy ba nam sinh từ ngoài bước vào, trùng hợp ngồi phía sau bàn của cậu và Lý Lam.

“Mẹ nó rét quá!” Nam sinh đi đầu nói.

Một nam sinh khác cũng nói theo: “Đúng vậy, cái trường này hẻo lánh thế, ngoài cổng chẳng buôn bán gì cả.”

Nam sinh cuối cùng lạnh lùng nói: “Cậu tưởng là giống trường chúng ta à? Mẹ kiếp, tôi vừa bước vào trường này đã cảm thấy tởm lợm, trường kém chất lượng như thế chỉ có thể đào tạo ra rác rưởi.”

“Nước gừng đậu đỏ của anh đây ạ.”

Lý Tuân nhận lấy cốc nước nóng từ nhân viên phục vụ, vẻ mặt cười giấu quay trở về bàn.

Vị trí quầy nước khá khuất, cậu vừa bước ra ngoài, tướng mạo và chiều cao đã lập tức thu hút những vị khách đang ngồi gần đó. Phương Chí Tịnh gần như vừa liếc mắt đã nhận ra cậu, sắc mặt trở nên xanh mét.

Lý Tuân như gặp được người quen, nường mày cười: “Ồ, vị nào thế kia?”

Hai nam sinh đi chung với Phương Chí Tịnh quay đầu nhìn cậu. Lý Tuân không nhận ra họ, nhưng họ đã từng gặp Lý Tuân trong cuộc thi hai năm trước rồi. Hình tượng của cậu quá thu hút người khác, gặp một lần sẽ rất khó quên.

Phương Chí Tịnh mím môi, Lý Tuân một tay cầm cốc nước, một tay bỏ vào túi quần, khinh khinh đi đến trước mặt họ.

“Đang nói gì thế?”

Phương Chí Tịnh lặng thinh.

Lý Tuân: “Nào, có gì thì cứ nói thẳng mặt nhau đi.”

Cuối cùng Phương Chí Tịnh cất lời, nường bộ: “Không có gì, cậu hiểu lầm rồi.”

Nhưng Lý Tuân trông có vẻ không muốn chấm dứt, cao lớn đứng bên cạnh bàn, nhìn xuống họ nói: “Thật sự đã lâu không gặp, để tôi tính xem, hai năm rồi nhỉ.” Vẻ mặt cậu ung dung, “Sao tự dừng lại đến nơi rác rưởi của chúng tôi thế này?”

Sắc mặt của Phương Chí Tịnh khó coi, im thin thít.

Lý Tuân bỗng như tỉnh ngộ, nói: “Chắc là đến dự thi hả? Sao năm nay vẫn đến thế?”

Đầu tiên là cậu nghi ngờ nhìn Phương Chí Tịnh, rồi sau đó từ từ nhếch môi: “Lẽ nào nhóm trưởng Phương lại thất bại trong cuộc thi năm ngoái à?”

Thần kinh Phương Chí Tịnh căng ra như dây đàn, nắm quả đấm lại run run.

Lý Tuân không buồn che giấu biểu cảm, gần như muốn xé toạc da để cho cậu ta thấy được sự khinh thường tự tận xương tủy của mình.

Hai bạn học của Phương Chí Tịnh phần nộ đứng dậy: “Cậu có ý gì?”

“Nghe không hiểu à?” Lý Tuân nhếch khóe môi, “Nghe không hiểu thì bảo nhóm trưởng bọn cậu giải thích đi.”

Một nam sinh khẽ dợm bước, Phương Chí Tịnh gọi đối phương lại: “Này, Vương Dư Quân, quay lại đây.” Rồi cậu ta nhìn về phía Lý Tuân nói, “Chuyện trước đây đã qua rồi, nói nữa cũng chẳng có nghĩa gì, tôi không nên nói trường cậu như vậy, tôi xin lỗi vì đã làm cậu khó chịu.”

Lý Tuân lườm Phương Chí Tịnh, cười lạnh rồi trở về bàn mình.

Lý Lam ngồi ở bàn chứng kiến mọi chuyện, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Lý Tuân thấy cô căng thẳng liền đưa cốc nước nóng đến tay cô, nói: “Đi thôi, đổi chỗ khác.”

Ra khỏi quán, Lý Lam nói với Lý Tuân: “Vừa rồi làm chị sợ chết khiếp đi được, chị còn tưởng bọn em sắp đánh nhau nữa kia. Họ có những ba người cơ đấy.”

Lý Tuân cúi đầu chằm thuốc, điềm nhiên liếc nhìn cô trong cảnh trời đất trắng xóa: “Vậy thì sao?”

Lý Lam nhỏ giọng: “Tính tình em quá vọng động, người ta đã xin lỗi em rồi mà.”

“Xin lỗi á?” Lý Tuân cười nhạt, nói đầy thâm ý, “Con người tôi giỏi nhất là đọc được ý nghĩ trong đầu người ta đấy.”

Lý Lam không hiểu ý cậu, vừa định hỏi gì đó thì một trận gió rét thổi đến, cô liên tục hắt hơn vài cái. Lý Tuân nhăn mày nhìn cô, cời áo khoác ra.

Lý Lam không ngừng xua tay: “Không cần, không cần, chị không sao.”

Lý Tuân chẳng buồn đoái hoài, vứt thẳng chiếc áo lên người cô: “Đi thôi.”

Chương 58:

Lý Lam bị rét nên đã bệnh nặng hơn. Thể chất cô không tốt như Chu Vận, cứ bị sốt nhẹ liên tục vài ngày, ăn gì cũng nôn ra. Lý Tuân đưa cô đến bệnh viện, nhưng cô lại không chịu, nói là cậu nghiêm trọng hóa vấn đề, bệnh vật thể này không ai đến bệnh viện cả. Cô sợ lây bệnh cho Lý Tuân nên cứ trốn trong khách sạn dưỡng bệnh một mình.

Mấy ngày sau Lý Tuân đến thăm, phát hiện ra cô đã gầy xẹp đi.

“Sao thế này?” Lý Tuân cau mày, “Lúc tôi gọi điện thoại không phải chị nói là hết sốt rồi sao?”

Ý thức Lý Lam đã mơ hồ, cổ gượng lắc đầu, giọng lí nhí: “Không sao...”

“Không được, đến bệnh viện thôi.”

Lý Tuân lôi cô đi, Lý Lam còn muốn từ chối, nhưng đầu óc choáng váng đến cả hơi sức nói chuyện cũng không có. Lý Tuân đưa Lý Lam xuống lầu, mới ra khỏi khách sạn đã nhận được điện thoại của giáo sư Lâm, bảo cậu cấp tốc về trường một chuyến.

“Chuyện gì ạ?”

Thầy vội vàng nói: “Ôi em mau đến đây đi, thiếu người!” Nói xong thì cúp điện thoại.

Lý Tuân nhăn mày, nhìn Lý Lam bên cạnh đang mơ mơ màng màng, kéo cô đến một quán ăn ven đường.

“Chị chờ tôi ở đây, tôi trở lại ngay.”

Lý Tuân chạy về trường, bị thầy Lâm lôi đến hội trường hành chính. Vòng chung kết ngày mai được tổ chức ở đây, hội trường đã được trang trí gần xong, có mấy nhóm dự thi đang cho chạy thử chương trình. Trời rất lạnh nhưng giáo sư Lâm lại đổ mồ hôi đầy đầu, giải thích với Lý Tuân rằng có vài tình nguyện viên vào trung tâm thành phố, bị kẹt xe không về kịp, thành ra bây giờ lửa đã cháy đến mông rồi.

Giáo sư Lâm là tổng phụ trách bên trường, nhét cho Lý Tuân một đồng tài liệu, loay hoay nói: “Em nhập danh sách dự thi vào đi, thầy thật sự không phân thân được nữa rồi.”

Lý Tuân xem tài liệu, phát hiện ra phải nhập rất nhiều thứ, cậu đang muốn đưa Lý Lam đến bệnh viện ngay, liền đặt tài liệu sang một bên: “Thầy bảo ai khác làm đi ạ.”

Thầy Lâm trừng mắt nhìn cậu: “Nếu thầy có thể tìm được người khác thì tìm em làm gì? Em đã là lựa chọn cuối cùng rồi đấy.”

Lý Tuân cười không biết xấu hổ, vừa định thoái thác thì một người đi đến. Phương Chí Tịnh nhận lấy tài liệu trong tay Lý Tuân, nói với thầy Lâm: “Thầy à, để em làm giúp thầy cho.”

Giáo sư Lâm nhanh chóng nhận ra Phương Chí Tịnh. Dù sao trong cuộc thi hai năm trước Lý Tuân đã gây sóng gió khiến mọi người sốc nặng, đối tượng bị phá hoại là Phương Chí Tịnh đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng ông. Lúc này hai bên đối mặt, thầy Lâm cũng không khỏi có chút khẩn trương, nhưng hai người trong cuộc lại không có biểu hiện thù địch gì.

Lúc thầy đang lúng túng thì Phương Chí Tịnh đã đến bên cạnh máy tính, cậu ta quay đầu lại hỏi: “Thầy, cứ nhập thẳng vào là được phải không? Có gì quan trọng cần chú ý thầy cứ bảo em.”

Thầy Lâm sốc lại tinh thần, vội vàng nói: “Ôi, ôi không cần, không cần đâu. Dù sao bọn em là khách, bên chúng tôi vẫn còn người mà.” Ông vừa nói vừa kéo Lý Tuân.

Lý Tuân lùi về sau một bước không để ông tóm được, cười nói: “Cậu ta sẵn lòng giúp thì để cậu ta làm đi, tránh để em nhìn thấy cái không nên thấy lại ngứa tay thì phiền lắm.”

Giáo sư Lâm lạnh toát sống lưng, mồ hôi trên trán suýt chảy xuống. Ông lén nhìn về phía Phương Chí Tịnh, cậu ta đang tập trung nhập dữ liệu, dường như không nghe thấy lời nói của Lý Tuân. Thầy Lâm lại kéo Lý Tuân sang một bên, tức tối chỉ vào cậu.

“Người ta có lòng tốt giúp đỡ, sao em lại khích bác như thế?”

Lý Tuân nói: “Còn nhiều nhóm chưa chạy thử phần mềm xong, sao cậu ta lại tốt bụng chọn giúp đỡ giáo sư ban giám khảo như thầy chứ?”

Giáo sư Lâm nhíu mày: “Em đừng có chế nhạo như vậy.”

Lý Tuân nhún vai: “Em đi trước đây.”

“Em đừng hòng!” Giáo sư Lâm tức giận, “Em mau giúp thầy kiểm tra lại đồng thiết bị kia đi, xác nhận tất cả phần mềm của các nhóm dự thi đều chạy được cho thầy.”

“...”

Lý Tuân nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn kịp nên không ương ngạnh với giáo sư Lâm nữa, quay người đến máy thử nghiệm.

Giáo sư Lâm trở lại bên cạnh Phương Chí Tịnh, nghĩ ngợi rồi trấn an: “Cậu ta chỉ xấu miệng thế thôi, em đừng để trong lòng.”

Phương Chí Tịnh ngược mắt: “Xem thầy nói kìa, chuyện qua lâu lắm rồi, em đã không còn để ý nữa.”

Giáo sư Lâm an tâm, thở dài nói: “Như em là rất tốt, tài đức vẹn toàn mới có thể tiến xa, còn cậu ta thì nói thế nào cũng chẳng chịu nghe.”

Phương Chí Tịnh dụ giọng nói: “Chuyện lúc trước cũng không trách cậu ta được, em đã nhận ra sự thiếu sót của mình, thật ra cậu ta rất cừ đấy ạ.”

Giáo sư Lâm nghe thấy cậu ta nói như vậy nhất thời bỏ qua mối lo trong lòng về chuyện lúc trước, lòng dạ phóng khoáng, thiện cảm cũng tăng lên nhiều. Ông nhỏ giọng nói với Phương Chí Tịnh: “Thầy đã xem tác phẩm của bọn em năm nay rồi, cũng khá lắm.”

Phương Chí Tịnh hơi ngượng: “Thầy có thể chỉ điểm thêm cho bọn em không?”

Giáo sư Lâm liền trò chuyện chi tiết về tác phẩm của nhóm Phương Chí Tịnh một lúc, cuối cùng Phương Chí Tịnh nói: “Mấy điểm này quả thật có vấn đề, cảm ơn thầy đã nhắc nhở bọn em. Trước đây em đã nghe nói khoa công nghệ thông tin trường này luôn đào tạo ra được những nhân tài xuất chúng, Lý Tuân có giáo sư hướng dẫn như thầy thảo nào cậu ta giỏi như thế.”

Giáo sư Lâm cười nói: “Ôi, trường hợp của cậu ta là đặc biệt.”

Phương Chí Tịnh nhìn ông không nói gì. Trái lại giáo sư Lâm lại tự hào nói về Lý Tuân. Tuy thường ngày ông vừa gặp Lý Tuân đã mắng mỏ, nhưng người quen thân với ông trong trường đều biết, đối với ông, e rằng cộng hết tất cả sinh viên trong khoa lại cũng không quan trọng bằng một Lý Tuân kia nữa. Ông rất thích Lý Tuân, thiếu điều chỉ chưa dán thẳng hai chữ “thiên vị” lên trán, coi cậu như con ruột, có cơ hội liền khoe khoang với tất cả mọi người.

Giáo sư Lâm cứ hăng hái huyên thuyên không ngớt, kể về kế hoạch của Lý Tuân, rằng cậu sắp mở công ty, rồi cậu đã vượt qua được vấn đề kỹ thuật khó khăn và cả những công ty lớn đến tìm cậu hợp tác.

“Bây giờ thật sự là thiên hạ của đám trẻ bọn em.” Giáo sư Lâm nói xong liền nhiệt huyết sôi trào, “Chứng tỏ năng lực và sự can đảm của bọn em đã vượt qua chúng tôi ngày xưa rất nhiều.”

Ông nói sang sảng, nhưng bên kia Phương Chí Tịnh lại ngại ngùng nói: “Thầy ơi... em đi nhà vệ sinh một lát. Lúc ăn cơm trưa em uống hơi nhiều nước ạ.”

“À, được, được, em đi đi!”

Phương Chí Tịnh đứng dậy, lơ đãng liếc về phía Lý Tuân đang giúp người khác điều chỉnh máy móc bằng ánh mắt thâm độc và hiểm ác. Cậu ta im lặng đi đến nhà vệ sinh, bên trong không có ai, liền trở tay khóa cửa lại. Phương Chí Tịnh hứng nước đầy bồn rửa mặt, giận đến toàn thân run rẩy. Trong đầu như có vô số con kiến đang bò, cậu ta cố gắng điều chỉnh tâm trạng, không gây ra việc gì nông nổi. Trên đời này không có việc gì đau khổ bằng thấy kẻ tử thù của mình sống trong vinh quang. Cậu ta sắp bị cơn đau này hành hạ đến điên mất.

“Cái thứ giáo sư ngu ngốc...” Cậu ta nheo mắt, tức tối mắng, “Không có mắt nhìn người, thảo nào đến từng tuổi này mà chỉ giữ cái chức quyền như thế.”

Trong đầu cậu ta hiện lên nụ cười châm chọc của Lý Tuân, lòng lại ghen ứ, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Cậu ta chột đẩy cửa sổ ra định hóng gió, trong lúc vô tình thấy được một bóng người run cầm cập đứng dưới lầu.

Lý Lam ngồi trong quán mười mấy phút, sau đó thì đi ra. Nguyên nhân là nhân viên thấy cô vẫn không gọi thức ăn nên đến hỏi. Lý Lam sợ hãi đã quên mất là Lý Tuân đã đưa tiền cho cô. Cô bị sốt nhẹ kéo dài, đã mấy ngày không ăn gì, thân thể nhẹ bẫng, đứng lên liền hoa mắt.

Lý Lam đến cổng trường đứng chờ rất lâu mới nhớ đến gọi điện thoại cho Lý Tuân, cô run rẩy lấy điện thoại ra, thế nhưng điện thoại quá cũ, lại gặp thời tiết rét mướt thế này chẳng mấy chốc đã hết pin.

Tình cờ gặp được một tình nguyện viên tốt bụng, dẫn cô đến hội trường. Lý Lam không dám vào trong chỉ đứng chờ ở cửa, cô mặc không nhiều lắm, đứng bên ngoài mười mấy phút đã bị gió rét làm tê cóng, ý thức hỗn loạn, không cảm nhận được xung quanh là nóng hay lạnh. Cô đi vào tòa nhà theo bản năng, định tìm một chỗ khuất gió trong hành lang nghỉ ngơi chốc lát.

Đúng lúc này có một người đi từ bên trong ra. Cậu ta đến trước mặt cô, nạt nộ không hề khách sáo: “Ai cho cô vào đây, cô đến tìm ai?”

Giọng nói người này rất lạnh lẽo, mang theo cảm giác xa cách đặc thù của dân thành phố, Lý Lam căng thẳng.

Đối phương không kiên nhẫn: “Tôi đang hỏi cô tìm ai?”

Giọng Lý Lam khe khẽ: “Em trai... tôi tìm em trai tôi.”

“Hóa ra là em trai à.”

Người nọ nhìn xung quanh một vòng, sân trường vào kỳ nghỉ rất yên tĩnh, trên đường không một bóng người. Cậu ta sảng giọng: “Bên trong đang trang trí hội trường, không thể tùy tiện đi vào, cô là đội viên tham gia cuộc thi à, mang thẻ dự thi ra cho tôi xem.”

“Dự thi hả? Không, không, tôi không phải...” Lý Lam bị cậu ta vặn hỏi càng sợ hãi hơn, “Tôi chỉ đến tìm người, tôi không tham gia cuộc thi, tôi không thi...”

Phương Chí Tịnh thờ ơ nhìn mặt cô gái trước mắt. Quê mùa, thấp hèn, lạc hậu, một đứa con gái mà khiến tất cả đàn ông đều chẳng buồn ngó đến, thế mà lại là chị gái của Lý Tuân. Chỉ cần nghĩ như thế, nỗi khó chịu như bị găm cần của cậu ta liền vơi đi rất nhiều.

Phương Chí Tịnh nhìn ra được Lý Lam đang bệnh nặng, thần trí mơ hồ, cậu ta chậm rãi đến gần, nhẹ giọng nói: “Cô nhận ra tôi không?”

Lý Lam vô thức lắc đầu, cô bị sốt đến mụ mị, không thấy rõ được ai chứ đừng nói là suy nghĩ và hồi tưởng.

Phương Chí Tịnh cũng nhận ra điều này, càng bắt nạt lộ liễu: “Cô không được đi vào, bên trong đều là thí sinh, nếu cô đi bừa vào có thể sẽ làm gián đoạn cuộc thi, và sẽ ảnh hưởng không tốt đến em trai cô.”

Môi Lý Lam trắng bệch, bất lực run rẩy.

Phương Chí Tịnh ước gì cô thảm hại hơn nữa, cậu ta nhìn vào góc tòa nhà vắng vẻ phía sau: “Cô đến góc vắng người chờ đi, đừng để ai nhìn thấy, tránh làm trở ngại mọi người.”

Lý Lam không có phản ứng.

Phương Chí Tịnh tức giận mắng: “Có nghe thấy không, đi nhanh lên!”

Lý Lam chỉ hiểu là có người đang đuổi cô, toàn thân run run máy móc quay người.

Áo khoác Phương Chí Tịnh đặt bên trong, mới nói một hồi đã thấy lạnh, không buồn để ý đến cô nữa, quay người đi vào.

Trời đất âm u, không có chút ánh nắng, gió thổi đồng cỏ tan hoang, thế giới trở nên mù mịt.

Chu Vận ở nhà vài ngày, đầu đau như muốn nứt, càng chờ đợi càng đau khổ. Chuyện này không thể tiếp tục kéo dài được nữa, trước sau gì cũng phải có biện pháp giải quyết. Cô không sợ mệt đi theo mẹ giải thích việc họ cần làm, giải thích mục tiêu và lý tưởng của họ. Cô muốn mẹ biết, họ tuyệt đối không phải là kiểu nhất thời nông nổi không hề có kế hoạch đã mở công ty. Đáng tiếc là mẹ cô ngoan cố, bất kể cô nói gì bà cũng không chấp nhận. Hơn nữa còn có thể moi móc một đồng lý do phản bác từ mọi góc độ.

Cuối cùng Chu Vận cũng nổi nóng: “Con mặc kệ mẹ có chấp nhận hay không, dù sao con đã quyết định rồi, tuyệt đối không thay đổi.”

Mẹ cô cười khinh: “Tuổi còn trẻ đừng luôn hờ tít là nói mấy từ như ‘tuyệt đối’, ‘khẳng định’, sau này con sẽ biết bản thân mình ngây thơ và trẻ con đến cỡ nào.”

Chu vận chưa bao giờ nói với Lý Tuân về thái độ của bố mẹ cô, cũng không hề muốn để cậu nhúng tay giải quyết những việc này. Bây giờ công ty đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, ngoại trừ thân phận là bạn gái, cô còn là

trợ thủ của cậu. Cô luôn nói với mình, cô phải giúp đỡ cậu, không nên tạo thêm phiền phức cho cậu.

Trong lúc luẩn quẩn chưa có cách giải quyết, một buổi tối nào đó, mẹ cô bỗng thay đổi thái độ, cảm thấy hứng thú với công ty họ: “Con sửa lại kế hoạch và phương hướng phát triển của công ty bọn con trong vòng vài năm tới, viết một bản kế hoạch, ngày mai mẹ phải đi ra ngoài, trở về muốn xem nội dung chi tiết.”

Chu Vận quả thật không dám tin vào tai mình, giống như thấy được hi vọng trong cảnh tuyệt lộ. Cô lập tức đóng cửa, bắt đầu tổng kết mọi chuyện không chia ra lớn hay nhỏ, không chỉ có phát triển công ty, thậm chí những dự án đã làm lúc trước cũng cho vào.

Còn mẹ cô hoàn toàn không chờ đến hôm sau, bà chỉ nói với Chu Quang Ích chuyện gì đó, sau đó liền rời khỏi nhà ngay trong đêm. Chu Vận một lòng một dạ chú tâm vào bản kế hoạch, hoàn toàn không chú ý đến điều này.

Mấy hôm sau, mẹ cô trở về, vừa vào cửa Chu Vận đã đưa bản kế hoạch mà cô sửa đi sửa lại vô số lần. Nào ngờ bà cầm lấy, chẳng buồn ngó đến đã thẳng tay ném sang một bên. Bà ngồi trên sofa, rót cho mình tách trà nóng trước, rồi bưng tách lên nhìn con gái mình. Quan sát cô tỉ mỉ chốc lát mới cười nhạt nói: “Chu Vận, con lại nhìn lầm nữa rồi.”

Chương 59:

Chu Vận cảm giác mình như đang say trong một giấc mộng rất dài, vừa quay lại giấc mơ đã đảo ngược. Bắt đầu từ khoảnh khắc cậu nói “Anh yêu em”, đến buổi tối họ cùng nhau quyết định mục tiêu tương lai, rồi đến bờ hồ đêm hè, cảnh liễu đong đưa, thân thể mướt mồ hôi, pháo hoa đêm giao thừa... Và cả những môn họ từng học, thuốc họ từng hút, con đường từng qua... Cậu nói cậu mời cô vào Hội, nụ cười khẩy lúc khinh thường... Sau đó là buổi chiều nóng bức hôm ấy, giáo viên điểm danh khăn cả cổ ở cửa sân thể dục, không ngừng gọi to:

“Số Một, lớp Một, Lý Tuân có đây không?”

Sau lưng vang lên tiếng trả lời.

“Đến đây!”

Giấc mơ ngừng lại tại đây, những ký ức xa hơn cô không nhớ được và cũng chẳng cần nhớ đến, sinh mạng cô như bắt đầu từ câu “đến đây” kia.

Lý Lam được một nhóm học sinh đi ngang qua phát hiện. Sản phẩm dự thi nhóm họ xảy ra chút vấn đề, nên làm đến tận khuya, sau đó ra ngoài định đi đường tắt về nhà khách, vừa vòng qua khúc quanh, người đi đầu đã suýt vấp ngã.

Trong cảnh tối đen, họ nhìn thấy một người nằm ngất trên đất, khiến họ khiếp vía. Lúc họ đưa Lý Lam đến bệnh viện, sức sống của cô đã vô cùng yếu ớt, kèm theo bị hạ thân nhiệt trầm trọng nên rơi vào hôn mê sâu. Bác sĩ không tìm được giấy chứng minh nhân dân trên người cô, đành lấy điện thoại của cô đi sạc pin, sau đó thấy lịch sử cuộc gọi chỉ toàn là một cái tên Lý Tuân.

Khi ấy Lý Tuân đã tìm Lý Lam mười mấy giờ rồi, cậu tìm tất cả những nơi cô có thể đến, cuối cùng thậm chí là nhờ cảnh sát giúp đỡ. Cảnh sát lấy lý do “thời gian mất tích chưa đến 24 giờ” từ chối khéo, bảo cậu lại đến những nơi cô có thể đến xem thử lần nữa.

Cảm xúc Lý Tuân gần như đã đến đỉnh điểm mất khống chế, đến khi nhận được điện thoại liền chạy ngay đến bệnh viện, thấy dáng vẻ Lý Lam hấp hối thì hoàn toàn điên loạn.

Cậu kéo một sinh viên, hỏi tại sao Lý Lam lại ngất xỉu ở nơi đó, vẻ mặt cậu kinh khủng như muốn ăn thịt người. Sinh viên kia sợ hãi rồi lại cảm thấy tức giận, mắng cậu: “Cậu có nhầm không vậy, là chúng tôi đưa cô ta đến bệnh viện, ngày mai chúng tôi còn phải thi mà bây giờ vẫn còn ở đây này. Thái độ cậu như vậy là sao, ai mà biết được sao cô ta lại ở đó chứ?”

Họ lấy lại tiền tạm ứng chi phí cấp cứu liền bỏ đi. Lý Tuân hỏi bác sĩ tình trạng Lý Lam thế nào, bác sĩ cũng không dám nói chắc, chỉ ậm ờ suy đoán nói bình thường sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng vì bệnh nhân đang trong giai đoạn bệnh nặng, thân thể vô cùng suy yếu, nên không thể loại trừ trường hợp sẽ có thể dẫn đến tình huống đột phát nghiêm trọng hơn.

Lý Tuân rời khỏi bệnh viện, đi đến nơi Lý Lam ngất xỉu ngoài hội trường xem xét. Đã hơn bảy giờ sáng, nhưng buổi sáng mùa đông trời vẫn còn âm u, cộng thêm mấy ngày nay trời đều đầy mây, cảnh vật xung quanh mờ ảo.

Bên trái tòa nhà hành chính có một máy bán hàng tự động, hiện tại trong kỳ nghỉ nên không ai dùng, máy đang tắt. Lý Tuân đi đến, ngẩng đầu thấy phía trên máy bán hàng có một camera đặt ở góc khuất.

Bảo vệ trực ban ở trường vừa thức dậy, nhìn thấy thời tiết âm u này đã cau mày. Bởi vì năm nay có cuộc thi, thời gian làm việc của anh ta cũng bị kéo dài, điều này khiến anh ta rất khó chịu. Vừa định đi rửa mặt đã bị tiếng gõ cửa làm giật mình. Anh ta đi ra mở cửa, trông thấy một nam sinh cao ráo đứng bên ngoài, vẻ mặt âm trầm, mắt đầy tơ máu.

Anh bảo vệ vừa định hỏi cậu là ai thì đã nghe thấy đối phương khàn khàn nói: “Tôi muốn xem lại đoạn ghi hình giám sát hôm qua.”

Anh bảo vệ bất mãn: “Cậu là sinh viên khoa nào, ngang ngược như thế muốn làm loạn à, thầy chủ nhiệm cậu là ai, tôi gọi cho thầy cậu...”

Anh ta còn chưa dứt lời đã đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói, quỳ ngay xuống đất.

“Tôi muốn xem đoạn ghi hình ngày hôm qua.” Cậu rút chân lại, nói lần nữa.

Anh bảo vệ đau đến mức không đứng dậy nổi, cậu liền dứt khoát đi thẳng đến máy tính, loay hoay một chốc đã mở ra đoạn phim giám sát ngoài hội trường hôm qua lên. Hình ảnh trong đoạn phim rất mờ, giống như lau thế nào cũng chẳng rõ lên được.

Anh bảo vệ phẫn nộ, cảm thấy nên làm chút gì đó để xử lý chuyện vừa rồi, nhưng anh lại không có hành động gì, bởi vì anh nhạy cảm phát giác được cậu nam sinh trầm mặc này đã có chút mất lý trí.

Hội trường đang diễn ra cuộc thi, đúng lúc nhóm của Phương Chí Tịnh lên thuyết trình, giáo sư Lâm ngồi giữa những ban giám khảo bên dưới. Ông có ấn tượng khá tốt với Phương Chí Tịnh, đang khen cậu ta với giáo sư bên cạnh.

Lúc Lý Tuân vào hội trường không ai chú ý đến, chỉ có Phương Chí Tịnh thoáng cái đã thấy cậu, đang phát biểu thì bỗng im bặt. Cậu ta nhìn Lý Tuân từ từ đến gần, theo bản năng khẽ lùi về sau. Cảm giác bị áp bách đáng sợ mà Lý Tuân mang đến hai năm trước lại kéo tới.

Trong khoảnh khắc đó thậm chí Phương Chí Tịnh quên luôn cả cuộc thi, trong lòng cậu ta nhanh chóng suy nghĩ có phải đã có hành động xấu xa kia đã bị lộ tẩy rồi không? Lê nào bà cô kia mách với nó à? Như vậy cũng không sao, không có người thứ ba làm chứng thì đâu đối chứng được, với lại đang ở trước mặt đám đông, Lý Tuân có thể làm gì được cậu ta chứ?

Nghĩ như vậy Phương Chí Tịnh lại an tâm, còn quay đầu ra hiệu cho bên nhóm mình chuẩn bị. Trong vài phút dừng lại ngăn ngừa, Lý Tuân đã bước lên sân khấu, Phương Chí Tịnh vừa quay đầu lại đã thấy mặt tối sầm, mắt trái thoáng chốc ướt đầm như có đồ gì đó bể nát, chảy xuống chất lỏng sền sệt. Tiếp theo là cơn đau thấu xương, đau đến mức dưới thân cậu ta mềm nhũn, đứng quần ẩm ướt.

Phương Chí Tịnh biết đã xảy ra chuyện nhưng không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện lớn thế nào. Cậu ta ngã xuống đất, khi ấy vẫn còn ý thức mỏng manh, trong tầm mắt đỏ lòm, thế giới cũng nhòa đi, máu và óc đều hòa lẫn vào nhau. Cậu ta muốn gào thét nhưng sợ đến mức chẳng thốt nổi thành lời, cổ họng bị bóp chặt, cảm giác được nỗi sợ hãi tuyệt vọng khi bị người khác tước đoạt tính mạng.

Sau đó cậu ta không còn biết gì nữa, toàn hội trường đều khiếp sợ. Đến tận khi giáo sư Lâm ở ghế ban giám khảo đứng dậy, hét lớn với nhóm nhân viên bên cạnh: “Còn đứng đó làm gì, mau kéo họ ra!”

Chu Vận biết được chuyện này đã là ba ngày sau.

Mẹ cô ngồi trên sofa, vừa nhâm nhi tách trà vừa thản nhiên kể lại cho cô nghe. Bởi vì giọng điệu bà quá nhẹ nhàng, cho nên Chu Vận cũng tự nhủ với lòng rằng chuyện này không nghiêm trọng lắm.

“Chỉ đánh nhau thôi mà, kiểm điểm là được.” Nếu không được thì xin nghỉ học, đâu có gì ghê gớm.

“Kiểm điểm?” Mẹ cô nghe thấy liền cười khẩy, chậm rãi nói, “Mắt trái của Phương Chí Tịnh đã bị mù đấy.”

Toàn thân Chu Vận lạnh ngắt.

Mẹ cô lại nói: “Cậu ta ra tay rất độc ác, còn đánh người ta đến mức thoi thóp.”

Chu Vận không nói nên lời, chỉ không ngừng lắc đầu, tự an ủi mình... Sẽ không có chuyện gì, nhất định là có nguyên nhân, anh ấy sẽ không tự dừng...

Mẹ cô hừ một tiếng, nói: “Cậu ta bị bắt ngay tại hiện trường, nghe nói hôm qua chị cậu ta đã chết trong bệnh viện. Chắc chắn, đúng là một đần một.”

Tai Chu Vận ù đi: “Mẹ nói gì?”

“Mẹ nói là một đần một.”

Trong lúc nhất thời Chu Vận không biết được đây là mơ hay là thật, cô quay người lại đi lên lầu, mẹ cô gọi với sau lưng: “Con đi đâu?”

Chu Vận không đáp lời, trở về phòng lấy điện thoại, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy. Hốc mắt cô đỏ hoe, tay bắt đầu run lên không ngừng, lại vội vã chạy xuống lầu, nhìn mẹ nói: “Điện thoại di động của con đâu?”

Mẹ cô bưng tách trà, vẫn ung dung nhìn cô.

Chu Vận thấy vẻ thong dong của bà liền hét to lên: “Con hỏi mẹ điện thoại của con đâu?”

Bà chưa bao giờ nghe thấy Chu Vận nói chuyện với mình bằng giọng điệu như vậy. Trong cơn hoảng hốt làm bắn vài giọt nước trà nóng hổi lên tay, ánh mắt trở nên dữ tợn hơn: “Chu Vận, con dám hét với mẹ lần nữa xem.”

Chu Vận đi đến, vừa lấy giọng tất cả tâm trạng liền bộc phát, cô nhìn chăm chăm vào mẹ, nói: “Mẹ bảo con chuẩn bị tài liệu công ty là vì muốn giữ chân con đúng không?”

Mẹ cô cười lạnh: “Chu Vận, con đừng có nhìn mẹ bằng ánh mắt ấy, không phải là mẹ xúi nó đi đánh người, chuyện này không liên quan gì đến mẹ và con, đây chính là hành động điên rồ của bản thân nó.”

Chu Vận đi ra cửa.

Mẹ cô hỏi: “Con định đi đâu?”

Cô giật áo khoác xuống, tiện tay mặc vào.

“Người đã bị bắt giam rồi con định đi đâu tìm. Bây giờ chuyện này đang gây xôn xao dư luận, nhà Phương Chí Tịnh cũng không phải dạng vừa, con trai bị người ta đánh mù một mắt, con nghĩ xem họ có bỏ qua cho nó không?”

Chu Vận như thể không nghe thấy, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cô phải đi gặp cậu. Ngay lúc cô đẩy cửa ra, Chu Quang Ích đi từ ngoài vào, không nói hai lời liền đẩy cô vào nhà, trở tay đóng cửa lại.

Chu Vận: “Ba để con đi ra ngoài.”

“Con không được đi đâu hết!” Chu Quang Ích nghiêm giọng, “Trước khi chuyện này kết thúc, con phải ngoan ngoãn ở nhà cho ba.”

Chu Vận vẫn muốn đi ra ngoài, Chu Quang Ích liền giơ tay lên tát cô.

“Con còn sợ chuyện này còn chưa đủ náo động phải không?”

Đây là lần đầu tiên Chu Quang Ích đánh Chu Vận. Nhà họ đều là dân trí thức, bất kể là nói chuyện gay gắt đến cỡ nào, ba mẹ chưa từng ra tay đánh cô. Mẹ cô ở bên cạnh xem không nhịn được đến kéo Chu Vận, nói với Chu Quang Ích: “Ông nói thì nói, động tay động chân làm gì.”

Về mặt Chu Quang Ích nghiêm khắc, khiển trách Chu Vận: “Con đã lớn rồi mà không phân biệt được nặng nhẹ! Đây không phải là chuyện nhỏ. Con trai người ta đã mù một con mắt, nửa đời sau cũng bị hủy hoại, con còn bình thản thẳng khốn đó à?”

Chu Vận gào to: “Cậu ta mù hay không đâu có liên quan gì đến con.”

Chu Quang Ích lại tát cô một cái, lần này mẹ cô không ngăn cản, Chu Vận bị tát đau điếng. Da cô trắng nõn, vô cùng nhạy cảm với tác động bên ngoài, hai cái bạt tai này khiến cho nửa gương mặt cô sưng vù, đáy mắt hằn lên tia máu, nhưng cô vẫn gượng chống đỡ, trước sau không để nước mắt chảy xuống.

“Vậy tương lai của anh ấy thì sao?” Chu Vận giương đôi mắt đỏ ngầu chất vấn, “Anh ấy cũng là sinh viên mà, sao các người không ai nghĩ cho tương lai của anh ấy?”

Chu Quang Ích quát lên: “Nó gây ra chuyện như thế còn muốn nghĩ đến tương lai à?”

Chu Vận lắc đầu: “Ba sai rồi.” Cô hạ giọng, “Tương lai của tất cả mọi người ở đây đều thua anh ấy, bao gồm cả con.”

Chu Quang Ích bị ánh mắt như dao găm của cô làm dấy lên cơn thịnh nộ: “Con có biết mình đang nói gì

không?”

Mẹ cô ở bên cạnh phụ họa: “Chu Vận, sao con lại không ngoan ngoãn như vậy. Ba mẹ ngâm đắng nuốt cay mới nuôi con khôn lớn không phải là để con không biết phân biệt đúng sai thế này.”

Chu Vận quay sang nhìn bà: “Con không ngoan đã từ lâu lắm rồi, con còn biết hút thuốc lá nữa đấy, mẹ biết không?”

Mắt mẹ cô trở nên lạnh lùng: “Con nói cái gì?”

Ánh mắt Chu Vận không hề nhượng bộ, hoàn toàn bất chấp tất cả: “Biết con đã học hút thuốc từ lúc nào không? Là vào cái ngày mẹ và Phương Chí Tịnh ép Lưu Hiếu Nghiên bỏ đi đấy.”

Trong nháy mắt mẹ cô cứng đờ. Bà không ngờ rằng lại xảy ra tình huống khó xử này, chuyện đã từ nhiều năm trước nhưng Chu Vận vẫn còn nhớ rõ.

Giọng nói Chu Vận run run liều lĩnh, nghiêng răng nói: “Cho nên, dù Lý Tuân có giết Phương Chí Tịnh con cũng sẽ vỗ tay cổ vũ cho anh ấy.”

Mẹ cô lại sợ đến mức sững người lẫn nữa. Lần đầu tiên bà á khẩu không nói được gì trước mặt Chu Vận.

Chu Quang Ích không nghe nổi nữa, cũng không tiếp tục nói nhảm với cô, ông nắm cánh tay cô lôi lên lầu. Chu Vận liều mạng giả dục nhưng sức cô không bằng Chu Quang Ích. Ông nhét cô vào phòng: “Con tỉnh táo lại cho ba!”

Mẹ cô theo sát phía sau: “Khoan khóa cửa đã, để tôi vào trong trông chừng nó.”

Chu Vận bị nhốt trong phòng bốn ngày, mẹ cô cũng nghiêm túc trông chừng cô trong những ngày ấy. Cô không ăn gì cả, làm hết tất cả các cách muốn đi ra ngoài, nhưng ngoại trừ thời gian đưa ba bữa cơm ra, Chu Quang Ích tuyệt đối không mở cửa cho cô.

Cuối cùng Chu Vận nghĩ liều muốn nhảy ra ngoài cửa sổ, mẹ cô cũng không cản, chỉ ngồi trên sofa nhìn cô. Đã trông chừng Chu Vận nhiều ngày, mắt bà cũng hằn sâu vẻ mệt mỏi.

Bà nói với Chu Vận: “Mẹ không biết con luôn canh cánh trong lòng với chuyện trước kia như vậy, nhưng mẹ cũng muốn tốt cho con thôi. Nếu con cảm thấy con vì thằng con trai kia bằng lòng để ba mẹ đau khổ cả đời thì con hãy nhảy đi.”

Mẹ cô đã khóc khi nói ra câu đó.

Rốt cuộc tinh thần Chu Vận sụp đổ, quỳ trên mặt đất khóc òa lên, như thế tất cả mọi người trên thế giới đều được bảo vệ, ngoại trừ cô ra. Cô cảm giác như mình đang say trong một giấc mộng thật dài, vừa quay lại giấc mơ đã đảo ngược. Đến cuối cùng thậm chí cô cảm thấy giấc mơ kia đẹp đến mức không giống là của cô nữa.

Vụ án của Lý Tuân chấn động xã hội. Sau khi Phương Chí Tịnh biết tin Lý Lam qua đời, ý thức được sự tình rất nghiêm trọng nên khẳng định là khi ấy Lý Lam chỉ hỏi cậu ta về tình hình chuẩn bị trong hội trường, sau khi cậu ta tốt bụng nói thì Lý Lam sợ ảnh hưởng đến em trai nên mình không đi vào.

Ba mẹ Phương Chí Tịnh đều làm trong cơ quan nhà nước, trong lúc đợi khởi tố liền nghĩ hết cách tạo áp lực dư luận. Có ký giả không biết moi từ đâu ra thông tin, tuôn hết tất cả những chuyện Lý Tuân làm trong trường.

Coi thường nội quy, bắt nạt bạn học, nịnh bợ con gái lãnh đạo... Thậm chí là lời cậu nói thích con gái gốc cũng bị lôi ra.

Truyền thông dễ dàng đắp nặn lên hình tượng kẻ hèn hạ trèo lên nhà quyền quý, đổ kị người có tài cho cậu. Trong lúc nhất thời dư luận sôi sục, nghiêng về phía người bị hại.

Có khoảng thời gian rất dài Chu Vận không dám ngủ, vất vả lắm mới thiếp đi thì khi tỉnh lại cũng không dám mở mắt. Dường như vừa mở mắt là sẽ rơi ngay vào địa ngục.

Tòa án nhanh chóng đưa ra phán quyết về vụ Lý Tuân, cố ý gây thương tích khiến đối phương tàn tật, chứng cứ vô cùng xác thực và không hề hối cải. Khi thẩm phán chất vấn vì sao cậu lại ra tay nặng như vậy, cậu chỉ nói một câu: “Bởi vì nó đáng chết.”

Bị phán quyết tám năm tù, Lý Tuân không chống án.

Tình trạng sức khỏe của Chu Vận trở nên rất tệ, ba mẹ cô vốn không hề lo lắng nhiều, họ cho rằng nhất định Chu Vận sẽ tốt lên, tin rằng chỉ cần một thời gian trôi qua thì cô sẽ vô sự.

Đến tận ngày tựu trường tháng sau, Chu Vận vẫn không dậy nổi. Rốt cuộc mẹ cô bắt đầu lo lắng, đưa cô đi khám Tây y nhưng vô ích, bác sĩ nói chủ yếu là bệnh do tâm lý. Bà lại mang cô đi khám Trung y, bác sĩ bắt mạch xong liền đặt tay dưới đuôi lông mày của Chu Vận một chút rồi nói với mẹ cô: “Hiện tại khí sắc của cô bé này đã đến đây rồi.” Nói xong ông lại dờ tay lên nửa tắc, “... đến đây chính là bệnh trầm cảm”, rồi lại hướng lên nửa tắc nữa, “Còn đến đây thì mười người sẽ có đến chín người có hành động tự sát.”

Mẹ cô làm thủ tục bảo lưu chương trình học cho cô, trông chừng cô không rời một bước. Trong một tháng Chu Vận sụi hơn năm ký, nằm trên giường như chim sợ náy, chỉ một tiếng vang khẽ cũng toát mồ hôi lạnh.

Mẹ cô ngồi bên giường, nhìn con gái như vậy liền khẽ nói: “Chu Vận, con người mỗi khi trải qua một trận ốm nặng đều sẽ từ bỏ một thói xấu. Con nhất định phải rút ra được bài học.”

Chu Vận cúi đầu: “Con...”

Mẹ cô khẽ sát vào: “Gì cơ?”

Chu Vận nói với âm thanh lí nhí: “Con biết tính tình anh ấy không tốt... rất dễ chọc giận người khác.”

Cô nói rất chậm, mỗi một câu đều tốn rất nhiều sức lực: “Anh ấy từng gây ra rất nhiều lỗi lầm, lại hay thích chứng tỏ, còn độc miệng...”

Chu Vận ngược đôi mắt đỏ bừng khỏi gối: “Nhưng có sai đến mức này không?” Cô nhìn mẹ cô, lại như thông qua bà hỏi tất cả mọi người, “Mẹ cảm thấy anh ấy đã làm chuyện sai trái đến mức này, nhất định phải trả giá bằng cả tuổi trẻ sao?”

Mẹ chăm chú nhìn cô, hồi lâu mới trả lời: “Con phải đi hỏi những kẻ hận nó mới đúng.”

Chu Vận không thể nào chấp nhận.

Mẹ nói: “Tất cả quyết định đều do chính bản thân nó làm ra, là lựa chọn của chính nó. Mẹ đã sớm nói với con, mẹ nhìn học sinh rất chuẩn, sớm muộn nó cũng gây ra đại họa. Từ bé đến lớn con đều như vậy, rất dễ bị mấy kiểu người xấu này hấp dẫn, cuối cùng chỉ có mình con bị thương.”

Mẹ cô đứng dậy, vừa đi ra cửa vừa nói với cô: “Chu Vận, con cũng nên biết, chuyện giữa con và thằng nhóc kia mà bại lộ sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến chức vụ của ba con hiện giờ, con đừng chỉ nghĩ đến bản

thân. Con cũng không cần chú ý đến mấy chuyện vật vãn, lúc còn trẻ ai cũng có ý tưởng viễn vông và xung động, quá khứ đã qua rồi, lịch sử đã sang trang thì phải bước tiếp mới đúng.”

Lịch sử đã sang trang, sau đó thì sao? Ai sẽ ở lại trong sử sách? Gút mắc trong lòng cô không giải được.

“Năm nay phải đưa nó ra nước ngoài.” Chu Quang Ích nói với mẹ cô, “Như vậy không được, phải chuyển nó sang hoàn cảnh khác.”

Chu Vận trải qua thời kỳ ngây ngốc rất lâu. Lần này mẹ cô cho cô đầy đủ thời gian, không thúc giục, cũng không khuyên nhủ nữa. Dù sao mặc kệ cô có chấp nhận hay không, kết quả vẫn luôn là như thế.

Sức khỏe Chu Vận ngày càng sa sút, bắt đầu từ giấc ngủ rồi dần dần ảnh hưởng đến nội tạng, đến da dẻ. Người cô nổi từng mảng sởi, uống thuốc gì cũng vô ích. Nhậm Dịch và Phó Nhất Trác đều gọi điện cho cô, nhưng đến hôm sau Chu Vận đã quên mất nội dung họ đã nói.

Di chứng này quá nghiêm trọng.

Có một dạo Chu Vận cảm thấy cô thật sự không chống đỡ nổi nữa. Cuối cùng cứu cô vẫn là một giấc mơ.

Trong mơ, cô đứng bên ngoài hàng rào sắt, xa xa nhìn thấy một người nhuộm mái tóc vàng rối bù, hai tay bỏ vào túi đứng giữa sân thể dục cười nhạt. Sau một hồi, trời đất bỗng nổi trận cuồng phong, cỏ trên sân bóng lay động ào ạt. Cậu vẫn đứng yên ở đấy, sắc trời như thể ngày tận thế.

Cô choàng tỉnh giấc giữa lúc đêm đen và bình minh giao nhau, xung quanh yên ắng tĩnh mịch. Giấc mộng này khiến cô thể nghiệm được một tình yêu vĩnh hằng, hoặc là nói là một kiểu tự do vĩnh hằng. Từ đó trở đi, cô không còn sợ hãi nữa.

Bốn tháng sau, trước ngày Chu Vận rời khỏi nước, cô về trường một lần. Sân trường vẫn yên bình, tất cả đều như thường ngày. Cô chỉ gặp Cao Kiến Hồng. Cao Kiến Hồng vẫn tiếp tục điều hành công ty, nhưng cậu ta đã ngừng dự án trước đây Lý Tuân đã làm, chuyển hướng sang thương mại điện tử, hơn nữa còn nhờ anh cố vấn lúc trước thu hút một nhóm nhà đầu tư mới.

“Cậu không thể trách mình.” Cao Kiến Hồng nói với cô.

Chu Vận không nói gì, quay người bỏ đi. Cao Kiến Hồng bỗng kéo cánh tay cô lại, giọng nói cũng trở nên kích động.

“Chu Vận, cậu không thể trách mình, mình đã từ bỏ tất cả. Thi thạc sĩ, đi du học, tất cả những gì trường học đề cử, mình đều từ bỏ, chỉ vì cái công ty này thôi. Nhưng cậu ấy thì sao? Cậu ấy đã làm gì? Chu Vận, ba năm rồi, có bao giờ cậu ấy quyết định mà nghĩ tới người khác chứ!”

Chu Vận nhìn cậu ta, khẽ nói: “Lý Tuân chỉ nói thích con gái ngốc trước mặt thành viên trong Hội, tại sao truyền thông lại biết?”

Cao Kiến Hồng thoáng khựng lại rồi thản nhiên nói: “Cậu cho rằng mấy năm qua người cậu ta đặc tội còn ít sao?”

Chu Vận gật đầu, quay người bỏ đi.

“Chu Vận!” Cao Kiến Hồng gọi với theo sau lưng cô, “Cậu không thể đòi hỏi tất cả mọi người đều đối xử với cậu ấy như cậu được.”

Cô không hề dừng lại dù chỉ một bước. Có câu nói thế nào nhỉ, tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo.

Phút chốc máy bay tăng tốc phi thẳng lên không trung.

“Thưa cô, cô cần khăn giấy không?” Cô tiếp viên thấy Chu Vận rơi lệ, nhẹ giọng hỏi.

Chu Vận lắc đầu, lẳng lặng nhìn trời cao vạm vỡ và tầng mây giăng kín ngoài cửa sổ.

Trong hồi ức, nỗi đau khổ và niềm vui sướng đều đếm không xuể. Có vài đoạn ký ức được hồi tưởng quá nhiều lần nên đã không còn chân thật nữa, chúng như bong bóng, dễ dàng tan vỡ theo gió. May mà còn có một thứ rất vững chắc, chính là câu “anh yêu em” của cậu vào lần cuối cùng họ bên nhau. Dù cô có trải qua muôn nghìn thử thách, nó vẫn đau đáu trong lòng, hằn sâu trong trái tim, đủ để chứng minh tất cả mọi chuyện, động viên cô kiên trì bước tiếp.

Table of Contents

[Quyển 1: Vùng Cỏ Hoang](#)

[Chương 1:](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3:](#)

[Chương 4:](#)

[Chương 5:](#)

[Chương 6:](#)

[Chương 7:](#)

[Chương 8:](#)

[Chương 9:](#)

[Chương 10:](#)

[Chương 11:](#)

[Chương 12:](#)

[Chương 13:](#)

[Chương 14:](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16:](#)

[Chương 17:](#)

[Chương 18:](#)

[Chương 19:](#)

[Chương 20:](#)

[Chương 21:](#)

[Chương 22:](#)

[Chương 23:](#)

[Chương 24:](#)

[Chương 25:](#)

[Chương 26:](#)

[Chương 27:](#)

[Chương 28:](#)

[Chương 29:](#)

[Chương 30:](#)

[Chương 31:](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33:](#)

[Chương 34:](#)

[Chương 35:](#)

[Chương 36:](#)

[Chương 37:](#)

[Chương 38:](#)

[Chương 39:](#)

[Chương 40:](#)

[Chương 41:](#)

[Chương 42:](#)

[Chương 43:](#)

[Chương 44:](#)

[Chương 45:](#)

[Chương 46:](#)

[Chương 47:](#)

[Chương 48:](#)

[Chương 49:](#)

Table of Contents

[Quyển 1: Vùng Cỏ Hoang](#)

[Chương 1:](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3:](#)

[Chương 4:](#)

[Chương 5:](#)

[Chương 6:](#)

[Chương 7:](#)

[Chương 8:](#)

[Chương 9:](#)

[Chương 10:](#)

[Chương 11:](#)

[Chương 12:](#)

[Chương 13:](#)

[Chương 14:](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16:](#)

[Chương 17:](#)

[Chương 18:](#)

[Chương 19:](#)

[Chương 20:](#)

[Chương 21:](#)

[Chương 22:](#)

[Chương 23:](#)

[Chương 24:](#)

[Chương 25:](#)

[Chương 26:](#)

[Chương 27:](#)

[Chương 28:](#)

[Chương 29:](#)

[Chương 30:](#)

[Chương 31:](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33:](#)

[Chương 34:](#)

[Chương 35:](#)

[Chương 36:](#)

[Chương 37:](#)

[Chương 38:](#)

[Chương 39:](#)

[Chương 40:](#)

[Chương 41:](#)

[Chương 42:](#)

[Chương 43:](#)

[Chương 44:](#)

[Chương 45:](#)

[Chương 46:](#)

[Chương 47:](#)

[Chương 48:](#)

[Chương 49:](#)